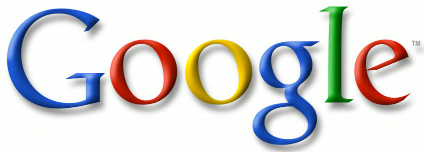
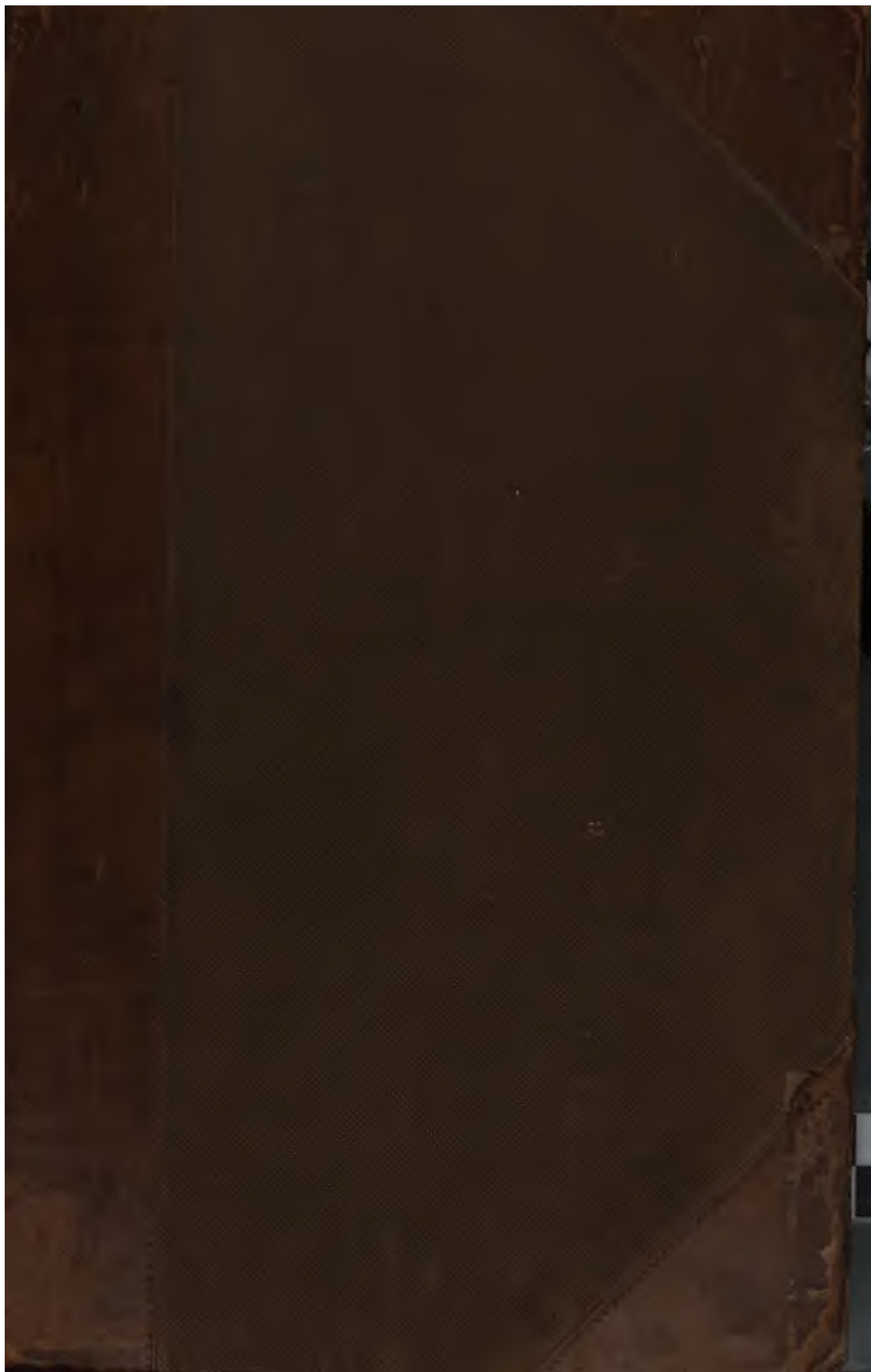

SINE LEGE
FIDELIS
EX LIBRIS
EDVINI
CAROLI
CLARK

STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES

RICARDI PORSONI

ADVERSARIA

RICARDI PORSONI
ADVERSARIA

NOTÆ ET EMENDATIONES

IN

POETAS GRÆCOS

QUAS

EX SCHEDIS MANUSCRIPTIS PORSONI

APUD COLLEGIUM SS. TRINITATIS CANTABRIGIÆ

REPOSITIS

DEPROMPSERUNT ET ORDINARUNT

NEC NON INDICIBUS INSTRUXERUNT

JACOBUS HENRICUS MONK A.M.

CAROLUS JACOBUS BLOMFIELD A.M.

CANTABRIGIÆ

SUMPTIBUS COLLEGII SS. TRINITATIS

EXCUDIT JOANNES SMITH ACADEMIAE TYPOGRAPHUS

VENEUNT LONDINI APUD J. MAWMAN

M DCCC XII.

Continentur hoc Volumine,

PRÆFATIO EDITORUM.

ÆQUO ATQUE ERUDITO LECTORI.

QUADRIENNIUM prope effluxit, ex quo gravi et vix reparabili literarum damno PORSONUS nobis ereptus est, cujus similem Criticum nostra ætas certe haud vidit, postera ut videat, optandum magis quam expectandum est. Is vero moriens schedas quasdam reliquit, quæ cum magnas inter doctos spes excitarunt, tum inprimis inter familiares ejus et amicos, quibus Vir egregius haud obscure indicare solitus est, se magnam rerum varietatem, non modo memoriæ, qua maxime pollebat, in custodiam dedisse, sed in chartulas etiam et librorum oras accurate diligenterque conjecisse. Quidquid legisset mente repositum servare, et in loco meditate ac lucide proferre, Porsoni fere proprium fuit. Idem tamen, siquid ei inter legendum ad rem criticam spectans occurrerat, id

omne in futuros usus recondendum putabat, literisque fidelibus committebat. Postquam igitur repentinæ mortis acerbitate expectationes, quas de inceptis ejus homines susceperant, evanuerunt, de chartis istis, librisque manu ejus ornatis, statim quæri cœpit. Hæc omnia, paucis post mensibus ab hæredibus *τοῦ μακαρίτου* pretio haud exiguo redempta, inter *κειμήλια* sua reposuit SS. Trinitatis Collegium, cujus ipse, dum vita suppetebat, decus fuit atque ornamentum. Viri igitur doctissimi, penes quos fuit rei istius arbitrium ac potestas, nos dignos judicarunt quibus id officii concrederetur, ut, commentariis istis diligenter excussis, delectuque adhibito, istinc depromeremus quidquid cum republica literaria communicandum videretur. Nos autem, aliis rebus, quarum uterque nostrum satagebat, posthabitis, omni studio enisi sumus, ut expectatione Collegii nostri et doctorum omnium expleta, Porsoni simul famæ consuleremus.

Si quis vero miretur hunc librum tam sero prodire, cum ante biennium nos isti labori destinati simus, is intelligat opus susceptum supra quam credi potest plenum difficultatis fuisse. Quippe pleraque, minutissima scriptura exarata, sine certo ordine literis mandarat Vir eximius, modo in adversaria et commentariolos, modo in librorum impressorum margines, modo in plagulas quasdam et chartas singulares conjectis, quæ-

cunque ei inter legendum visa erant notatu digniora. Quo factum est, ut non sine magno temporis et oculorum dispendio, observationes, hinc inde corrasas, suis quasque locis digerere potuerimus, et, quasi folia Sibyllina, in ordinem revocare. Hoc autem ut efficeretur, singula quæque manu nostra diligenter et exacte describenda erant. Quod monemus, non quasi de temporis aut laboris jactura quereremur, satis enim magnam operæ mercedem ducimus, bonis literis quantulumcunque prodesse, sed ne quis moram nobis cautamve cunctationem criminis loco objiciat.

Et hactenus quidem de ratione istius, quam in nosmet suscepimus, provinciæ. Jam pauca de ipsa libelli materie præmonenda sunt. Satis magnam partem observationum, quas hodie in lucem emittimus, earum præsertim quæ ad Tragicos spectant, adversariis suis Porsonus juvenis illeverat, ut abunde manus ejus testatur. Ex his autem existimare licet, qualis fuerit ejus a teneris, ut aiunt, unguiculis diligentia, qui ineunte ætate eo pervenerit, quo senes iisdem studiis innutriti rarissime enituntur. Nempe illud in Porsonum cecidit, quod de paucissimis affirmari potest, ‘Non ætate, verum ingenio adipiscitur sapientia.’

Fieri autem possit in tanta tamque diversa rerum copia, nos nonnulla in vulgus edidisse, quæ auctor ipse, si in hominum cœtu versaretur,

mutata aut indicta vellet. Quod si pauca quædam hujusmodi (nam certe paucissima sunt) doctiores hic illic offenderint, idque nobis vitio vertatur, meminerint accusatores, nos veritos esse, ne, acerbiore delectu instituto, nimis arroganter egisse videremur.

Voluminis nostri primum locum tenet Oratio Inauguralis de Euripide, a Porsono apud Cantabrigienses suos habita, cum Græcarum Literarum prælegendarum munus Professorium auspicaretur. Constat eum hanc disputationem, suavitate, elegantia, et judicii subtilitate admirabilem, intra perbreve tempus, unius atque alterius diei spatium, absolvisse. Nemini vero, uti speramus, displicebit, nos pene extemporale opus in lucem emisisse. Nempe visum est neque injucundum fore neque inutile, inter tot summæ diligentiæ ac laboris monimenta, uno exemplo ostendere, quid Vir, accurata doctrina instructissimus, festinans efficere potuerit.

Prælectionem excipiunt *Observationes Variæ*, ad scriptores Atticos spectantes, quas in adversaria sua conjecerat Porsonus, quæque speciminis loco esse possint Operis Miscellanei Critici, quod ipse olim meditatus erat. Istud consilium quanta cum literarum jactura deposuerit, vel ex his fragmentis intelligi potest.

Sequitur amplissima emendationum series in Athenæi Deipnosophistas, quem librum per majorem

vitæ partem Vir egregius ita tractabat, ut vix unquam eum de manibus deponeret. Poetarum, præsertim Comicorum, fragmenta, quæ ibi conservata sunt, tanti æstimabat, lepores veneresque eorum tam impenso amore prosequebatur, ut ad hæc sananda restituendaque omnes eruditionis copias, ingenii vires, ac judicii acumen afferre solitus esset. Huc accesserunt exquisita quædam sermonis Attici perceptio, et singularis rei metricæ peritia, ab arte simul atque auribus profecta. Unde omnes Criticos, qui in hoc campo decurrerunt, longe longeque superavit: quin et illud vere affirmari potest, non tot ex Athenæo corruptelas ab universa virorum doctorum gente sublatas esse, quot ab unius Porsoni manu felici. Has vero emendationes, prope infinitis librorum et chartularum locis, et longis temporum intervallis exaratas, nos undique decerpsimus, et in unam seriem, juxta Casauboni editionem, anni 1657. qua ipse uti solitus est, disposuimus. Quod opus pene immensi erat laboris, cum eadem loca in schedis diversis, in marginibus editionum Aldinæ, Casaubonianæ, Schweighæuserianæ, prout fors tulit, sæpenumero tractasset.

Ubique ipsissima Porsoni verba edidimus, et siquid nobis explicandum erat, brevitati quam maxime consuluimus. Illud vero monendus est lector, quidquid ab Editoribus dictum est, cursiva typorum forma excusum esse,

Harum emendationum pleræque ante editum a Schweighæusero Athenæum scriptæ sunt: paucas igitur ab isto editore præceptas, ut Porsoni auctoritate firmarentur, nobis edendas esse judicavimus. Idem dictum puta de quibusdam etiam Tragicorum locis, ab aliis Criticis, prout Porsonus correxerat, postea vulgatis. Cum nonnullas emendationum in Athenæum ipse in Appendice ad Toupium, et in notis ad Euripidem, publici juris fecisset, nobis visum est verba, quibus ibi usus erat, iterum lectoribus apponere.

Cum maxime optandum videretur, ut omnia, quæ in Athenæum scripserat Porsonus, quatenus id fieri potuit, colligerentur, huc relatæ sunt duæ præstantes emendationum series, in binis exemplaribus editionum Casauboni penes Viros doctissimos, Ricardum Heber et Henricum Drury, ipsius manu exaratæ. Quæ priore libro continentur, omnia exscripsit et ad nos transmisit Vir, tum eruditionis ubertate, tum amicitia Porsoni notus, J. C. Banks. Alterum exemplar humanissime nobis accommodavit possessor. Quæ autem ex his libris dedimus, literis *R. H.* et *H. D.* designantur.

Unam Athenæi paginam, scilicet 339. a summo Critico integritati restitutam, nobiscum communicavit Vir, doctis omnibus bonisque desideratissimus, et idem Porsono amicissimus, Matthæus Raine S.T.P. qui tamen non ob id solum beneficii nobis nominandus est: quippe hujus consilio atque opera

factum est, quod hæc Porsoniani ingenii monimenta non disjecta sint et dissipata, sed in Collegii sui manus conjunctim delata.

Notulæ vero in Tragicos, quas maximam partem ex oris variarum editionum deprompsimus, pleræque non tam emendationes dicendæ sunt, quam emendandi materies, et critica supellex. De Sophocle inprimis notari potest, permulta Tragici istius loca emendasse Porsonum, quorum haud pauca, qua semper erat benignitate, amicis doctioribus indicavit, nonnulla in scriptis a se editis persanavit, ceterorum vero correctiones, nunquam chartis commissas, invidit nobis repentinus iste casus, qui Græcas literas vindice suo et statore orbavit.

Docti quidem omnes nobiscum impense optabunt, ut conjecturæ istæ, quas amicis suis impertiverat, unde unde corrasæ, et ab aliquo in singularem libellum conjectæ, olim in lucem proveniant. Nostrum vero non erat hujusmodi lacinias conquirere, quibus id tantum negoti datum est, ut schedas Porsoni apud nos adservatas publici juris faceremus.

Porro inter Comicos exiguam tantum hujus voluminis partem vindicat sibi Aristophanes; in quem tamen expoliendum semper incumbebat Porsonus, et in hoc omnes nervos intendebat: quin etiam credibile est, si vita suppeditasset, Comicorum principem demum exiturum fuisse, a principe Criti-

corum innumeris fere locis restitutum, Atticoque suo nitore postliminio donatum. In adversariis igitur exstat magna notarum copia, ad superstites Aristophanis fabulas pertinentium, quæ forsan novæ editioni aliquando occasionem dabunt. Quapropter Collegii nostri rectoribus placuit, has in aliud tempus sepositas servari.

Restant adhuc edenda, quæ in prosæ orationis scriptores, in Lexica Græca, et in auctores Latinos conscripserat Porsonus; præclara quidem ingenii ac doctrinæ specimina, inter quæ curæ ejus in Hesychium maxime eminent. Hæc ut quam celerrime publici juris fiant, magnopere cupimus. Quominus a nobis huic libro adjicerentur, obstitere rationes, quas non est hujus loci enarrare. Ibidem etiam adservatur insignis iste Photii Lexici MSti apographus, quem ex codice olim Galeano manu sua emendate descripsit Vir egregius; cujus quidem edendi curam a nemine susceptam esse vere et ex animo dolemus. Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.

Iis profecto, qui posthuma, ut aiunt, scripta digerenda et edenda suscipiunt, utpote rem periculosæ plenam aleæ tractantibus, multa condonanda sunt. Quod si in hoc, qui hodie prodit, libello, nævi quidam diligentiam nostram effugerint, lectorem etiam atque etiam rogamus, ut editoribus potius quam auctori imputentur. Nobis tamen fas sit sperare, hoc opus haud indignum fore

Collegio, cui olim præfuerunt Viri, in suis seculis eruditorum principes, PEARSONUS, BARROVIUS, BENTLEIUS; quodque his nostris temporibus, inter alios complures magni nominis, summus ille PORSONUS ingenio suo ac doctrina longe præstantissima illustravit.

CORRIGENDA.

Pag. 12. lin. 9. *pro* præcipue *lege* præcipuæ
51. 26. *pro* '*Casaubonia*' *lege* '*Casauboniana*'
55. antep. *lege* τραγήματά θ'
62. penult. *lege* ἑαυτὸν
78. 4. *lege* Phrynichus:
81. 1. *lege* Macho:
90. 24. *pro* πλησμονῆ *lege* πλησμονῇ
122. 17. *lege* κηρόχυτον *et* l. 20. κηροχίτωνος
143. penult. *lege* Bato:
168. 23. *pro* τάρβουσαν *lege* ταρβοῦσαν
236. 17. *pro* οἰσθήθεσθαι *lege* οἰσθήσεσθαι
273. 12. *pro* ἴσασι σ' *lege* ἴσασί σ'
297. 9. *Etymologum similiter emendaverat Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. p. 469. Nihil mirum est tales viros in eandem conjecturam incidisse.*

PRÆLECTIO

IN

EURIPIDEM

RECITATA

IN SCHOLIS PUBLICIS CANTABRIGIÆ

MDCCXCII.

GRÆCARUM LITERARUM PROFESSIONIS

ADEUNDÆ CAUSA.

PRÆLECTIO

IN

EURIPIDEM.

Dignissime Domine, Domine Procancellarie, ceterique doctissimi Electores;

Cum hujus sive honoris sive officii ratio postulet, ut candidatus aliquid quod ad Græcum quendam scriptorem illustrandum pertineat, in his scholis publice prælegat, vos mihi hodie Euripidem, de quo verba facerem, dedistis. Uberrimam sane materiam, et omni vel optimorum ingeniorum studio ac contentione dignissimam! Sed quanto est dignior uberiorque materia, tanto impensius nobis verendum est, ne eam parum feliciter nec pro rei majestate tractemus. Et cum soleam ipse, quo minus ingenio possum, eo majus diligentia subsidium mihi comparare, hoc mihi adjumentum angustiæ temporis, quibus nunc necessario conclusus sum, denegarunt. Sed quod prima fronte per mihi incommodum accidisse visum erat, attentius rem inspicienti

minus jam minusque solicitudinis mihi afferebat. Quicunque enim Professorii hujus muneris candidatus prodire audet, is literarum simul humaniorum aliquem gustum, aliquam scientiam atque experientiam sibi arrogare videtur. Si igitur plus spatii ad cogitandum sumsissem, magnam fortasse adversariam contra me paratam haberem expectationem; quam vincere aut æquare omnino desperassem; quam denique opimus esset effugere triumphus. Nunc autem, cum extemporali pene oratione mihi utendum sit, vos, Electores dignissimi, quæ est vestra æquitas, haud sane expectabitis, ut materiæ tali vel rebus vel verbis a me satisfiat. Nihil igitur proferam, quod vobis, ne quod æqualibus quidem meis, novum, doctum, reconditum, exquisitum videri debeat: sin autem oratio mea vobis non omnino displicuerit, si tironibus forte circumstantibus tantillum arriserit, id equidem serio sum triumphaturus. Redeat ergo ad propositum suum disputatio nostra.

In Euripidem quisquis scripturus aut dicturus est, materiæ tanta abundat copia, labori faber ut desit, non fabro labor. Sed cum intra quosdam veluti cancellos hujus orationis modulum contineri oporteat, commodissimum mihi visum est, postquam strictim et breviter de generalibus Euripidearum tragœdiarum vitiis et virtutibus disputavero, paullo liberius in examinanda prima fabula, quæ Hecuba nominatur, excurrere.

Eo tempore, eo loco floruit Euripides, quo nihil ei, qui ingenium modo felix a natura accepisset, ad summam liberalium artium culturam deesse posset. In Athenis enim natus est et educatus, in ea videlicet urbe, quæ sola fuit ex antiquis Græciæ civitatibus posterorum seculis elegantiæ omnis, philosophiæ, et poeseos magistra. Eo fere tempore, tragœdiam jam Æschylus

a pristinis Thespiacorum plaustrorum sordibus purgarat, personaque et palla honesta induerat; tragœdiam sibi ab Æschylo per manus traditam novis ornamentis adeo expoliverat atque excoluerat Sophocles, ut nulla amplius de scenica poesi bene merendi facultas superesse videretur. Sed Euripides animum a teneris, quod aiunt, unguiculis philosophiæ et eloquentiæ præceptis imbutus, eloquentia sua ad honores reipublicæ adipiscendos abuti nolebat; philosophiam suam ad evellendos hominum animis nimis alte infixos errores, magistri sui Anaxagoræ casu deterritus, exercere non audebat. Ne tamen vitam suam inglorio transiret silentio, utque eloquentiam suam atque philosophiam, in quantum res pateretur, ad humanam utilitatem traduceret, ad tragœdias scribendas animum appulit, tanta diligentia, tanto successu, ut dubiam Sophocli ipsi, multorum certe sententia, palmam fecerit. Theatri præsidio fretus, ejusque quasi sub clypeo tectus et munitus, quæ palam eloqui ipsi parum tutum foret, civium animis furtim instillabat. Falsas hominum religiones, magna seculorum veneratione consecratas, atque ipsa vetustate roboratas, quas aperte oppugnare nefas existimaturos esse cives bene prævidebat, eas tecte sub persona aliena convellere aggrediebatur. Neque ceteris magis præjudiciis pepercit, quibus plerosque mortalium passim onustos videbat "Errare, atque viam palantes quærere vitæ." Quamvis vero non omnino honore et fama apud cives suos caruerit, vulgus tamen eum, dum vixit, haud prolixissimo est favore prosecutus. Ploravit scilicet et Euripides favorem speratum non respondere meritis suis; adeo ut ex septuaginta, quas docuit, forsan et pluribus, fabulis quindecim tantummodo victorias reportarit. Sed quanto injustius a populo, cum Tragœdiæ suæ in certamen committe-

rentur, neglectus fuit, tanto impensius ab iis, qui judicio paullo plus valebant, quibusque poesis et sapientia cordi erant, colebatur. Instar omnium esto Socrates, qui cum paucis esset annis minor Euripide, eum in magistri propè loco habebat; 'et ceteris fere poetis neglectis, fabularum Euripidearum constans et attentus spectator sedebat. Sed Euripides posterorum æquiora judicia quam suæ ætatis expertus est. Qua in re mira quædam inter eum et diligentissimum ejus imitatorem, Menandrum, intercedit similitudo. Menandro enim, teste Quintiliano, pravis ætatis suæ suffragiis sæpe prælatus est Philemon. Sed iniquam istam judicum suorum sententiam adeo nihili faciebat Menander, ut aliquando æmulum suum post ejus victoriam forte obvium interrogaret, Nonne te pudet, inquit, Philemon, me in comœdia vincere? Narrat Ælianus Euripidem, cum Andromedam doceret, aliasque duas tragœdias, a Xenocle nescio quo superatum esse. Hoc judicio vehementer, ut par erat, irascitur Ælianus, et judices aut indoctissimos esse, aut pretio corruptos, jure pronunciat. Sed Euripides unanimi omnium posterorum sententia inter principes saltem Tragicorum poetarum merito suo relatus est; et si vel inferiorem eum Æschylo et Sophocle esse largiamur, non exigua gloriæ pars fuerit cum talibus tantisque adversariis contendisse.

Verum enimvero, ut quod sentio, libere fatear, qui Æschylum Sophocli et Euripidi præferunt, errore ignoscendo quidem, sed errore tamen, ut mihi videtur, labuntur. Excusari autem facile possunt, propterea quod error eorum ex grati animi et amoris erga tragœdiæ patrem abundantia proficiscitur. Grandiloquam, sed rudem majestatem præ se ferunt omnes Æschyli tragœdiæ; et si cujusvis dramatis totum spectabimus,

aliquid semper ad summum perfectionis apicem deesse comperiemus. Ita nempe natura comparati sumus, ut eorum, qui præclari alicujus inventi auctores extiterunt, honesto præjudicio virtutes in majus augeamus; vitia vel prætervideamus, vel excusemus, vel defendamus. Veris eorum meritis multa condonamus; sed maximum fere meritum est, facem aliis ad artem suam tanto opere illustrandam præluxisse. Ob hoc solum dignus esset immortalitate Æschylus, quod Sophoclem et Euripidem ad perfectissima Tragicæ Camenæ exemplaria efformanda excitaverit. Neque enim hi sine illo tanti scenicæ Poeseos auctores unquam evasissent. In comparationibus hujusmodi instituendis semper meminerimus, quis cui temporis ordine præcesserit. Major Poeta esse potuit Æschylus; sed meliores fabulas docuere Sophocles et Euripides. Satis superque gloriæ est isti, Tragœdiæ patrem ac principem vocari; quam tamen gloriam insigni modestia cumulavit, cum in sepulcro suo nonnisi Marathoniæ pugnæ se adfuisse, ibique fortiter se gessisse, commemorare voluit.

Cum æquitatis et humanitatis lex, ut ingenuo pudore per quos profecerit, quisque profiteatur, præcipiat, Sophocles Æschylum summa reverentia semper colebat, gloriamque suam illi acceptam referebat. Euripides vero ingrati in magistrum et ducem suum animi crimine absolvi nequit. Sæpius enim in tragœdiis suis Æschyli imperitiam oblique et invidiose perstringit. Æschylus, cum eam fabulam, cui Septem contra Thebas titulum fecit, scribebat, in septem Thebanorum ducum, quos Eteocles totidem Argivis ducibus pares designaret, descriptione maxime elaboravit. Hunc locum, cum imitari se posse non speraret Euripides, frigido joco in Phœnissis irridet. Sunt et alia loca, in quibus Æschyli famam

maligno dente arrodit. Sed hæc missa faciamus, et ad id quod potius nunc instat, convertamur. Adeo verum est, quod olim cecinit Hesiodus: non solum figulum figulo, et fabrum fabro, sed poetam poetæ invidere.

Cautius agendum est, et difficilius discrimen subeundum, si Sophoclem et Euripidem inter se comparare velimus. Uterque enim propriis virtutibus elucet, et si qua vitia Euripides habet, quibus alter caret, magnis ea bonis redimit. Sophocles nullam scenam, nullam personam inducit, quæ non ad dramatis œconomiam pertineat. Chorus ejus nihil intercinit, quod non, secundum Horatii præceptum, proposito conducat, et apte cohæreat. Heroas suos, ut pietatis et justitiæ amantes, imitandos proponit, aut secus sentientes merito supplicio affecit. Interim fatendum est, Euripidem contra has regulas non raro peccare. Episodia ad fabulæ argumentum vix ac ne vix quidem facientia assuit; choro cantica prorsus a re præsenti aliena frequenter tribuit; multas impias atque improbas personis suis sententias dictat; denique, quod non parvam voluptatis partem, quam spectator aut lector capere debebat, intercipit, ita clare omnia, quæ deinceps eventura sint, in prologo enarrat, ut spes et metus, si non omnino tollantur, magna saltem ex parte minuantur. Quædam tamen in his sunt, quæ facilem excusationem admittant. Quod enim singula, quæ in fabulæ progressu accidunt, prædicit, studio perspicuitatis tribuendum est. Neque a verisimilitudine abhorret, alios ejusdem seculi tragicos, propter hujusmodi defectum, parum ab auditoribus intellectos aliquando fuisse; et hoc incommodum metuentem Euripidem, in alteram partem potius peccasse, et nimium claritati dedisse. Cogitate enim et de industria, consilio non casu, hoc eum factitasse manifestum

est; quippe qui nullam unquam fabulam sine hujusmodi prologo ediderit. Et licet a Comicis ob hoc ipsum derideretur, instituto suo ita pertinaciter adhærebat, ut avelli nequiverit. Hoc vitium Aristophanes, qui Euripidi carpendo semper invigilat, nullamque ejus exagitandi occasionem prætermittit, his verbis tangit. Euripides cum Æschylo de Tragœdiæ principatu decertans, de inventisque suis tragœdiæque scribendæ peritia glorians, ita de prologis loquitur: (*Ran.* 945.)

Εἶτ' οὐκ ἐλήρουν ὅτι τύχοιμ' οὐδ' ἐμπεσὼν ἔφυρον,
Ἀλλ' οὐξιὼν πρώτιστα μέν μοι τὸ γένος εἶπεν εὐθὺς
Τοῦ δράματος.

Sed Tragicus a more suo et consuetudine Comicorum risu abduci noluit.

Dixi paullo ante, nullam Euripidis tragœdiam sine Prologo editam fuisse. Quod cum dicebam, non eram nescius, objectionem esse paratam; sed quæ paratam quoque et expeditam habeat responsionem. Objici nempe potest, duo saltem ex novendecim superstitibus Euripidis dramatibus prologo carere; et plura adeo ex pluribus deperditis carere potuisse. Sed huic argumento respondemus primo, Rhesum, quæ altera est exceptionum duarum, Euripidi jam ab omnibus fere criticis esse abjudicatum; et hanc sententiam ad summum probabilitatis gradum perduxisse cum alios viros doctos, tum nuper Hardionium et Valckenaerium. Alterum drama quod prologo caret, est Iphigenia in Aulide; cujus sane initium, ut hodie editum est, auditorem, more Sophocleo, in medias res abripit. Sed neque hic deest quod regeramus. Cum enim Ælianus tres versus ex hac fabula citaverit, qui in dramate nostro, prout nunc habetur, nusquam comparent; cumque hi tres versus

Dianæ totam tragœdiæ constitutionem exponenti aptissime congruant; quis dubitet, prologum hujus quoque olim fuisse dramatis, sed injuria temporis jamdudum periisse? Ex deperditis fabulis multarum initia conservata habemus; unde patet, morem hunc ubique et constanter tenuisse Euripidem: multarum initia solus conservavit Aristophanes; ubi Æschylum inducit Euripideos prologos examinantem. Hinc, opinor, plane constat, non temere, sed certo judicio hoc quicquid est peccati sive erroris in se admisisse poetam. Semel in iis fabulis quæ supersunt, Sophocles a consuetudine sua ad rivalis morem deflexisse videtur; non enim absimile est initium Trachiniarum prologo Euripideo, si quem ex minime vitiosis seligamus.

At vero alia sunt, in quibus Euripides palmam a Sophocle auferre merito judicetur. Sermo ejus nativa simplicitate plurimum commendatur; quanquam non inficias iverim eum, dum verbis e medio sumtis perpetuo utitur, ad humile et abjectum dicendi genus propius nonnunquam accedere. Sophocles autem, dum vulgarem loquendi usum et formulas plebeias vitare studet, paullo proclivior est ad duras metaphoras, contortas verborum inversiones, et si qua sunt similia; quæ faciunt, ut obscurior, quam par erat, subinde evadat oratio. Cum Euripidem legimus, delectamur, et animi affectibus indulgemus; cum Sophoclem tractamus, severam profecto operam literis navare videmur. Chori denique Sophoclei, licet Æschyleis longe intellectu faciliores, plurimum tamen obscuritatis habent.

Vitium aliud Euripidis, sed dulce vitium est, quod sapientiam suam intempestive ostentat, et nutrices atque servos ex intimis philosophiæ adytis oracula fundentes inducit. Hoc fugere non poterat Nostri perpetuum

censorem Aristophanem, qui propterea eum in Ranis sic exagitat: vix opus est ut vos moneam, Viri doctissimi, Euripidem ipsum a Comico loquentem fingi; (v. 948.)

Ἔπειτ' ἀπὸ τῶν πρώτων ἐπῶν, οὐδὲν παρῆκ' ἂν ἀργόν·
Ἀλλ' ἔλεγεν ἡ γυνή τε μοι χὠ δοῦλος οὐδὲν ἧττον,
Χὠ δεσπότης, χἠ παρθένος, χἠ γραῦς ἄν.

Cui respondens Æschylus subjicit,

εἶτα δῆτα
Οὐκ ἀποθανεῖν σε ταῦτ' ἐχρῆν τολμῶντα;

Regerit Euripides, quod forsan ad res, quæ hodie geruntur, detorquere quis posset,

μὰ τὸν Ἀπόλλω,
Δημοκρατικὸν γὰρ αὔτ' ἔδρων.

Fatendum est, hoc, si modo quid fabulæ constitutio et personarum proprietates flagitent, spectemus, magnum esse vitium; vitium tamen, quod cum aliquo saltem commodo lectoris et voluptate conjunctum sit. Et quicquid in hac re peccavit Euripides, sciens et prudens peccavit. Quod autem minus ampullarum et sesquipedalium verborum Euripides adhibet quam Sophocles, in eo, ut mihi videtur, facile excusari, imo defendi potest, Certe propius hoc modo ad naturæ normam et veræ vitæ consuetudinem acceditur. Si cogitatione fingere possemus dicendi quoddam genus ex utroque poeta æquabiliter fusum et conflatum; quod nihil ex Euripide humile, nihil ex Sophocle durum retineret; haberemus forte, quod maxime ad perfectum Tragœdiæ stilum appropinquaret. Interea non diffiteor, majorem me quidem voluptatem ex Euripidis nativa venustate

et inaffectata simplicitate percipere, quam ex magis elaborata et artificiosa Sophoclis sedulitate. Hic fortasse meliores tragœdias scripsit; sed ille dulciora poemata. Hunc magis probare solemus; illum magis amare; hunc laudamus; illum legimus.

Aliæ sunt criminationes, quæ non proprie ad Euripidem spectant, sed ei communes sunt cum Sophocle. Ad has igitur, quam potero, brevissime respondebo. Præcipue fere criminationes hæ sunt; quod nimis longis narrationibus sæpe tædium facit; et quod sæpe duobus personis ita æqualiter versus dividit, ut per magnam dialogi partem altera alteram singulis versibus excipiant. Si hæc sunt vitia, vitia utique sunt, quorum neque Sophocles immunis est; nec curo, ut verbis Ulyssis de Achille utar, "si jam nequeam defendere crimen Cum tanto commune viro." Si tamen non satis hac culpæ societate defensus existimabitur cliens noster, videamus an quicquam ratione profici possit. Vitiorum, quæ modo memoravi, alterum mihi videtur ex dramatis antiqui natura et constitutione, alterum ex Græci sermonis indole et ingenio oriri. Cum Græci Tragici tempore certo et loco circumscriberentur; necessario pene id quoque consecutum est, ut intra certas materias subsisterent. Unitas, quæ vocatur, temporis et loci, unitatem etiam actionis plerumque postulavit. Non tamen semper evenire potuit, ut actio simplex satis materiæ ad justum drama explendum suppeditaret. Avide igitur arripiebant poetæ oblatam occasionem, et in narrationibus ornandis atque amplificandis libentissime excurrere et lætius exultare solebant. Nos autem, qui plures actiones in eodem dramate una conteximus, neque hujusmodi ornamenta tam studiose conquirimus; et si forte luxuriantis ingenii poeta tales lacinias operi

suo attexit, cum fabula postea reposcitur, omnes plerumque recidimus. Nimirum antiqui nimia brevitate laborabant; nos nimia longitudine peccamus. Nulla, quantum meminerim, adhuc superest tragœdia, quæ ad duo millia versuum assurgat, multæ vix ultra mille excurrunt; cum brevis nobis videatur fabula, quæ non tria saltem millia numeret.

Ad alteram accusationem jam deventum est, quæ nullo negotio diluetur. Ea est Græcæ linguæ perspicuitas, ea multum in parvo dicendi facultas, ea particularum vis et claritas, ut, una earum apte inserta, simul ad id quod prior interlocutor dixerat, respondeatur, simul sententia utraque ita constringatur et copuletur, ut ex duabus una efficiatur. Sed cum hujus effectus perceptio ex usu diuturno Græci sermonis, ex diligenti lectione, ex attenta meditatione pendeat, quid mirum, si homines indocti, cum primum Tragicos Græcos obiter et otiose inspiciunt, ad suam quisque linguam, ut fit, id quod Græcæ est proprium, revocent, et quod in suo sermone vere vitium esset, alieno sine causa affingant? Deinde Tragici mira brevitate sententiam uno versu sæpe concludunt, quæ nonnisi per longas in quavis alia lingua ambages declarari posset. Ceterum illud, credo, omnes Græce scientes libenter mihi concesserint, si Tragœdiæ, quæ superessent, longe iis quas in manibus habemus, inferiores essent; cum tamen veluti tabulæ e lugubri literarum naufragio enatarint, omni veneratione esse amplectendas, omni cura conservandas, omni diligentia pervolutandas. Nulla nobis ex antiquis monumentis restant, quorum assidua lectio junioribus majore studio sit commendanda; utpote quæ maxime ingenuam, maxime liberali homine dignam voluptatem præbeant.

Quod ad Euripidem attinet, eum sane Quintilianus non dubitavit discipulis suis, in foro dicere incipientibus, ut utilissimum scriptorem tradere. Verba facundissimi rhetoris hæc sunt. "Sed longe clarius (Æschylo) illustraverunt hoc opus Sophocles atque Euripides; quorum in dispari dicendi via uter sit poeta melior, inter plurimos quæritur. Idque ego sane, quoniam ad rem præsentem nihil pertinet, injudicatum relinquo. Illud quidem nemo non fateatur necesse est, iis, qui se ad agendum comparant, utiliorem longe Euripidem fore. Namque is et in sermone, quod ipsum reprehendunt, quibus gravitas et cothurnus et sonus Sophoclis videtur esse sublimior, magis accedit oratorio generi: et sententiis densus, et iis quæ a sapientibus tradita sunt, pene ipsis par: et in dicendo et respondendo cuilibet eorum, qui fuerunt in foro diserti, comparandus. In affectibus vero, cum omnibus mirus, tum iis, qui miseratione constant, facile præcipuus. Hunc et admiratus maxime est, ut sæpe testatur, et secutus, quanquam in opere diverso, Menander: qui vel unus, meo quidem judicio, diligenter lectus, ad cuncta, quæ præcipimus, efficienda sufficiat; ita omnem vitæ imaginem expressit; ita est omnibus rebus, personis, affectibus accommodatus." Hanc quidem admirabilem Euripidis in dicendo virtutem, dum vi veritatis coactus fatetur, callide tamen et maligne elevare conatur Aristophanes, eum vocando poetam oratiuncularum forensium, ποιητὴν ῥηματίων δικανικῶν. (*Pac.* 534.) Sed calumnias noti et professi inimici tuto spernimus. Fuit Aristophanes vir doctus, homo facetus, poeta in primis bonus; et propter purissimum Attici sermonis saporem ipsi etiam Platoni commendatissimus; sed idem fuit liberrimi oris scurra, et viris se longe majoribus indignis modis insultavit. Philosophos et poetas omni

genere conviciorum et contumeliarum vexavit; dummodo risum spectatoribus excuteret, nemini parcebat; nihil privatum neque publicum, sanctum neque profanum curabat. Hujus iniquitatem erga Euripidem Socratis amicitia, Platonis admiratione abunde compensabimus. Denique omnis posteritas, omnes gentes, ad quas quidem literæ humaniores pervenerint, Tragicum nostrum maximi semper fecere, et summo in pretio habuerunt. Testes sunt captivi Athenienses, quos, dum servitutis miserias cantandis Euripidis versibus allevabant, audientes domini liberatos dimiserunt. Testes sunt philosophi, qui Euripidi vix minus auctoritatis ad opiniones suas confirmandas, quam Homero ipsi tribuerunt. Et si criticorum suffragia desideratis, duo summi critici, iidemque philosophi, Aristotelem atque Longinum intelligo; critici, quorum ex alterius utrius suffragio satis magnum cuivis sententiæ pondus accederet, uterque in Euripide summis laudibus ferendo amicissime conjurant. Sed ex omnibus philosophorum disciplinis, nulla erat quæ libentius poetarum testimonia usurparet, quam Stoicorum. Hujus sectæ princeps Chrysippus tam frequenter in quodam libro suo versus ex Euripidis Medea pro testimoniis posuerit, ut is liber a festivis hominibus Chrysippi Medea vocaretur. Et vix quisquam est doctrina clarus rhetor, aut ullius generis scriptor, qui non ad Nostri testimonium aliquando provocet, aut versus ejus ornamenti saltem et varietatis gratia orationi suæ intexat.

Hæc de generali Euripidis indole hactenus dixisse sufficiat. Nunc ad paullo minutiora descendamus, sumamusque particulam aliquam ex operibus ejus, e qua si non ingenium nostrum, saltem industriam acuamus. Dixi equidem, si bene memini, in initio hujus

disputationis meæ, me Hecubam hoc consilio sumturum. In Hecuba igitur, Polydori umbra primo apparet, et secundum perpetuam Euripidis consuetudinem ea narrat, quæ melius, opinor, ex artificiosa rerum et dialogorum in dramatis decursu dispositione discerentur. Poterat enim facillime fabulam aperire ipsa Hecuba. Poterat narrare portentosum et terribile, quod modo viderat, somnium, et consilium ex Trojanis mulieribus, captivitatis suæ sociis, exquirere. Quid pronius erat quam hac occasione omnia ista quæ de se et Polymestore Polydorus narrat, omnia scilicet quæ ad spectatorum intelligentiam pertinerent, explicare? Non equidem diffiteor, prima Polydori verba plena esse majestatis et gravitatis tragicæ:

Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
Λιπὼν, ἵν' Ἅιδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν,
Πολύδωρος, Ἑκάβης παῖς.

Hos versus respexit Tragicus Romanus nescio quis, forsan Ennius, quem Cicero in Tusculanis Disputationibus citavit: *Adsum atque advenio ex Acherunte vix via alta atque ardua, Per speluncas saxis structas asperis, pendentibus, Maximis, ubi rigida constat crassa caligo inferum.* Ridicule, ut solet, in ludicrum sensum detorsit Aristophanes, cujus locum servavit Athenæus:

Ἥκω Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον
Λιπὼν, ἵν' ἐστὶ κριβάνων ἑδώλια.

Adsum, relicta Thearionis pistoria taberna, Ubi sunt furnorum sedes. Thearion pistor erat, Socratis et Aristophanis tempore celeberrimus. Totum versum etiam alio loco, quem eidem Athenæo debemus, adhibuit Comicus; ait enim,

> Καὶ τίς νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
> Ἔτλη κατελθεῖν;

Narrat deinde Polydorus se a Priamo, jam Trojæ saluti metuente, clam ad Polymestorem Chersonesi Thracii regem cum magno auri pondere missum, et dum Trojæ arces stabant, Τροφαῖσιν, inquit, ὥς τις πτόρθος, ηὐξόμην τάλας. Quis est vestrum, Auditores, cui non in mentem statim veniat Homerici illius versiculi, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος. Hanc narrationem Polydori credibile est Virgilium in animo habuisse, quanquam is in historiæ circumstantiis quibusdam ab Euripide discrepat. Sed Trojæ excidii primo nuncio audito, Polymestor

> *Fas omne abrumpit, Polydorum obtruncat, et auro*
> *Vi potitur.*

Ut tamen Polydorus sepulturam et justa mortuis persolvi solita consequeretur, a Plutone impetraverat, ut cadaver suum in matris Hecubæ manus incideret. Cum enim jam reditum in patriam Græci pararent, adversis ventis detinebantur, quos phantasma Achillis excitarat, quosque non ante placatum iri prædixerat, quam sibi ipsi Polyxena ad tumulum immolaretur.

In proxime sequente scena prodit Hecuba cum Trojanis mulieribus, somnio recenti exturbata et vehementer conterrita; quo scilicet fatale aliquod malum ad Polyxenam et Polydorum pertinens, sed minus distincte, significabatur. Tandem supervenit nuncia Trojana, et partem Hecubæ terrorum in veros dolores convertit, narrando, quæ sit summi Græcorum concilii super Polyxena mactanda sententia. Hoc decretum post paullo adest Ulysses executurus; quem Hecuba ingrati animi accusat, et Ulyssis ipsius vitæ a se olim servatæ gratiam reposcit. Ulysses non negat beneficium se accepisse,

sed facto suo publicam utilitatem prætexit. Polyxena vero, nihil quicquam hoc nuncio dejecta, oratione liberi spiritus plenissima, mortem, utpote vita sibi potiorem, amplectitur, et ad Achillis tumulum immolanda ab Ulysse abducitur; eadem fortitudine fatalem mortis ritum excipit, quam fabulæ partem Talthybius recitat. Hecuba famularum suarum unam ad mare demittit, ut aquam marinam ad Polyxenæ corpus lavandum inde hauriat. Famula, dum heræ mandata exequi parat, Polydori cadaver fœde laceratum, allisu fluctuum ad litus ejectum agnoscit, agnitumque ad Hecubam reportat. Hecuba, cognita filii sui morte, cædis auctorem ex re ipsa divinat, et in primo statim doloris impetu vindictam meditatur. Agamemnonem forte intrantem auxilium ad vindictam suam exequendam postulat. Is, exercitus sui animos veritus, clam ei favere pollicetur, sed opibus suis palam adjuvare non audet. Mittit igitur Hecuba nunciam ex captivis feminis ad Polymestorem, petitque ut ad se quam celerrime veniat, magnum quiddam negotium se cum eo communicaturam. Polymestor, nihil mali suspicans, Hecubæ consiliorum ignarus, cum pueris suis advenit. Hecuba eum ficto colloquio detinet, avaritiæque ejus spe defossi thesauri blanditur; tandem persuadet, ut intra tentorium, ubi Trojanæ mulieres sedent, se comitetur. Ibi Polymestorem oculis, pueros vero vita privant Hecuba et comites. Polymestor, dolore et ira exacerbatus primum mulieres persequitur; deinde Agamemnonis voce audita, ejus auxilium implorat, postulatque in manus sibi tradi sceleratam Hecubam, ut ipse de ea pœnas sumat. Agamemnon eum continere se jubet et quid fecerit, quid passus sit exponere; postea, inquit, dicet Hecuba; ipse litem hanc ex æquo dirimam. Postquam uterque causam suam ex-

posuit, Agamemnon statuit, quod fecit Polymestor, non Græcorum amicitia, sed avaritia sua stimulatum fecisse, quocirca vindictam ejus adjuvare detrectat. Hinc Polymestor ad furorem et desperationem convertitur; Hecubæ futuram formæ ejus mutationem prædicit; Agamemnonis et Cassandræ cædem a Clytæmnestra paratam. Hoc fit ex veterum superstitione, qui hominibus vel morientibus, vel atroci calamitate oppressis, vaticinandi vim tribuebant. Græci vento secundo a Thracia domum versus solvunt.

In hac tragœdia legenda quisque pro se id esse verum experietur, quod Quintilianus, non ita pridem a me laudatus, dixit; Euripidem in affectibus iis, qui miseratione constant, commovendis facile esse præcipuum. Quid enim efficacius esse potuit ad animos, modo non omni humanitatis sensu expertes, commovendos, quam reginæ vetulæ, in exilium et servitutem abductæ, conjuge, liberis, fortunis spoliatæ contemplatio? Et cum duo tamen Hecubæ post tot calamitates adminicula restarent, ea ambo una dies infesta matri miseræ subtraxit. Sed ut ratione et via procedamus, post brevem, quam dedimus, totius argumenti descriptionem, primo universam fabulæ hujus œconomiam, deinde singulas etiam partes videamus.

Unitas temporis severius, quam vel ipse Aristoteles optaret, servatur. Unitas actionis non male servaretur, si drama junctis Polyxenæ et Polydori funeribus finiretur. Adeo arcte implicatur Polydori casus cum sororis morte, ut ille hanc summa cum probabilitate consequi videatur. Hanc actionis unitatem sequentem adventum Polymestoris, et quæ postea eveniunt, corrumpere quis forsan contendat, neque ego negare ausim. Sed cum ad eandem historiam et hocce proxime pertineat; cum

exoptandum sit, ut Hecubæ in tot tantisque doloribus solatiolum tamen aliquid offeratur; cum jus omne divinum humanumque Polymestoris supplicium efflagitet, multo plus ex episodii hujus additione lucraremur, quam unitatis lege migrata amittimus, nisi alia objectio hinc oriretur. Dum enim hoc episodium, veluti purpureum pannum, tragœdiæ suæ poeta assuere voluit, in incommodum haud leve imprudens incurrit. Necesse utique erat scenam in Thracia constituere, ut Hecuba ulciscendæ filii sui mortis copiam et facultatem haberet. Necesse etiam erat Polyxenam super tumulum Achillis mactari. Dum autem utrumque horum in eodem dramate conjungere studebat Euripides, non vidit quantis se difficultatibus impediret. Mira enim inconstantia nunc loquitur, quasi res in Troja, nunc quasi in Thracia gereretur. Non longe ab initio primæ scenæ ita Polydorus rem narrat; (*v.* 32.)

> *Τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος*
> *Ὅσονπερ ἐν γῇ τῇδε Χερσονησίᾳ*
> *Μητὴρ ἐμὴ δύστηνος ἐκ Τροίας πάρα.*
> *Πάντες δ' Ἀχαιοὶ, ναῦς ἔχοντες, ἥσυχοι*
> *Θάσσουσ' ἐπ' ἀκταῖς τῆσδε Θρῃκίας χθονός.*

et in pluribus aliis locis Thraciam clare designat Euripides. Sed idem Polyxenam ad tumulum Achillis mactari narrat, quod in Trojano litore fieri oportuit. Ulysses igitur Achivorum principes monet, (*v.* 133. *ed.* 3*tiæ*)

> *Μὴ τὸν ἄριστον Δαναῶν πάντων,*
> *Δούλων σφαγίων οὕνεκ', ἀπωθεῖν,*
> *Μηδέ τιν' εἰπεῖν παρὰ Περσεφόνῃ,*
> *Στάντα φθιμένων, ὡς ἀχάριστοι*
> *Δαναοὶ Δαναοῖς, τοῖς οἰχομένοις*

Ὑπὲρ Ἑλλήνων,
Τροίας πεδίων ἀπέβησαν.

Et Hecuba cum Polymestore colloquens hæc verba habet; (*v.* 1005.)

καὶ γὰρ Ἀργεῖοι νεῶν
Λῦσαι ποθοῦσιν οἴκαδ' ἐκ Τροίας πόδα.

Nolim autem hunc nodum ita quisquam solvere conetur, ut dicat cenotaphium Achilli in litore Thracio esse constructum, ad quem trucidatam esse Polyxenam. Mirum enim esset, si Achillis umbra tantisper quiesceret, dum Græci a Trojano litore ad Thracium navigarent; postquam vero jam in Thracia expositi essent, tum demum irasci inciperet, et sanguine virgineo placari postularet. Ipsa præterea Polyxena dicit se tantula lucis usura frui, quantum temporis intercedit inter gladium et Achillis pyram: (*v.* 435.)

Ὦ φῶς· προσειπεῖν γὰρ σὸν ὄνομ' ἔξεστί μοι·
Μέτεστι δ' οὐδὲν, πλὴν ὅσον χρόνον ξίφους
Βαίνω μεταξὺ καὶ πυρᾶς Ἀχιλλέως.

Sin Euripides scenam in Trojano litore finxisset, et omisso Polymestoris episodio, Polydori cadaver ibi ejectum a fluctibus appulisset, fabulam denique funere Polydori et luctu Hecubæ finisset, nihil ei ad accuratissimas tragœdiæ scribendæ regulas defuisset. Sed dum plures res uno eodemque argumento comprehendere annixus est, contra verisimilitudinem et proprietatem peccavit. Hoc tamen vitium magis cogitatione quam sensu percipimus. Quamvis ratio repugnare videatur, affectus nostri faciles se præbent, et tam blanda quadam tanguntur dulcedine, ut poetam non inviti, quocunque agit, sequantur.

Hactenus de generali Hecubæ œconomia; nunc quinam sint ii, qui præcipuas partes agunt, videamus, et an apte et personis quas sustinere debent, congruenter loquantur. Hecuba matris amantissimæ, et reginæ dignitate atque fortunis exutæ partes optime implet; Ulysses, ut fere alias apud Tragicos, astutus, ambitiosus, eloquens; nihil affectibus, omnia gloriæ tribuens. Sub hujus persona Oratorum sui temporis mores graviter reprehendit Poeta, in quos libenter, quoties se offert occasio, invehitur. (*v.* 254.)

> Ἀχάριστον ὑμῶν σπέρμ', ὅσοι δημηγόρους
> Ζηλοῦτε τιμάς· μηδὲ γιγνώσκοισθ' ἐμοί,
> Οἳ τοὺς φίλους βλάπτοντες οὐ φροντίζετε,
> Ἢν τοῖσι πολλοῖς πρὸς χάριν λέγητέ τι.

Polyxenæ vero magnanimitatem et fortitudinem, ex servitutis impatientia et melioris fortunæ recordatione profectam, quis non miratus est, quis non maximis laudibus prosecutus? Illud forsan non adeo ad captum seculi nostri fuerit, quod tantum decori servandi studium Polyxena retinet, ut etiam inter moriendum, quomodo decenter cadat, solicita sit: (*v.* 566.)

> ἡ δὲ, καὶ θνήσκουσ', ὅμως
> Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν,
> Κρύπτουσ' ἃ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεών.

Hoc tamen ipsum valde, ut videtur, veteribus placuit. Idem decorum in celeberrima sua Polyxenæ tabula expressit Polycletus, teste Polliano epigrammatum scriptore in Anthologia:

> Ἅδε Πολυκλείτοιο Πολυξένα· οὐδέ τις ἄλλα
> Χεὶρ ἔθιγεν τούτου δαιμονίου πίνακος.

Ἥρας ἔργον ἀδελφόν· ἴδ' ὡς πέπλοιο ῥαγέντος
Τὰν αἰδῶ γυμνὰν σώφρονι κρύπτε πέπλῳ.

Adeo certe arrisit Ovidio hic Euripidis locus, ut bis ad eum respexerit, semel in Metamorphosi, ubi postquam sacrificii mentionem fecit, ita pergit:

Tunc quoque cura fuit partes velare tegendas,
Cum caderet, castique decus servare pudoris.

iterum vero in Fastorum secundo Lucretiæ mortem describens;

Nec mora: celato figit sua pectora ferro;
Et cadit in patrios sanguinolenta pedes.
Tunc quoque, jam moriens, ne non procumbat honeste,
Respicit. Hæc etiam cura cadentis erat.

Sed cum Ovidius in dicto Metamorphoseos loco Nostri vestigia subsequi deprehendatur, operæ pretium, ut spero, fuerit, paullo accuratius totam Polyxenæ orationem apud utrumque poetam inspicere.

Fortis et infelix et plusquam femina, virgo
Ducitur ad tumulum, diroque fit hostia busto.
Quæ memor ipsa sui, postquam crudelibus aris
Admota est, sensitque sibi fera sacra parari,
Utque Neoptolemum stantem, ferrumque tenentem,
Inque suo vidit figentem lumina vultu;
Utere jamdudum generoso sanguine, dixit.
Nulla mora est; at tu jugulo vel pectore telum
Conde meo; jugulumque simul pectusque retexit.
Scilicet aut ulli servire Polyxena possem,
Aut per tale sacrum numen placabitur ullum.
Mors tantum vellem matrem mea fallere posset;
Mater obest, minuitque necis mihi gaudia; quamvis
Non mea mors illi, verum sua vita dolenda est.
Vos modo, ne Stygios adeam non libera manes,
Este procul, si justa peto, tactuque viriles

Virgineo removete manus; acceptior illi,
Quisquis is est, quem cæde mea placare paratis,
Liber erit sanguis, si quos tamen ultima nostri
Vota movent oris; Priami vos filia regis
Non captiva, rogat; genetrici corpus inemtum
Reddite; neve auro redimat jus triste sepulcri,
Sed lacrimis; tunc cum poterat, redimebat et auro.
Dixerat; at populus lacrimas, quas illa tenebat,
Non tenet; ipse etiam flens invitusque sacerdos
Præbita conjecto rupit præcordia ferro.

Videtis, credo, Auditores doctissimi, Ovidii etiam in hoc loco luxurians ingenium. Nescivit, quod bene cessit, relinquere. Quanquam autem suo ordine, suo arbitrio usus est Romanus poeta, præcipua tamen orationis capita ex Græco desumsit. Nos duo vel tria loca comparabimus.

Nulla mora est; at tu jugulo vel pectore telum
Conde meo; jugulumque simul pectusque retexit.

Hæc manifesto transcripta sunt ex Euripideis sequentibus; (*v.* 556.)

Λαβοῦσα πέπλους ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος,
Ἔῤῥηξε λαγόνος εἰς μέσον . . . .
Κἄπειτ' ἔλεξεν . . .
Ἰδοὺ, τόδ' εἰ μὲν στέρνον, ὦ νεανία,
Παίειν προθυμεῖ, παῖσον· εἰ δ' ὑπ' αὐχένα
Χρῄζεις, πάρεστι λαιμὸς εὐτρεπὴς ὅδε.

Iterum Ovidius:

Vos modo, ne Stygios adeam non libera manes,
Este procul, si justa peto, tactuque viriles
Virgineo removete manus.

Euripides: (*v*. 546.)

Ἑκοῦσα θνήσκω· μή τις ἅψηται χροὸς
Τοῦ 'μοῦ. παρέξω γὰρ δέρην εὐκαρδίως.
Ἐλευθέραν δέ μ', ὡς ἐλευθέρα θάνω,
Πρὸς θεῶν, μεθέντες, κτείνατ'· ἐν νεκροῖσι γὰρ
Δούλη κεκλῆσθαι, βασιλὶς οὖσ', αἰσχύνομαι.

Rursus Ovidius:

ipse etiam flens invitusque sacerdos
Præbita conjecto rupit præcordia ferro.

quod ex his Græcis expressit: (*v*. 564.)

Ὁ δ' οὐ θέλων τε καὶ θέλων, οἴκτῳ κόρης,
Τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαῤῥοάς.

Alius locus est, quem Euripidi debet Ovidius, non ille quidem ex Polyxenæ moribundæ oratione desumptus, sed in scena ex prioribus, cum primum Achivorum de se mactanda sententiam Polyxena audit. Ovidii verba sunt,

Non mea mors illi, verum sua vita dolenda est.

Euripidis, (*v*. 211.)

Σὲ μὲν, ὦ μᾶτερ δύστανε βίου,
Κλάω πανοδύρτοις θρήνοις·
Τὸν ἐμὸν δὲ βίον, λώβαν, λύμαν τ',
Οὐ μετακλάομαι. ἀλλὰ θανεῖν μοι
Ξυντυχία κρείσσων ἐκύρησεν.

Sed in hac fabula optime fere omnium partes suas tuetur chorus; ita quicquid canit, ad res et personas accommodatum est; ita nihil alienum aut arcessitum interserit. Quanquam enim in Euripidis solennibus vitiis enumerandis illud recensuerim, quod cantica nihil ad rem

pertinentia choro tribuat, vitium hoc in Hecuba saltem adeo feliciter evitavit, ut si pari cura in hac parte semper versatus esset, Sophocle ipso nihil inferior judicaretur. Infinitum esset, si per omnes tragœdiæ hujus partes, quæ vel propter vim ad affectus commovendos, vel propter poeticum spiritum, vel denique dictionis elegantiam, laudem mereantur, discurrerem; unum tamen facere non possum quin tribus verbis indicem: ex omnibus Hecubæ canticis longe præstantissimum est illud, quo Trojanæ mulieres Trojæ interitum narrant, et negotia commemorant, quibus quæque intenta fuerit sub noctem exitiosam, qua Græci urbem ceperunt. Quanquam in animo Nostrum habuisse videtur Virgilius, cum librum secundum Æneidos scriberet, pauca in eo expressa et testata imitationis vestigia apparent. Unus tantummodo mihi in præsentia succurrit locus, ubi Virgilius ipsa verba Euripidis æmulatus est:

Tempus erat, quo prima quies mortalibus ægris
Incipit et dono divum gratissima serpit.

Μεσονύκτιος ὠλλύμαν,
Ἦμος ἐκ δείπνων ὕπνος
Ἡδὺς ἐπ' ὄσσοις κίδναται. (*Hec. v.* 592.)

Sed, ut dixi, si omnia hujus tragœdiæ, quæ laudem mereantur, designarem, melior esset pars totius recitanda; quod esset otio vestro, auditores, et patientia nimis secure abuti. Operis igitur aliquid, quod brevius absolvetur, potius mihi sumam, ut defectus quosdam et vitia enotem.

Euripides etiam vivus a popularibus suis impietatis suspectus habebatur, et sive hoc crimen verum, sive falsum esset, negari non potest, eum suspicioni nimium loci dedisse. Personas suas sæpissime inducit contra

Deorum providentiam et benignitatem disputantes. Neque est quod quis dicat, eum non ex sua ipsius sententia loqui, sed dramaticæ proprietati inservientem, impietatis speciem præ se ferre. Adeo enim frequenter tales sententias inculcat, ut valde verisimile fiat, eum cum cupiditate quadam et voluptate Deorum criminationem suscipere. Ne longe abeam, in hac ipsa tragœdia Talthybius, varias Hecubæ calamitates reputans, exclamat, (*v.* 486.)

> Ὦ Ζεῦ, τί λέξω; πότερά σ' ἀνθρώπους ὁρᾷν;
> Ἢ δόξαν ἄλλως τήνδε κεκτῆσθαι μάτην
> Ψευδῆ, δοκοῦντας δαιμόνων εἶναι γένος;

Similia habet Polymestor primo Hecubæ aspectu; (*v.* 944.)

> Φύρουσι δ' αὐτὰ θεοὶ πάλιν τε καὶ πρόσω,
> Ταραγμὸν ἐντιθέντες, ὡς ἀγνωσίᾳ
> Σέβωμεν αὐτούς.

Sed hæc levia et tolerabilia sunt præut quæ in ceteris ejus fabulis impie in Deos dicta passim reperiuntur. Hac libertate adeo superstiosos Atheniensium animos irritavit, ut Bacchas eum hoc fine scripsisse, quo crimen impietatis a se amoliretur, haud injuria viri docti conjiciant.

Alius Euripidis mos fuit, ut mulierum vitia ubique insectetur. Tanto feminei generis odio exarsit, ut levissima quaque oblata, sæpe et quæsita occasione, in atrocissimas calumnias, quid res, quid tempus, quid personæ decorum postulet, immemor, excurrat. Et Polymestoris quidem in mulieres amarulentiam excusare possis, ut homini non male convenientem, qui gravissima et multiplici accepta injuria, filiis orbatus, oculorum visu privatus, omnes simul feminas, unius ob noxam et

furias, opprobriis lacerat. Esto: Polymestori subita ira et dolore excandescenti verba coacta condonentur. Sed idem alibi Euripides, in quam partem animus ejus propendeat, clare satis indicavit: dubitanti enim Agamemnoni an Hecubæ et comitum vires ad pœnas a Polymestore exigendas sufficerent, respondet Hecuba, (*v.* 874.)

Τί δ'; οὐ γυναῖκες εἷλον Αἰγύπτου τέκνα,
Καὶ Λῆμνον ἄρδην ἀρσένων ἐξῴκισαν;

Egregiam vero defensionem, quæ feminas ad scelera sola patranda fortes agnoscit! Porro illud in eodem dialogo omni pudoris et honestatis rationi contrarium, quod Hecuba, Agamemnonis benevolentiam sibi conciliatura, Casandræ noctes ei in memoriam revocat: (*v.* 812.)

Καὶ μὴν ἴσως μὲν τοῦ λόγου κενὸν τόδε,
Κύπριν προβάλλειν· ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται.
Πρὸς σοῖσι πλευροῖς παῖς ἐμὴ κοιμίζεται,
Ἡ φοιβὰς, ἣν καλοῦσι Κασάνδραν Φρύγες.

Similem sententiam, sed longe castius in Ajace expresserat Sophocles. Verba sunt Tecmessæ ad Ajacem: (*v.* 520.)

Ἀλλ' ἴσχε κἀμοῦ μνῆστιν· ἀνδρί τοι χρεὼν
Μνήμην προσεῖναι, τερπνὸν εἴ τί που πάθοι.

Ubi vetus Scholiastes, debitis laudibus auctoris sui verecundiam efferens, inde occasionem Euripidis reprehendendi captat; *αἰδημόνως δὲ*, inquit, *αὐτὸν ὑπομιμνήσκει τὰ τῆς εὐνῆς· διὰ τούτου γὰρ μάλιστα δοκεῖ αὐτὸν πείσειν. ὁ δέ γε Εὐριπίδης μαστροπικώτατα εἰσάγει τὴν Ἑκάβην λέγουσαν, Ποῦ τὰς φίλας δῆτ' εὐφρόνας δείξεις, ἄναξ, Ἡ*

τῶν ἐν εὐνῇ φιλτάτων ἀσπασμάτων. Partem horum versuum ita Latine convertit Ennius, ut nescias uter Poeta μαστροπικώτερον, ut Scholiastæ verbo utar, locutus sit. *Quæ tibi in concubio verecunde et modice morem gerit.*

Quandoquidem autem Ennianæ hujus conversionis mentionem semel injecimus, libet de ea re pauca addere. Plures ex veteribus Latinis Hecubam tragœdiam scripserunt. Nescio tamen an solus Ennius totam Euripidis fabulam Latinam fecit. In quo negotio se ita gessit, ut neque religiose nimis ad auctoris verba conversionem suam astringeret, neque licenter nimis ab eo deflecteret. Paucula ejus fragmenta, quæ satis certo ad locum suum referri posse videantur, hic apponere non gravabor. Talthybius Hecubam cum miseratione intuens ait, (*v.* 495.)

Φεῦ, φεῦ, γέρων μέν εἰμ'· ὅμως δέ μοι θανεῖν
Εἴη, πρὶν αἰσχρᾷ περιπεσεῖν τύχῃ τινί.

Hæc, ut ex Nonio Marcello discimus, sic in Enniana Hecuba conversa erant; *Senex sum; utinam mortem oppetam, priusquam evenat, Quod in pauperie mea senex graviter gemam.*

κεῖνος ὀλβιώτατος,
Ὅτῳ κατ' ἦμαρ τυγχάνει μηδὲν κακόν.

inquit Hecuba in ejusdem scenæ fine. Hanc sententiam brevissimo quasi proverbio sic complexus est Ennius; *nimium boni est, quoi nihil est mali.* Polydori cadaver Agamemnoni ostendens Hecuba, ita apud Euripidem loquitur: (*v.* 748.)

Ὁρᾷς νεκρὸν τόνδ', οὗ καταστάζω δάκρυ;

Ennius fere ad verbum reddidit; *Vide hunc, meæ in*

quem lacrymæ guttatim cadunt. Sed omnium optime Latino poetæ successit in celeberrima ea sententia vertenda, qua Ulyssem alloquitur Hecuba: (v. 293.)

Τὸ δ' ἀξίωμα, κἂν κακῶς λέγῃς, τὸ σὸν
Πείσει· λόγος γὰρ, ἔκ τ' ἀδοξούντων ἰὼν,
Κἀκ τῶν δοκούντων αὐτὸς, οὐ ταὐτὸν σθένει.

Hos tres versus, quos verbis, sententia, brevitate, insignes illustresque vocat Gellius, ita, eodem teste, Latine extulit Ennius: *Hæc tu etsi perversa dices, facile Achivos flexeris: Nam opulenti quum loquuntur pariter atque ignobiles, Eadem dicta eademque oratio æqua non æque valet.* Non injucundum fortasse erit, si magni inter recentiores nominis Poetæ, Hugonis Grotii ejusdem loci conversionem recitabo; adeo felici brevitate intra tres senarios sententiam conclusit.

Ut prava dicas, quæ tua est auctoritas,
Movebis animos. Nam viri prænobilis,
Et tenuis, idem sermo diversum valet.

Quam vellem, judices acerrimi, quam olim apud Græcos Ulysses, eandem nunc ipse apud vos auctoritatem obtinere; ut existimationis meæ præjudicium ingenii defectum sarciret; et famæ meæ splendor animorum vestrorum aciem præstringeret.

Nihil aliud ex Ennii Hecuba, quod tuto comparare cum Euripide possimus, extare, vehementer sane dolendum est. Utinam vel istam vel aliam quampiam ejus generis integram fabulam ex vetustatis situ aliquando erueremus. Ipse quidem talem thesaurum libenter omnium Senecæ, quæ feruntur, tragœdiarum jactura redimerem; neque vestrum in hac parte, auditores, judicium multum arbitror a meo discrepaturum. Sed hæc qui-

dem vota sunt. Sentio me longius evectum esse, finemque orationi meæ tandem ponendum. Hæc fere erant, auditores doctissimi, quæ de Euripide ejusque Hecuba dicenda habui. Quod in procemio promisi, præstiti; nihil nempe me novi aut reconditi prolaturum: Vestrum unicuique longe plura et meliora memoria sua subministrabit. Desinam igitur, venia vestra prius rogata, quos equidem vereor ne, quamdiu oratio mea duravit, tamdiu a studiis aut utilioribus aut jucundioribus detinuerim.

OBSERVATIONES VARIÆ.

Post jusjurandum, qualia sunt, νὴ Δία, νὴ τὸν Δία, μὰ Δία, οὐ μὰ Δία, νὴ τὸν Ἀπόλλω, et cetera hujusmodi, nunquam sequitur particula ΓΕ, nisi alio vocabulo interposito.

Aristophanes Plut. 134. 144.

Καὶ νὴ Δί', εὔχονταί γε πλουτεῖν ἄντικρυς.
Καὶ νὴ Δί', εἴ τί γ' ἐστὶ λαμπρὸν καὶ καλόν.

ubi MS. Dorvillii ἔνεστι habet, frustra probatum a Koenio ad Gregorium p. 18. ἐστὶ recte habet Suidas v. χάριεν. Neque tamen hilum interest, præcedatne particula, an subsequatur.

Aristophanes Plut. 1022.

Εἰ Θάσιον ἐνέχεις, εἰκότως γε, νὴ Δία.

Equit. 937.

Εὖ γε νὴ τὸν Δία καὶ τὸν Ἀπόλλω.

Sic enim legi debet pro Εὖ νή γε τόν—ex tribus Brunckii MSS. editione Juntina a. 1515. et Scholiaste. Quod autem dixi, particulam γε non posse jurijurando postponi, nisi interjecta alia voce, idem de καὶ μὴν—γε et οὐ μὴν—γε dictum puta.

F

Sophocles Œdipo Tyr. 987.

Καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.

Ita postulat metrum (secundam enim corripit μέγας) idemque conjecit nescio quis in editione Londinensi a. 1746. sed neglexit Brunckius.

Euripides Phœniss. 1616. (1638. *Ed. Pors.*)

Οὐ μὴν ἑλίξας γ' ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ.

Ibi tamen Οὐ μήν γ' ἑλίξας ex conjectura edidit Valckenaerius; unius MS. auctoritate γ' omisit Brunckius; perperam uterque.

Euripides Alope apud Etymologum M. p. 420, 16.

Οὐ μὴν σύ γ' ἡμᾶς τοὺς τεκόντας ᾐδέσω.

Editur Οὐ μὴ σύ γ', quod leve vitium fraudi fuit Maussaco in Notis ad Harpocrationem p. 29. Grotio in Excerptis p. 371. Barnesio et Musgravio in fragmentis *. Sed ut illuc tandem unde abii redeam; sunt nonnulla apud Comicum loca, quæ regulæ huic obstare videantur. Ea igitur tempus est ut examinemus.

Aristophanes Plut. 566.

Νὴ τὸν Δί' εἴ γε δεῖ λαθεῖν αὐτὸν, πῶς οὐχὶ κόσμιόν ἐστι;

De quo merito dixit Scholiastes, ψυχρὸν τὸ ἐνθύμημα. Sane is multo fuit Brunckio et Hemsterhusio sagacior. MS. Dorvillii dedit, εἴ γε λαθεῖν αὐτὸν δεῖ πῶς οὐ κόσμιόν ἐστι, quicum consentit Suidæ MS. C. C. C. Oxon. in v. κλέπτης. Inde Hemsterhusius, opinor, ne tam facetum et elegantem versum perderet, effecit

Νὴ τὸν Δία γ', εἴ γε λαθεῖν αὐτὸν δεῖ, πῶς οὐ κόσμιόν ἐστι;

* Hæc plenius ad Phœnissarum locum docuit Porsonus. E.

Quod cum in MS. suo forte fortuna reperisset Brunckius, in textum intulit. Nollem factum: non enim frigidus modo et ineptus est jocus, sed contra morem et decorum, ut Chremyli rationes confutare aggrediatur Blepsidemus. Deinde, si vel admitteret sermonis lex, quam φορτικὸν esset particulæ istius intra tantillum spatii repetitio? Jure igitur summo totum versum spurium et insititium esse pronunciavit Bentleius, cujus sententiæ magnum a canone nostro pondus accedit. Ut autem exemplo pateat, quam proni ad hujusmodi loca turbanda fuerint librarii, vide Aristophan. Av. 1148. ubi vulgatur, metro integerrimo,

Καὶ νὴ Δί' αἱ νῆτταί γε περιεζωσμέναι.

Suidas tamen v. ὑπαγωγεύς, hunc ordinem prætulit,

Καὶ νὴ Δία γ' αἱ νῆτται περιεζωσμέναι.

Proximus locus, qui in legem peccat, est Equit. 1347.

Καὶ νὴ Δία γ' εἰ δύω λεγοίτην ῥήτορε.

Ac percommode quidem accidit, quod hic versus alio morbo laborat. Attici enim poetæ δύω nunquam usurpant, quod verissime monuit Dawesius Misc. Crit. p. 347. probante sane quam idoneo judice Valckenaerio ad Euripid. Phœniss. 585. Quanquam horum decreto acquiescere noluit Marklandus ad Euripid. Iph. Aul. 1247. hoc versu, infirmo tibicine, nixus. Sed exortus est nuper semidoctus professor, Vauvillerius, qui viris se longe melioribus carpendis, et, si Diis placet, refellendis, famam quærere instituit. Is etiam eundem hunc versum, ex penu suo scilicet, ad Dawesium et Valckenaerium redarguendos profert. Eum satis exagitavit Brunckius ad Ran. 1405, qui ne ipse quidem

rem acu tetigit. Cum enim duo MSS. δύο exhibeant, ut metro titubanti subveniat, σοι infercit, idque putat sententiam postulare. Nihil minus. Transpone tantum particulam γε, et lege,

Καὶ νὴ Δί' εἴ γε δύο λεγοίτην ῥήτορε.

Jam vide ut idem mendum in loco ex Avibus supra prolato Suidæ codicibus inolevit.

Non dissimili medicina curanda sunt duo sequentia loca:

Aristophan. Av. 11.

Οὐδ' ἂν μὰ Δία γ' ἐντεῦθεν 'Εξηκεστίδης.

Lege, transpositis vocibus,

Οὐδὲ μὰ Δί' ἐντεῦθέν γ' ἂν 'Εξηκεστίδης.

Infra v. 22.

—οὐδὲ μὰ Δί' ἐνταῦθά γ' ἀτραπὸς οὐδαμοῦ.

Aristophan. Ecclesiaz. 748. (743)

Μὰ τὸν Ποσειδῶ γ' οὐδέποτ' ἀλλὰ βασανιῶ.

Et hic, paullulum mutato ordine, legendum,

Μὰ τὸν Ποσειδῶ οὐδέποτέ γ' ἀλλὰ βασανιῶ.

Vesp. 163.

Μὰ τὸν Ποσειδῶ, Φιλοκλέων, οὐδέποτέ γε.

Lysistrat. 252.

Μὰ τὴν 'Αφροδίτην οὐδέποτέ γ', ἄλλως γὰρ ἄν.

Jam unicus tantum restat versus, qui nullo negotio profligabitur; Thesmophoriaz. 225. (232.)

Οὐ γὰρ μὰ τὴν Δήμητρά γ' ἐνταυθοῖ μενῶ.

Ita quidem nunc vulgo legitur, ex Kusteri, ut equidem opinor, interpolatione. Omnes enim antiquæ, quas vidi, editiones γε ignorant. Quis igitur reponere dubitet,

Οὐ γὰρ μὰ τὴν Δήμητρ' ἔτ' ἐνταυθοῖ μενῶ?

Plut. 64.

Οὔτοι μὰ τὴν Δήμητρα χαιρήσεις ἔτι.

Nub. 812.

Οὔτοι μὰ τὴν Ὁμίχλην ἔτ' ἐνταυθοῖ μενεῖς.

Vesp. 1433.

Οὔτοι μὰ τὴν Δήμητρ' ἔτ' ἐνταυθοῖ μενεῖς.

Corollarii instar duo loca addam, ut leviter emendem.

Plut. 657.

Ἔπειτ' ἐλοῦμεν· νὴ Δί' εὐδαίμων ἄρ' ἦν.

MS. Baroccianus 127. codex optimæ notæ, pro ἄρ' dat γάρ. Lege

Ἔπειτ' ἐλοῦμεν· νὴ Δί' εὐδαίμων γ' ἄρ' ἦν.

Vesp. 217.

Νὴ τὸν Δί' ὀψὲ γὰρ ἀνεστήκασί γε.

Sic quædam editiones. Aldus et Junta a. 1515. γοῦν pro γὰρ habent.—ὀψὲ γοῦν ἀνεστήκασι νῦν dedit Kusterus, partim recte; quem secutus est Brunckius. Juntina secunda a. 1525. cui adstipulatur MS. apud Brunckium, —ὀψὲ γὰρ ἀνεστήκασι νῦν. quæ vera est lectio, modo recte dividas et distinguas,

Νὴ τὸν Δί' ὀψέ γ' ἄρ' ἀνεστήκασι νῦν.

ut Ran. 1189.

Νὴ τὸν Δί', ὥσπερ γ' εἴτις εἴποι γείτονι.

Pessime Brunckius particulam ejecit.

πόλιν ΗΕΞΗΕΕ. Lege, ἠέξησε. Vide locum Nicandri apud Berkel. ad Steph. Byz. v. Μυκῆναι, qui est Alex. 102. Coluth. Rapt. Helen. 241.

"ΜΗ ΟΥ in Tragicis semper est Monosyllabon, non obstante Diogene Laertio ad finem vitæ Cleanthis," dixerat Marklandus ad Euripidis Supplices 248; et similia alibi tradit, ut ad eandem fabulam 109. Iph. Aul. 791. Et ibid. 959. "Η ΟΥ, monosyllabice, ut sæpe et semper." "Fere," ait Brunckius ad Euripid. Orest. 598. "addere debuisset, quia contraria exempla reperiuntur, extra suspicionem et controversiam posita, ut est illud [Sophoclis] Œd. Tyr. 993.

Ἦ ῥητὸν, ἢ οὐ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;"

Hæc ille, cum nihil certius, quam in exemplo isto unico, quod produxit aut producere potuit, legendum esse, Ἦ ῥητὸν, ἢ οὐχὶ θεμιτὸν— Atque hoc tandem ipsi Brunckio suboluit; ita enim scribit ad Gnomicos Poetas p. 345. "Paragogen in οὐχὶ sæpe neglexerunt librarii, cum versuum labe, cujus rei insigne exemplum a nemine observatum ad Sophoclem proferemus." Postea prodiit ejus editio Tragici; cujus in loco laudato recte ἢ οὐχὶ edidit, et in nota observat, "Η ΟΥ, ΜΗ ΟΥ apud Atticos poetas semper sunt monosyllaba," sed se contrariam olim propugnasse sententiam callide dissimulat. Eadem medicina facienda fuit ibid. 630.

Κἀμοὶ πόλεως μέτεστιν, οὐχὶ σοὶ μόνῳ.

ubi vulgatur, μετέστι τῆσδ᾽, οὐ σοὶ μόνῳ. sed in οὐχὶ consentiunt omnes MSS. duo τῆσδ᾽ omittunt. Et ne quis hoc a Brunckio præceptum objiciat, alium locum

addam, eadem curatione indigentem. Is est in eadem tragœdia 1002.

Τί δῆτ' ἐγὼ οὐχὶ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἄναξ.

Editur quidem Τί δῆτ' ἔγωγ' οὐ τοῦδε—; cum autem editio Aldina et MS. Trin. Coll. Cant. pro οὐ darent οὐχὶ, facile erat otiosam particulam delere. Ad Marklandum revertor. Regula sane, quam tradit, est certissima. Sed quid sibi volunt ista verba, " non obstare Diogenem Laertium?". Locus hic est VII. 176.

Ἰδὼν γὰρ αὐτὸν πρέσβυν οὐκ ἠνέσχετο
Μὴ οὐ τὸ λοιπὸν ἄνεσιν ἐν φθιτοῖς ἐχεῖν.

Aut enim significare possunt, Diogenis in tali quæstione auctoritatem esse nullam, aut codices ejus esse corruptos. Si hoc credidit Marklandus, veritatem ipsam attigit. Licet enim pessimus poeta fuerit Diogenes, metri plerumque satis callens est. Repetendæ modo literæ duæ, et lectionem habebimus canoni Marklandiano consentaneam;

Τὸ μὴ οὐ τὸ λοιπὸν ἄνεσιν ἐν φθιτοῖς ἔχειν.

Sæpe editorum recentiorum socordia evenit, ut loca velut mendosa correxerint Viri docti, quæ jamdudum sana et sincera in primis editionibus exstabant. Exemplum subministrat Aristophanis Scholiastes ad Ran. 1114. ubi laudatis ex Euripidis Phryxo verbis, pergit, ἀλλ' ὀλίγων ἐστὶ Φρύξος. Cum hoc satis ineptum esset, recte correxit Valckenaerius Diatrib. p. 17. B. ἀλλ' ὁ λέγων ἐστὶ Φρύξος. Sed nihil opus erat; sic enim plane legitur in editione Aldina. Mox etiam, Ἀλλ' ὅτι τούτου

in Euripidis versu ex Hippolyto 191. recte vulgarat Aldus, sed ὅτε quod postea editiones insedit, Valckenaerio imposuit. Idem autem ne cuiquam accidat in eodem Scholiaste ad Vesp. 842. sedulo cavebo. Μετὰ γὰρ τὸ κωλυθῆναι (lege καταλυθῆναι) τὴν τῶν Τιτάνων ἀρχὴν, τὸν δεξάμενον τὴν βασιλείαν, ἐπιτρέπειν Ἑστίᾳ λαβεῖν ὅ, τι βούλοιτο. (Philostrato V. A. VII. 2. καταλύων τυραννίδα ex omnibus MSS. reddi debebat.) Excidit nomen ejus, qui regnum accepit, quod ex Aldina revocandum est, τὸν Δία δεξάμενον: illa quidem, levi errore, quem correxi, exhibet διαδεξάμενον. L. Bosius Animadvers. p. 11. in Schol. ad Av. 779. pro εὐδεινοῦ emendat εὐδιεινοῦ: sin autem Aldi editionem consuluisset, operam suam supervacuam esse vidisset.

NEGANT Viri doctissimi R. Dawesius Misc. Crit. p. 282. L. C. Valckenaerius ad Schol. in Eurip. Phœniss. 1683. ἠδὲ pro καὶ Atticum esse. Sed huic sententiæ adversantur Eurip. Hec. 322. Iph. Aul. 817. Herc. Fur. 30. (quem ipsum locum citat Valckenaerius ad Phœniss. 609.) Æschyl. Theb. 868. Pers. 16. 21. 22. 26. 289. 535. Agam. 42. Choeph. 1025. Eumenid. 188. 417. Sophocl. Antig. 684. 685. Alexis Athenæi VII. p. 322. D.

NOTÆ ET EMENDATIONES

IN

ATHENÆUM.

LIB. I. p. 2. A. init. Τι præfigit Aldus, TI Turnebus. Sed delendum, sive articulus est, sive Timocratis nomen, recte statuit Schweighæuserus. (*R. H.*)

I. p. 3. F. Antiphanes: *In Editionibus legitur,*

Τοῦ γάρ τις ἄλλου, πρὸς θεῶν, περ, οὕνεκα
Εὔξαιτο πλουτεῖν εὐπορεῖν τε χρημάτων;

Notavit Porsonus: Τοῦ δὲ γάρ τις MSS. Lege aut Τοῦ γάρ τις aut Τοῦ δ' ἄν τις ἄλλου, πρὸς θεῶν, πᾶερ οὕνεκᾶ, id est, πάτερ, οὕνεκ' ἄν. Hoc unum observabis, si in versus initio Τοῦ δ' ἂν legeris, commodam quidem in fine ad hiatum explendum fore particulam, sed non necessariam; si γὰρ retinebis, necessariam. Sæpe a Comicis inducuntur filii hujusmodi consilia patribus dantes. Menander Stobæi p. 153, 51. ed. Gesn. 93. Grot. 50. Cleric. Ἃ δὲ μὴ σεαυτοῦ, τῆς τύχης δὲ πάντ' ἔχεις, Τί ἂν φθονοίης, ὦ πάτερ, τούτων τινί; Si Brunckio fides, περ omittit B. i. e. *MS. Paris. Reg.* 3056. (*R. H.*)

Ibid. οὐχὶ τοῖς λαμπροῖσι δὲ
Δείπνοις τὸ πεινῆν παύεται.

Ita Porsonus. οὐχὶ τοῖς λ. γὰρ *Casaub.* οὐχὶ δὲ edd. Ven. Turn. sed δὲ manu sua deleverat Turnebus.

I. p. 4. F. Antiphanes:

οὗτοι δὲ τῶν ἐν τῇ πολεῖ
Τὰ δεῖπν' ἀφορῶσι, καὶ πέτονται δεξιῶς
Ἐπὶ ταῦτ' ἄκλητοι.

Ita correxit Porsonus: Vulgo οὗτοι δὲ τὰ δεῖπνα τῶν ἐν τῇ πόλει ἀφορῶσι.

I. p. 5. B. Plato: ἐγὼ δ' ὢν ἐνθάδ' ἐν τῇ 'ρημίᾳ. *Ita Porsonus. Vulgo* Ἐγὼ δ' ἐνθάδ' ἐν τῇ ἐρημίᾳ.

I. p. 7. C. εἰ μὴ μείζους ἔχουσιν. vulgo deest μή· μείζους οὐκ ἔ. Casaubonus.

I. p. 7. E. Euphron:

θηλεῖαν λαβὼν
Γογγυλίδα ταύτην ἔτεμε λεπτὰ καὶ μακρά.

Casaubonus ἔτεμεν εἰς λεπτὰ σφόδρα. MSS. ἔτεμε λεπτὰ tantum. Suidas εἰς μακρὰ καὶ λεπτὰ in v. Ἀφύα. Confer Herodot. II. 147. VII. 121. et ad hunc locum Valckenaerium (IV. 148.) Mox,

μήκωνος ἐπιπάσας ἄνω
Κόκκους —

vulgo ἐπιπάσσας. ἐπιπάσας Turn.

Ibid. Proxime sequentia sic dedit Casaubonus,
Κόκκους μελαίνης τὸν ἀριθμὸν δυώδεκα,
Περὶ τὴν Σκυθίαν ἔλυσε τὴν ἐπιθυμίαν.

ἔΓλυσε Ald. et puto Turn. Sed ex emendat. ἔκλυσε: prius erat ἐκλῦσε. Lege ἔΓλυCε, *i. e.* ἔπαυσε. Paullo

ante δώδεκα edd. Ald. Turn. (*R. H.*) *In margine exemplaris Editionis Schweighæuser. hos versus ita correxit Porsonus,*

μήκωνος ἐπιπάσας ἄνω
Κόκκους μελαίνης τετταράκοντα τὸν ἀριθμὸν,
Περὶ τὴν Σκυθίαν ἔπαυσε τὴν ἐπιθυμίαν.

Et in proximo versu μασώμενος.

I. p. 8. A. *Archilochi versus ita supplevit, et emendatos divisit Porsonus*;

(Ἐσθίων θ') ὧν οὔτε τῖμον (οὔτιν') εἰσενήνοχας,
Οὔτε μὴν κληθεὶς ἐς ἡμᾶς ἦλθες, οἷα δὴ φίλος·
Ἀλλά σ' ἡ γαστὴρ νόον τε καὶ φρένας παρήγαγεν
Εἰς ἀναιδείαν.

Vulgo legitur—μεθύων οὔτε τι τίμον εἰσήνεγκας, οὐδὲ μὴν κληθεὶς ἦλθες, οἷα δὴ φίλος, ἀλλά σε γαστὴρ νῶντε καὶ φρένας παρήγαγεν εἰς ἀναιδίην.

I. p. 8. B. Eubulus:

Ὃν φασι παρακληθέντ' ἐπὶ δεῖπνον πρός τινος
Εἰπόντος αὐτῷ τῶν φίλων——

Ita Porsonus. In Ed. Casaub. ἐπὶ δεῖπνον πρὸς φίλου τινὸς, Εἰπόντος αὐτῷ τοῦ φίλου.

I. p. 8. C. lin. 5. Eubulus: Φάναι δ' ἔπειτα *emendat Pors. pro vulg.* Ἔπειτα φάναι.

I. p. 8. C. *Edit. Casaub.* Ἀσυμβόλου δείπνου γὰρ ὅστις ὑστερεῖ, Τοῦτον ταχέως νόμιζε καὶ τάξιν λιπεῖν, Ἄμφις φησὶ ὁ Κωμικός. Χρύσιππος δὲ φησὶν, Ἀσύμβολον κώθωνα μὴ παραλίμπανε.

Duos priores versus cum Eubuli versibus jungit Brunckius, et deinde legit Ἄμφις φησὶν ὁ Κωμικὸς,

Ἀσύμβολον κώθωνα μὴ παραλίμπανε. Sed totus locus ita disponendus est:

Ἀσύμβολον κώθωνα μὴ παραλίμπανε.
Ἀσυμβόλου δείπνου γὰρ ὅστις ὑστερεῖ,
Τοῦτον ταχέως νόμιζε κἂν τάξιν λιπεῖν.

Excidit prior versus propter simile initium, postea loco positus non suo. (*R. H.*)

I. p. 9. C. Menander: ὑποβινητιῶντα βρώματα. Infra IV. p. 133. A. Corrige et supple H. Steph. Ind. Thesaur.

I. p. 9. D. Ἑλλήσποντον δὲ Ὅμηρος κ.τ.λ. Plato Rep. III. p. 404. B. infra IV. p. 157. B.

I. p. 9. E. εἰς ἐλευθερίαν καὶ αὐτάρκειαν ἐξαιρέτως τοὺς βασιλεῖς ἀποκαθίστησι.

Duo ultima verba in Codicibus deesse testatur Schweighæuserus: eorum loco in uno Cod. est exiguum spatium vacuum, in altero legitur πρώτου. *Locum ita emendavit Porsonus:* εἰς εὐτέλειαν καὶ αὐτάρκειαν ἐξαιρεῖται τοὺς προτοῦ. *De prima emendatione notavit:*

εὐθερίαν Turnebi margo. Lege εὐτέλειαν, ut p. 8. F. lin. 8. sed præcipue ibid. A. 5. Plutarch. II. p. 461. C. ἐθιστέον οὖν τὸ σῶμα δι' εὐτελείας πρὸς εὐκολίαν, αὔταρκες ἑαυτῷ γινόμενον. (*R. H.*)

I. p. 11. C. Cantharus:

Οὐκοῦν ἀκρατισώμεθ' αὐτοῦ μηδαμῶς· Ἐν Ἰσθμῷ γὰρ ἀριστήσομεν. Ita Casaub. ἀκρατισόμεθ' ἀντὶ τοῦ μηδαμῶς Ald. ἀκρατισόμεθ' tantum Turn. Legere potes

Οὐκοῦν ἀκρατισώμεθ' αὐτοῦ;—Μηδαμῶς,
Αὐτοῦ γ' ἐν Ἰσθμῷ γὰρ τάχ' ἀριστήσομεν. (*R. H.*)

I. p. 11. D. lin. 4. Lege τροφαῖς τέσσαρσιν (vel τέτταρσιν) cum Turnebo, MSS. A. B. Eustathio ad Od. Π. p. 1791, 38 = 589, penult. (*R. H.*)

I. p. 13. E. πρὸς οἰωνοῦ τιθέμενοι. Suid. v. πρὸς οἰωνοῦ δεξίου τιθέμενοι.

I. p. 14. E. Ἀγαλλίς. "Ἀναγαλλὶς in Suida et forte melius." *Hæc ex margine exemplaris Editionis Turnebianæ citat Porsonus, addens,*

Recte, ut opinor, judicat Turnebus. Semel scriptæ erant literæ bis scribendæ; τὴν εὑρεσιναγαλλίς. (*R. H.*)

I. p. 15. A. *Duos versus, qui in prioribus Edd. desunt, e MSS. dedit Schweighæuser.*

Ἔξω, μακρὰν, παρ' αὐτὸν, ὑπὲρ αὐτὸν, κάτω,
Ἄνω βραχεῖαν ἀπόδοσιν ἐγκαταστρέφει.

καταστρέφει pro ἐγκατ. emendat Porsonus.

I. p. 15. B. Demoxenus:

νεανίας τις ἐσφαίριζεν ὢν
Ἐτῶν ἴσως[1] (ἑκκαίδεκ' ἢ) 'πτακαίδεκα,
Κῷος· θεοὺς γὰρ φαίνεθ' ἡ νῆσος φέρειν.
Ὃς ἐπεί ποτ' ἐμβλέψειε τοῖς καθημένοις
Ἢ λαμβάνων τὴν σφαῖραν, ἢ διδοὺς, ἅμα
Πάντες ἐβοῶμεν, (ὥσπερ ἐκ κελεύσματος)
[2]Ἥ τ' εὐρυθμία, τό τ' ἦθος, ἡ τάξις θ' ὅση
Ἐν τῷ τι πράττειν ἢ λέγειν ἐφαίνετο,
Τέρας τι κάλλους, ἄνδρες· οὔτ' ἀκήκοα
Ἔμπροσθεν, οὔθ'[3] ἑόρακα τοιαύτην χάριν.
Κακὸν ἄν τι μεῖζον ἔλαβον, εἰ πλείω χρόνον
Ἔμεινα· καὶ [4]νῦν γ' οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκῶ.

Quidquid in his versibus ab Edit. Casaub. discrepat, e Porsoni emendatione est. 1. ἐτῶν ἴσως ἑπτακαίδεκα

Casaub. vid. III. p. 127. D. Dio Chr. xxi. p. 272. (506.) *Verba in uncinis inclusa supplevit Pors.* 2. *Casaub.* ἡ δ' εὐρυθμία, Τό, τ' ἦθος, ἥ τε τάξις ὅση Ἐν τῷ τι λέγειν ἢ πράττειν ἐ. 3. Πέρας ἔτι κάλλους *Casaub.* *Porsoni emendatio e schedis ejus juvenilibus sumpta est: in margine exemplaris Edit. Schweigh. unde ceteræ hujus fragmenti emendationes petitæ sunt, ista non apparet.* 3. ἑώρακα *Cas.* 4. νῦν δ' *Cas.*

I. p. 17. A. καὶ κλήρου μὲν τὸν λαχόντα, στοχάζεσθαι ταύτης.

κλήρου μὲν ed. Turn. κλήρῳ μὲν fecit ipse Turnebus. κληρουμένου errore typothetæ, ut accentu liquet, dedit Aldus, pro κληρουμένων, quod recte servant MSS. et Eustathius ad Od. A. p. 1426, 22 = 68, 28. Sed quod hic addit, ἐκείνων, inutile est. Vide Valckenaerium ad Herodot. III. 128. (*R. H.*)

I. p. 18. C. Antiphanes:

Ἑφθὸν κομιδῇ πεποίηκεν, ἀποκναίσειεν ἂν
Κἂν ὁστισοῦν μου λαβόμενος τοῦ δέρματος.

vulgo πεποίηκ', et καὶ ὁστισοῦν.

Ibid. Hermippus:

Μὰ τὸν Δί', οὐ μέντοι μεθύειν τὸν ἄνδρα χρὴ
Τὸν ἀγαθόν.

Vulgo μὰ Δί' οὐ κ. τ. λ.

I. p. 20. B. προσέτι τε

Τὴν λαμπροτάτην πόλεων πασῶν, ὁπόσας ὁ Ζεὺς ἀναφαίνει,

τὰς Ἀθήνας λέγω. Comici alicujus anapæstus. Alios vide apud Eustath. ad Il. Λ. p. 877, 53 = 828, 6. qui sunt Hermippi.

I. p. 22. B. καὶ Ὅμηρος δὲ [ἤ τῶν Ὁμηριδῶν τις] ἐν τοῖς εἰς Ἀπόλλωνα, φησὶν, &c. τῶν τις Ὁμηριδῶν Eustath. ad Od. Θ. p. 1602, 25. (316, 47. Bas.) probante Casaubono, non item Valckenaerio ad Herodot. VIII. 91. sed τῶν τινὸς οἰκετῶν infra III. p. 108. D.

I. p. 22. D. Κλεόφαντον Θηβαῖον. Lege Κλεόλαν τὸν Θηβαῖον.

I. p. 22. F. Alcæus: Ἡ δ' ὥρη χαλεπή· πάντα δὲ διψᾷ ὑπὸ καύματος. *Ita Casaubonus.*

δι ὑπὸ καύματος ed. Ald. MS. b. πάντα δ' ἐδίψουν MS. a. *i. e.* Epitomes MS. olim Sedanensis, nunc Parisiensis. Lege vero διψᾶσ' ὑπὸ καύματος, et vide ad X. p. 430. B. (MS. b. est Parisiensis, Hermolai Barbari manu exaratus.) (*R. H.*)

Ibid. Antiphanes: τὸ δὲ

Ζῆν εἰπέ μοι τί ἐστι; τὸ πιεῖν, φημ' ἐγώ.

Vulgo πίνειν.

I. p. 23. A. Antiphanes:

Τὰ δ' ἀντιτείνονθ', οἱονεὶ δίψαν τινὰ
Ἢ ξηρασίαν σχόντ', αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται.

Vulgo δίψαν τινὰ, Ἢ ξηρασίαν ἔχοντ'. σχόντ' Grot. Gataker. Cave autem legas τιν' ἢ Ξηρασίαν σ. Ξηρασίαν secundam corripit, ut ὑγρασίαν Alexidis IX. p. 383. D. (*R. H.*)

I. p. 23. E. Theopompus:

μετὰ ταῦτ' ἐπίνομεν
Κατακείμενοι μαλακώτατ' ἐπὶ τρικλινίῳ.

vulgo ἐπίνομεν μετὰ ταῦτα. sed recte emendavit Toupius Cur. Posterior. in Theocrit. XV. 98.

Ibid. Alexis: μετὰ ταῦτ' ἀναπεσεῖν
Ἐκέλευον αὐτὴν παρ' ἐμέ.

Sotades VII. p. 293. C. ἑψητὸν δὲ μετὰ ταῦτ' ἐστὶ τί; [non ἐστιν. Confer Stratonem IX. p. 383. A.] Alexis III. p. 117. F.

I. p. 28. E. Alexis: Θασίοις καὶ Λεσβίοις οἰναρίοις. *Legit Pors.* Θ. οἰναρίοις καὶ Λεσβίοις *conferri jubens* II. p. 47. D.

Ibid. Alexis:

Ἡδύς γ' ὁ Βρόμιος τὴν ἀτέλειαν Λέσβιον
Ποιῶν τὸν οἶνον εἰσάγουσιν ἐνθάδε.
Ὃς ἂν εἰς ἑτέραν ληφθῇ δ' ἀποστέλλων πόλιν,
Κἂν κύαθον, ἱερὰν ἐγγράφων τὴν οὐσίαν.

vulg. Λεσβίου. *conj. Casaub.* Λεσβίοις. *Tertius versus vulgo legitur* ὃς δ' ἂν εἰς ἑτέραν ληφθῇ γ' ἀποστέλλων πόλιν. γ' omittunt MSS. lege igitur Ὃς ἂν εἰς ἑτέραν ληφθῇ δ' ἀ. π. Sic VI. p. 225. B. lege Ἔπειτ' ἐὰν τ. Ibid. E. μόλις δ' ἐάν ποτ'. XIV. p. 654. E. ἄνθρωπον δ' ἐάν τις. Hæc omnia ex MSS. VI. p. 226. B. cum γε desit in MSS. lege πωλῶν τινί (*pro* πωλῶν γε τὸν) V. p. 222. B. οἱ δ' ἑαυτοῖσι σοφοὶ (*pro* οἱ δέ γ' αὐτοῖσι.) Etiam XIV. p. 613. C. puto legendum Νυνὶ δὲ πρότερον τοῦ πόνου (*pro* πρότερόν γε τ. π.) ἂν δ' ἔρῃ MS. Soph. Œd. T. 759. ἂν λέγῃς δὲ Philoct. 756. Turn.

I. p. 29. C. Archestratus:

Πολλαῖς πρεσβεύων ἐτέων περικαλλέσιν ὥραις.

ubi vulgo legitur π. πρ. ἑτέρου οἴνου π. ὥ. ἑτέρου omitt. Casaub. dele οἴνου et lege ἐτέων. Apud Herodot. I. 32. ἑτέρων in textu, ἐτέων in m. *Arch.*

I. p. 29. D. Φοίνικος δὲ οἴνου μέμνηται καὶ Ἔφιππος, Κάρυα, ῥοιάς, φοινίκια ἕτερα νωγαλίσματα κ.τ.λ.

Porsonus: Ἀντιφάνης. βότρυς· ῥοιάς· φοίνικας· ἕτερα νωγαλεύματα infra II. p. 47. D. νώγαλα Casaub. ex Eustathio ad Il. Σ. p. 1163, 25. μικρὰ addit post οἴνου ex Nostro II. p. 57. E. ῥοὰς Photius et νωταλαῖν, recte, si legis νωγαλαῖν.

I. p. 31. D. φησὶν οὖν, οἶνον δ᾽ Οἰνουντιάδην, ἢ Δένθιν, ἢ Παρύστιον, ἢ Ὄνογλιν, ἢ Σταθμίταν, καὶ τὸν ἐκ Καρύστου, ὅς ἐστι πλησίον Ἀρκαδίας.

Not. Recte Casaubonus Καρύστιον, in ceteris aberrans. A Δένθιν sollicitando eum retraxit Hesychius. Δένθις. οἶνος. Λάκωνες. Ab Ὄνογλιν sollicitando retrahere debebat idem Hesychius. Ὀνίγλη. εἶδος οἴνου. Sed MS. rectius Ὀνίγλιν, accentu tantum male collocato. Utra scriptura rectior sit, per ι an ο, nescio. Deinde voces istæ, καὶ τὸν ἐκ Καρύστου, ὅς ἐστι πλησίον Ἀρκαδίας, transponendæ sunt post ἐρύματός τινος supra.

I. p. 31. F. ult. ἐπὶ χόας πεντήκοντα, *pro vulgato* περὶ τοὺς πεντήκοντα, *ex Turnebi, ut videtur, emendatione legit Porsonus, addens,*

Sed ut corruptelæ origo pateat, scribe ἐχοῦς quod in πέτους facile mutari potuit: vide locum citatum ad III. p. 75. C. p. 102. C. (*R. H.*)

I. p. 32. B. μυρτίτης δὲ ἢ μυῤῥίνης οἶνος κεῖται παρὰ Ποσειδίππῳ,

Διψηρὸς ἄτοπος ὁ μυῤῥίνης ὁ τίμιος.

Sic in Editione Casaubonia legitur: in margine exemplaris quæ sequuntur notavit Porsonus:

Dubitatio ista orta est ex librariis aut Epitomæ confectore, non ab Athenæo, qui scripserat, μυρίνης δὲ οἶνος κεῖται παρὰ Ποσειδίππῳ, Διψηρὸς ἄτοπος ὁ μυρίνης ὁ τίμιος. Recte etiam Pollux μυρίνης VI. 17. Rem conficit Di-

philus apud Nostrum IV. p. 132. E. Χαριεῖ πολὺ μᾶλλον ἢ μυρίνην προσεγχέας. Nihil expedit Perizonius ad Ælian. V. H. XII. 31. (*H. D.*)

I. p. 32. C. In primo versu lege Ἦν ἄρ᾽ pro Ἦ γὰρ ἔπος τόδ᾽ ἀληθές. (*R. H.*)

Præter emendationes in Librum Primum modo memoratas, sequentia in margine editionis Schweigh. correxit Porsonus.

p. 3. F. 1. Χῖον *pro* Χίου.

p. 4. A. 1. *Indicat Stob. p.* 885.

p. 4. E. 2. ἐκγραψάμενος *pro* ἐγγραψάμενος.

Ibid. 6. Παχυνικῶν θύννων *pro* Παχύνου θ.

p. 4. F. 1. εἴκοσιν *pro* εἴκοσι.

p. 5. C. 4. Ἡ ψωλή, δέμας ἐστί. *Hemistichium quod e MSS. addiderat Schweigh. delevit Porsonus.*

p. 6. A. 6. ὀψόπωλιν Suid. *pro* ὀψοπωλίαν.

p. 6. B. 1. δειπνήσεις; *pro* δειπνεῖς;

p. 6. F. 4. τὴν παρακειμένην αὐτῷ *pro* τὴν παρ᾽ αὐτῷ.

p. 9. A. 8. τοὺς ἀριστεῖς *pro* τοὺς ἀρίστους.

p. 10. E. 9. ταῖς ἡδόναις ἐπακολουθήσαντας *pro* παρακολουθήσαντας.

p. 10. F. 6. τοῦ πώματος MS. b. *pro* τοῦ πόματος.

p. 11. D. 9. χἀκατοντάρχας *pro* καὶ ἑκατοντάρχας.

p. 14. D. 1. βούλησιν *pro* βουλήν.

Ibid. 8. κυβιστητήρων *pro* κυβιστήρων.

p. 14. F. 3. φούλλικλον *pro* φουάλικλον.

Lib. II. p. 35. D. Diphilus:

Ὃς τὸν τάπεινον μέγα φρονεῖν ποιεῖς μόνος.

vulgo ὅταν — ποιῇς.

II. p. 35. E. Χαιρήμων δὲ ὁ Τραγῳδὸς κ.τ.λ. Vide infra XIII. p. 562. E.

II. p.36. B. Mnesitheus:

Τοῖς μὲν μέτριον πίνουσι καὶ κεκραμένον,
Εὐθυμίαν φέρει γ'· ἐὰν δ' ὑπερβάλῃς,
Ὕβριν· ἢν δ' ἴσον ἴσῳ προσφέρῃς, μανίαν ποιεῖ.
Ἐὰν δ' ἄκρατον, παράλυσιν τῶν σωμάτων.

Qui versus in Editione Casauboniana metro violato ita leguntur; Εὐθυμίαν φέρει γ'· ἐὰν δ' ὑπερβάλῃς ὕβριν. Ἐὰν δ' ἴσον ἴσῳ προσφέρῃ, μανίαν ποιεῖ. Ἂν δ' ἄκρατον, παράλυσιν τῶν γε σωμάτων.

II. p. 36. C. Eubulus:

Ὃν εἰσπιόντες οἱ σοφοὶ κεκλημένοι.

ita vulgo. ἐκπιόντες, *ut videtur, legebat Porsonus, cum hoc inter exempla confusorum* Κ *et* ΙΚ *adducit.*

II. p. 36. E. Alexis: ut vulgo legitur,

Ὁμοιότατος ἄνθρωπος οἴνῳ τὴν φύσιν
Τρόπον τίν' ἐστιν. τὸν γὰρ οἶνον τὸν νέον
Πολλή γ' ἀνάγκη καὶ τὸν ἄνδρ' ἀποζέσαι·
Πρώτιστον ἀφυβρίσαι κ' ἀπανθῆσαι· πάλιν,
Σκληρὸν γενέσθαι.

Melius ὁμοιότατον Stobæus CXIV. p. 585. Gesn. CXVI. p. 475. Grot. ubi MS. A. καὶ γὰρ οἶνον. deinde lege, ope Stobæi, cum Valckenaerio ad Herodot. IX. 31. ἀφυβρίσαι τ' ἀπανθήσαντα δὲ Σκληρὸν γενέσθαι. Sequentia usque ad πότιμον γενέσθαι omisit Stobæi, ut puto, librarius.

II. p. 42. A. *In Aldina legitur,* καθὰ τὸν ἐν Κιθαιρῶνι. παρ' ᾧ Ζηνὸς Ποσειδῶνος ἱερόν ἐστιν.

Not. Lege καθὰ τὸν ἐν Καρίᾳ, παρ' ᾧ Ζηνοποσειδῶνος ἱερόν ἐστιν. Vide VIII. p. 337. D.

II. p. 43. B. et III. p. 74. E. Antiphanes:

οἷα δ' ἡ χώρα φέρει
Διαφέροντα τῆς ἁπάσης, Ἱππόνικ', οἰκουμένης.

Vulgo, διαφέροντα πάσης Ἱππόνικε τῆς οἰκουμένης.

Mox corrigit Porsonus,

——βοσκήματ', ἔρια, μύρτα, θυμιάματα.
——ὕδωρ δὲ διαφέρον,
Ὥστε καὶ γνοίην ἂν εὐθὺς Ἀττικὸν πίνων ὕδωρ.

ubi vulgo θύματα —δὲ *omiss.*—ὕδωρ πίνων.

II. p. 44. C. οὐδενὸς ἧττον διακεῖσθαι σώμασιν ἐῤῥωμενεστέρους. *Not.* ἐῤῥωμένους Eustath. ad Il. I. p. 916, 47=881, 33.

II. p. 47. D. Araros Campylione: vid. III. p. 86. D.

II. p. 49. C. Antiphanes:

Ἐπεὶ δ' ὁ τρίπους ἤρθη κατὰ χειρῶν τ' εἰχόμεν.

κατὰ χειρῶν ἐχέομεν (sine τ') Eustath. ad Il. I. p. 740, 16=635, 50.

II. p. 49. D. Aristophanes: τράπεζαν ἡμῖν φέρε, Τρεῖς πόδας ἔχουσαν. Lege τρ. ἡ. εἴσφερε, et refer ad Telmissenses, Fragm. 4. p. 271. ed. Brunck.

II. p. 49. F. Alexis: ἑώρακας πώποτε ἤνυστρον— *Not.* πώποτε Eustathius quoque ad Il. B. p. 160, 4.

II. p. 50. F. Amphis:

Ὁ συκάμινος συκάμιν', ὁρᾷς, φέρει,
Ὁ πρίνος ἀκύλους, ὁ κομάρος μιμαίκυλα.

Adde ex Polluce I. 233. Ἡ κρανία μέσπιλα. (*H. D.*)

II. p. 51. D. Ἐν δὲ Κρήσσαις καὶ κατὰ τῆς βάτου.

Lege καὶ τὰ τῆς βάτου ex Eustathio ad Il. p. 835, 11 = 769, 5. ubi in sequente Sophoclis Fragmento στρογγύλον pro γογγύλον.

II. p. 52. C. Phrynichus:

Τοὺς γομφίους δ' ἅπαντας ἐξέκοψεν, ὥστε νυνὶ
Οὐκ ἂν δυναίμην Ναξίαν ἀμυγδάλην κατάξαι.

aliter Toup. in Suid. I. p. 25.

II. p. 52. F. καὶ Ἀντίλοχος,
Ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος.

Lege Ἀρχίλοχος. vid. Ruhnk. ad Paterc. I. 5. Valcken. Animadv. ad Ammon. III. 11. p. 204. (*H. D.*)

II. p. 55. B. *Porsonus in Appendice ad Toup.* IV. *p.* 502. "In Alexide Athenæi II. p. 55. B. εὕρημα in εὑρήματα mutandum est, non in εὕρεμα, verbum Atticis incognitum, cum Grotio Excerpt. p. 599. unde futile contra Thomam Magistrum argumentum duxerunt Viri eruditi. Bis autem peccavit Vir summus, primum quod εὕρεμα contra Atticismi normam admiserit, deinde quod ad incertas fabulas hocce fragmentum rettulerit, cum ad Olynthium sive Olynthios referendum ex Athenæo III. p. 75. B. discere potuisset."

II. p. 56. D. Teleclides:

ξυγγενέσθαι διὰ χρόνου μ' ἐλιπάρει.

Ita Porsonus. Vulgo λιπαρεῖτό με.

II. p. 58. A. Ephippus, qui plenius citatur XV. p. 642. E.

Χόνδρος [1]μετὰ ταῦτ' εἰσῆλθε, μύρον Αἰγύπτιον,
Φοινικίου βῖκος τις [2]ὑπανεῴγνυτο,
Ἴτρια, [3]τραγήματα θ' ἧκε, πυραμοῦς, ἅμης,
Ὠὸν[4] ἑκατόμβη, πάντα ταῦτ' ἐχναύομεν,
Ἐμασώμεθ' οὕτως ἀνδρικῶς, ὅσ' εἴχομεν.

1. vulgo μετά τ' εἰσῆλθεν. ΜΕΤΑ ΤΑΥΤΑ ut Eubulus p. 300. C. p. 302. D.

2. I. p. 29. D. ὑπανεφύγνυνται male.

3. vulgo τραγήματα θῆκε. Veram lectionem mireris non vidisse Valckenaerium ad Eurip. Phœn. 196. p. 66.

4. Ut recte Valckenaerius ad Eur. Phœn. 28.

Ibid. Nicomachus: οὐσίδιον recte: male οὐσείδιον ed. Casaub.

II. p. 58. B. *Porsonus ad Euripidis Medeam.* v. 139. 140. X. "In Athenæi libro secundo p. 58. B. χηνείων δ' ᾠῶν Ἔριφος·

ᾠὰ λευκά γε
Καὶ μέγαλα· χήνει' ἐστὶν, ὥς γε μοι δοκεῖ·
Οὗτος δέ φησι ταῦτα τὴν Λήδαν τεκεῖν.

Ultimus versus in impressis pro Athenæi verbis legitur."

II. p. 58. D. Antiphanes:

τρώγοντες μολόχης ῥίζαν.

καὶ πάλιν,

πρᾳότερος ἔγωγε μολόχης.

Ita hunc locum legisse Porsonum patet ex Nota ad Hecub. 1161. *ed.* 3*tiæ. Vulgo* Καὶ Ἐπίχαρμος, πραΰτερος ἔγ. μ. *Libet ipsius verba subjicere.* "Duo loca ex Athenæi Epitome II. p. 58. D. citat Eustathius ad Odyss. Α. p. 1406, 58 = 41, 40. Τρώγοντες μολόχης ῥίζαν καὶ * πάμα, πρᾳότερος ἔγωγε μολόχης. Sic bene ed. Rom. nam Bas. mendose πρότερος. Koenius ad Gregor. p. 215. ex Athenæo violenter corrigit καὶ Ἐπίχαρμος. Sed et Antiphanis nomen modo omiserat Eustathius, et millies alias scriptorum nomina supprimit. Notum est λι et λν ita in MSS. exarari, ut facillime pro μ capi

possint. Scripserat Eustathii librarius παλῖ, quod πάλιν significat. Linea enim superducta, si vocalis præcedit, ponitur pro ν, si consonans, pro α. Ergo librarius si pro λι per errorem μ scripsit, consequitur ut errare pergat, et scribat πᾶμα."

II. p. 60. E. Antiphanes:

Ἐγώ γ' ἂν, εἰ τῶν ὑμετέρων φάγοιμί τι.

Vulgo ἐγὼ γὰρ ἄν τι τῶν ὑμετέρων φάγοιμι.

II. p. 60. F. Epicharmus: οἱ μύκαις ἄρα Ἐσκληκότες. *Ita Porson. Vulgo* αἱ μύκαι ἄρ' ἐπεσκληκότες.

II. p. 62. E. μῆκος δὲ ποδῶν δώδεκα. Pro ποδῶν, πηχῶν Stephan. Byz. v. Γαιτοῦλοι. (*H. D.*)

II. p. 62. F. Sophocles Ἰχνευταῖς·

Κἀξορμενίζει, κοὐκ ἐπισχολάζεται.

κἀξορμενίζειν οὐκ Eustathius ad Il. M. p. 857, 14.

II. p. 63. A. Antiphanes: *Vulgo* Ἀσπάραγος ἠγλάϊζεν· *emendavit Porson.* ἐπηγλαΐζετ'. *citans p.* 65. *C.*

Ibid. Philyllius:

Οὐκ εἰμὶ τέττιξ, οὐδὲ κοχλίας, ὦ γύναι.

Omittitur in Editionibus ὦ.

II. p. 65. D. Nicostratus vel Philetærus. Similia habent Eubulus VII. p. 311. D. Philippus VIII. p. 359. A. Lege et distingue,

τί οὖν ἀγοράζω; φράζε γάρ,
Μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρείως· δασύποδα,
Ἐὰν περιτύχῃς, ἀγόρασον, καὶ νηττία
Ὅποσα σὺ βούλει, καὶ κίχλας, καὶ κοψίχους·
Ὀρνιθίων τε τῶν ἀγρίων τούτων συχνά·
Χαρίεν γάρ.

MSS. habent καθαρείως, et addunt γὰρ, teste Casaubono.

II. p. 66. F. *In Alexidis versu* Σαμιακοῦ *pro* Σαμικοῦ, *et in Orphelionis* ἀλείφεται *pro* ἀλείφετο *Porson.*

II. p. 67. F. πολλοὶ δὲ σάκκοι καὶ θύλακοι βιβλίων, κ.τ.λ. θύλακες ex MS. Paris. Ruhnken. ad Callimach. fr. 360. et ad Longin. §. 43. βόλβων Toup. (*H. D.*)

II. p. 68. A. *Vulgo,* Κρατῖνος Γλαύκῳ

Οὐ πρὸς παντός ἐστιν ἀρτύσαι καλῶς.

Γλαῦκον MSS. Lege igitur

Γλαῦκον οὐ πρὸς παντὸς ἀνδρός ἐστιν ἀρτῦσαι καλῶς. (*H. D.*)

II. p. 68. C. θηλυκῶς δὲ Πλάτων ἢ Κάνθαρος·

Ἢ 'ξ Ἀρκαδίας τοι δριμυτάτην ὀρίγανον.

Sic lego pro ἢ ἐξ Ἀρκαδίας οὕτω δριμυτάτην ὀρίγανον.

Ibid. Plato Λαΐῳ. *Legit et supplet Porsonus,*

οὐκ ὁρᾷς ὅτι
Ὁ Μελέαγρος Γλαύκωνος ὢν μεγάλου γένους
[Λαμπροῦ τε] κόκκυξ ἠλίθιος περιέρχεται,
Σικύου πέπονος εὐνουχίου κνήμας ἔχων.

II. p. 68. D. Theopompus: μαλακωτέρα πέπονος καὶ σικυοῦ μοι γέγονε. *Sic Ed. Cas. Porsonus vero,* Dele καὶ, et lege μαλθακωτέρα auctore Eustathio ad Il. B. p. 160, 3. ed. Bas. καὶ omittit Ald. (*H. D.*)

II. p. 69. D. Eubulus:

Μὴ παρατίθει μοι τὰς θριδακίνας, ὦ γύναι.

Articulus vulgo male omittitur.

Postea, sententia mutata, aliter hunc versum tractavit Vir summus,

Lege, Μή νυν παρατίθει. Primam in θριδακινὶς corripit Nicander Theriac. 838. (*R. H.*)

Lib. III. p. 75. C. lin. 3. Pro Ἀντιφάνης, lege Ἀπολλοφάνης, ut XI. p. 487. E. Hesych. v. Θεοὶ ξενικοί.

Deinde sic versus dividit Porsonus,

Τῶν μυρρινῶν ἐπὶ τὴν τράπεζαν βούλομαι,
Ἃς διαμασῶμ', ὅταν τι βουλεύειν δέῃ.

Vulgo βούλομ' ἄς.

III. p. 75. D. Epigenes. Ἐπιγένης pro Περιγένης legendum in Hesychio v. Διαπίνειν. (*R. H.*)

Εἶτ' ἔρχεται χελιδονίων μετ' ὀλίγον
Σκληρῶν ἀδρὸς πινακίσκος.

Ita vulgo. Correxit Porsonus χελιδονείων. (*H. D.*)

III. p. 76. D. Sophocles Helenæ Nuptiis:

Πέπων δ' ἐρινὸς ὡς ἀχρεῖος αὐτὸς ὢν
Εἰς βρῶσιν, ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ.

Vulgo πέπων δ' ἐρινὸς ἀχρεῖος ὤν. αὐτὸς supplevit Casaub.

III. p. 77. D. Antiphanes:

Ἔστι γὰρ παρ' αὐτὴν τὴν δίφορον συκῆν κάτω.

Dele γὰρ, ut infra VI. p. 238. A. ὅρα, παράσιτός ἐστιν.

III. p. 78. D. Pherecrates: ἦν δ' ἴδῃ
Συκῶν τις ἡμῶν διὰ χρόνου νέον ποτὲ,
Τὼ 'φθαλμιδίω περιμάττομέν γε τουτῳῒ
Τῶν παιδίων.

Vulgo, ἴδῃ—Τῷ 'φθαλμῷ—τοῦτο, correxit Casaubonus Τὼ 'φθαλμὼ—τούτῳ.

III. p. 84. E. καὶ ἔδει αὐτοὺς ἅπασι τοῖς ζώοις παραβληθῆναι.

ἀποσίτοις τοῖς ζώοις Valckenaer. apud Koen. ad Gregorium p. 251. forte melius sine τοῖς. (*H. D.*)

III. p. 86. A. Epicharmus Προμηθεῖ πυρκαεῖ,

Καὶ τελλίναν, καναρίταν θᾶσαι δὴ καὶ λέπας ὅσσα.

Vulgo, ὁ Ἐπίχαρμος ἐν Πύρρᾳ καὶ Προμαθεῖ φησὶ, Κᾄν τις Ἑλλήνων τὸν ἀνδρί τ' ἂν θᾶσαι δὴ καὶ λέπας ὅσσα.

III. p. 87. A. Aristonymus: *Vulgo legitur*, Κόγχος ἦν βάπτων ἄλλων ὁμοίως. παραπλησίως δ' εἴρηκε κ.τ.λ. *Porsonus autem*,

Κόγκος ἦν βαπτῶν ἀλῶν. Παραπλησίως δ' εἴρηκε καὶ Φρύνιχος Σατύροις. Delevi ὁμοίως utpote natum e παραπλησίως. Plato Euthyphr. c. 6. in MS. Clark. κατὰ τὴν ὁσιότητα (sic MS.) ubi Schol. ἀντὶ τοῦ ὁμοίως παραπλησίως τῇ ὁσιότητι. Aut legere possis ὁμοίως δ' ἢ (sive δὲ καὶ) παραπλησίως, ut in Demosthenis Olynth. p. 25. pen. Ed. Par. 36, 1. Reisk. ὅμοια ἢ παραπλήσια de Fals. Leg. p. 211, 26. 361, 7. 265, 17. 439, 20. (*R. H.*)

III. p. 87. F. Posidippus:

Ὥρα περαίνειν ἐγχέλα, καὶ καράβους.

Ita Ed. Casaub. male. καὶ omittit Ed. Ald. et proculdubio MS. Ven. Lege ergo ἐγχέλεια, καράβους.

III. p. 91. C. *Gaisford. ad Hephæst. p. 265. de Versu Ithyphallico: "Vetustissimum, quod nunc quidem extat, hujus metri fragmentum, judice et emendante Porsono, Aristophanis est apud Athenæum* III. *p. 91. C.*

Δάπτοντα, μυστίλλοντα, διαλείχοντά μου
Τὸν κάτω σπαταγγήν.

Libri habent δαρδάπτοντα. *Simile mendum e Babrii loco apud Suidam v.* δάπτω, *MS. C.C.C. auctoritate eluit vir idem doctissimus,* καὶ σπλάγχνα δάπτων. (*cf. Suid. v.* Πανθοίνην.)"

III. p. 94. E. Sophocles Amyco:

Σιαγόνας τε μαλθακὰς τίθησι δή.

non, ut vulgo, σιαγόνας τε δὴ μαλθακὰς τίθησι.

III. p. 98. F. Antiphanes:

τὸ δὲ τυραννεῖν ἐστιν, ἢ
Τί δήποτε τὸ σπουδαῖον, ἀκολουθεῖν, ἔρις,
Ἐν τῷ Λυκείῳ μετὰ σοφιστῶν, ἢ δια-
λέπτων, ἀσίτων συκίνων.

pro ἔρις lege ἐρεῖς. Deinde νὴ Δία pro ἢ δία- recte Casaub. ut infra XIII. p. 565. F. ubi et σκυτίνων.

III. p. 99. F. Cratinus:

Ἧσθε πανημέριοι χορταζόμενοι γάλα λευκόν.

ἧσθε cum spiritu recte Priscianus XVIII. p. 1214, 25. Vide Schol. ad Aristoph. Vesp. 708. *Confer Gaisford. ad Hephæst. p. 272.*

Ibid. Sophocles Tyroe:

Σίτοισι παγχόρτοισιν ἐξενίζομεν.

vulgo οἳ τοῖσι. Casaub. Heath. ὃν τοῖσι.

III. p. 100. A. Amphis: εἰς τὴν ἑσπέραν
Χορταζόμενος ἅπασιν ἀγαθοῖς.

ubi vulgo χορταζόμενα πᾶσιν ἀ. Vel potius, ne litera mutetur, εἰς τὴν ἑσπέραν χορτάζομεν
Ἅπασιν ἀγαθοῖς.

Mox aliam hujus loci correctionem protulit Porsonus,

εἰς τὴν ἑσπέραν
Χορταζόμεσθα πᾶσιν ἀγαθοῖς.

III. p. 102. C. Demoxenus Συντρόφοις,

Ποῖός τ' ἐπὶ δύσιν Πλειάδων συνειδέναι
Ἰχθῦς, ὑπὸ τροπάς τ' ἐστι χρησιμώτατος·

Αἱ μεταβολαὶ γὰρ αἵ τε κινήσεις κακὸν
Ἠλίβατον ἀνθρώποισιν, ἀλλοίωμά τε.

Vulgo ποῖος ἐπὶ δύσιν Πλειάδος. sed περὶ pro ἐπὶ MS. Ven. Πλειάδων recte MSS. In versu sequenti vulgo legitur ὑπὸ τροπάς ἐστι, et mox Ἠλίβατον ἐν ἀνθρώποισιν· ἀλλοιώματα.

Ibid. Demoxenus: τοιγαροῦν στρόφοι,
Καὶ πνευμάτια γιγνόμενα τὸν κεκλημένον
Ἀσχημονεῖν ποιοῦσι·

Ita H. Stephanus Thes. T. III. p. 408. E.

III. p. 102. E. Demoxenus: ἡ δ' ἀπειρία
Τῶν νῦν μαγείρων καταvοεῖ, πρὸς τῶν θεῶν,
Οἷα 'στιν.

Vulgo οἵαν τιν'. male Casaubonus οἷ' ἐστιν.

III. p. 103. C. Plato Comicus:
Ἀπολώλεκας τὸ μειράκιόν μου παραλαβών.

Vulgo Ἀπολώλεκάς μου τὸ μειράκιον παραλαβών.

III. p. 103. E. Plato Comicus:
Καὶ τὴν κεφάλην ζητοῦσιν ὥσπερ πράγματος.

Vulgo ὡς περὶ πράγματος.

Ibid. Antiphanes: ὅστις ἄνθρωπος γεγὼς
Ἀσφαλές τι κτῆμ' ὑπάρχειν τῷ βίῳ λογίζεται.
Πλεῖστον ἡμάρτηκεν.

γεγὼς supplet Valck. ad Phœniss. 1282. De ceteris vide Dawes. Misc. Crit. p. 323. Mox,

Οὐ βέβαιον οὐδέν ἐστι, πλὴν ὅσ' ἂν καθ' ἡμέραν
Εἰς ἑαυτὸν ἡδέως τις εἰσαναλίσκειν τύχῃ.

Vulgo πλὴν ὃ ἂν—τύχοι.

III. p. 104. B. XV. 3. p. 671. C. Theognetus:

Ἀνέστροφέν σου τὸν βίον τὰ βίβλια.

Vulgo ἀντέστροφεν. Alciphro II. 2. p. 220. κατάκρας ἡ καρδία μου ἀνέστραπται. ut lego pro καὶ τὰ ἄκρα καὶ ἡ καρδία—non obstantibus quæ congessit Dorvillius ad Chariton. p. 327.

Ibid. Theognetus:

Ἐρεῖς ἀλλότριον ἔσθ' ὁ πλοῦτος ἀνθρώπῳ πάχνης;

Ita vulgo. Ἐρεῖς *deleri jubet Porsonus.* (*H. D.*)

III. p. 104. E. *Porson. Not. ad Hec.* 1161. *ed.* 3*tiæ.* "Neque est quod quis arbitretur eo pronomen spurium esse, quod locum mutat. Extat Aristophanis fragmentum e Thesmophoriazusis alteris apud Athen. III. p. 104. E. Ἰχθῦς τις ἐώνηται, ἢ σηπίδιον, Ἢ τῶν πλατειῶν καρίδων, ἢ πουλύπους; Primus versus sic citatur VII. p. 324. B. Ἰχθῦς ἐώνηταί τις. Num et ibi spurium est τις, quod locum mutat? In primo versu male Ἰχθῦς pro singulari capit Brunckius, in secundo non melius τις ante καρίδων interpolat. Κάριδος enim interdum quidem secundam corripit, semper vero primam producit."

III. p. 104. F. Aristophanes Thesmoph. 2dis:

Ἢ νῆστις ὀπτᾶτ', ἢ γαλεὸς ἢ τευθίδες;
Μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ'· Οὐχὶ βάτις; Οὐ φήμ' ἐγώ.
Οὐ χόριον, οὐδὲ πυός,—

Vulgo Μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ' οὐ καὶ βάτις, οὐδὲ φήμ' ἐγώ. Οὐδὲ χόριον——

III. p. 105. A. Archestratus:

Ἀλλὰ παρεὶς λῆρον πολὺν, ἀστακὸν ὠνοῦ.

πολυώνυμον Valckenaer. ad Herodot. VII. 5. (*H. D.*)

Ibid. Epicharmus:

Ἐντὶ δ' ἀστακοὶ, κολύβδαιναί τε, χ' ὅς τὰ ποδί' ἔχει
Μικρὰ, τὰς χεῖρας δὲ μακρὰς, κάραβος δὲ τὤνομα.

Aldus κολύβδαιναί τ' ἐχόσαι ποδία. Casaubon. ἔχουσαι ποδία. sed MS. Ven. ἐχοστα ποδι ἔχει. De elisione confer κόστρεια supra III. p. 87. A. Æschylus: Κόγχοι, μύες, κόστρεια.

III. p. 105. F. Araros:

Καρῖδες ἐξήλλοντο δελφίνων δίκην.

Eustath. ad Il. Φ. p. 1220, 52 = 1301, 52.

III. p. 106. A. Anaxandrides Κερκίῳ· Ἐρυθρότερον καρῖδος ὀπτῶν σ' ἀποφανῶ. Κερκύονι Reines. Defens. Var. Lect. p. 72. ὀπτῆς Eustath. et ἐρυθρότερον.

III. p. 106. E. Epicharmus: διὰ τούτων εἴρηκεν,
ἀφύας τε, κωρίδας τε καμπύλας.

διὰ τοῦ ω Koen. ad Gregorium p. 307. (*H. D.*)

III. p. 106. F. Epicharmus: καὶ τὸν ἄρτον ἐπικάμψας ἐπιπλόῳ. Vide annon ἐπικαλύψας rescribendum sit pro ἐπικάμψας, in locis Epicharmi et Ionis apud Athen. III. p. 106. F. p. 107. A. nihil ad rem sunt quæ notavit Casaubonus Animadv. IV. 8. p. 226.

III. p. 107. B. Alexis:

Πρῶτα μὲν ἰδὼν ὄστρεια παρὰ Νηρεῖ τινὶ,
Γέροντι φυκίοισιν ἠμφιεσμένῳ,
Ἔλαβον ἐχίνους τ'.

Vulgo legitur πρῶτον μὲν ὄστρεα παρὰ Νηρεῖ τινὶ ἰδών.

III. p. 107. C. D. *Vulgo*

Κρεάδια, ποδάρια, ῥύγκη τινὰ, ὠτάρια,
Ὕειον ἡπάτιον ἐγκεκαλυμμένον,

Αἰσχύνεται γὰρ πελιδνὸν τῷ χρώματι.

Forsan

Ῥύγχη, ποδάρι', ὠτάρια τινὰ, κρεάδια,
Ὕειον ἠπάτειον—

πελιδνὸν ὂν Bergler. ad Alciphron. I. 20. p. 76. Pierson. ad Mœrin. p. 325. Koen. ad Gregor. p. 133. Sed et legendum πελιτνόν. (*H. D.*)

III. p. 107. F. Alexis: In Ed. Casaub. Αἰσχυνόμενον ἧπαρ, καὶ καπρίσκους καταφαγοῦ. καὶ πρίσκους ed. Ald. MS. Ven. Lege

Αἰσχυνόμενον ἧπαρ καπρίσκου σκατοφάγου.

Supra p. 95. F. σκατοφαγεῖν pro καταφαγεῖν dedere MSS. Aristoph. Plut. 304. Ἔπεισεν, ὡς ὄντας κάπρους, Μεμαγμένον σκῶρ' ἐσθίειν. Ceterum ἧπαρ κάπρου non pro cibo solum, ut hic et supra p. 104. F. sed et pro remedio contra bestiarum morsus adhibuere veteres. Nicander Theriac. 559. Dioscorides II. 48. ἧπαρ κάπρου etiam Eubulus VII. in fine. p. 330. C. Σκατοφάγους Salpas vocavit Epicharmus infra VII. p. 321. D. Voce utitur Aristophanes Pluto 706. Photius MS. Σκατοφάγος: ἀκάθαρτος. οὕτως Μένανδρος· Ἀλλὰ σκατοφάγος ἐστὶ καὶ λίαν πικρός. (*R. H.*)

Ibid. Eubulus: *Vulgo,* οὐκ ᾤου † με
Χολὴν ἔχειν, ὡς δ' ἠπάτῳ μοι διελέγου.

† Insere σύ, quod præcedens syllaba absorpsit; ut in Nicocharis versu X. p. 426. F. Ἐγὼ δὲ καὶ σὺ συμπόται γενοίμεθα. (*H. D.*)

III. p. 108. C. Philetærus vel Nicostratus:

οὔποτ' ἂν αὖθις αὖ
Σηπίαν ἀπὸ τηγάνου

Τολμήσαιμι φαγεῖν μόνος.

Vulgo οὔποτ' αὖθις σηπίαν κ.τ.λ.

III. p. 108. E. Antiphanes: *Vulgo* πῶς ὢν μετ' ἀδέλφης εἰς 'Αθήνας ἐνθάδε 'Αφικόμην—Recte Schweighæuserus e MS. A. παῖς ὤν, quod et Corayus docte conjecerat. (*R. H.*)

III. p. 112. C. Archestratus:

'Εστω δή σοι ἀνὴρ Φοίνιξ, ἢ Λυδὸς, ἐν οἴκῳ,
'Οστις ἐπιστήμων ἔσται σίτοιο κατ' ἦμαρ,
Παντοίας ἰδέας τεύχων, ὡς ἂν σὺ κελεύῃς.

Vulgo 'Οστις ἐπιστήμων νόου ἔσται σοῖο. νόου omitt. A.

III. p. 112. D. Θεαρίων ἔδειξεν.

In margine Editionis Aldinæ hæc notat Porsonus,

Οὐδὲ γὰρ πρὸς Θεαρίωνας καὶ Παξάμους ἡμᾶς ἡ φύσις ᾠκείωσε, καὶ τὴν μαγειρικὴν κακοτεχνίαν, legendum videtur in Simplicio p. 269. Vide infra p. 146, 8. (*p.* 376. *E.* 1. *ed. Cas.*) et Needham. Proleg. ad Geoponic. v. *Paxamus.*

III. p. 112. F. Aristophanes: *Porson. ad Eur. Hecub.* 1. 'Ηκω νεκρῶν κευθμῶνα κ.τ.λ. "Hunc locum tectius ridet Aristophanes apud Athenæum III. p. 112. F.

'Ηκω Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον
Λιπὼν, ἵν' ἐστὶ κριβάνων ἑδώλια.

Sic recte Toupius Emend. ad Suid. P. I. p. 15. Aldi enim Editio Θεαρίων, ὃς ἀ."

III. p. 113. F. Eubulus: ἀνόσιοι,

Λάρυγγες, ἀλλοτρίων κτεάνων παραδειπνίδες,
Οὐχ ὁ προπάτωρ [παλαιὸς] ὑμῶν Διογένης

Πλακοῦντά ποτ' ἐσθίων μὲν ἐν δείπνῳ λάβρως,
Πρὸς τὸν πυθόμενον ἔλεγεν ἄρτον ἐσθίειν
Καλῶς πεπεμμένον;

Vulgo hi versus in Athenæi Sermone ita scripti sunt,.
οὐχ ὁ προπάτωρ ὑμῶν Διογένης πλακοῦντά ποτε ἐσθίων ἐν δείπνῳ λάβρως, πρὸς τὸν πυνθανόμενον ἔλεγεν ἄρτον ἐσθίειν καλῶς πεποιημένον;

III. p. 117. C. 5. Aristophanes:
Ἠ μέγα τι βρῶμ' ἐνὶ τρυγῳδοποιομουσική.
(*vulgo* βρῶμ' ἐστὶν ἡ τρ.) Reponendum quoque ἐνὶ infra p. 399. F. 10. et in Platonis Sympos. 19. p. 155, 6. Fisch. (*R. H.*) Pæonici infra VI. p. 229. A. XV. p. 685. E.

III. p. 118. E. Nicostratus vel Philetærus:
Βυζάντιόν τε τέμαχος ἐπιβακχευσάτω.
Ubi vulgo omittitur copula: et mox legendum,

Ἀλλ' ἐπριάμην παρ' ἀνδρὸς, ὦ γῆ καὶ θεοὶ,
Ταριχοπώλου πάνυ καλοῦ τε κἀγαθοῦ,
Τίλτον μέγιστον, ἄξιον δραχμῆς, δυοῖν
Ὀβολοῖν, ὃν οὐκ ἂν καταφάγοιμεν ἡμερῶν
Τριῶν, κατεσθίοντες, οὐδὲ δώδεκα·
Ὑπερμέγεθες γάρ ἐστιν.

Vulgo τριῶν Ἤδη κατεσθίοντες, οὐ δώδεκά γ' ὑπερμέγεθες γ. ἐ.

III. p. 119. B. Cratinus: Ἐν σαργάνοις ἄξω ταρίχους Ποντικούς. Male legitur σαργάνοισιν.

III. p. 121. F. δεῖν λέγων ἁλμυροὺς λόγους κ. τ. λ.
Plutarch. Symp. VII. 5. p. 706. D. 8. p. 711. D. de Esu Carn. 997. F. Locus Platonis est Phædr. p. 343. E. Læm. Vid. Wyttenbach. Epist. Crit. p. 55, 56. Themist. XXVI. p. 330. A. 10. Hermog. περὶ μεθόδου δεινότητος, p. 150, 25.

III. p. 122. C. Sophocles Æthiopibus: Τοιαῦτά τοί σοι πρὸς χάριν τε κοὐ βίᾳ λέγω. Ita legendum pro τοῖσι. Æschyl. Agamemn. 983. Μέλοι δέ τοι σοὶ τῶνπερ ἂν μέλλῃς τελεῖν. ita legendum pro τι σοὶ, pro quo σοί τι reponunt Pauwius et Heathius.

III. p. 123. E. Amphis:

Ἀνεβόησ' ὕδωρ ἐνεγκεῖν θερμὸν, ἄλλος μετάκερας.

Trochaicus est tetrameter. *Vulgo* ἀνεβόησεν, Ὕδωρ.

III. p. 123. F. Alexis: πρᾶγμα δ' ἐστί μοι μέτα. μέγα pro μέτα Toup. in Suid. III. p. 111. (*H. D.*)

III. p. 124. A. Alexis: Τὸ καλὸν δὲ χρῶμα δευσοποιῷ χρώζομεν. *Vulgo* τῷ δευσοποιῷ.

III. p. 124. B. Dexicrates:

Ἴδε μεθύω καὶ χιόνα πίνω, καὶ μύρον
Ἐπὶ στόματος κράτιστον Αἴγυπτος ποιεῖ.

Vulgo εἰ δὲ μεθύω.

III. p. 124. D. Strattis: οἶνον γὰρ πιεῖν
Οὐκ ἂν εἷς δέξαιτο θερμὸν, ἀλλὰ πολὺ τοὐναντίον
Ψυχόμενον ἐν τῷ φρέατι, καὶ χίονι μεμιγμένον.

Sic divisit Porsonus, et in tertio inseruit καί. (*H. D.*)

III. p. 124. E. Lysippus: *Vulgo*

τί δ' ἄλλο γ' ἢ
Ὁ πατὴρ ἄνωθεν ἐς τὸ φρεῖαρ μὴ δοκεῖ
Ὥσπερ τὸν οἶνον τοῦ θέρους καθεικέναι.

φρεῖαρ μὴ in φρέαρ ἡμᾶς mutandum. Vide p. 124. D. 125. A. 123. F.

III. p. 125. D. αὖταρ ἐθάφθη Ζωὴ Πιερίην γῆν

ἐπιεσσαμένη. Ita legendum pro vulg. ἐκάμφθη. (*Idem notavit ad Phœn.* 986.)

III. p. 125. E. Sophilus:

Ὁ πορνοβοσκὸς γάρ μ' ὑπὸ κνισολοιχίας
Χορδήν τιν' αἱματιάτιν αὐτῷ σκευάσαι
Ἐκέλευσε ταυτηνί με.

Vulgo ταυτίην ἐμέ. Casaub. ταυτὴν ἐμέ.

Lib. IV. p. 131. B. Anaxandrides: Ed. Ald.

Αὐλεῖν δ' αὐτοῖς Ἀντιγενίδαν.

Sic scribitur apud Plutarch. Apophthegm. Epaminond. 20. p. 193. F. Stobæum LII. p. 366, 21. (confer Plutarch. Apophth. Pyrrh. 2. p. 184. C.) sed Ἀντιγενείδας Prolegom. in Aphthon. T. II. p. 7. a. 4. ubi lege Πολυσπέρχων.

IV. p. 133. B. Aristophanes Ἀναγύρῳ· Πρὸς θεῶν ἔραμαι τέττιγα φαγεῖν. Vulgo ἐρᾷς.

IV. p. 133. C. Alexis:

σοῦ δ' ἐγὼ λαλιστέραν
Οὐ πώποτ' εἶδον οὔτε κερκώπην, γύναι,
Οὐ κίτταν, οὐκ ἀηδόν', οὔτε τρυγόν', οὐ
Τέττιγα.

Eustath. in Il. X. p. 1282. Burman. ad Petron. 37. Vulgo οὐ τρυγόν' οὐ τέττιγα.

IV. p. 133. F. Sosippus: Ἔστιν ἔνδον ὄξος ὀξύ σοι. Vulgo ἔστιν ἐν δ' ὄξος ὀ. σ. sed confer Alexin IV. p. 170. A. Vide etiam III. p. 123. F. III. p. 127. C. IV. p. 169. D. Menand. Plut. II. p. 525. F.

IV. p. 134. C. Eriphus Æolo:

Οἶνον λέγουσι τοὺς γέροντας, ὦ πάτερ,
Πείθειν χορεύειν οὐκ ἐθέλοντας.

pro οὐ θέλοντας, ex Eustath. ad Od. Ξ. p. 1770.

IV. p. 146. F. Menander Dyscolo:

ταῦτ' ἔλαβεν ὁ θεὸς ἐπὶ τὸ πῦρ
Ἅπαντ' ἐπιτεθένθ'· οἱ δὲ τὴν ὀσφῦν ἄκραν.

Vulgo τοῦτ' — ἅπαν — ἐπιτεθέν. male. cum ἅπαν pyrrichius sit. Aristoph. Plut. 493. Βούλημα καλὸν καὶ γενναῖον, καὶ χρήσιμον εἰς ἅπαν ἔργον.

IV. p. 152. C. παρὰ δὲ τοῖς πολλοῖς καθ' αὑτὸ καλεῖται δέρκομα. MSS. καθ' αὑτό· καλεῖται δὲ κόρμα.

IV. p. 154. E. Aristophanes Phœnissis: *Edit. Casaub.* Ἐς Οἰδίπου δέτται δὲ διπτύχῳ κόρῳ Ἄρης κατέσκηψέ τε μονομάχου πάλης, ἀγῶνα νῦν ἑστᾶσιν. *Locum sanavit Porsonus ad Phœn.* 1381.

" Locum ex Aristophanis Phœnissis apud Athen. IV. p. 154. E. paullo emendatiorem apponam, quam quomodo Heringa correxit:

Ἐς Οἰδίπου δὲ παῖδε, διπτύχω κόρω,
Ἄρης κατέσκηψ', ἔς τε μονομάχου πάλης
Ἀγῶνα νῦν ἑστᾶσι.

στῆναι εἰς ἀγῶνα, ut ἐς δίκην ἔστην Iph. T. 968. στάντα ἐς ἀρχὴν Herodot. III. 80. εἰς ἔριν ἔστης Archias Anthol. III. 8, 3. ἐς κρίσιν ἵστασθε Julian. Cæs. p. 319. B."

IV. p. 156. D. 5. Distichon apud Phalar. Epist. 87. (*R. H.*)

IV. p. 158. B. καὶ Κράτης δ' ὁ Θηβαῖος ἔλεγεν, Μὴ πρὸ φακῆς κ.τ.λ. Plutarch. II. p. 125. F. ubi dele ἀεί.

IV. p. 158. C. Antiphanes;

εὖ δ' ἐγίνεθ' ὅτι φακῆν
Ἕψειν μ' ἐδίδασκε τῶν ἐπιχωρίων τις εἷς.

Vulgo εὖ δὲ γίνεθ' ἡ φακὴν ἕψειν με δίδασκε τῶν ἐ. τι εἷς.

IV. p. 159. E. Alexis:

Πένητας, οὐδ' εὐπατρίδας, οὐδὲ εἷς ὁρᾷ.

" nemo pauperes, ne quidem si nobili genere sint, respicit." οὐδ', quod exhibet Aldina, in Casaub. deest.

IV. p. 160. B. Strattis Phœnissis:

Παραινέσαι δὲ σφῷν τι βούλομαι σοφὸν,
Ὅταν φακῆν ἕψητε, μὴ 'πιχεῖν μύρον·

Ita citantur ad Phœn. 470. Prior versus est Eur. Phœn. 470. quem locum ridet Strattis, monente Porsono.

IV. p. 160. E.

Παρ' οἷς ἔθος ἐστὶν, ἡνίκ' ἂν προτέρημά τι
Ἐν τοῖς πολέμοις λάβωσι, θύειν τοῖς θεοῖς
Τοὺς αἰχμαλώτους, τοὺς Γαλάτας μιμούμενος.

Hos versus, qui vulgo in Athenæi sermone leguntur, ita dividit Porsonus, et articulum ante Γαλάτας *supplet.*

IV. p. 160. F. εἶτ' ἐπὰν ὀπτωμένων Ἴδω τιν' ὑμῶν— Vulgo εἶτ' ἐὰν—εἴδω. Vide infra VI. p. 227. E. et pro ἐπειδὰν VI. p. 239. F.

IV. p. 161. A. Antiphanes:

Τῶν Πυθαγορικῶν δ' ἔτυχον ἄθλιοι τινὲς
Ἐν τῇ χαράδρᾳ τρώγοντες ἅλιμα καὶ κακά.

Vulgo δὲ τυχὸν—τρώγοντ'.

IV. p. 161. D. Alexis:

Ἔδει θ' ὑπομεῖναι μικροσιτίαν, ῥύπον,
Ῥίγος, σιωπὴν, στυγνότητ', ἀλουσίαν.

Vulgo *μικρὸν, ἀσιτίαν.*

IV. p. 161. F. Ἀριστοφάνης δ' ἐν Πυθαγορείοις, Τί πρὸς θεῶν οἰόμεθα — Casaub. Πυθαγόροις τί πρὸς τῶν θεῶν MS. Ven. Πυθαγόροις quoque Ald. Lege igitur

Πρὸς τῶν θεῶν οἰόμεθα— (*R. H.*)

IV. p. 162. D. 8. *Casaub.* ὡς ὁ σοφὸς πάντων ἂν εἴη καὶ στρατηγὸς ἀγαθός. *Notat Porsonus,* πάντως Epit. MS. Eustath. ad Il. N. p. 953, 35 = 932, 20. (*R. H.*)

IV. p. 164. C. 3. Linus: *ordinat Porsonus*

Ὀρφεὺς, Ὅμηρος, Ἡσίοδος, τραγῳδία
Ἔνεστ', Ἐπίχαρμος, Χοίριλος. (*R. H.*)

IV. p. 164. F. Alexis: Ὁ τοῖς μαγείροις, εὐθὺς ἐξ ἑωθινοῦ. Vulgo εὐθέως. Confer VI. p. 229. C.

IV. p. 165. B. Theopompus:

Εὐριπίδου τἀρχαῖον οὐ κακῶς ἔχον,
Τἀλλότρια δειπνεῖν τὸν καλῶς εὐδαίμονα.

Vulgo Εὐριπίδου τ' ἄριστον. Vide supra Eriphum apud Athenæum IV. p. 134. C. Λόγος γάρ ἐστ' ἀρχαῖος οὐ κακῶς ἔχων.

IV. p. 170. C. Alexis:

Οὐκ ᾠὸν, οὐ ξύλ', οὐ σκάφην, οὐ τήγανον.

Ald. οὐ ξύλον, quod habent Dalecampius, et Victorius V. L. 38, 20. omittit ed. Casaub. Lege vero οὐ ξύλ'.

IV. p. 171. E. lin. 9. καὶ αἱ ἄλλαι βουλαὶ διαφθείρονται.

Ita Ed. Casaub. διαφέται Ald. MS. A. Lege καὶ αἱ ἄλλαι βουλαὶ αἱ ἀφεταί. (*R. H.*)

IV. p 171. F. Ξενοφῶν ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἱέρωνι ἢ Τυραννικῷ φησὶν, Ὁ τύραννος οὔτε σίτοις καὶ ποτοῖς πιστεύων διάγει.

Xenoph. p. 530, 31. ed. HSt. ult. οὔτε σιτίοις κρατίστοις πιστεύων. Stobæus XLVII. (XLIX.) p. 349, 21. οὐδὲ σίτοις οὐδὲ ποτοῖς διάγει πιστεύων· [σιτίτοις ed. Ald. σπίοις MS. Ven.] Lege ergo οὐδὲ σιτίοις ΚΑΙ ΠΟΤΟΙΣ, unde natum κραπτοτοις. (*R. H.*)

IV. p. 175. D. Philemon: Παρμένων,
Ἔδει παρεῖν' αὐλητρίδ' ἢ νάβλαν τινα:
Νάβλας δὲ τί ἐστ'; Οὐκ οἶδας, ὦ 'μβρόντητε σύ;
Μὰ Δί' οὔ: Τί φῄς; οὐκ οἶσθα νάβλαν; οὐδὲν οὖν
Οἶδας ἀγαθὸν σύ γ', οὐδὲ σαμβυκιστρίαν.

Ita correxit et distribuit Porsonus. Vulgo Ἔδει παρεῖναι Παρμένων αὐλητρίδ' ἢ Νάβλαν τινά. ὁ δὲ νάβλας τί ἐστιν; Οὐκ οἶδας ἐμβρόντητε σύ. μὰ Δί' οὔ. τί φῄς Οὐκ οἶσθα νάβλαν; οὐδὲν οὖν οἶσθ' ἀγαθὸν Σύ γ' οὐδὲ σαμβυκιστρίαν.

IV. p. 176. A. Anaxandrides: Τὸν σὸν μόναυλον ποῖ τέτροφας, οὗτος Σύρε; *Vulgo* τὸν μόναυλον, *omisso pronomine.*

Ibid. Sopater: Καὶ τὸ μόναυλον μέλος ἤχησεν. Vulgo Καὶ τὸν μόναυλον μέλος ἤχησε.

IV. p. 177. B. 3. πάλιν γὰρ ἐξ ἀντιπαραβολῆς ὁρᾶται μᾶλλο.

Πολλὰ pro πάλιν legit Coraius in Larcheri Herodoto I. 138. Tom. I. p. 423. Lege πᾶν. "The Logicians say, opposita juxta se magis elucescunt." *Sir Fr. Bacon's Speech on General Naturalization.* Works, Vol. III.

p. 304. ed. 1803. Prolegomen. in Apthon. in Aldi Rhetoribus, Tom. II. p. 7. a. 37. πέφυκε γὰρ τὰ πράγματα τῇ παραθέσει τῶν ἐναντίων ἐκδηλότερα φαίνεσθαι, ὡς τὸ φῶς τῇ τοῦ σκότους παραβολῇ. (*R. H.*)

IV. p. 178. B. *Ed. Casaub.* Βακχυλίδης δὲ περὶ τοῦ Κήυκος οἴκου φησὶν——

Lege ex MS. A. περὶ Ἡρακλέους λέγων, ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τοῦ Κήϋκος οἶκον, φησὶν—— (Κήϋκος pro Ἡρακλέους MS.) Cratinus Pylæa apud Scholiasten Platonis p. 44. Οἶδ' αὖθ' ἡμεῖς, ὡς ὁ παλαιὸς Λόγος, αὐτομάτους ἀγαθοὺς ἰέναι Κομψῶν ἐπὶ δαῖτα θεατῶν. (*R. H.*)

IV. p. 182. C. Æschylus ἐν Ἰξίονι:

Τὸν δ' ἡμίοπον καὶ τὸν ἐλάσσω
Ταχέως ὁ μέγας καταπίνει.

Ita Porsonus. Vulgo ἐλάσσονα.

IV. p. 184. F. Aristophanes Δαιταλεῦσι,

Ὅστις αὐλοῖς καὶ λύραισι κατατέτριμμαι χρώμενος,
Εἶτά με σκάπτειν κελεύεις;

Vulgo ὅστις δ' αὐτὴν αὐλοῖς κ.τ.λ. *sine interrogatione.*

Lib. V. p. 189. D. Carcinus: Βαθεῖαν εἰς αὐλῶνα περίδρομον στρατοῦ. *Præpositionem supplevit Porsonus.*

V. p. 197. F. τὰ δὲ σώματα, οἱ μὲν ἐκέχρῶντο ὀστρείῳ, τινὲς δὲ μίλτῳ, καὶ χρώμασιν ἑτέροις. *Sic ed. Casaub.*

ἐκέχριντο pro ἐκέχρωντο habent Ald. et Eustathius ad Od. II. p. 1570. init. ed. Rom. in Bas. deest.

V. p. 203. D. Parmeno: Αἰγύπτιε Ζεῦ (φησὶ) Νεῖλε. Scholiastes ad Pindar. Pyth. IV. 97.

V. p. 213. D. 8. πύκνα recte MS. Ven. (*R. H.*)

V. p. 215. F. εἰ γὰρ καὶ τὸ Δήλιον ᾕρηκε Σωκράτης—. Lege ᾑρήκει. Mox p. 216. A. locus est ex Platone Sympos. p. 221. B. Diog. L. II. 28.

V. p. 218. C. Ἐν οὖν τούτῳ τῷ δράματι (Κολαξὶ) Εὔπολις τὸν Πρωταγόραν ὡς ἐπιδημοῦντα εἰσάγει.

Locus Eupolidis hic est;

Ἔνδοθι μέν ἐστι Πρωταγόρας ὁ Τήϊος,
Ὃς ἀλαζονεύεται μὲν ἀλιτήριος
Περὶ τῶν μετεώρων, τὰ δὲ χαμᾶθεν ἐσθίει.

Primum versum citavit Casaubonus ex Diogene Laertio IX. 50. Secundum et tertium e Comico Eustathius ad Od. E. p. 1547, 53 = 241, 23. Eadem crasi dixit Menander apud Plutarch. II. p. 547. Οἷος δ' ἀλαζών ἐστιν ἀλιτήριος, et ipse Eupolis Δήμοις apud Aristid. III. p. 215. (II. p. 130, 1. Jebb) Ὁ βουζύγης ἄριστος ἀλιτήριος. Aristophanes. Ὃς τὰ μὲν ἀφανῆ μεριμνᾷ, τὰ δὲ χαμᾶθεν ἐσθίει. (*R. H.*)

V. p. 219. A. ἢ τῶν ἐν Βάκτροις καὶ Μήδων εἰσί τινες δυνατώτεροι. Egregie Boissonadus apud Schweighæuser. in Notis Tom. V. p. 605. καμήλων. (*R. H.*)

Ibid. ἤτοι Αἴσωπός ἐστιν ὁ λογοποιὸς, ἢ ἄλλος τις.

Recte εἴτ' pro ἤτοι MS. Epit. Sed ἢ servandum liquet ex Aristoph. Nub. 269—272. Athenæo VII. p. 227. D. VIII. p. 334. B. XI. p. 503. D. (*R. H.*)

V. p. 219. F. Plato in Protagora: Πόθεν, ὦ Σώκρατες, βαίνῃ; *Ita Casaub. Porsonus autem,*

βαίνῃ Platonis edd. Basill. Sed recte φαίνει Athenæus in ed. Ald. MS. Ven. Plato in MS. Clark. Sic et ἡγεῖ (*pro* ἡγῇ) p. 217. B. ult. MS. uterque. (*R. H.*)

V. p. 220. C. καὶ περὶ τὰ φαῦλα λιχνείας.

Frustra σπουδῆς καὶ addit Casaubonus. Etymol. M. Λίχνοι οἱ πολυπράγμονες. Euripides Hippol. 925. Ἡ γὰρ ποθοῦσα πάντα καρδία κλύειν, Κἀν τοῖς κακοῖσι λίχνος οὖσ' ἁλίσκεται. Eustathius ad Il. P. p. 1102, 6=1136, 24. τῷ εἴτε λίχνῳ τὴν ἀκοὴν, εἴτε φιλέλλην, ἀκροατῇ. Scholiastes TOWNLEIANUS ad Il. Ξ. 172. Callimachus Luciani Amor. 49. T. II. p. 452, 74. Dion. Chrystom. XXXII. p. 378. (680) Λίχνον ὄμμα Ælianus Suidæ in v. cui tribuo etiam locum in v. Θεσμοφόρος. (*R. H.*)

Ibid. lin. 5. σπουδάζοντος recte Ald. (*R. H.*)

V. p. 222. B. Anaxandrides: Δηλοῦν ἅπασιν· οἱ δ' ἑαυτοῖσιν σοφοὶ—— *Vulgo* οἱ δέ γ' αὐτοῖσι σοφοί.

LIB. VI. p. 224. D. Antiphanes: *Ed. Casaub.*

Ἐγὼ τέως μὲν ᾤμην τὰς Γοργόνας
Εἶναί τι λογοποίημα. πρὸς ἀγορὰν δ' ὅταν
Ἔλθω, πεπίστευκ' εὐθύς. ἐμβλέπων γὰρ αὐτοῖς
Ἰχθυοπώλαις, λίθινος εὐθὺ γίνομαι.

Porson. Append. ad Toup. IV. p. 501. "In Antiphanis fragmento, præter alia minus commoda displicent ista εὐθὺς—εὐθὺ, quorum alterutrum ex altero natum est. Reponendum videtur,

——πεπίστευκ'· ἐμβλέπων γὰρ αὐτόθι
Τοῖς ἰχθυοπώλαις, λίθινος εὐθὺ γίγνομαι."

VI. p. 225. E. Antiphanes: τῷ γὰρ μὴ ἀποχρῆν ἀποθανεῖν αὐτοῖς ἁλοῦσιν Eustath. ad Il. T. p. 1179, 36 =1244, 52,

VI. p. 225. F. Antiphanes:

Οὐ δεινόν ἐστι, προσφάτους μὲν ἂν τύχῃ
Πωλῶν τις ἰχθῦς, συναγαγόντα τὰς ὀφρῦς
Τοῦτον, σκυθρωπάζοντά θ' ἡμῖν προσλαλεῖν·
Ἐὰν σαπροὺς κομιδῇ δὲ, παίζειν καὶ γελᾷν.

Vulgo συνάγοντα et σαπροὺς δὲ, κομιδῇ.

VI. p. 226. D. Antiphanes:

Οἳ γενομένοισιν εὐθέως τοῖς παιδίοις
Διδόασιν ἵππων καὶ βοῶν πίνειν γάλα.

διαδιδόασιν *Edd. Ald. et Casaub.*

VI. p. 227. A. VII. p. 311. E. F. Archippus:

Αἰγύπτιος μιαρώτατος τῶν ἰχθύων κάπηλος
Ἑρμαῖος, ὃς βίᾳ δέρων ῥίνας γαλεούς τε πωλεῖ,
Καὶ τοὺς λάβρακας ἐντερεύων, ὡς λέγουσιν ἡμῖν.

Tres tetrametri Iambici, si deles ἐστὶν, (*quod vulgo legitur post* Ἑρμαιος) et legis καὶ τοὺς λάβρακας ἐντερεύων ex VII. p. 311. E. F. pro καὶ λάβρακας ἐντέρων.

VI. p. 227. C. Anaxandrides:

Ἐπὶ τίνα δ' ἄλλην τῶν τεχνῶν, ὦ χρηστὲ σὺ,
Τὰ στόματα τῶν νεωτέρων κατακάεται;

Sic lege pro ἐπὶ τίνα δ' ἄλλην τέχνην.

VI. p. 227. D. Anaxandrides:

φράσον γὰρ ἐάν τις ἀφέλῃ τὴν τέχνην
Τὴν τῶν ἁλιέων.

Posterius τὴν *addidit Porsonus.*

VI. p. 228. B. Diphilus:

Περὶ τῶν σελίνων μαχόμεθ', ὥσπερ Ἰσθμίοις.

Comicus apud Plutarch. Sympos. V. 6, 3. p. 676. D.

Τὰ δ' Ἴσθμι' ἀποδοίμην ἂν ἡδέως ὅσου
Ὁ τῶν σελίνων στέφανός ἐστιν ὤνιος.

Schol. ad Apollon. Rhod. III. 1238. ἐτίμησεν, ὡς ἔδει, τῷ ἀγῶνι τῷ Ἰσθμικῷ, ἐν ᾧ οἱ νικῶντες πίτυϊ ἐστέφοντο πάλαι, ὕστερον δὲ ξηρῷ σελίνῳ.

VI. p. 229. A. Phynichus:

Ἡδὺ δ' ἀποτηγανίζειν ἄνευ σύμβολων.

Phrynichi versus Creticus est. Errat igitur Casaubonus.

VI. p. 230. C. Alexis:

κυμβίον δὲ τέτταρας
Ἴσως ἑτέρας. ψυκτηρίον δὲ δέκ' ὀβολοὺς
Φιλιππίδου λεπτότερον. ἀλλὰ ταῦθ' ὅλως
Πρὸς ἀλαζονείαν, οὐ κακῶς νενοημέν' ἦν.

Vulgo ψυκτηρίδιον δέκ' ὀβολούς. Desinunt Alexidis verba in νενοημέν' ἦν, quod timide suspicatus est Casaubonus; omnia Alexidi tribuunt H. Stephanus Thes. L. Gr. I. p. 307. A. H. Grotius Excerpt. p. 557. (*Vulgo scriptum est* νενοημένα Ἦν. οἶδα δὲ κἀγὼ τινὰ πολίτην ἡμέτερον Πτωχαλαζόνα, κ.τ.λ.) οἶδα δὲ κἀγὼ est interlocutoris, ut XII. p. 541. A. Confer J. C. Scaliger. Poet. II. 34. Erasm. Adag. IV. 6, 24.

Ista quidem in margine Editionis Aldinæ notavit Porsonus, similia vero in margine Casaubonianæ, addens,

Infra XII. p. 541. A. οἶδα δὲ κἀγὼ παρὰ τοῖς ἐμοῖς Ἀλεξανδρεῦσι λαύραν τινά. Strombichiden etiam servum habuit Pompeianus Philadelphensis, Athenæi æqualis, III. p. 98. A. Alexidi tribuit οἶδα δὲ κἀγὼ J. C. Scaliger Poet. II. 34. p. 176. et Tribrachyn ait esse in ultimo loco. (*H. D.*)

VI. p. 230. F. ἀλλ' ἐκ κεραμέων, καὶ τούτων ἐνίοτε κολοβῶν. Ita Eust. ad Od. O. p. 567, 37. Vulgo τοῦτο.

VI. p. 236. E. *Gaisfordius ad Hephæst. p.* 296. *hinc citat fragmentum Eupolidis* ἐν Κόλαξι, *Porsoni ope emendatum:* " *Chorus Assentatorum loquitur,*

Ἀλλὰ δίαιταν, ἣν ἔχουσ' οἱ κόλακες, πρὸς ὑμᾶς
Λέξομεν· ἀλλ' ἀκούσαθ' ὡς ἐσμὲν ἅπαντα κομψοὶ
Ἄνδρες· ὅτοισι πρῶτα μὲν παῖς ἀκόλουθός ἐστιν
Ἀλλότριος τὰ πολλὰ, μικρὸν δὲ τὸ κάμνον αὐτοῦ.
Ἱματίω δέ μοι δύ' ἐστὸν χαρίεντε τούτω,
Οἷν μεταλαμβάνων ἀεὶ θάτερον ἐξελαύνω
Εἰς ἀγοράν.

v. 2. ἅπαντα *pro* ἅπαντες *dedit Hermannus de Metris p.* 389. *v.* 3. ἄνδρες ὅτοισι *pro* ἄνδρες τοῖσι *Porsonus. Idem v.* 4. τὸ κάμνον *pro* τι κάμόν. (κάμον *Ald.*) *vv.* 5. 6. τούτω οἷν μ. *pro* τούτοιν. μ. *Mox*

Σκῶμμα γὰρ εἴπ' ἀσελγὲς, εἶτ' αὐτὸν ὁ παῖς θύραζε
Ἐξαγαγὼν ἔχοντα κλοιὸν παρέδωκεν Οἰνεῖ.

ubi edd. Ald. Casaub. εἴπας ἔλεγεν *MS. A.* εἴπας ἔλεγες, *idem sagaciter eruit* εἴπ' ἀσελγὲς, *remittens ad Schol. Aristoph. Vesp.* 57. *Aspasium nobis plene exscriptum supra p.* 97."

VI. p. 237. C. Alexis:

Ὑποκρινόμενον εὐ τοῖς βίοις, ὀφρῦς ἔχον
Χιλιοταλάντους, ἀνακύλιόν τ' οὐσίας.
Νοεῖς τό τε, γένος καὶ τὸ πρᾶγμα; καὶ μαλα,

Vulgo ὀφρῦς ἔχοντά γε Χιλ. ἀνακυλιοντουσίας. *Tertium versum ita legit Vir summus in Supplem. Præf. ad Hec. p.* vii. *ed.* 3*tiæ. Vulgo* Νοεῖς τὸ γένος. Mox

Εἶθ' οἱ μὲν εὐποροῦμεν, οἱ δ' ἀλύομεν·

VI. p. 238. F. Diphilus:

ἀγνοεῖς ἐν ταῖς ἀραῖς
Ὅτι ἔστιν, εἴ τις μὴ φράσει' ὀρθῶς ὁδόν·

Ἢ πῦρ ἐπαύσει ἢ διαφθείρει ὕδωρ,
Μέλλοντα δειπνεῖν, ἤγε κωλῦσαι τινά.

Vulgo φράσῃ—ἐναύσει—διαφθερεῖ.

VI. p. 239. C. Diodorus Sinopensis:
εἰσέρχομαι
Ἐνθάδε σιωπῇ καὶ ποιήσας εὐσταλῆ
Ἐμαυτὸν, ὥστε μὴ 'νοχλεῖν τὸν συμπότην.

Vulgo εἰσέρχομ' ἐνθάδε Ἤδη σιωπῇ. Del. ἐνθάδε Casaub.

VI. p. 239. F. Ἐπὰν δ' ἀποπάρδῃ μετά τινος κατακείμενος. Vulgo ἐπειδὰν δ' ἀπ.

Ibid.
Διὰ τοὺς τοιούτους τοὺς ἀσελγῶς χρωμένους,
Τὸ τίμιον καὶ τὸ καλὸν αἰσχρόν ἐστι νῦν.

Posterius τοὺς deest in editione Casauboniana.

VI. p. 240. C. Alexis: Ὅδε σὸς πενέστης, ὦ γλυκεῖα— *Ald.* ὁ δὲ σὸς πένης ἔστω. *Casaub.* ἔστ' ὦ.

VI. p. 240. D. Dromo: ὑπερησχυνόμην
Μέλλων ἀσύμβολος πάλιν δειπνεῖν· πάνυ
Αἰσχρὸν [γάρ.]

VI. p. 240. F. Antiphanes: Λέγεις ἔσεσθαι τὸν Τιθύμαλλον πλούσιον. *Vulgo deest articulus.*

VI. p. 241. C. Alexis:
Ὁ Κόρυδος οὗτος ὁ τὰ γελοῖ' εἰθισμένος
Λέγειν, Βλεπαῖος βούλετ' εἶναι, νοῦν γ' ἔχων,
Πλουτεῖ γὰρ ὁ Βλεπαῖος.

Vulgo εἶναι βούλεται.

Ibid. Blepæus dives fœnerator apud Demosth. Mid. p. 378, 10. adv. Bœot. de Dote p. 588, 24. Mox lege Εἰ μή σοι et πάνυ τι ex MSS. (*R. H.*)

VI. p. 242. A. B. Machon:

Τὸν Κόρυδον ἠρώτησεν Εὐκράτης ποτὲ
Τῶν συμπαρόντων πῶς κέχρητ' αὐτῷ ποτὲ
Πτολεμαῖος. οὐκ οἶδ' εἶπεν, οὐδέπω σαφῶς.

οὐκ, quod extat in Ald. omittit editio Casauboniana.

VI. p. 242. D. Alexis:

Ἔπειτα Κόρυδος, Κωβίων, Κυρηβίων.

Meurs. Attic. Lect. I. 4. *Vulgo* Κηρυβίων.

VI. p. 242. E. Eustath. in Homer. Odyss. I. p. 1642. Anaxandrides:

Ὑμεῖς γὰρ ἀλλήλους ἀεὶ χλευάζετ', οἶδ' ἀκριβῶς.
Ἂν μὲν γὰρ ᾖ τις εὐτρεπὴς, ἱερὸν γάμον καλεῖτε·
Ἐὰν δὲ μικρὸν παντελῶς ἀνθρώπιον, σταλαγμόν·
Λαμπρός τις ἐξελήλυθεν δ'; ὀλολυγμὸς οὗτός ἐστι·
Λιπαρὸς περιπατεῖ Δημοκλῆς; ζωμὸς κατωνόμασται·
Χαίρει τὶς αὐχμῶν ἢ ῥυπῶν; κονιορτὸς ἀναπέφηνεν·
Ὄπισθεν ἀκολουθεῖ κόλαξ τῳ; λέμβος ἐπικέκληται·
Τὰ πόλλ' ἄδειπνος περιπατεῖ; κεστρῖνός ἐστι νῆστις.
Εἰς τοὺς καλοὺς δ' ἄν τις βλέπῃ, Καινεύς· θεατροποιὸς
Ὑφεῖλετ' ἄρνα ποιμένος παίζων, Ἀτρεὺς ἐκλήθη·
Ἐὰν δὲ κριὸν, Φρίξος· ἂν δὲ κῳδάριον, Ἰάσων.

Vulgo 4. ἐξελήλυθ'; Ὀλολ.—7. κόλαξ; Τήλεμβρος—9. κενός. 10. *omittitur* ποιμένος. 11. ἐὰν δὲ κῳδάριον. v. 5. pessime quasi essent senarii dividit, et ζωμὸς μέλας legit Toupius in Suid. Cur. Noviss. p. 51. qualem errorem in proximis erravit J. Taylorus ad Demosthen. Mid. p. 185.

VI. p. 244. D. Apollodorus Carystius:

Ὡς τὸν Ὀφέλαν ἄκλητον εἰσδεδυκέναι.

Vulgo Ὀφέλλαν. Pherecrates VIII. p. 365. A. ἐβάδιζεν ὡς πρὸς τὸν Ὀφέλαν. ubi vulgo omittitur articulus.

VI. p. 244. A. Macho:

Ὁ Χαιρέφων δὲ, Καὶ μαλ', ὦ βέλτιστ', ἔφη.

Vulgo καὶ μάλιστ'. καὶ μάλα, ut apud Alexin VI. p. 237. C. Νοεῖς τό τε γένος καὶ τὸ πρᾶγμα. καὶ μάλα. (*Vide quæ de hoc versu disseruit Porsonus Supplem. Præf. ad Hec. p.* 16.) Sequens versus parodia est Euripidis Iph. Aul. 23.

VI. p. 246. A. ἀκρατοκώθωνες. vide infra XI. p. 483. F.

VI. p. 246. E. *Deipnosophistarum particulam, quæ sequitur, usque ad finem paginæ 248. manu sua descripsit Porsonus, in specimen Editionis, quam meditatus esse videtur. Correctiones quidem ejus præcipuæ ad calcem textus indicantur: pravas autem verborum interpunctiones, et versuum distributiones, quæ in Editionibus vulgantur, passim emendavit.*

Ἀγαθαρχίδης ὁ Κνίδιος ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ εἰκοστῇ τῶν Εὐρωπαικῶν, Ἀριστομάχου τοῦ Ἀργείων τυράννου παράσιτον γενέσθαι φησὶν Ἀνθεμόκριτον τὸν παγκρατιαστήν. κοινῇ δὲ περὶ παρασίτων εἰρήκασι, ΤΙΜΟΚΛΗΣ μὲν ἐν Πύκτῃ, ἐπισιτίους καλῶν αὐτοὺς ἐν τοῖσδε· F

εὑρήσεις δὲ τῶν ἐπισιτίων
Τούτων τινὰς, οἳ δειπνοῦσιν ἐσφυδωμένοι
Τἀλλότρι', ἑαυτοὺς ἀντὶ κωρύκων δέρειν
Παρέχοντες ἀθληταῖσι.

ΦΕΡΕΚΡΑΤΗΣ Γραυσί·

Σὺ δ' οὐδὲ θᾶσσον, Σμικυθίων, ἐπισιτιεῖ;
Τίς δ' οὗτος ὑμῖν ἐστι; τοῦτον πανταχοῦ
Ἄγω λαρυγγικόν τιν' ἐπὶ μισθῷ ξένον.

Ἐπισίτιοι γὰρ καλοῦνται οἱ ἐπὶ τροφαῖς ὑπουργοῦντες.

P. 247.]

ΠΛΑΤΩΝ ἐν τετάρτῳ Πολιτείας· Καὶ ταῦτα ἐπισίτιοι, καὶ οὐδὲ μισθὸν πρὸς τοῖς σιτίοις, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, λαβόντες. ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ Πελαργοῖς· A

Ἢν γὰρ ἕν' ἄνδρ' ἄδικον σὺ διώκῃς,
Ἀντιμαρτυροῦσι
Δώδεκα τοῖς ἑτέροις ἐπισίτιοι.

ΕΥΒΟΥΛΟΣ δ' ἐν Δαιδάλῳ·

Ἐθέλει δ' ἄνευ μισθοῦ παρ' αὐτοῖς καταμένειν
Ἐπισίτιος.

ΔΙΦΙΛΟΣ δ' ἐν Συνωρίδι, ἑταίρας δ' ὄνομα ἡ Συνωρὶς, Εὐριπίδου μνησθεὶς, κύβος δέ τις οὕτω καλεῖται Εὐρι- B

P. 246. F. 5. ἐσφειδώμενοι τἀλλότρια *Casaub.* ἐς φυδώμενοι *Ald.* *Pro vulgato* λέγειν *emendavit Porsonus* δέρειν.

F. 9. ἐπισιτιεῖ *pro* ἐπισίτιε *et mox* ἐστι *pro* ἔτι *Casaubonus in margine.*

F. 11. *Editum est* λαρυγγίτην ἐπὶ μισθῷ ξένον. *MS.* λαρυγγικόν.

P. 247. A. 2. Πελασγοῖς *Ald. Cas.*

A. 3. *Edd.* Ἢν γὰρ ἕνα ἄνδρα ἄδικον συνδιώκῃς. *Hic locus vulgo sine ulla versuum divisione scriptus est.*

πίδης, παίζων καὶ πρὸς τὸ τοῦ ποιητοῦ ὄνομα, ἅμα καὶ περὶ παρασίτων τάδε λέγει·

Ἄριστ' ἀπαλλάττεις ἐπὶ τούτου τοῦ κύβου:
Ἀστεῖος εἶ; δραχμὴν ὑπόθες: Κεῖται πάλαι·
Πῶς ἂν βάλοιμ' Εὐριπίδην· οὐκ ἄν ποτε
Εὐριπίδης γυναῖκα σώσει· οὐχ ὁρᾷς
Ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ὡς αὐτὰς στυγεῖ;
Τοὺς δὲ παρασίτους ἠγάπα· λέγει γέ τοι·
" Ἀνὴρ γάρ, ὅστις εὖ βίον κεκτημένος, C
" Μὴ τοὐλάχιστον τρεῖς ἀσυμβόλους τρέφει,
" Ὄλοιτο, νοστῶν μήποτ' εἰς πάτραν μόλοι:"
Πόθεν ἐστὶ ταῦτα πρὸς θεῶν; Τί δὲ σοὶ μέλει;
Οὐ γὰρ τὸ δρᾶμα, τὸν δὲ νοῦν σκοπούμεθα.

Ἐν δὲ τῇ διασκευῇ τοῦ αὐτοῦ δράματος περὶ ὀργιζομένου παρασίτου λέγων φησίν,

Ὀργίζεται· παράσιτος ὢν ὀργίζεται;
Οὐκ. ἀλλ' ἀλείψας τὴν τράπεζαν τῇ χολῇ,
Ὥσπερ τὰ παιδί', αὐτὸν ἀπογαλακτιεῖ. D

καὶ ἑξῆς,

τότε φάγοις, παράσιθ': ὅρα,
Ὡς διασέσυρκε τὴν τέχνην· οὐχ οἶσθ' ὅτι
Μετὰ τὸν κιθαρῳδὸν ὁ παράσιτος κρίνεται;

κἀν τῷ ἐπιγραφομένῳ δὲ Παρασίτῳ δράματι φησίν·

Οὐ δεῖ παρασιτεῖν ὄντα δυσάρεστον σφόδρα.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ δ' ἐν τῇ Ὀργῇ περὶ φίλου λέγων οὐχ' ὑπακούοντος γάμων δείπνῳ φησί,

Τοῦθ' ἑταῖρος ἐστὶν ὄντως· οὐκ ἐρωτᾷ πηνίκα E
Δεῖπνον ἐστίν; ὥσπερ ἕτεροι, καὶ τί δειπνεῖν κωλύει

B. 6. *Vulgo* οὐκ ἂν πώποτε *et* σώσει.
C. 3. *Vulgo* νόστου.
C. 6. αὐτοῦ τοῦ δράματος *edd.*
C. 9. Eustath. p. 1829, 49.
D. 4. *Editum est* ὅρα ὡς Διασεσύρηκε.
D. 7. δυσάρεσκον *vulgo.*
E. 1. *Pro* ὄντως ἐστίν.

Τοὺς παρόντας; εἶτα δεῖπνον ἕτερον εἰς τρίτην βλέπει·
[Εἶτα δ' ἕτερον εἰς τετάρτην·] εἶτα περίδειπνον πάλιν.
καὶ ΑΛΕΞΙΣ ἐν Ὀρέστῃ, ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ τε ἐν Πλούτῳ, ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ τε ἐν Μέθῃ καὶ Νομοθέτῃ· ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ τε ἐν Κοθόρνοις οὕτως·

Ἐγὼ δ' ἀπόσιτος ὢν τοιαῦτ' οὐκ ἀνέχομαι.

Τῷ δὲ παράσιτος ὅμοια ἐστὶν ὀνόματα, ἐπίσιτος, περὶ οὗ προείρηται, καὶ οἰκόσιτος σιτόκουρός τε καὶ αὐτόσιτος, ἔτι δὲ κακόσιτος καὶ ὀλιγόσιτος, μνημονεύει δὲ τοῦ μὲν ἐπισίτου ΚΡΑΤΗΣ Τόλμαις,

Ποιμαίνει δ' ἐπίσιτον,
Ῥιγῶντ' ἐν Μεγαβύζου,
Δέξεταί τ' ἐπὶ μισθῷ
Σῖτον.

τοῦ δὲ οἰκοσίτου ΑΝΑΞΑΝΔΡΙΔΗΣ ἐν Κυνηγέταις F

Υἱὸς γὰρ οἰκόσιτος ἡδὺ γίγνεται.

καλεῖται δὲ οἰκόσιτος ὁ μὴ μισθοῦ, ἀλλὰ προῖκα τῇ πόλει ὑπηρετῶν. ΑΝΤΙΦΑΝΗΣ Σκύθῃ:

ταχὺ γὰρ γίγνεται
Κἀκκλησιαστὴς οἰκόσιτος [ὢν προτοῦ.]

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ Δακτυλίῳ·

οἰκόσιτον νύμφιον,
Οὐδὲν δεόμενον προικὸς ἐξευρήκαμεν.

καὶ ἐν Κιθαριστῇ·

Οὐκ οἰκοσίτους τοὺς ἀκροατὰς λαμβάνεις.

P. 248.]

ἰδίως δ' ἐν Συναριστώσαις ἔφη, A

E. 4. *Verba et hic et alibi uncinis inclusa supplevit Porsonus.*

E. 8. Sic recte Ald. οὐκ omittit Casauboni editio.

E. 10. *Verborum ordinem, in Editionibus magnopere turbatum, restituit Porsonus.*

E. 13. *Vulgo* ἐπισίτιον *et ante* ἐπισιτίου.

E. 14. *Vulgo* ῥιγῶν δ' ἐν μετὰ βύζου. *Casaub. marg.* γρ. ἐν Μεγαβύζου. *et* σῖτον *pro vulg.* σῖτος.

ἀστεῖον τὸ μὴ
Συνάγειν γυναῖκας, μηδὲ δειπνίζειν ὄχλον,
Ἀλλ' οἰκοσίτους τοὺς γάμους πεποιηκέναι.

Σιτοκούρου δ' ΑΛΕΞΙΣ μνημονεύει ἐν Παννυχίδι ἢ Ἐριθοις, Ἔσει περιπατῶν σιτόκουρος.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ δὲ τὸν ἄχρηστον καὶ μάτην τρεφόμενον, σιτόκουρον εἴρηκεν ἐν Θρασυλέοντι οὕτως· B

[Ὡς] ὀκνηρὸς, πάντα μέλλων, σιτόκουρος ὁμολογῶν
Παρατρέφεσθαι.

καὶ ἐν Πωλουμένοις,

[Τί, ὦ] τάλας, ἕστηκας ἔτι πρὸς ταῖς θύραις
Τὸ φορτίον θείς; σιτόκουρον, ἄθλιον,
Ἄχρηστον, εἰς τὴν οἰκίαν εἰλήφαμεν·

Αὐτόσιτον δ' εἴρηκε ΚΡΩΒΥΛΟΣ ἐν Ἀπαγχομένῳ παράσιτον· αὐτόσιτον αὐτὸν γοῦν τρέφων
Τὰ πλεῖστα συνερανιστὸς εἶ τῷ δεσπότῃ.

Κακοσίτου δὲ μέμνηται ΕΥΒΟΥΛΟΣ ἐν Γανυμήδῃ· C

Ὕπνος [γὰρ] αὐτὸν ὄντα κακόσιτον τρέφει.

Ὀλιγοσίτου δὲ μέμνηται ΦΡΥΝΙΧΟΣ ἐν Μονοτρόπῳ·

Ὁδ' ὀλιγόσιτος Ἡρακλῆς ἐκεῖ τί δρᾷ;

Καὶ ΦΕΡΕΚΡΑΤΗΣ ἢ ΣΤΡΑΤΤΙΣ ἐν Ἀγαθοῖς·

Ὡς ὀλιγόσιτος ἦσθ' ἄρ', ὃς κατεσθίεις
Τῆς ἡμέρας μακρᾶς τριήρους σιτία.

Τοσαῦτα τοῦ Πλουτάρχου εἰπόντος περὶ παρασίτων, διαδεξάμενος τὸν λόγον ὁ Δημόκριτος, ἀλλὰ μὴν καὶ αὐτὸς, ἔφη, ποτίκολλον ἅτε ξύλον παρὰ ξύλῳ, ὡς ὁ D

P. 248. B. 5. τί, ὦ supplevi ex Eubulo XIV. p. 622. E. Eurip. Med. 49. (*R. H.*)

B. 2. *Vulgo* σιτόκουρος ἄθλιος ἄχρηστος εἰς γῆν ὁμολογῶν.

B. 7. Vox ἄχρηστον exciderat post ἄθλιον: quod monere volens scriba prior hæc verba in margine apposuit, σιτόκουρον ἄθλιον ἄχρηστον εἰς τήν. Hæc scriba alter in textum, sed loco non suo, intulit, supra B. 3. corrupto τὴν in γῆν. Quod satis apparet vel inde, quod ἄθλιον ἄχρηστον habet MS. Ven. (*R. H.*)

D. 1. ποτικολλῶν *ed. Cas.*

Θηβαῖος εἴρηκε ποιητὴς, περὶ κολάκων ἐρῶ τι. πράττει γὰρ πάντων ὁ κόλαξ ἄριστα, ὁ καλὸς εἶπε ΜΕΝΑΝ-ΔΡΟΣ, οὐ μακρὰν δ᾽ ἔστιν ὁ κόλαξ τοῦ τῶν παρασίτων ὀνόματος. Κλείσοφον γοῦν τὸν ὑπὸ πάντων κόλακα τοῦ τῶν Μακεδόνων βασιλέως ἀναγραφόμενον, Ἀθηναῖος δ᾽ ἦν γένος, ὡς φησὶ Σάτυρος ὁ περιπατητικὸς ἐν τῷ Φιλίππου βίῳ, ΛΥΓΚΕΥΣ ὁ Σάμιος ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασιν παράσιτον ὀνομάζει, λέγων οὕτω· Κλείσοφος E
ὁ Φιλίππου παράσιτος, ἐπιτιμῶντος αὐτῷ, τοῦ Φιλίππου διότι ἀεὶ αἰτεῖ, ἵν᾽, ἔφη, μὴ ἐπιλανθάνωμαι. τοῦ δὲ Φιλίππου δόντος αὐτῷ ἵππον τραυματίαν, ἀπέδοτο· καὶ μετὰ χρόνον ἐπερωτηθεὶς παρὰ τοῦ βασιλέως ποῦ ἐστὶν, ἐκ τοῦ τραύματος, ἔφη, κείνου πέπραται. Σκώπτοντος δ᾽ αὐτὸν τοῦ Φιλίππου καὶ εὐημεροῦντος, εἶτ᾽ οὐκ ἐγώ σε, ἔφη, θρέψω; καὶ ὁ Δελφὸς δὲ ἩΓΗΣΑΝΔΡΟΣ ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι περὶ τοῦ Κλεισόφου τάδε ἱστορεῖ. Φιλίππου τοῦ βασιλέως εἰπόντος, διότι γράμματα αὐτῷ F
ἐκομίσθη παρὰ Κότυος τοῦ βασιλέως, Κλείσοφος παρὼν ἔφη, εὖ γε νὴ τοὺς θεούς· τοῦ δὲ Φιλίππου εἰπόντος, τί δὲ σὺ οἶδας ὑπὲρ ὧν γέγραπται; νὴ τὸν Δία τὸν μέγιστον, εἶπεν, ἄκρως γέ μοι ἐπετίμησας. ΣΑΤΥΡΟΣ δ᾽ ἐν τῷ Φιλίππου βίῳ, ὅτε, φησὶ, Φίλιππος τὸν ὀφθαλμὸν ἐξεκόπη, συμπροῆλθεν αὐτῷ καὶ ὁ Κλείσοφος τελαμωνισθεὶς τὸν αὐτὸν ὀφθαλμόν· καὶ πάλιν ὅτε τὸ σκέλος ἐπηρώθη, σκάζων συνεξώδευε τῷ βασιλεῖ· καὶ εἴποτε δριμύ τι προσφέροιτο τῶν ἐδεσμάτων ὁ Φίλιππος, συνέστρεφε τὴν ὄψιν ὡς συνδαινύμενος.

E. 3. *Vulgo* ἔφησεν ἐπιλανθάνομαι. Pro ἔφησεν MS. A. εἶναι φημί. Lege ἵν᾽, ἔφη, μὴ ἐπιλανθάνωμαι.

E. 6. πέπρακται *ed. Cas.*

F. 3. *Sic Casauboni margo: editum est* σύ γε νὴ τοὺς θεούς.

VI. p. 251. B. Pro Εὐαγόραν, Τιμαγόραν Brisson. de Regno Persico p. 18. (*H. D.*)

VI. p. 253. D. *Edidit Casaubonus*—πάρεισιν ἐνταῦθα. Δημήτριος ἅμα παρῆν ὁ καιρός. *in Animadversionibus autem proposuit*

Ἐνταῦθα γὰρ Δημήτραν ἰδὲ Δημήτριον
Ἅμα παριστᾷ ὁ καιρός.

Toupius in Suid. II. *p.* 617.

Ἐνταῦθα γὰρ Δημήτρα καὶ Δημήτριος
Ἅμα παρῆν ὁ καιρός.

Porsonus in Append. ad Toup. IV. *p.* 494. "Casaubonum quidem metrum, Toupium vero Linguæ Græcæ indoles, nisi fallor, refutat. Malim,

Ἐνταῦθα γὰρ ΔΗΜΗΤΡΑ ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ
Ἅμα ΠΑΡΗΓ' ὁ καιρός.

Simul adduxit." *(Carmen Ithyphallicum ex quo ista desumpta sunt, emendatum dedit Gaisfordius ad Hephæst. p.* 266.*)*

VI. p. 254. C. Anaxilas: vulgo Ἔνιοι κόλακές εἰσι τῶν ἐχόντων οὐσίας Σκώληκες. Lege Οἱ κόλακές εἰσι— ex Eustathio p. 952, 51.

VI. p. 257. E. Antiphanes: Καρποῦ σύχν' οἷόν φασι τὰς περιστερὰς Τρώγειν· *vulgo* συχνοῦ γ', ὅν φ.

VI. p. 258. E. Ion Tragicus: Lege ἄγειν pro λέγειν.

VI. p. 260. C. ᾔρει pro ᾑρεῖτο Valck. Orat. p. 261.

VI. p. 261. F. Aristophanes et Sannyrio: In Athenæo hæc vulgo leguntur, ψωμοκόλακος δὲ μνημονεύει Ἀντιφάνης ἐν Γηρυτάδῃ οὕτως, Ψιθυρός τε καλοῦ καὶ Κόλαξ

καὶ Σαννυρίων. ποῖ φθείρεσθ' ἐπίτριπτοι ψωμοκόλακες. Quæ omnia bona fide Aristophanis fragmentis inseruit Brunckius. Scribe, Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ οὕτως·

Ψιθυρός τε καλοῦ καὶ ψωμοκόλαξ.

καὶ Σαννυρίων Ἰοῖ·

Φθείρεσθ' ἐπίτριπτοι ψωμοκόλακες.

Vid. Eurip. Heracl. 862.

VI. p. 262. E. Epicrates: *Ed. Casaub. exhibet* ὃς δὲ χοᾶ πίῃ. *Aldina vero* ὁ δὲ χοαπίῃ. *quod sic explicat Porsonus* ὁ δὲ χολ'ποιεῖ. i. e. χολήν. πιεῖν pro ποιεῖν inf. XII. 517. A. MS. Reg. 16. C. XXIV. quem credo hic nihil distare a MS. Veneto, ὁ δὲ χοάαιν ποιεῖ. Lege igitur, ὃ δὲ χολᾶιν ποιεῖ.

Integrum Epicratis locum ita descripsit Porsonus:

—τί γὰρ
Ἔχθιον, ἢ ΠΑΙ ΠΑΙ καλεῖσθαι παρὰ πότον;
Καὶ ταῦτ' ἀγενείῳ μειρακυλλίῳ τινὶ,
Ἢ τὴν ἀμίδα φέρειν, ὁρᾷν τε κείμενα
Ἄμητας ἡμιβρῶτας ὀρνίθειά τε,
Ὧν οὐδὲ λειφθέντων θέμις δούλῳ φαγεῖν,
Ὥς φασιν αἱ γυναῖκες· ὃ δὲ χολᾷν ποιεῖ
Γάστριν καλοῦσι καὶ λάμυρον, ὃς ἂν φάγῃ
Ἡμῶν τι τούτων.

VI. p. 263. B. Pherecrates: Δοῦλος, ἀλλ' αὐτὰς ἔδει μοχθεῖν ἅπαντ' ἐν οἰκίᾳ. *Vulgo* ἅπαντα τὰν τῇ οἰκίᾳ.

VI. p. 268. C. Teleclides: *Edd. Ald. Casaub.* Λεκανίσι, καὶ σίδ' ἀνάπαιστα παρῆν. *ubi Porsonus;* Lege Λεκανίσκαισῖ (*i. e.* σιν) δ' ἀνάπαιστα παρῆν. Vide Polluc. VI. 86. X. 84. infra IX. p. 390. E. ἐν λεκανίσκαι βραχείαις τιθέασιν.

VI. p. 268. E. καὶ ὡς οἱ μετ' αὐτὸν γενόμενοι κ.τ.λ. Lege καὶ ὅσοι μετ' αὐτὸν γ.

VI. p. 269. B. *Porson. ad Eurip. Med.* 44. "Pherecrates Athenæi VI. p. 369. B. Pollucis VI. 60. 'Οπταὶ κίχλαι γὰρ ἀνάβραστ' ἠρτυμέναι. Pyrrhichius in tertio loco. Pollucis ed. Aldina, 'Οπταί κίχλαι δ' ἐπὶ τοῖς δ' ἀνάβροιστ' ἡ. Lege igitur,

'Οπταὶ κίχλαι δ' ἐπὶ τοῖσδ' ἀνάβραστ' ἠρτυμέναι.

VI. p. 269. D. Pherecrates:

Τὰ δὲ δένδρη 'ν τοῖς ὄρεσιν χορδαῖς ἐριφείοις φυλλορροήσει.

Vulgo τὰ δένδρη τ' αὐτοῖς ὄρεσι.

VI. p. 269. F. Metagenes: Lege

'Ο δ' ἕτερός ἐστιν ὁ Σύβαρις καλούμενος
Ποταμὸς, ὃς ὠθεῖ κῦμα ναστῶν καὶ κρεῶν.

Vulgo ὁ δ' ἕτερός γε ὁ Σ. κ. Ποταμὸς, ὠθεῖ. Mox lege

Τὰ δὲ μικρὰ ποτάμι' ἓν μὲν ἐντεῦθεν ῥέει.

non, τὰ δὲ μικρὰ ταυτὶ π.

VI. 270. B. —κατὰ τὸν Παιανιέα ῥήτορα τοιούτων τινῶν μεταλάβωμεν, ἃ Μήτ' ἰσχὺν ἐντίθησι, μήτ' ἀποθνήσκειν ἐᾷ.

Olynth. III. p. 27. ed. Par. unde Comici anonymi versum extudit Grotius Excerpt. p. 911. (*H. D.*)

VI. p. 270. C. Euripides:

'Εν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν πεινῶντι δ' οὐ.

Sic Edd. πεινῶσι legerè videtur Antiphanes supra I. p. 28. F. ut habet Scholiastes Sophoclis Ant. 781. Huc respicit Clemens Alex. Strom. III. p. 514. πεινῶντι Libanius T. II. p. 509. A. Eustathius ad Od. Θ. p. 1596, 46=309, 5.

VI. p. 271. D. —παρὰ Σικυωνίοις κατανακοφόρους καλεῖσθαι δούλους τινὰς,——

κατωνακοφόρους hic, et post paullo, Pierson. ad Mœrin. p. 225. probante Ruhnkenio ad Timæum p. 214. ed. nov.

VI. p. 274. C. Pro Ναύτος Καικίλιος, αὐτὸς καὶ Αἴλιος Jos. Mercerus ad Nonium Marcell. p. 206.

Lib. VII. p. 277. B. Clem. Alex. Strom. VI. p. 661. 662. ed. Par. 787, 19. Potter. Χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπερῤῥεθείη, ἡ μοῦσα ἡ τραγικὴ εἴρηκέ που.

VII. p. 278. D. Archestratus: καὶ ἐγγὺς ἄλω που· Τοῦδε τόπου— *Ita vulgo: emendat Casaubonus* ἐγγὺς ἅλος που: *Porsonus*, imo κἂν ἐγγὺς ἅλῳ που—. (*H. D.*)

Ibid. κἂν κλεινὸν ἀμείψῃς
Αἰγαίου πελάγους ἔναλον πόρον, οὐκέθ' ὁμοία.
Vulgo, κἂν κεῖνον ἀμείψῃς· Αἰγαίου κ. τ. λ.

VII. p. 280. D. Philetærus:
Οὐ γὰρ θανὼν δήπουθ' ἂν ἔγχελυν φάγοις.
Vulgo, οὐ γὰρ θανών γε δήπουθ' ἔγχελυν φάγοις.

VII. p. 280. E. F. Apollodorus Carystius:
τί ποτε τὸ κακὸν, ἢ τι τἀγαθὸν
Ἔστ', ἀγνοοῦσα παντελῶς.
vulgo, τί τὸ κακὸν, ἢ τί ποτ' ἢ τἀγαθόν. Mox
τίς γὰρ μᾶλλον ἂν προείλετο
Ἕλλην ἀληθῶς οὖσ' ὁρᾶν λυπουμένους;——
Οὐ τοῦτο τὸ ζῆν ἐστὶ τὸν καλούμενον
Θεῶν ἀληθῶς βίον;
pro οὖσα λυπομένους ὁρᾶν, et τὸ καλούμενον.

VII. p. 282. C. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῷ περὶ τῶν ζώων ἠθῶν, κ.τ.λ.

In nostris Edd. Hist. Animal. IX. 37. ubi ὅπου δ᾽ ἂν ἀνθίας ὁραθῇ—θηρίον. ᾧ καὶ σημείῳ——κατακολυμβῶσιν οἱ σπογγεῖς καὶ καλοῦσιν ἱεροὺς ἰχθῦς τούτους. Scholiastes HOMERI ad Ιλ. Π. 407. in codice Townleiano: ΙΕΡΟΝ ΙΧΘΥΝ: οἱ μὲν τὸν ἀνθίαν· ἐπεὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ ἐννεακαιδεκάτῳ περὶ ζώων ἱστορεῖ ὅτι ὅπου δ᾽ ἂν ἀνθίας ὁραθῇ, οὐκ ἀδικεῖ τί θηρίον· ᾧ καὶ σημείῳ χρώμενοι, κατακολυμβῶσιν οἱ σπογγεῖς καὶ καλοῦσιν ἱεροὺς ἰχθύας τούτους· οἱ δὲ χρύσοφρυν· οἱ δὲ πομπίλον· ἄμεινον δὲ μέγαν καὶ ἀσυνήθη· θεοῖς ἀνειμένον θαλασσίοις· οἱ δὲ διερόν· Πλάτων δὲ ἀγνοῶν ἱερόν φησιν διὰ τὸ μὴ θηρεύεσθαι· ἐπὶ τῶν ἡρωϊκῶν ἐστιν: Scholiastes Nicandri ad Alex. 13. citat Aristot. Hist. Anim. IX. 6. ἐν τῷ ἐννεακαιδεκάτῳ περὶ ζώων. Confer Plutarchum de Solert. Animal. p. 981. E.

VII. p. 284. E. Archestratus: Μαιώτιδι λίμνῃ Ἰχθύος αὐξηθέντος, ὃν ἐν μέτρῳ οὐ θέμις εἰπεῖν.

Hor. Serm. I. 5. 87. "Mansuri oppidulo, quod versu dicere non est." (*R. H.*)

VII. p. 284. F. p. 285. E. p. 287. D. Aristonymus: Ὥστ᾽ οὔτ᾽ ἀφύη νῦν ἐστὶν ἁπλῶς, οὔτ᾽ αὖ βεμβρὰς κακοδαῖμον. *In primo loco vulgo legitur,* ὥς τ᾽ οὔτ᾽ ἀφύην νῦν ἔσθ᾽ ἁπλῶς. *In secundo,* ὡς τοῦτ᾽ ἐφύη μέν ἐστιν ἁπλῶς. *In tertio,* οὔτ᾽ ἀφύη νῦν ἐστὶν ἔτι σαφῶς, οὔτ᾽ αὖ βεμβρὰς κακοδαίμων. Confer Etym. p. 195.

VII. p. 285. E. Hermippus: νῦν οὐδ᾽ ἂν ἀφύην κινεῖν δοκεῖς. *Vulgo* Νῦν δὲ οὐδὲ ἀφύην κ. δ.

Ibid. Callias: Πρὸς τῆς ἀφύης τῆς ἡδίστης. "oro te per apuam." Vulgo πρὸ τῆς ἀ. τ. ἡ.

Ibid. Aristophanes Ταγηνισταῖς·

Μηδὲ τὰ Φαληρικὰ τὰ μικρὰ τάδ' ἀφύδια.

" *Sic enim voces turbatas in metri (sc. Cretici) legem redegit Porsonus.*" *Gaisford. ad Hephæst. p.* 331. *Vulgo* μὴ δὲ τὰ μικρὰ τὰ Φαληρικὰ τάδ' ἀφύδια.

VII. p. 286. C. Epicharmus:

Ἦν δὲ νάρκαι, καὶ βατίδες· ἦν δὲ ζύγαιναι, πρήστιες,
Κάμιαι τε, καὶ βάτοι, ῥῖναι τε τραχυδέρμονες.

Vulgo Ἦν δὲ νάρκαι, βατίδες—Καμεῖται, βάτοι.

VII. p. 287. C. Epicharmus:

Βεβραδόνες τε, καὶ κίχλαι, λαγοὶ, δράκοντές τ' ἄλκιμοι.

et ita lege apud Etymolog. M. p. 195. *Vulgo* βεβραδόνες δέ τε κίχλαι καὶ λαγοὶ δράκοντες ἄλκαμοι.

VII. p. 287. E. Antiphanes:

Ἄτοπόν γε κηρύττουσιν ἐν τοῖς ἰχθύσιν
Κήρυγμ', ὅπου καὶ νῦν τις ἐκεκράγει μέγα.

Vulgo τόπον τε κηρ. ἐ. τ. ἰ. Κήρυγμα, οὗ καὶ νῦν τις ἐκβεβράγει μέγα.

VII. p. 287. F. Alexis: ἐπιπονώτερον

Ἔργον μὰ τὸν Διόνυσον οὐκ εἴληχ' ἐγὼ
Ἀφ' οὗ παρασιτῶ· βεμβράδας μοι κρεῖττον ἦν
Ἔδειν με.

ἔργον *inseruit Porsonus: mox vulgo* ἔχειν με. Frustra ante οὐκ (ἄλλον) infercit Dorvillius ad Chariton. p. 319.

Antidotus etiam in Πρωτοχόρῳ citatur III. p. 109. D. VI. p. 240. B. et fortasse idem drama Alexidi tribuebatur ut Ὁμοία XIV. p. 642. D. addendum vero ἔργον, confer Amipsiam infra p. 307. E. ἐπίπονον ἔργον dixere Xenophon Ephesius V. p. 75. Damascius Suidæ

v. ἀκέραιον. unde ἐπιπόνως ἐργάζεσθαι Isocrates apud H. Steph. Thes. V. ἐπιπόνως. Strabo III. p. 260. B. (165) Xenoph. Eph. V. p. 79. Menander Κιθαριστῇ apud Stobæum. CIX. p. 580, 19. (CXI. p. 461. Grot.) Οὕτω τι πρᾶγμ' ἐστ' ἐπίπονον τὸ προσδοκᾶν. Quem locum, ni fallor, omisit Clericus. Ἐξελάμβανεν ἔργα. Herodot. IX. 95. Dio Chrysost. XXIX. p. 294. γνοὺς οὖν τῶν πρὸς ἀνδρείαν ἔργων κάλλιστον ἅμα καὶ ἐπιπονώτατον τὴν ἄθλησιν, ἐπὶ ταύτην ἦλθε. (*R. H.*)

VII. p. 288. D· Philemon:

Ὡς ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ
Λέξαι μολόντι τοὖψον ὡς ἐσκεύασα.

Ita laudat Porsonus ad Med. 57. *Ed. Casaub.* μολόντι τ' οὖψον.

VII. p. 289. A. Philemon: τοὺς ἤδη νεκροὺς,

Ὦ 'τᾶν, ὅταν ὀσφρανθῶσι, ποιῶ ζῆν πάλιν.

(ὦ 'τᾶν *supplevit Porsonus*) vide Ruhnken. et Hemsterhus. in Tim. p. 200. Eurip. Bacch. 802. vel ὦ 'τᾶν, ἂν ὀσφρ.

VII. p. 290. B. Hegesippus: Οὐ γὰρ παρέργως ἔμαθον ἐν ἔτεσιν δυσίν. Vulgo ἔτεσι ΔΥΕΙΝ. Mox βεμβράδων τρόπους.

VII. p. 290. D. Hegesippus:
κᾀς τοὐπτάνιον ἁρμόσω μ' Valckenaer. ad Eurip. Phœn. 658. Sed ἁρμόσω μ' est pro ἁρμόσωμαι, quod plene habet Eustathius ad Οδ. M. p. 1709, 60 = 471, 32. Culinam lyræ comparat. Mox etiam ἐστήξεται plene Eustathius. Confer Scythinum Plutarchi T. II. p. 402. A. Varronem Nonii in Diis et Veget. Locus Scythini sumptus videtur ex Heracliti μετρικῇ παραφράσει memorata ab

Hieronymo Diog. Laertii IX. 16. Verba Scythini sunt hæc; (περὶ τῆς λύρας) ἣν ἁρμόζεται

Ζηνὸς εὐειδὴς Ἀπόλλων, πᾶσαν ἀρχὴν καὶ τέλος
Συλλαβών· ἔχει δὲ λαμπρὸν πλῆκτρον ἡλίου φάος.

VII. p. 290. F. Nicomachus: ἐγὼ μὲν οὐκ Ὤιμην ὅσον ἴσως διαφέρει διακόνου Μάγειρος. *Vulgo* ἴσως, ὅσον.

VII. p. 291. F. Diphilus:

Οὐ μὴ παραλάβω σ' οὐδαμοῦ Δράκων ἐγὼ
Ἐπ' ἔργον, οὐ μὴ διατελεῖς τὴν ἡμέραν
Τραπεζοποιῶν ἐν ἀγαθοῖς πολλοῖς χύδην.

Vulgo παραλάβω σου θάμ' οὐ δράκων ἐγὼ Ἐπ' ἔργον, οὐ μὴ διατελῇς.

VII. p. 293. A. Philostephanus: Εἰδώς σε πάντων διαφέροντα τῇ τέχνῃ. Vulgo deest articulus. Mox, Δοὺς μισθὸν, ὃν μ' ᾔτησας, ἥκω δεῦρό σε Ἀγαγών. *Vulgo* Δοὺς μισθὸν, ὃν ᾔτησας ἥκω δεῦρ ἀγαγόν σε.

VII. p. 293. B. Sotades:

τὴν δὲ λοιπὴν γρυμέαν
Ἕψω, ποιήσας τρίμμα συκαμίνινον.

Vulgo συκάμινον. Sic Aristoph. Plut. 644. pro δέσποιν' ἵνα, editio Aldina exhibet δέσποινα.

VII. p. 293. C. Sotades: *Vulgo pro senario legitur* Παντοδαπόν. ἑψητὸν δὲ μετὰ ταῦτ' ἐστίν. *Corrigebat Porsonus* ἑψητὸν δὲ μετὰ ταῦτ' ἐστὶ τί. *ut liquet a sequente nota, quam in Schedis ejus invenimus.*

η pro τι. Hermias Athenæi XIII. p. 563. E. (*verba, ad quæ respicit, hæc sunt,* Τὰν τοῖς πίναξι πρίνη τῷ σοφῷ δοῦναι.) τι pro ν, VI. p. 223. F. ν pro τι Sotades VII. p. 293. C. Eur. Phœn. 733. (*Ed. Pors.*

738. *qui versus in Polybii editionibus ante Schweighæus. legebatur* τοῖς δὲ τολμῶσι τι πλέον *pro* τ. δ. τολμῶσιν πλέον.) ἐστί τί in fine versus Strato IX. p. 383. A.

VII. p. 293. D. E. Sotades:

τούτων ἀποκνίσας τὰ κρανία
'Εμόλυν' ἀλεύρῳ πάντα τοιούτῳ τινὶ,
Πέμπω τε ταῖς καρῖσι τὴν αὐτὴν ὁδὸν,
'Αμίαν τε χήραν θηρίον καλὸν σφόδρα,
Θρίοισι ταύτην ἅλις, ἐλαδίῳ διεὶς,
'Εσπαργάνωσα περιπάσας ὀρίγανον.

(*Supplevit Porsonus* πάντα *et* αὐτήν.) Vulgo ταύτην εἵλησ' ἐλαδίῳ, et deinde satis inepte περὶ πάσας. περιπάσας ἥδυσμά τι. Alexis VII. p. 326. E. ut legendum pro ἡδύσμασι. vid. Arist. Vesp. 494.

VII. p. 294. A. Alexis: Lege Γόγγρου δ' ὁμοῦ σωρευτὰ πιμελῆς μέλη 'Υπεργέμοντα. pro μέλη σωρευτὰ πιμελῆς 'Υ. (Vide X. p. 219. C.) et ὑπεργέμων pro ὑπεργεγὼς redde Stobæo Grotii p. 119.

VII. p. 295. D. XIV. p. 662. B. Antiphanes:

Ζέσαι· τὸ δ' ἐγχέλυιον, ἅλας, ὀρίγανον.

ἐγχέλυια quoque Antiphanes VII. p. 304. A.

Τὰ δ' ἐγχέλυια γράψομαι λιποταξίου.

(non ἐγχέλια γράφομαι λιποταξίου.) cetera ex locorum collatione facile patebunt.

VII. p. 295. F. Antiphanes: *vulgo*, 'Εστω δ' ἡμῖν κεστρεὺς ὑμήττιος. Forsan τμητός. (*H. D.*)

Ibid. Antiphanes:

Κέστρας ὀσφὺς, ψῆττας ἴξὺς,
Μαινὶς, καρὶς, τρίγλη, φυκίς.

ubi vulgo legitur, ψῆττας κίσχος.

VII. p. 299. F. Antiphanes:

Οὕτως ἔσθ' ἅγιον τελῶς τὸ θήριον.

παντελῶς Eustath. p. 1331, 33. ed. Ald. Lege,

Οὕτω 'στὶν ἅγιον παντελῶς τὸ θηρίον.

Male tentat Koppiersius Observ. Philolog. p. 43. (*H. D.*)

VII. p. 300. A. Anaxandrides: τοὺς ἱερέας κ.τ.λ. citat Eustathius ad Il. T. p. 1183, 13 = 1250, 4. *Mox legitur* Σὺ μὲν τὸν αἴλουρον κακὸν ἔχοντ' ἢν ἴδῃς. *Emendavit Piersonus ad Mœrin p.* 37. Σὺ μὲν αἰέλουρον ἢν κακῶς ἔχοντ' ἴδῃς. *Porsonus autem in margine Mœridis notat:* Lege ἤν τι κακὸν ἔχοντ' ἴδῃς. Menander apud Clement. Alex. Strom. VII. p. 713. Εἰ μέν τι κακὸν ἀληθὲς ἔσχες, Φειδία. Antiphanes Omphale apud Athenæum III. p. 123. B. Οὐ γὰρ κακὸν ἔχω, μήδ' ἔχοιμι. Alexis Mantesin ibid. XIII. p. 558. F. οὐδὲ ἓν κακὸν Ἔχουσι, καὶ κάμνειν λέγουσ' ἑκάστοτε.

VII. p. 302. C. Καὶ Θεοδωρίδας δέ φησι, Θύννοι τε δὴ οἰστρήσοντι Γαδείρων δρόμον. Malo Θύννοι διοιστρήσοντι — Præter loca in indice notata, memoratur Theodoridas infra XI. p. 475. F. (*H. D.*)

VII. p. 302. D. Aristophanes Λημνίαις·

Οὐκ ἔγχελυν Βοιωτίαν, οὐ γλαῦκον, οὐχὶ θύννου
Ὑπογάστριον.

Ita dividit Porsonus Suppl. Præf. ad Hec. p. xliv.

VII. p. 302. E. Strattis:

Ὑπογάστριον θύννου τι κἀκροχώλιον
Δραχμῆς ὕειον.

Vulgo θύννου τε καὶ ἀκροχώλιον — υἱόν.

Lege τι ex IX. p. 399. D. (*H. D.*)

Ibid. Eriphus: οὐδὲ κρανίον Λάβρακος, οὐδὲ γόγγρου, οὐδὲ σηπίας. *Vulgo* γόγγρου.

VII. p. 302. F. Theopompus: ἰχθύων δὲ δὴ Ὑπογάστριον, ὦ Δάματερ. Lege ὑπογάστρια, et vide infra IX. p. 399. D. (*H. D.*)

VII. p. 304. B. Antiphanes:

Τὰ δ' ἐγχέλυια γράψομαι λιποταξίου.

Vid. sup. ad VII. 12. p. 295. D. Deinde pro κομιδῆ γὰρ οὐκ ἦν οὐδαμοῦ citat Eustathius ad Il. Φ. p. 1240, 22 = 1329, 22. ἐνταῦθα γὰρ ἦν οὐδαμοῦ.

VII. p. 305. B. Cratinus: ἐδηδοκοίη *pro vulg.* ἐδηδόκοι ἡ *corrigebat Porsonus. In Adversariis enim notat:* Attica forma est ἐκπεφευγοίην Soph. Œd. T. 840. ἐδηδοκοίη Cratin. ap. Athen. VII. p. 305. B. πεποιθοίη Aristoph. Acharn. 940.

VII. p. 305. C. Numenius: Lege ex VII. p. 315. B. Γλαύκους, ἢ ὀρφῶν ἔναλον γένος—

VII. p. 305. E. Archestratus: *Ed. Casaub.*

Τὸν κάπρον γ' ἂν ἐσίδῃς ὠνοῦ καὶ μὴ κατάλειπε
Κἂν ἰσόχρυσος ἔῃ.

γ' omittit Eustath. ad Od. T. p. 1872, 17 = 706, 8. et mox ἔνι i. e. ἘΝΙ (ἔῃ). (*R. H.*)

VII. p. 306. D. Σώφρων, θυννοθηραῖα δὲ γαστὴρ ὑμέων καρχαρίας ὁ κάτινος δῆσθε.

Lege θυννοθήρᾳ· ἁ δε γαστὴρ ὑμέων καρχαρίας, ὄκα τινος δεῖσθε, nisi δῆσθε Doriensibus in usu fuit. Sed hæc occupavit Bentleius. (*H. D.*)

VII. p. 308. B. Θετταλὸν σόφισμα *pro* Θ. πάλαισμα *scripsit Porsonus.*

VII. p. 308. D. ἡμεῖς ἄλλους ἰχθυολογήσομεν. Vide Casaub. ad I. p. 23. A. et adde χρυσολογεῖν ex Luciani Gallo § 6. T. II. p. 713, 90. (*R. H.*)

VII. p. 311. C. Archestratus: Τῶν δ' αὖ πετραίων ἰχθυδίων τῶν τρισκαταράτων. Ἰχθυδίων secundam producit. Lege, ut mox, ὀψαρίων. Sed melius et facilius est,

Τῶν δ' αὖ πετραίων ἰχθύδια τρισκαταράτων. (*R. H.*)

VII. p. 311. D. Eubulus: Μὴ πολυτελῶς ἀλλὰ κ.τ.λ. Vide supra II. p. 65. D. infra VIII. p. 359. B. Totum locum sic lege:

Μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρείως· ὅ τι ἂν ᾖ,
Ὁσίας ἕνεκ' ἀρκεῖ· τευθίδια, σηπίδια,
Πλεκτάνια μικρὰ πουλύποδος, νῆστιν τινὰ,
Μήτραν, χόρια, πυὸν, λάβρακος κρανίον
Εὐμέγεθες.

Vulgo legitur καθαρίως, ὅτι † ἐναντιοσίας ἕνεκα σηπίδια ἢ ἢ τευθίδια πλεκτάνια τὰ μικρὰ πολύποδος νῆστιν τινὰ μήτραν χωριάπνον λάβρακος κρανίον εὐμέγεθες.

VII. p. 312. C. Epicharmus: *Ed. Casaub.* οὔτε γόγγρων τί παχέων. *Porson.* τριπαχέων.

VII. p. 313. B. VIII. p. 358. F. Antiphanes:

Ἀνθρωποφάγους πῶς οὖν ἂν ἄνθρωπος φάγοι;

Vulgo deest ἄν: mox lege ταῦτά γ' ἐστὶν pro vulg. ταῦτα ἐστίν. vid. infra ad VIII. p. 358. F.

VII. p. 314. F. ὡς ὁ ἐκ Γέλας, μᾶλλον δὲ Καταγέλας οὗτος ποιητής. (*ut in Ed. Aldina legitur.*) Imitatur Aristophanem Acharn. 606. ed. Brunck.

VII. p. 315. C. Plato Comicus:

Σὲ γάρ τίς, ὦ γραῦ, συγκατῴκισεν σαπρὰν
Ὀρφῷσι σελαχίοις τε καὶ φάγροις βοράν.

Supplevit Porsonus τίς, ὦ. *Mox vulgo leguntur* συγκατῴκισε—ὀρφοῖσι.

VII. p. 315. F. Epicharmus: MS. A. σφῆπτρα πελογάστρονας ὄνους. Lege κήκτραπελογάστρονας ὄνους. Vid. Clem. Alex. Pæd. II. p. 34. ed. Fl.

VII. p. 316. B. Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ. p. 323. C.

[Καὶ] ταῦτ' ἔχοντα πουλύπους καὶ σηπίας.

καὶ πάλιν

Τὸν πουλύπουν μοι 'θηκε.

[καὶ] πάλιν

Πληγαὶ λέγονται πουλύπου πιλουμένου.

In primo loco legitur vulgo ταῦθ' ἕκοντα; *in secundo* μοι ἔθηκε; *in tertio* πολύπου.

VII. p. 316. F. Diphilus:

Πουλύπους ἔχων ἁπάσας ὀλομελεῖς τὰς πλεκτάνας

Ὃς περιβεβρωκὼς ἑαυτὸν [αὐτός] ἐστι, φίλτατε.

Vulgo Πολύπους—οὐ περιβεβρωκὸς ἑαυτόν ἐστι, φιλτάτα.

VII. p. 317. C. ἑωράθησαν δέ ποτε καὶ ἐπὶ τὸ ξηρὸν ἐξιόντες. Forsan ἐφωράθησαν.

VII. p. 320. E. Numenius: Lege ex p. 319. C.

ἀλφηστήν τε καὶ ἐν χροιῇσιν ἐρυθρὸν

Σκορπίον. *Vulgo* καὶ χροῇσιν.

VII. p. 321. C. p. 325. F. Epicharmus:

Ἦν δὲ σαργῖνοί τε, μελάνουροί τε καὶ ΤΑΙ φίνταται

Ταινίαι, λεπταὶ μὲν, ἀδέαι δὲ κωλίγου πυρός.

In priore loco vulgo legitur ἦν δὲ σαργῖνοι μελ. τ. καὶ φίλταται τ. λ. μ. ἀδεῖαι δέ. *In posteriore* καὶ φίνταται τ. λ. μ. ἀδεῖαι δὲ κωλίγου πυρός.

VII. p. 322. E. In Ephippo, lege θρᾶττα pro θρίττα. Ipsissima enim verba citantur, ut Mnesimachi, ab Athenæo VII. p. 329. D. IX. p. 403. C.

VII. p. 325. F. *Ad vocem* ἐκκολίξας *notavit Porsonus:* Κοιλιάξας Koen. ad Gregorium p. 151. (*H. D.*)

VII. p. 327. A. Archestratus: κᾆτ' ἐμβάπτευε κ' ἐπείγου. Ne vox ἐμβαπτεύειν in lexica accipiatur, lege ἐμβάπτευ καὶ ἐπείγου. Sic Il. I. 54. ἔπλευε Syrianus p. 401. (*H. D.*)

VII. p. 328. C. Eupolis:

Δραχμῶν ἕκατον ἰχθῦς ἐώνημαι μόνον
Ὀκτὼ λάβρακας, χρυσόφρυς δὲ δώδεκα.

Vulgo ἐωνημένος. *et om.* δέ.

VII. p. 329. E. Anaxandrides:

Καὶ συμπαίζειν κορακινιδίοις.

καὶ συμπλιάζειν ed. Ald. h. e. 'CΥΜΠΛ̂ΑΙΖΕΙΝ. συμπλησιάζειν ed. Casaub.

Lib. VIII. p. 334. B. καὶ ὅτι ὁ τὰ Κύπρια ποίησας ἔπη, κ. τ. λ. Et apud Plutarch. Symp. V. 10. p. 685. F.

VIII. p. 336. B. lin. 7. Tragici cujusdam, fortasse Euripidis, versus. (*R. H.*)

VIII. p. 336. C. Amphis: *Casaubon.* Μάταιός ἐστιν ὥς γ' ἐμοὶ——.

ἔργ' pro ὥς γ' MS. Ven. unde ἔργῳ fecit Schweighæuserus! Lege ἔν γ' ἐμοί. Sophocles Œd. C. 1213. σκαιοσύναν φυλάσσων ἐν ἐμοὶ κατάδηλος ἔσται. Euripides Dictye apud Stob. xxxix. p. 226, 28. Ὡς ἔν γ' ἐμοὶ κρίνοιτ' ἂν οὐ καλῶς φρονεῖν. (*R. H.*)

VIII. p. 337. D. Macho: Ἰδὼν τ' ἐκεῖ θύοντα τὸν νεωκόρον. Vulgo ἰδὼν τ' ἐπιθύοντα. mox lege καταγωγεῖον pro καταγώγιον.

VIII. p. 338. A. Ἰχθύων σε, φησὶν, ἐκέλευον ὀνόματα λέγειν οὐ θεῶν. Cf. Amphiaraum XIV. p. 642. B. (*R. H.*)

VIII. p. 338. B. Mnesimachus:

Οὐκ, ἀλλὰ καὶ τῆς νυκτὸς ἐστὶ Δωρίων
Ἔνδον παρ' ἡμῖν λοπαδιφυσήτης ὅδε.

Vulgo οὐ καλὰ καὶ τῆς νυκτὸς Δωρίων ἔνδον ἐστὶ π. ἡ. λ. *omisso* ὅδε.

VIII. p. 338. D. Epicharmus: Ἀλλ' οὔτι γέρανον, ἀλλά γ' ἔρανόν τοι λέγω. Vulgo ἀλλ' ἔρανον omissa particula.

Ibid. Alexis:

Πρότερον μὲν εἰ πνεύσειε Βοῤῥᾶς ἢ Νότος
Ἐν τῇ θαλάττῃ λαμπρὸς, ἰχθῦς οὐκ ἂν ἦν
Οὐδενὶ φαγεῖν.

Vulgo οὐκ ἐνῆν, ut sine suspicione citant Berglerus ad Alciphron. I. 1. p. 5. Jos. Scaliger. Conj. ad Varron. p. 159. πνεύσειε λαμπρὸς, ut λαμπροῦ καταπνέοντος apud Plutarch. Conjug. Præcept. p. 139. D.

VIII. p. 338. F. Antiphanes: τίς ποτὲ,

Ὦ Καλλιμέδων, σὲ κατέδετ' ἄρτι τῶν φίλων;

Vulgo κατεῖδετ'. male Casaubon. κατέδει. quod secunda persona est. hujus futuri enim non extat activa vox. κατέδεται pro κατεδεῖται restituendum est Nicocli VIII. p. 339. E.

VIII. p. 339. *Totam hanc paginam, prout scribendam esse censuit, emendavit Porsonus in margine exemplaris Ed. Casaub. penes Virum desideratissimum Matthæum Raine S.T.P. qui correctiones ejus nobiscum communicavit.*

A. 1. τουτονὶ τίς λήψεται, *pro* τοῦτον εἰ τ. λ.

A. 2. B. 7. C. 9. Μισγόλας *pro* Σμιγόλας.

A. 4. Ὃν ἢν ἴδῃ, τὰς χεῖρας οὐκ ἀφέξεται. *pro* Ὃν ἂν ἴδῃ.

A. 7. Ἀνδρῶν τ' ἄριστον Κωβιὸν, *pro* Ἀνδρωτάριστον κωβιόν.

B. 4. Ἀφύας δὲ λεπτὰς τάσδε καὶ τὴν τρυγόνα Χωρὶς Θεανοῖ δεῦρ' ἔθηκ' ἀντιῤῥόπους. *pro* εἰ εὑρεθῇ κἀντιῤῥόπους.

C. 7. *Pro* γνωρίσηται, *in margine*, γνωρίσητε Ald.

D. 6. *Editum est* ὡς Νικοκλῆς ἐν Ἀκαρίοις φησίν. *Casaubonus in margine*, γρ. ὡς Τιμοκλῆς ἐν Ἰκαρίοις φ. *quod probat Porsonus, notans*; Recte: vide IX. p. 407. F. 3. p. 120. A.

E. 3. κατέδεται *pro* κατεδεῖται.

E. 5. Ὅμως δὲ δοῦναί σοι κέλευσον σαργάνας
Αὐτήν· ταρίχους εὐπόρως γὰρ τυγχάνει
Ἔχουσα, καὶ σύνεστι σαπέρδαις δυσίν.

pro σαργανίας Αὐτὴν ταρίχους.—σύνεστιν ἅπερ δ' εἰς δυσίν.

F. 7. ἐμβλέπων ἐμοὶ, Ὥς γ' οὖν ἐδόκει, πρὸς δ' ἕτερον ἄνθρωπον τινὰ Ἐλάλει—*pro* ἐμβλέπων δέ μοι· Ὥς δ' οὖν ἐδόκει, πρὸς ἕτερον ἅ. τ.

F. 10. Ὧν ἔλεγεν, ἐπένευον διακενῆς, τῷ δ' ἄρα
Βλέπουσι χωρὶς κ.τ.λ.

VIII. p. 340. C. Antiphanes: Ἡ Καλλιμέδων γλαύκου πρόειτ' ἂν κρανίον. *Vulgo* πρίοιτ' ἄν.

VIII. p. 341. B. Macho:

ἁλόντα δ' ὑπὸ δυσπεψίας
Κακῶς ἔχειν σφόδρ'. εἶτα δ' ἰατροῦ τινος
Πρὸς αὐτὸν εἰσελθόντος, ὃς φαύλως πάνυ
Ὁρῶν φερόμενον αὐτὸν εἶπεν, εἴ τι σοι
Ἀνοικονόμητόν ἐστι, διατίθου ταχὺ,
Φιλόξεν', ἀποθανεῖ γὰρ ὥρας ἑβδόμης.
Ἐκεῖνος εἶπε——

Vulgo Κακῶς σφόδρ' ἔχειν. εἶτ' ἰατροῦ—ὡς φαύλως πάνυ Ὁρῶν αὐτὸν φερόμενον—κἀκεῖνος εἶπε.

VIII. p. 342. F. Antiphanes: Κύκλους δὲ συναγείροντες εἶτ' ἔλεγον τάδε. *Porsonus supplevit* εἶτ'.

VIII. p. 343. A. Antiphanes:

Τί οὖν ὄφελος τῶν νησιαρχῶν ἐστιν, εἰ
Νόμῳ κατακλεῖσται τοῦτο, παραπομπὴν ποιεῖν
Τῶν ἰχθύων· νυνὶ δὲ Μάτρων συνήρπακε
Τοὺς ἁλιέας, καὶ Διογείτων, νὴ Δία,
Ἅπαντας ἀναπέπεικεν ὡς αὐτὸν φέρειν.

Vulgo ἐστὶ, δεῖ Νόμῳ κατακλεῖσαι τοῦτο—νῦν δὲ M. recte ἅπαντας dedimus pro πάντας. sic pro πάντα lege ἅπαντα in versu Nicolai apud Stobæum XI. p. 124. ed. Gesner.

VIII. p. 343. F. Juba:

Inter "Verba Lexicis Incognita" notatum est;

Ὀξυλοβῶ, ταχέως ἀκούω. Suid. ms. Eustath. ad Il. Σ. 180. (corrige typorum ε in *Foster's Essay* errorem p. 274.) p. 1137, 6=1186, 1. HSt. Thes. II. p. 1350. F. χρυσολόβοις Juba Athenæi VIII. p. 343. F. οὐδέ τιν' ὧδε Γῆρὸν χρυσολόβοις οὔασιν ἠγάσατο. *Vulgo* χρυσοβόλοις.

VIII. p. 344. D. Hermippus:

Τοὺς μὲν ἄρ' ἄλλους οἰκουρεῖν χρῆν, πέμπειν δὲ Νόθιππον
ἕν' ὄντα.

"Sic recte Aldi editio, male recentes ἐχρῆν." *vide Porson. Supplem. Præfat. ad Hecubam p.* xviii. *vulgo etiam* Νόθιππον Ἕκοντα.

VIII. p. 344. F. Κρατῖνος δ' ἐν Δραπέτισιν εἰπὼν περὶ αὐτοῦ, Λάμπωνα τὸν οὐ βροτῶν

Ψῆφος δύναται φλεγυρὰ δεῖπνον φίλων ἀπείργειν.
Βρύκει γὰρ ἅπαν τὸ παρὸν, τρίγλῃ δὲ κἂν μάχοιτο.

Ita hos versus divisit Gaisfordius ad Hephæst. p. 341. *indicante Porsono.*

VIII. p. 346. A. Macho:

ἕψε καὶ γενοῦ πυκνά.
Ἄλας οὐκ ἔχει· προσένεγκ'· ἐπιδ' εἰ δεῖταί τινος.

Vulgo καί γε οὐ πυκνά·—προσένεγκ' ἐπιδεῖταί τινος.

VIII. p. 347 B. Ephippus:

Περιπλεῖν δ' ἐπὶ τοῖς ἀμβῶσιν ἄνω.

ἄμμωσιν Ald. ἀμβῶσιν recte ed. Casaub. sed omittit ἄνω, quod habet Aldina. Mox pro προσκλύσης lege προσκαύσης.

VIII. p. 348. E. Macho:

Στρατόνικος ἀπεδήμησεν εἰς Πέλλαν ποθ' ὃς
Παρὰ πλειόνων ἔμπροσθε τοῦτ' ἀκηκοώς,
Ὡς σπληνικοὺς εἴωθεν ἡ πόλις ποιεῖν
Ἐν τῷ βαλανείῳ· καταμαθὼν οὖν πλείονας
Γυμναζομένους τῶν μειρακίων παρὰ τῷ πυρί,
Κομψῶς τό τε χρῶμα καὶ τὸ σῶμ' ἠσκηκότας,
Διαμαρτάνειν ἔφασκε τοὺς εἰρηκότας
Αὐτῷ· καταμαθὼν δ' ἡνίκ' ἐξῄει πάλιν
Τῆς κοιλίας τὸν σπλῆν' ἔχοντας διπλάσιον,
Ὁ καθήμενος, φήσ', ἐνθάδ' οὗτος φαίνεται
Τά θ' ἱμάτια τῶν εἰσιόντων λαμβάνων
Τηρεῖν ἅμα καὶ τοὺς σπλῆνας—

1. 2. Vulgo ποτέ, Ὃς π. π. ἔμπροσθεν. 5. Vulgo παρὰ τὸ πῦρ. 9. Vulgo τὸν σπλῆν' ἔχοντα διπλασίονα. διπλασίω Casaubonus: sed altera forma Comicis placet. Aristophan. Av. 55. Σὺ δὲ τῇ κεφαλῇ γ', ἵν' ᾖ διπλάσιος ὁ ψόφος. Pherecrates apud Athenæum VI. p. 269. C. Διπλάσι' ἐγίνετ' εὐθὺς ἐξαρχῆς πάλιν. in priore loco vulgatur διπλάσιος ψόφος, in posteriore ἐγένετ'. sed recte

ἐγίνετ', ut supra, ἦν—ἔρρεον—παρῆν—παρέκειτο—παρῆν—ἐπέτοντο—ἐκρέματο (non ἐκρέμαντο)—ἤντλουν. Alexis III. p. 118. A. Διὰ τοῦτο ΤΟ τάριχος τέθεικας διπλασίου. (*articulum inseruit Porsonus*) Antiphanes II. p. 45. A. διπλασίαν γὰρ παρέσχεν ἡδονήν. vulgo διπλ. παρέσχε τὴν ἡδονήν. 10. *Vulgo* καθήμενος *omisso articulo.* 11. *Copulam supplevit Porsonus.*

VIII. p. 349. C. Macho.

Τοῦτ' εἶπε, τοῖς ὅλοις μὲν ἔρρωμαι, ξένε.

τοῖς κώλοις Casaubon. male, ut opinor. Ipse præfert ex Epitome supra VI. p. 242. B ἐν τοῖς ὅλοις pro ἐν τοῖς ἄλλοις. Philippus apud Demosthen. de Cor. p. 239, 4. Reisk. τοῖς μὲν γὰρ ὅλοις οὐδὲν μέτριόν μοι δοκεῖτε ποιεῖν. Aristides Panathen. T. I. p. 296. (170, 3. Jebb) ἥδ', οἶμαι, συνειδυῖα αὐτῇ κρείττων οὖσα τοῖς ὅλοις. T. III. p. 422. (256, 10.) ἀλλ' οὔτι γε τοῖς ὅλοις, οἶμαι, Πολυδάμας ἐκείνου χείρων. Videtur autem Eustathius ad Il. P. p. 1108, 44 = 1145, 36. legisse τοῖς ἄλλοις. Amat phrasin Aristides; habet enim et III. p. 454. (274, 17) et alibi, ut III. p. 506.

Ibid. Macho:

Αὐλεῖν ἐπὶ τοῖς ἱεροῖσιν αὐλητοῦ κακοῦ
Μέλλοντος, ὁ Στρατόνικος, εὐφήμει, μέχρι
Σπείσαντες εὐξώμεσθα, φησὶ, τοῖς θεοῖς.

Vulgo εὐφημεῖν με χρή.

VIII. p. 355. A. Post τὸ ἐκ Μαμμακύθου, Ἀρισταγόρου recte addit Dalecampius ex XIII. p. 571. B.

In Poetæ verbis, quæ sequuntur, δὴ *inserendum putavit Casaubonus; ad cujus notam (Annot.* 621, 52*) adscribit Porsonus,*

Totum junge; est enim Anapæstus Aristophanicus:

Ὥσπερ ἐπειδὰν δειπνῶμέν που, τότε πλεῖστα λαλοῦμεν ἅπαντες. (*R. H.*)

VIII. p. 357. B. τὸ δὲ τῶν λεπιδωτῶν γένος. *Not.* ἀλεπιδώτων Huetius ad Manilium V. 674.

VIII. p. 358. E. Antiphanes:

καὶ μὴν ἑστιάσω τήμερον
Ὑμᾶς ἐγώ· σὺ δ' ἀγοράσεις ἡμῖν λαβὼν,
Πίστ', ἀργύριον.

Ita hos versus dividit Porsonus, notans, Pistus servus apud Plaut. Merc. II. 2, 7.

VIII. p. 358. F. Antiphanes:

Τοὺς γὰρ μεγάλους τούτους ἅπαντας νενόμικα
Ἀνθρωποφάγους [ἰχθῦς· τί φῄς, ὦ φίλτατε;
Ἀνθρωποφάγους;] πῶς οὖν ἂν ἄνθρωπος φάγοι;

Quæ in uncinis includuntur addit ed. Casaub. recte. et sic supra VII. p. 313. B. nisi quod malim φιλτάτη. Deinde male edidit Casaubonus, πῶς ἰχθὺς ἀνθρώπους φάγοι; sed lege, ut supra monuit πῶς οὖν ἂν ἄνθρωπος φάγοι; et ταῦτά γ'.

VIII. p. 359. A. Philippus: Vide supra II. p. 65. D. VII. p. 311. D. Locum sic lege,

ἀλλ' ἀγόρασον εὐτελῶς.
Ἅπαντα γὰρ ἱκάν' ἐστι· φράζε δήποτε,
Μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρείως, ὅτι ἂν ᾖ.

Vulgo ἱκανόν *et* καθαρίως ὅττι ἄν. *omisso* ᾖ. Deinde κάραβός τις sanissimum. (*Editum est* Κἂν κάραβός τις ᾖ λαβεῖν· εἰς ἀρκέσει. *Casaubonus in Animadv. p.* 626, 17. *notat.* "*Scribi malim,* Κἂν κάραβόν τιν' ᾖ λαβεῖν, εἰς ἀρκέσει." *quod alibi probat Porsonus, notans in margine,* Recte; est enim optimum. *R. H.*) Scribe

ubique vel ἐγχελείδια vel ἐγχελύδια. Mox Θήβηθεν pro Θήβη μέν. Postea lege,

Τοιαῦτα δασύπους ἤν τις εἰσέλθῃ, φέρε·
Ὡς μικρόλογος εἶ· σὺ λέγε· λίαν πολυτελῆ
Πάντως κρέ' ἡμῖν ἐστί· πότερ' ἔπεμψέ τις;
Οὐκ, ἀλλ' ἔθυσεν ἡ γυνή· τὸ μοσχίον
Τὸ τῆς Κορώνης αὔριον δειπνήσομεν.

Vulgo ἐάν τις ἐπέλθῃ. *Deinde* κρέα. *Mox* Οὐκ ἀλλ' εὐθὺς ἔνη γυνή. Τὸ μοσχίον τ. τ. Κ.

VIII. p. 359. E. Phœnix Colophonius:

Ἐσθλοὶ, Κορώνῃ χεῖρα πρόσδοτε κριθῶν,
Τῇ παιδὶ τἀπόλλωνος, ἢ λέκος πυρῶν.

Vulgo τ. π. τοῦ Ἀπόλλωνος, ἢ λέχος π. Emendationem Casauboni ἢ λάχος πυρῶν sequitur Ruhnkenius ad Timæum p. 197. Lege ἢ ΛΕΚος πυρῶν. Hipponax apud Polluc. X. 87. Κἄλειφα ῥόδινον ἡδὺ καὶ ΛΕΚΟΣ ΠΥΡΟΥ.

VIII. p. 360. A. Idem:

ὧν μυχὸς πλουτεῖ
Δόμων, δὸς ὦ 'ναξ.

(δόμων *addi jubet Porsonus.*) Mox δοῦν' pro δ' ουν recte H. Steph. Thes. Gr. L. I. p. 242. G.

VIII. p. 363. F. Epicharmus:

ἀλλὰ καὶ
Σιγῆν ἀγαθὸν, ὄκκα παρέοντι κάῤῥονες.

In ed. Ald. legitur ἀλλὰ σιγῆν ἀγαθὸν καπαρεόν τι κάῤῥονες. Adde καὶ et lege ὄκκα ex Eustathio ad Od. Γ. p. 1476, 1 = 137, 18.

VIII. p. 364. E. Menander:

Μενδαῖον, ἐγχέλεις, Θάσιον, τυρὸν, μέλι.

Vulgo Θάσιον, ἐγχέλεις. *mutandum verborum ordinem monet Porsonus.*

Lib. IX. p. 367. D. Plato:

Βραχὺ γάρ τι τέρψαντ' ἐξανάλωται ταχύ.

Vulgo γὰρ τέρψαντ'. Lege γάρ τι. Frequens βραχύ τι apud Atticos. Aristoph. Thesm. 945. Andoc. de Myster. p. 17, 6. Thucydid. VI. 12. Macho infra XIII. p. 578. C. Plato Legg. I. p. 641. B. Thucydid. VIII. 76. ubi τι deest in uno MS. βραχὺ δέ που τὶ Plato Rep. V. p. 82, 14. Ald. Act. Apost. V. 34. τι omittunt MSS. novem.

IX. p. 368. D. Theopompus:

Ὁ μὲν ἄρτος ἡδύ, τὸ δὲ φενακίζειν προσὸν
Ἔμβαμμα τοῖς ἄρτοις πονηρὸν γίγνεται.

Vulgo ὁ μὲν γὰρ ἄρτος.

IX. p. 370. B. Ananius:

σὲ πολλὸν ἀνθρώπων
Ἐγὼ φιλέω μάλιστα, ναὶ μὰ τὴν κράμβην.

Ita lege pro πολλῶν. Idem mendum, ab A. Heringa (Observat. xxxi. p. 281.) non animadversum, ex Phœnice Colophonio apud Athen. XI. p. 495. E. sustulit J. Toupius (Cur. in Suid. III. p. 25.)

IX. p. 372. B. Aristophanes Horis:

Ὄψει δὲ χειμῶνος μέσου σικυούς, βότρυς, ὀπώραν·
Στεφάνους ἴων, κονιορτὸν ἐκτυφλοῦντα [τοὺς ὁδίτας.]
Ὁ πᾶς δ' ἀνὴρ πωλεῖ κίχλας, ἀπίους, σχαδόνας, ἐλάας,
Πύον, χόρια, χελιδόνια, τέττιγας, ἐμβρύεια.
Ὑριχοὺς δ' ἴδοις ἂν νιφομένους σύκων ὁμοῦ τε μύρτων,
Ἔπειτα κολοκύντας ὁμοῦ ταῖς γογγυλίσιν ἀροῦσιν·
Ὥστ' οὐκέτ' οὐδεὶς οἶδ' ὁπηνίκ' ἐστι τοῦ 'νιαυτοῦ.
Μέγιστον ἀγαθὸν [εἶπες], εἴπερ ἐστὶ δὶς ἐνιαυτοῦ,
Ὅτου τις ἐπιθυμεῖ, λαβεῖν: κακὸν [μὲν] οὖν μέγιστον.
Εἰ μὴ γὰρ ἦν, οὐκ ἂν ἐπεθύμουν, οὐδ' ἂν ἐδαπανῶντο.

Ἐγὼ δὲ τοῦτ' ὀλίγου χρόνου χρήσας ἀφειλόμην ἄν.
Κἄγωγε ταῖς ἄλλαις πόλεσι δρῶν ταῦτα πλὴν Ἀθηνῶν.

Ita hos versus emendatos descripsit Porsonus. v. 2. *Verba uncinis inclusa in editionibus desunt.* v. 3. Ὁ πᾶς *pro* αὐτός. v. 4. *Vulgo* χελιδόνα. v. 5. *Vulgo* ὑρισσούς. v. 8. *Vulgo* μέγιστον ἀγαθὸν, εἴπερ ἐστι δὶ' ἐνιαυτοῦ τοῦ ὅτου τ. ἐ. λ. κακὸν οὖν μέγιστον. *Notat Porson.* κακὸν μὲν οὖν ex Eustathio ad Il. N. p. 934, 28=955, 5. τοῦ ante ὅτου omisso. Lege ΕΙΠΕΣ εἴπερ ἔστι δὶς ἐνιαυτοῦ. v. 11. *Pro* τοῦτον *quod vulgo legitur, emendavit Porsonus* τὸν *vel* ταῦτ' *vel* τοῦτ'. *sed hoc ultima manu. Deinde* χρήσας *pro* φήσας.

IX. p. 376. F. Posidippus:

Ὄψει σχεδόν τι πάντα τοῦθ' ἡγούμενον
Ξεναγὸς οὗτος ὅστις ἂν θώρακ' ἔχῃ.

Vulgo ὄψεις δ' ἔχοντι τοῦθ' ἡ. Legendum ΟΨΕΙΣΧΕΔΟΝΤΙ. Vid. infra IX. p. 378. F. Soph. Phil. 96. Vocem πᾶς frequenter positam videas post σχεδόν τι, ut in Themist. Orat. XIII. p. 161. B. 169. B. 170. C. confer et p. 171. A. 217. D. σχεδόν τι sæpe corruptum in σχεδόν τοι, ut infra X. p. 416. E. Plato Phædon. p. 63. E. 5. ἀλλὰ σχεδὸν μέν τι ἤδη. Sic recte Photius MS. σχεδόν τι πάντες Andocides de Myster. init. Demosth. c. Pantæn. p. 969, 6. ἀφικόμην σχεδόν τι πάντ' ἀπολωλεκώς. Dion Chrysost. XIII. p. 226. (430, 31.) Deinde ἂν omittit editio Casauboniana.

IX. p. 377. F. *Porson. ad Med.* 139, 140. X. " Sosipater,

Οὐ παντελῶς εὐκαταφρόνητος ἡ τέχνη,
Ἣν κατανοήσῃς, ἐστὶν ἡμῶν, Δήμυλε,
Ἀλλὰ πέπαυται τὸ πρᾶγμα, καὶ πάντες σχεδὸν

Εἶναι μάγειροί φασιν, οὐθὲν εἰδότες.

Ubi cum πέπαυται aperte metrum vitiet, in margine quidem πέπραται, in Animadversionibus vero οἴχεται p. 654. conjicit Casaubonus. Prius adscivit Grotius in Excerptis p. 887. Nollem factum. Ἐνταῦθα γάρ τοι πάντα τἀνθρώπων νοσεῖ, Κακοῖς ὅταν θέλωσιν ἰᾶσθαι κακά. Secunda quippe in πέπραται producitur. Altera conjectura nimis longe ab antiquæ lectionis vestigiis recedit. Legendum, nulla fere mutatione, Ἀλλὰ ΠΕΠΛΥΤΑΙ τὸ πρᾶγμα. Eodem sensu dixit Æschines καταπεπλύσθαι contra Ctesiphont. p. 343. ed. Taylor. laudatus a Polluce VII. 38. qui præterea docet, meretricem pervulgatam πλύμα vocari. Integer locus hic est: τότε μὲν ἦν σπάνια τὰ καλὰ παρ' ἡμῖν, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα τίμιον· νῦν δ' ἤδη καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα, καὶ τὸ στεφανοῦν ἐξ ἔθους, ἀλλ' οὐκ ἐκ προνοίας ποιεῖσθε."

IX. p. 379. B. Alexis:

Ποῖόν τι; δεῖ γὰρ κἀμὲ τὸν ξένον μαθεῖν·
Τὸν ὀψοποιὸν σκευάσαι χρηστῶς μόνον
Δεῖ τοῦτό γ'· ἄλλο δ' οὐδέν.

Vulgo οἷόν τι; τοῦτό γ' i. e. ὄψον, quod in ὀψοποιὸν latet. Vulgo τοῦτον quod in τοὔψον mutat Piersonus ad Mœrin p. 274. Sed alterum prætulerim.

IX. p. 379. C. Alexis: πυκνοὶ δ' ἄττουσιν Eustath. Mox οἷς τὸ γίγνεσθαί θ' ἅμα D. Petavius ad Themistium.

IX. p. 383. B. Strato:

Πλὴν ἱκέτευον αὐτὸν ἤθη μεταβαλεῖν.

Non ἤδη. (ἱκέτευε Hipponax IX. p. 370. B.) vulgo ἱκετεύω γ' αὐτόν. ἔθος μεταβάλλειν Thucydid. I. 123. Euripid. Iph. Aul. 343.

IX. p. 383. D. Alexis:

Ὄξος λαβὼν νῦν εἰς λεκάνην τιν' ἐγχέας
Ψυχρὸν, ξυνίεις; εἶτα θερμὴν τὴν χύτραν
Εἰς τοὖξος ἐνθεὶς.

λαβὼν νῦν pro vulg. λαβὼν ὖν. ξυνίεις; intelligisne confer Diphilum VI. 3. p. 228. A. Casaub. ξυνεὶς.

IX. p. 384. F. Philippides: *In Edit. Casaub. pro senario legitur* Ἡ δ' ἀνδροφόνος Γνάθαινα γελάσασα. *Videtur legere voluisse Porsonus* γελάσασ' ἡδέως, *cum scriberet,* Ἡδέως forsan restituendum Philippidæ IX. p. 384. F. Confer Aristoph. Eccles. 1148.

IX. p. 385. C. Metagenes:

Ἀλλ', ὦ 'γαθὲ, δειπνῶμεν ΠΡΩΤΟΝ, κἄπειτά με πάντ' ἐπερώτα.

πρῶτον *addendum monuit Porsonus.*

IX. p. 385. F. Anaxilas: Ἐγὼ δ' ἰὼν ὀψάριον ὑμῖν ἀγοράσω. Vulgo Ἐγὼ δὲ ὤν.

Ibid. Aristophanes Anagyro: Εἰ μὴ παραμυθεῖ μ' ὀψαρίοις ἑκάστοτε. Vulgo παραμύθημ'.

IX. p. 388. A. Recte τιθασεύονται Ald. male cum duobus σσ ed. Casaub. vid. inf. IX. p. 389. C. IX. p. 394. C. VIII. p. 331. F. Plutarch. T. II. p. 51. F. Demosthen. p. 37, 9. ed. Reisk. in duobus Augustanis MSS. Phot. Hesych.

IX. p. 388. B. ἐν τῇ Μεγαρικῇ. Imo ἐν τῇ Βοιωτίᾳ. Aristoph. Acharn. 875.

IX. p. 389. A. Φρύνιχος Τραγῳδοῖς· *sic Ald.* Φρύνιχος καὶ T. male ed. Cas. Lege vero Κλεομβρότου.

IX. p. 392. E. Eupolis: Ὄρτυγας ἔθρεψας σύ τινας ἤδη πώποτε; non θρέψας.

IX. p. 395. B. Alexis: Λευκὸς Ἀφροδίτης εἰμὶ γὰρ περιστερός. non Ὁ λευκός.

IX. p. 395. C. Pherecrates: Ἀλλ' ὦ περιστέριον, ὅμοιον Κλεισθένει Πέτου. *Pro vulg.* Καλλισθένει.

IX. p. 398. B. Epicharmus:

λαμβάνοντα γὰρ
Ὄρτυγας, στρουθούς τε, κορυδάλας τε φοινικείμονας,
Τέτραγάς τε σπερματολόγους, κάγλααὶς συκαλίδας.

Vulgo καὶ κορυδάλας φοινικονείμονας Τέτρ. σπ. τε. Mox Τέτραγές τε σπερματολόγοι. confer II. p. 65. B. C. et locum ita leges:

Ἦν δ' ἐρωδιοί τε πολλοὶ μακροκαμπυλαύχενες,
Τέτραγές τε σπερματολόγοι κάγλααὶ συκαλλίδες.

Vulgo ἠδ' ἐρ. τε π. μακρὸν καμπυλαύχενες.

IX. p. 399. D. *Habet Ed. Casaub.* Στράττις Ἀταλάντῃ ὑπογάστριον δὲ θύννου τὶ καὶ ἀκροκώλιον. Θεόπομπος Καλλαίσχρῳ, ἰχθύων δὲ δὴ † ὑπογαστρίῳ διάμαρτεν.

† Lege ὑπογάστρι', ὦ Δάματερ, et vide supra VII. p. 302. F. In Strattidis versu dele δέ. Aristoph. Plut. 555. MS. apud Hemsterhusium, ὦ δάμαρτε. (*H. D.*)

IX. p. 400. B. Εἰσὶ δ' οἱ καὶ ταῦτ' ἀλόγως κ. τ. λ. Hunc locum respicit Suidas v. μυσάχνη.

IX. p. 400. C. Anonymus: Lege ex Amipsia X. p. 446. D. Λαγὸν ταράξας πῖθι τὸν θαλάσσιον. *Vulgo* πείθει. Eodem mendo G. Canterus liberavit Alexin XV. p. 693. A. cujus cetera complanavit Toupius Epist. Crit. p. 154. Amipsiæ emendatio latuit Græviun ad Lucian. Solœcist. III. p. 556.

IX. p. 401. D. Sophocles Ἀχιλλέως Ἐρασταῖς. *Vulgo* Σὺ δ', ὦ σύαγρε, παλιωτικὸν τρέφος.

Πηλιωτικὸν βρέφος Eustath. ad Od. T. p. 1872, 12 = 736, 2. prius recte. (*R. H.*)

IX. p. 403. A. Mnesimachus: Κρατὴρ ἐξερροίβδητ' οἴνου. Eustath. ad Od. M. p. 1719, 43 = 484, 53.

IX. p. 403. E. ὁ παρὰ Ἀνθίππῳ τῷ Κωμικῷ μάγειρος. Ἀναξίππῳ Valckenaer. ad Eur. Hippol. p. 265. 1. A. Pierson. ad Mœrin. p. 74. Ἀρχίππῳ P. Victorius Var. Lect. xxxviii. 20. tacite omnes.

IX. p. 404. D. Πρὸς τῷ φιλεῖν δὲ τὴν διάνοιαν ἔστ' ἔχων. Sic Ald. Πρὸς τὸ ed. Casaub. quod ille mutat in πρὸς τῷ. Diphilus Stobæi X. p. 67. Πρὸς τὸ λαβεῖν γὰρ ὢν ὁ νοῦς, τἄλλ' οὐχ ὁρᾷ. Recte Salmasius τῷ, male Grotius τοῦ.

IX. p. 404. F. Dionysius:

Σφόδρα μοι κεχάρισαι, Σιμμία, νὴ τοὺς θεούς,
Ταυτὶ προείπας· τὸν μάγειρον εἰδέναι
Πολὺ δεῖ γὰρ ἀεὶ πρότερον οἷς μέλλει ποιεῖν
Τὸ δεῖπνον, [εἶτα δ' εἰδότ'] ἐγχειρεῖν ποιεῖν.

Ita emendavit Porsonus pro Σφόδρα μοι καὶ χάρις ἀεὶ μία νὴ τοὺς θεούς, *notans* αἰεὶ *habere MS. Ven. pro* ἀεί· *verba etiam uncinis inclusa supplevit.* (*R. H.*)

IX. p. 407. E. *Vulgo*, Εἴρηται καὶ παριόντα Φίλιππον· πάνυ. Lege Εἴρητο et Φείδιππον. Vide supra III. p. 120. B. (*H. D.*)

IX. p. 407. F. Ὥστ' ἔχειν οὐδὲν παρ' ἡμῖν κ. τ. λ. Thudippus apud Plutarch. T. II. p. 189. A.

IX. p. 408. D. Eupolis: *Dividit Porsonus,*

Κἂν τις τύχῃ πρῶτος δραμὼν εἴληφε χειρόνιπτρον,
Ἀνὴρ δ' ὅταν τις ἀγαθὸς ᾖ καὶ χρήσιμος πολίτης,

Νικᾷ τε [πάντας] χρηστὸς ὤν, οὐκ ἔστι χειρόνιπτρον.
Post Νικᾷ τε addendum videtur πάντας. (*H. D.*)

IX. p. 409. C. κέκλαμμαι βοίκλεψ. Sic et κεκλαμμένον Aristoph. Vesp. 57.

IX. p. 410. D. Demonici sunt duo Senarii.

IX. p. 410. F. 6. Suidas v. κονδυλίσας.

Lib. X. p. 411. A. *Gaisfordius in Notis ad Hephæstionem, p. 358. de versu Eupolideo Polyschematisto agens: "Sequentia hujus metri exempla mihi indicavit Porsonus. Astydamas Athenæi X. p. 411.*

Ἀλλ' ὥσπερ δειπνοῦ γλαφυροῦ ποικίλην εὐωχίαν
Τὸν ποιητὴν δεῖ παρέχειν τοῖς θεαταῖς τὸν σοφὸν,
Ἵν' ἀπίῃ τις τοῦτο φαγὼν, καὶ πιὼν, ὅπερ λαβὼν
Χαίρει τις, καὶ σκευασία μὴ μί' ᾖ τῆς μουσικῆς.

Alexis p. 417. F." Legitur in Editione Casamboniana, ἵνα πίῃ τις τοῦτο λαβὼν καὶ φαγὼν, ὥσπερ πιὼν χαίρει, καὶ σκευασία μὴ μίη εἴη τῆς μουσικῆς. *In schedis notavit Porson.* De genere versuum vide Aristoph. Nub. 518.

X. p. 411. B. C. Epicharmus:

Ψοφεῖ δ' ὁ γόμφιος, τέτριγε δ' ὁ κυνόδων,
Σίζει δὲ ταῖς ῥίνεσσι, κινεῖ δ' οὔατα,
Οὐ τῶν τετραπόδων οὐδὲν ἧττον.

ubi pro τέτριγ' ὁ reposui τέτριγε δ' ὁ ex Eustathio ad Il. Λ. p. 870. Sic μετεῖχε δ' ἀμφοῖν legendum pro με τεῖχ' ἀμφοῖν in Antiphane III. p. 125. F.

In tertio versu Οὐ *supplevit Porsonus.*

X. p. 413. C. Euripides Autolyco primo:

Κακῶν γὰρ ὄντων μυρίων καθ' Ἑλλάδα,
Οὐδὲν κάκιον ἐστὶν ἀθλητῶν γένους.

Vulgo κακῶν γε. γὰρ Eustath. ad Il. Ψ. p. 1299, 20 =1411, 41.

X. p. 415. E. Phœnicides: Μέκρις οὗ διδῷ τις, ἢ λάθῃ διαῤῥαγείς. Sic recte Aldina. Μέχρις γ' ἐὰν ed. Casaub. Deinde lege hic et ubique ταμιεῖον (*pro* ταμεῖον.) Vocalem absorpsit diphthongus, quod sæpe factum est, ut et in ὑγιεία.

X. p. 416. E. Anaxilas: Ἤδη σχεδόν τοι πάντα σοι πλὴν Κτησίου. Lege σχεδόν τι, ut Strabo xii. p. 876. C. (568.) 927. A. (624.)

X. p. 417. B. Theophilus:

ἑφθῶν μὲν σχέδον
Τρεῖς μνᾶς. λέγ' ἄλλο. ῥυγχίον, κωλῆν, πόδας
Τέτταρας ὑείους. Ἡρακλεῖς. βοὸς δὲ τρεῖς,
Ὄρνιθ'. Ἄπολλον, λέγ' ἕτερον. σύκων δύο
Μνᾶς. ἔπιες ἐν δε πόσον ἀκράτου; δώδεκα
Κοτύλας. Ἀπολλόδωρε καὶ Σαβάζιε.

Sic legit Porsonus, partim ex III. p. 95. A.

X. p. 417. C. Eubulus: Πονεῖν μὲν ἄμμες καὶ φαγεῖν μάλ' ἀνδρικοί. Non φαγεῖν μὲν ἀνδρικοί.

X. p. 419. B. *Porson. ad Med.* 139. 140. X. "Ἄλεξις ἐν Συντρόφοις·

Ὡς ἡδὺ πᾶν τὸ μέτριον, οὔθ' ὑπεργέμων
Ἀπέρχομαι νῦν, οὔτε κενὸς, ἀλλ' ἡδέως
Ἔχων ἐμαυτοῦ.

Verum addenda erant sequentia verba, quæ quatuor senarios explebunt:

Μνησίθεος γάρ φησι δεῖν
Φεύγειν ἁπάντων τὰς ὑπερβολὰς ἀεί.

Non enim Poetas solum citant veteres Comici, sed etiam ludi jocique causa omnis generis scriptores."

X. p. 421. B. ἡ σκῶψις δὲ λυπεῖ κ. τ. λ. Eustath. ad Il. Ψ. p. 1312, 38 = 1430, 9.

X. p. 421. C. Mnesimachus:

'Αρ' οἶσθ' ὅτι ἡ πρὸς ἄνδρας ἐστί σοι μάχη;

Ita Epit. MS. pro μαχητέον. *Cum Mnesimachi versibus confert Porsonus* Fragmentum veteris Poematis Gallici apud *Le Grand* FABLIAUX ET CONTES. Tom. I. p. 163. ed. 1781.

X. p. 422. A. Alexis: Εἴ τις ἀφέλοι ταῦτ' ἀφ' ἡμῶν τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ σώματος. *Sic vulgo* τοῦτ' *pro* ταῦτ' *Eustath. ad Od.* Σ. *p.* 655, 53.

X. p. 422. B. *Porson. ad Hec.* 1141. "Alexis Athenæi:

Νῦν δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα γίνεται τὰ δυσχερῆ.

Vides optimum trochaicum. Sed citat γίνονται Eustathius ad Odyss. Σ. p. 1837, 21 = 656, 1."

X. p. 422. E. Eubulus: ὃν χρὴ δεδειπνάναι [ἡμᾶς πάρεσται] πάλαι. Dele ἡμᾶς πάρεσται.

X. p. 422. F. Aristophanes Ταγηνισταῖς· *Ad Casauboni verba Animadv.* 717, 27. "*Adjecimus e membranis quæ sequuntur de verbo* παραδειπνῆσθαι"—*notavit Porsonus:* Qui toties de restitutis locis gloriatur Casaubonus, paullo ante p. 422. fin. post Ταγηνισταῖς, hæc verba editione sua elabi passus est, quæ sunt in Aldina: ὑποπεπώκαμεν, ὦ ἄνδρες, καὶ καλῶς ἠρίσταμεν. Lege

Ὑποπεπώκαμεν γάρ, ὦ 'νδρες, καὶ καλῶς ἠρίσταμεν.

X. p. 423. C. Antiphanes: Ἔπειτ' ἐπὶ τούτοις πᾶσι τῆς σεμνῆς θεᾶς. *Vulgo* Εἶτ' ἐπὶ τ.

X. p. 424. E. *Editiones Ald. Casaub.* τῶν πρῶτο... τες Ἀθηναίων. *Casaubonus in margine,* γρ. τῶν πρώτων παῖδες Ἀ. *Porsonus* τῶν πρώτων παῖδες ὄντες Ἀ. (*H. D.*)

X. p. 426. B. ταῦτα δὲ ἔφη Ξενόχαρτος ἐν Διδύμοις. Ξέναρχος Kusterus ad Suid. in v. recte, ut liquet ex XV, p. 693. B.

X. p. 426. C. Anaxilas: οὐ γὰρ ἄν ποτε
Ἔπινον ἂν τρεῖς ὕδατος, οἴνου δ' ἓν μόνον.

Alterum ἂν *addidit Porsonus.*

X. p. 426. D. Alexis: ὅμως δὲ ταύτην ἐκπιὼν,
[Κομψὸν] λέγε τι, καὶ διατριβήν γε τῷ ποτῷ
Ποιῶμεν.

Addendum videtur κομψόν.

X. p. 426. F. Nicochares: *Citat Porson. ad Med.* 6. Νικοχάρης γοῦν ἐν Ἀμυμώνῃ, πρὸς τοὔνομα παίζων ἔφη,
Οἰνόμαος οὗτος, χαῖρε πέντε καὶ δύο·
Κἀγώ τε καὶ σὺ συμπόται γενοίμεθα.

τὰ παραπλήσια εἴρηκε καὶ ἐν Λημνίαις. (*Supplevit* σὺ *Porsonus.*)

X. p. 430. A. 7.—B. 3. Alcæus: Recte hos versus disposuit Janus Rutgersius ad Horat. Carm. I. 9. p. 11. ed. Rob. Steph. 1618. et legit ὀρανῷ et ἀμφὶ τίθει γνάφαλλον. B. 5. ἁ δ' ὤρα χαλεπά· πάντα δὲ δειψᾷ ὑπὸ καύματος. ed. Casaub. πάντα δέδιψαις ed. Ald. π. δ. δίψαις MS. A. sive Ven. teste Schweighæusero ad I. p. 22. F. Lege igitur διψᾶσ' pro διψῶσι. (*R. H.*)

X. p. 430. C. Alcæus:
Νῦν χρὴ μεθύσκειν καὶ χθόνα πρὸς βίαν
Παίειν—

quæ compilavit Horatius Carm. I. 37. *Nunc est bibendum, nunc pede libero pulsanda tellus.* Vulgo καί τινα πρὸς βίαν πονεῖν. τινα—πίνειν Casaubon. in loc. Valckenaer. ad Herodot. VIII. 109. qui in proximis Alcæi male retinet ἀμπέλῳ pro ἀμπέλω. Sic male Ἀΐδᾳ legitur in Epigrammate apud Suidam pro Ἀΐδα ut habet ed. Med. Vide Toup. Cur. Noviss. p. 24.

X. p. 430. D. Alcæus: *Porson. ad Med.* 494. "Pluralem λύχνα usurpant Herodotus II. p. 62. 133. Euripides Cyclop. 514. restituendum Alcæo Athenæi X. p. 430. D. XI. p. 481. A.

Πίνωμεν· τί τὰ λύχν' ἀμμένομεν; δάκτυλος ἀμέρα·
Κάδδ' ἄειρε κυλίχναις μεγάλαις αἴ τα ποικίλλης.
Οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱὸς λαθικαδέα
Ἀνθρώποισιν ἔδωκ', ἔγχεε κιρναὶς ἕνα καὶ δύο
Πλείαις κακκεφαλᾶς· ἁ δ' ἑτέρα τὰν ἑτέραν κύλιξ
Ὠθείτω.

Vulgo τὸν λύχνον. Secundum versum, qui velit et possit, corrigat. Loco priore ἀνάειρε et ποικίλα." *In loco posteriore scribitur* ἔδωκεν, ἔγχεαι, κέρνα, ἕνα καὶ πλείους. *In priore* ἔδωκεν, ἔγχεε κιρνὰς ἕνα καὶ δύο πλέαις.

X. p. 431. B. XI. p. 502. B. C. Alexis:

ἀπνευστί τ' ἐκπιὼν,
Ὡς ἄν τις ἥδιστ', ἴσον ἴσῳ κεκραμένου,
Καὶ τῆς ὁμονοίας, διὰ τί νῦν μὴ κωμάσω
Ἄνευ λυχνούχου πρὸς τὸ τηλικοῦτο φῶς.

Pro ἀπνευστὶ ἐκπιὼν—λύχνου—τηλικοῦτον.

X. p. 431. C. Dele verba ἴσον ἴσῳ πάλιν τὴν μείζον' ᾔτουν, e versu supra A. 7. repetita.

X. p. 432. A. κἀν τῷ ἑνδεκάτῳ δὲ τῶν Νόμων [Πλάτων] φησί.

κἂν τῷι ά (p. 637. D. ed. Serv. 777. D. Læmar: 515, 40. Bas. sec.) Valckenaer. ad Schol. in Eurip. Phœniss. 1123. p. 734. n. 58. (*H. D.*)

X. p. 432. C. Epinicus: Ed. Ald. Ἑσμὸν μελίσσης τῆς ἀκροχόλου γλυκύ. Lege cum Epitome, ἀκραχόλου γλυκύν. Corruptius Ed. Casaub. ἀκρολόχου. ἀκροχόλου γλυκὺν citat Wesseling. ad Herod. II. 69.

X. p. 432. E. Critias:

Μηδ' ἐπὶ δεξιτέραν χεῖρα κυκλοῦν Θασίου
Ἄγγεα. Λυδὴ χεὶρ Ἀσιατογένης—

Pro θιάσου *et* λυδῆ χειρεvασίατο γένης.

X. p. 434. C. *Porsonus ad Menandri locum citat,* Plut. II. p. 57. A. Lucian. Fugitiv. T. III. p. 376, 85.

X. p. 442. A. Plato Comicus: κινητιᾷν. quod frustra tentavit Heringa Observ. p. 208.

X. p. 443. E. Alexis:

Ὁ μὲν οὖν ἐμὸς υἱὸς, οἷον ὑμεῖς ἀρτίως
Εἴδετε, τοιοῦτος γέγονεν· Οἰνοπίων τις ἢ
Μάρων τις ἢ Κάπηλος, ἢ [τις] Τιμοκλῆς·
Μεθύει γὰρ οὐδὲν ἧττον.

Vulgo ἢ Τιμοκλῆς, et μεθύει γὰρ οὐδὲν ἕτερον.

X. p. 444. D. Aristophanes: Ἡδύς γε πίνειν οἶνος, Ἀφροδίτης γάλα. Vulgo ἡδύς τε.

X. p. 446. Antiphanes sic constituendus videtur:

μὴ μεστὰς ἀεὶ
Ἕλκωμεν, ἀλλὰ καὶ λογισμὸς εἰς μέσον
Παταξάτω τὶς, καί τι καὶ μελίσκιον·
Στροφὴ λόγων παρελθέτω τις· ἡδύ τοι
Ἐστὶν μεταβολὴ παντὸς ἔργου πλὴν ἑνός.

Editum erat στροφὴ παρελθέτω τις. ἡ αὐτὴ λέγων ἐστὶ μεταβολὴ παντὸς ἔργα πλὴν ἑνός. Pro ἡ αὐ egregie restituit ἡδὺ Grotius Excerpt. p. 629. in ceteris non parum aberrans. Grotii lapsus emendare conatus Koppiersius Obs. Philol. p. 56. ipse labitur. Pro ἡ αὐτὴ feliciter, ut sperat, emendat ἡδὺ δὴ, in qua emendatione quod sincerum est, debetur Grotio. Sed rectum est ἡδύ τοι. Aristophanes Acharn.

Ἀλλ' ἡδύ τοι νὴ τὸν Δί' ἦν αὐλὸς παρῇ.

Euripides Andromeda,

Ἀλλ' ἡδύ τοι σωθέντα μεμνῆσθαι πόνων.

Confer Gatakerum ad Antonin. VIII. 36. et mirare corrupta Plutarchi lectione deceptum Valckenaerium ad Eurip. Phœn. 208.

X. p. 446. D. Menander: πᾶσι νῦν πῖθι μένει γὰρ κακῶς Ald. πᾶσιν πάλινυν πῖθι μένει γὰρ κακῶς MS. teste Jac. Gronovio Infam. Emendat. Menandr. p. 82.

X. p. 449. B. Antiphanes Ἀφροδισίῳ·

Πότερ' ὅταν μέλλω λέγειν σοι τὴν χύτραν, χύτραν λέγω,
Ἢ τρόχου ῥύμαισι τευκτὸν κοιλοσώματον κύτος;

sic restituerat Porsonus, ante Schweighæuseri Editionem. Editum erat πότερον—σοι τὴν χύτραν λέγω, Ἢ τροχορυμασίτευκτον. *Mox Editiones* τακεροχρῶτα δικτύουσαν. *MS. apud Schweigh.* τακεροχρῶτι δηκτύουσαν. *Emendat Porsonus,*

Τακεροχρῶτ' εἴδη κύουσαν.

X. p. 450. A. Eubulus: Πρὶν θηριοῦσθαι τὸν γόνον κατάγνυσιν. *Porson. ad Med.* 743. " καταγνύει et κεραυνύει reddenda Eubulo et Theophilo Athenæi X. p. 450. A. XI. p. 472. D." *Mox legit* διότι δ' ὢν ἀμφίστομος Κεντεῖ κάτωθεν. *Vulgo deest* ὢν.

X. p. 450. B. Eubulus:

Πάππος ἀπ' ἀκάνθης οὗτός [ἐστι. πρῶτα] γὰρ
Νέος μὲν ὢν ἕστηκεν ἐν τῷ σπέρματι,
Ὅταν δ' ἀποβάλῃ τοῦτο, πέτεται κοῦφος ὤν.

Sic olim legerat et suppleverat Porsonus: postea scripsit; potius οὑτοσί. πρώτιστα γάρ.

X. p. 450. F. Antiphanes: *Vulgo* ταῦτα δ' ἄφωνα βοὴν ἵστησι γεγωνόν. *Emendat Pors.* ὄντα *pro* ταῦτα.

X. p. 451. E. *Vulgatur* Τῆς φύσεως ὅσα γαῖα φέρει τρόφος, οὐδ' ὅσα πόντος. MS. A. *apud Schweigh. inserit* οὔθ' *ante* ὅσα. *Porsonus* Τίς φύσις οὔθ' ὅσα—.

X. p. 455. A. Castorion:

" Σὲ τὸν βόλοις νιφοκτύποις δυσχείμερον
Ναίονθ' ἕδος, θηρονόμε Πὰν, χθόν' Ἀρκάδων,
Κλῄσω γραφῇ τῇδ' ἐν σοφῇ, πάγκλειτ' ἔπη
Συνθεὶς, ἄναξ, δύσγνωστα μὴ σοφοῖς κλύειν,
Μουσοπόλε θὴρ, χηρόχυτον ὃς μείλιγμ' ἱεῖς.

Sic lege et interpretare, *Qui melodiam e fistula ceris compacta excitas.*" *Vulgo* ναίονθ' ὁδὸς—Κλῄσω γραφῇ τῇδε σοφῇ πάγκλυτ' ἔπη——χηροχίτωνος μείλιγμ' ἱεῖς. *Porson. Supplem. Præfat. ad Eurip. Hec. p.* **xxix.** κηρόδετος κάλαμος Πανὸς est apud Eurip. Iph. Taur. 1132. ubi male vulgatur κηροδέτας. Istiusmodi enim compositorum casus rectus semper in ος desinit. Æschylus Edonis apud Athen. XI. p. 479. C. Eustath. ad Homer. Iliad. X. p. 1282. Ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀτοβεῖ. ubi male legit χαλκοθρόοις Jos. Scaliger. Castigat. in Catull. II. p. 69.

X. p. 456. B. 6. φυὴν pro φύσιν ex argumento Phœniss. Euripid. Valckenaerius p. xxiv. (*H. D.*)

X. p. 458. C. Anonymus Iambographus:

Σοφός ἐστιν ὁ φέρων τἀπὸ τῆς τύχης καλῶς.

τῆς *supplevit Porsonus.*

LIB. XI. p. 460. E. Eubulus Leda:

ὡσπερεὶ σπονδὴν διδοὺς
Ἐν τῷ κυλικείῳ συντέτριφε τὰ ποτήρια.

Pro ὥσπερ σπ. δ. Idem Psaltria: forsan,

τὰ κυλικεῖα δὲ
Ἐξεῦρεν ἡμῖν.

XI. p. 460. F. Cratinus Junior:

πολλοστῷ δ' ἔτει
Ἐκ τῶν πολεμίων οἴκαδ' ἥκων, συγγενεῖς,
Καὶ φράτορας, καὶ δημότας εὑρὼν μόλις
Εἰς τὸ κυλικεῖον ἐνεγράφην· ὁ Ζεὺς ἐμοὶ
Ἕρκειος ἐστι φρατόριος· τὰ τέλη τελῶ.

ἐνεγράφην pro ἐγράφην. Confer Alexin IX. p. 379. B. ἐνεγράψαντο ἐς σπονδὰς ex MS. cum Stephano legendum in Thucyd. I. 31. *Vulgo etiam legitur* ἥκω *et* Ζεὺς ἔτι μοι ἕρκιος.

XI. p. 461. E. Pratinas: οὐ γὰρ
Γᾶν αὐλακισμέναν ἀρῶν, ἀλλὰ σκύφον ματεύσων,
Κυλικηγορήσων ἔρχομ' οὐ τῶν Κυλικράνων ὑπάρχων.

Ed. Casaub. οὐ γᾶν αὐλακισμὲν ἀνδρῶν, ἀλλὰ σκύφον μαστεύων, κυλικηγορήσων ἔρχομαι, οὐ τ. Κ. εἰς ὑπάρχων. Hermippi locus qui sequitur duos plenos trochaicos efficit, quod Casaubonum latuit.

XI. p. 463. E. Alexis:

ὃς δ' ἂν πλεῖστα γελάσῃ καὶ πίῃ,

—καὶ τύχῃ γ' ἐράνου τινὸς
Πανηγυρίσας, ἥδιστ' ἀπῆλθεν οἴκαδε.

Pro ὃς δ' αὖ—καὶ τύχῃ γ'.

XI. p. 467. C. Eubulus:

Μισῶ κάκιστον γραμματικὸν ἔκπωμ' ἀεί·
Ἄταρ ὡς ὅμοιον οὑμὸς υἱὸς ᾤχετο.
Ἔχων φιάλιον, τῷδε πολλὰ γίγνεται
Ὅμοια.

Pro ἔκπομα εἶατ' ἄρ' ὡς ὅμοιον—ᾤχετ' ἔχων. "Eubuli locus per nos haud desinet esse stigmatias." Casaubon.

XI. p. 468. B. Antimachus: Ἐκ χερὸς ἑστιόωσι—. *pro* εἰστιῶσι, *quod exhibent Edd. Ald. Casaub.*

XI. p. 469. B. Stephanus:

Κώμη μὲν οὖν τίς ἐστι περὶ τὴν Θουρίαν.
Εἰς τὰς Ῥοδιακὰς ὅλος ἀπηνέχθην ἐγώ.

τὴν *ex MS. inserit Porsonus, et legit* Εἰς τὰς Ῥοδιακὰς *pro* εἰς τὰς δ' ὁ διακός. (*H. D.*)

XI. p. 470. E. Alexis: Γενόμενος φησὶ δ' εὔνους μόλις Ηὕτησε κύλιν, καὶ λαβὼν ἐξῆς πυκνὰς Ἕλκει καταντλεῖ,—

εὔνους et κυλικα Bentleius de Phalar. p. 123. probante Toupio in Suid. I. p. 15. (25.) qui insuper legit συχνάς. Et sane permutantur πυκνὴ et συχνὴ in Theopompi versu infra p. 485. C. F. Sed rectum est πυκνάς. Eubulus XIV. p. 653. E.

Ἀλλὰ παραλαβὼν ἀκράτῳ κροῦε, καὶ δίδου πυκνὰς,
Καὶ βότρυς τρώγειν ἀνάγκαζ' αὐτὸν ἐξ οἴνου συχνούς.

(*H. D.*)

XI. p. 471. A. Theopompus:

Γραῦ Θεολύτη, γραῦ: Τί με καλεῖς σὺ, φίλτατε;
Ἵν' ἀσπάσωμαι· δεῦρο παρ' ἐμὲ, Θεολύτη,

Vulgo Γ. Θεολύτη: Γραῦ τί μ. κ. σ. φιλτάτη. Τίν' ἀσπάσωμαι;

XI. p. 471. D. Eubulus: καθαρώτερον pro καθαρώτατον, et deinde τακπώματα pro τὰς κύλικας Mœris Atticista p. 188.

XI. p. 471. E. Eubulus:

Κισσῷ κάρα βρύουσαν ἐπικαλούμενοι
Εἷλκον Διὸς σωτῆρος.

Vulgo καταβρύουσαν. Sophocl. Œd. C. 485. Κρατῆρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὔχειρος τέχνη, Ὧν κρᾶτ' ἔρεψον—

XI. p. 472. B. Menander: Μέσως μεθύων [τὴν] θηρίκλειον ἔσπασε. feminine enim usurpare ait Athenæus. Deinde recte Μηναγύρτῃ, pro quo Clericus Μητραγύρτῃ, non monito lectore. Sic etiam Stobæus Gesneri xcii. p. 472. ubi male Μητραγύρτῃ conjicit Gesnerus; male Grotius Græcum titulum delet, vertens *Circulatore*. Δεδιῳκημένα· Ἀντιφάνης Μηναγύρτῃ. Grammaticus Sangermanensis apud Ruhnken. ad Timæum p. 11. Imo hanc formam habet Æsopus fab. 242. ed. Hudson.

Ibid. Dioxippus: Lege

Τῆς θηρικλείας τῆς μεγάλης χρεία 'στι μοι,
Εὖ οἶδα καὶ τῶν Ῥοδιακῶν· ἥδιστα γὰρ
Ἐκ τῶν τοιούτων ἐκχέας ποτηρίων
Εἴωθα πίνειν.

Vulgo χρεί' ἐστί μοι. Idem mendum in Menandro n. ccxii. neglexit Bentleius. Vide supra III. p. 102. E. 3. *ἐκχέας pro αἴσχεα emendavit Porsonus.*

XI. p. 472. C. Apollodorus: *Legit et dividit Pors.*

ἐφεξῆς στρώματ', ἀργυρώματα,
Θηρίκλεια, [καὶ] τορευτὰ πολυτελῆ ποτήρια
Ἕτερα.

Ibid. Ἀριστοφάνης δ' ἐν Φιλωνίδῃ·
Ἀριστόφων recte MS. Ven. Vide supra IV. p. 161. F.

XI. p. 472. E. Theophilus: κεράννυσιν· Lege κεραννύει. Vide supra X. p. 450. A.

Ibid. Idem. οὐδ' ἂν Αὐτοκλῆς
Οὕτως, μὰ τὴν γῆν, εὐρύθμως τῇ δεξιᾷ
Ἄρας ἐνώμα.

Vulgo μάτην τὴν εὐρ. τ. δ. Ἄρασαν ὦμον. Μὰ τὴν, ut nomen Deæ scilicet subaudiatur, Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. p. 120. pessime. Legendum μὰ τὴν γῆν, ut Strattis IX. p. 383. A. μὰ τὴν γῆν, οὐδὲ εἷς. Ibid. B. Anaxilas VI. p. 224. A. Καὶ τὰς παλάθας (ut eleganter Casaubonus pro παλαίστρας) ἐμοὶ, μὰ τὴν γῆν, μή σύ γε Δῷς, ἀλλ' ἀπόδος. καὶ δὴ φέρουσ' ἐξέρχομαι. Aristoph. Pac. 1117. Ephippus X. p. 430. F. Deinde nisi imperfectam esse sententiam statuas, malim, Ἄρας ἐνώμα. Similiter Casaubonus in Critica XIII. p. 600. E. ἐπιδέξια νωμῶν pro ἐπιδέξιον ὦμον.

XI. p. 472. F. Pixodarus filius fuit Hecatomni Carum regis, ut discimus ex Suida v. Δέξιππος. (*H. D.*)

XI. p. 473. D. Strattis: Οἱ δ' ἐκ καδίσκου σ' ἴσον ἴσῳ κεκραμένου. *Inseruit Porsonus* σ'.

Ibid. Alexis:
Εἶθ' ὁρῶ τὸν Ἑρμαΐσκον τῶν ἀδρῶν τούτων τινὰ
Κανθάρων καταστρέφοντα, πλησίον δὲ κείμενον
Στρώματά τε καὶ γύλιον αὐτοῦ.

κείμενον cum γύλιον congruit; quare frustra mutat Casaubonus. Vulgo τῶν ἀνδρῶν τούτων. ἀδρῶν κανθάρων, ut in Epigene p. 474. A. ubi sequentes versiculi sunt, ταπεινὰ δὲ Καὶ γλαφυρὰ πάντες, ὡσπερεὶ τὰ ποτήρια Αὔτ',

οὐ τὸν οἶνον πιόμενοι. (*vulgo*, ὥσπερ αὐτὰ ποτήρια, Οὐ τὸν οἶνον π.) Nicon XI. p. 487. C. apud Jul. Polluc. VI. 99. Κεἰ πάνυ τις εὐκαίρως προπίνων φησί [μοι] Μάνην δέχου, πατριώτα, κεραμεοῦν, ἁδρὸν, Χωροῦντα κοτύλας πέντ' ἴσως, ἐδεξάμην.

XI. p. 473. F. Eubulus: Ὁ δὲ κάνθαρος πάλαι κενὸς ὡς ξηραίνεται. Vulgo πάλαι δή.

XI. p. 474. B. Phrynichus: *Legit et dividit Pors.*

Εἶτα κεραμεύων ἐν οἴκῳ σωφρόνως Χαιρέστρατος
Ἑκατὸν ἐκ τῆς ἡμέρας ἔκλαεν οἴνου κανθάρους.

Pro ἐὰν οἴκῳ—ἑκατὸν τῆς ἡμέρας.

XI. p. 475. B. Sophocles Τυροῖ· προστῆναι μέσην Τράπεζαν ἀμφὶ σιτία τε καὶ καρχήσια.

τὰ pro τε MS. i. e. σιτία.

XI. p. 476. D. Hermippus: Οἶσθα νῦν ὅ μοι ποίησον. De qua locutione iis quæ notaverunt Muretus Var. Lect. III. 12. et Kusterus ad Aristoph. Eq. 1155. adde Eurip. Hel. 323. Aristoph. Pac. 1061. Av. 54.

XI. p. 477. B. Homerus Odyss. I. 346.

Κισσύβιον μέγα χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο.

Vulgo Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔ. μ. οἴ.

XI. p. 481. C. Pherecrates:

Οἰναγωγοὺς, περιφερεῖς, λεπτὰς, μέσας, ἐγγάστριδας.

Vulgo γάστριδας.

XI. p. 481. F. Anaxandrides:

μέγαλ' ἴσως ποτήρια
Προπινόμενα, καὶ μέστ' ἀκράτου κύμβια
Ἐκάρωσεν ὑμᾶς. ἀνακεχαίτικεν μὲν οὖν.

Vulgo μετ' ἀκρ. κύμβι' ἐ. μέστ' recte interpres.

XI. p. 483. E. *Porson. ad Med.* 48. Παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς. "Nutricem alloquitur tanquam vilissimam supellectilis partem. Quod ita deridet Alexis Athenæi XI. p. 483. E.

Εἶτα τετρακότυλον ἐπεσόβει κώθωνά μοι,
Παλαιὸν οἴκων κτῆμα."

Editiones εἶτ' ἐν τετρακότυλον ἐπεσόβει κώθωνά μοί. πλέον οἶκον (οἴκον *Ald.*) κτῆμα.

XI. p. 483. F. 2. *In margine Aldinæ notat Pors.* ἀλλὰ τοὺς νεωτέρους ἐπὶ βοήθειαν καλεῖς, οὓς ὕβριζες καὶ ἐλοιδόρου, ἀκρατοκώθωνας ἀποκαλῶν. Priscianus xviii. p. 1189, 7. Ergo vox ἀκρατοκώθων fuit ipsius Demosthenis. Vide supra 83, 30. (*Ed. Casaub. p.* 246. A.)

XI. p. 484. E. Diphilus: *Vulgo* Τραγέλαφος, πρίστις, βατιάκη, λαβρώνιος. *Emendat Pors.* Πρίστις, τραγέλαφος—.

XI. p. 485. E. Apollophanes: Καὶ λεπαστά μ' ἀδύοινος εὐφρανεῖ δι' ἡμέρας. *Vulgo* Καὶ λεπαστὰν ἀδύοινον εὐφραίνει δ. ἡ.

XI. p. 486. A. Hermippus: *Citat Pors. Præf. ad Hec. p.* xxv.

Ἢν ἐγὼ πάθω τι τήνδε τὴν λεπαστὴν ἐκπιών,
Τῷ Διονύσῳ πάντα τἀμαυτοῦ δίδωμι χρήματα.

Ed. Casaub. ἐὰν ἐγὼ Πάθω τι κ.τ.λ.

XI. p. 486. B. Hedylus: *Vulgo scriptum erat,*

Ἡ διαπινομένη Καλλίστιον ἀνδράσι, θαῦμα,
Κοὐ ψευδὲς, νῆστις τρεῖς χόας ἐξέπιεν,
Ἧστο δὲ οἱ Παφίῃ ζωρὸν μετροῦσα θυωθὲν,
Κεῖται πορφυρέης Λέσβιον ἐξ ὑέλου.

Conjecit Casaubonus θυῶεν, *et ultimum distichon vertit,*

" *Assidebat illi Paphia ancilla, merum vinum odoratum Lesbium subinde admetiens ex purpureo vitro.*" *Piersonus ad Mœrin p.* 413. *emendat* Ἡς τόδε σοι, Παφίη, ζωρὸν μετροῦσα θυῶεν. *Adnotat Porsonus:* Piersoni emendationem probare videtur Toupius Epist. Crit. p. 97. Valckenaerius autem ad Herodot. IV. 61. Casaubono, quod sane mirum, assentitur. Malim tamen, μετροῦν θυόεντα.

XI. p. 486. E. *Ad Aristophanis versum* (*Pac.* 143.) Τὸ δὲ πλοῖον ἔσται Ναξιουργὴς κάνθαρος, *notat Porsonus:* Κορινθιουργὴς supra V. p. 60, 23. Ald. (*Cas. p.* 199. E.)

Ibid. Ed. Casaub. ἵνα κέηται τὰ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα. ἵν' ἀκούηται H. Vales. tacite ad Harpocrat. p. 121. probante Valckenaerio ad Herodot. VII. 76. (*H. D.*)

XI. p. 486. F. Anaxippus:

Σὺ δὲ τὴν μέλην, Συρίσκε, ταυτηνὶ λαβὼν,
Ἔνεγκον ἐπὶ τὸ μνῆμ' ἐκείνης· μανθάνεις;
Καὶ κατάχεον.

Vulgo ταύτην λαβὼν Ἔνεγκ' ἐπὶ τὸ μνημ' ἐ.

XI. p. 488. B. *Casaubonus in Animadv. p.* 811, 25. " οἱ μὲν οὖν λέγουσιν ἔξωθεν δεῖν (*sic scribe*) ἐμπείρεσθαι τοὺς χρυσοῦς ἥλους τῷ ἀργυρῷ ἐκπώματι κατὰ τὴν ἐμπαιστικὴν τέχνην.—*Fabrilis artis verbum est* ἐμπαίειν." *Hæc ille; Porsonus autem:* Male: est ἐμπαίζειν; unde " illusas auro vestes" dixit Virgilius Georg. II. 464. (*R. H.*)

XI. p. 494. C. Cratinus: *Vulgo* Πῶς ἄν τις αὐτὸν ἀποπαύσειε τοῦ λίαν ποτοῦ; Lege cum MS. Veneto

πῶς τις αὐτὸν, πῶς τις ἂν
Ἀπὸ τοῦ ποτοῦ παύσειε, τοῦ λίαν ποτοῦ;

De πῶς et λίαν confer Aristoph. Nub. 79. Thesmoph.

779. Acharn. 2. Menandr. apud Schol. Platon. Cratyl. p. 14. Sic Apollodorus Stobæi CVI. p. 569, 50. Χαλεπὸν τύχη 'στὶ πρᾶγμα, χαλεπόν. (*pro* τύχης τι) (*R. H.*)

XI. p. 494. D. Antiphanes: *Ed. Casaub.* πολλὰ κἀγάθ' οἱ θεοὶ Τῷ δημιουργῷ δοῖεν, ὅς σ' ἐποίησε τῆς Συμμετρίας — οὕνεκα. *Monuit in scheda quadam Porsonus* σε duplicandum Athen. X. p. 494. D. *unde patet eum legisse,* ὅς ἐποίησέ σε, Τῆς συμμετρίας—.

Ibid. Ed. Ald. ἀκουσόμεθα ποτήριον δ' ὀξύβαφον. Pessime Ed. Casaub. ἀκουσώμεθα.

XI. p. 494. F. ΟΙΝΗΣΤΗΡΙΑ. οἰνιστηρία lege hic et mox. οἰνιαστήρια, σπονδή. Phot. MS. Eustath. ad Il. M. p. 907, 18. utrumque recte.

XI. p. 495. D. Homerus: *Edidit Casaubonus,* ὡς ὅτε μυῖαι Σταθμῷ ἐνιβρομέωσιν εὐπλαγέας κατὰ πέλλας. *Aldus autem* εὐγλαγέας. *In Homeri editionibus legitur* (*Il.* Π. 642.) περιγλαγέας. *Notat Porsonus:* εὔγλαγέας etiam dixit Nicander Ther. 617. (*R. H.*)

XI. p. 496. E. Astydamas:

'Ρέοντα δώδεχ', ὧν τὰ μὲν δέκ' ἀργυρᾶ
Ἦν, δύο δὲ χρυσᾶ, γρὺψ τόδ', ἕτερον πήγασος.

Ita Porsonus pro γρυψὶ τό δ' ἕτερον πήγασος.

XI. p. 497. C. Theocles ἐν Ἰθυφάλλοις·

Μεθ' ὧν πιὼν κέρας τόδ' ὡς τὸν φίλτατον
Βασιλέα πάρειμι.

Vulgo τοδὶ κέρας Ὡς τῶν φίλτατον βασιλέα πάρειμι.

XI. p. 499. C. Nicostratus ἐν Κλίνῃ·

Καὶ δυσχερὴς λάγυνος οὗτος πλησίον
Ὄξους.

In margine proposuit Casaubonus πλήρης ὢν ὄξους; *Porsonus vero*; Pessime: nihil muta. Versus sequens ejusdem generis est, cujus Aristoph. Vesp. 1519. *Est Diphili*,

Λάγυνον ἔχω κενὸν, ὦ γραῦ, θύλακον δὲ μεστόν. (*H. D.*)

XI. p. 499. E. Diphilus: *Versus dividit Porsonus*, ὦ τοιχωρύχον Ἐκεῖνό καὶ τῶν κ.τ.λ.—Εἶς λοιπὸς ἢ κάπηλος ἠδικημένος Ὑπ' οἰνοπώλου. *Deinde ad verba* τὸ δ' ἐν Γηρυονίδῃ. λαγύνοις Στησιχόρου κ.τ.λ. *adnotat*: Γηρυονηΐδι Στησιχόρου λάγυνος Adr. Heringa Observ. p. 302. prius recte, sed dele λαγύνοις. (*H. D.*)

XI. p. 500. C. διὸ καὶ Σίσυφον αὐτὸν οἱ Λακεδαιμόνιοι προσηγόρευον. *Ita Porsonum legisse constat pro* Σκύφον: *monet enim* K et IC confusa in v. Σκύφος de Dercyllida, Athen. XI. p. 500. C.

XI. p. 502. A. *Porson. ad Eur. Med.* 139. 140. X. " Theopompus Comicus Althæa XI. p. 502. A. Λαβοῦσα πλήρη χρυσέαν μεσόμφαλον Φιάλην. Sic pro χρυσέων legit Piersonus ad Mœrin p. 413. rectius quam Valckenaerius ad Herodot. III. 130. χρυσίων. Sed gravius erravit ibidem Valckenaerius, dum hunc versum pro tetrametro venditat, Λαβοῦσα πλήρη χρυσίων μεσόμφαλόν γε φιάλην. Primo istud γε nulli usui inservit, præterquam explendo metro. Deinde finalem tetrametri iambici catalectici syllabam semper præcedat oportet iambus, nisi in proprio nomine; ubi interdum, sed raro, admittitur anapæstus, ut in Aristoph. Thesmoph. 554. Sequuntur in Athenæo, Τελεστὴς δ' ἄκρατον ὠνόμαζεν ἵν' ὡς τοῦ Τελεστοῦ ἄκρατον τὴν φιάλην εἰρηκότος. Aldus omittit ἵν'. Bene vero sit Casaubono, qui e MSS. addiderit. Sunt enim duo senarii, si modo maculas abstergas,

Λαβοῦσα πλήρη χρυσέαν μεσόμφαλον
Φιάλην· Τελεστὴς δ' ἄκατον ὠνόμαζέ νιν.

Deinde addit Athenæus, Telesten (dithyrambicum poetam scilicet) ἄκατον dixisse pro φιάλην. Erant autem multa apud Græcos nomina, navigiorum et poculorum communia, qualia sunt γαῦλος, κύμβη, κάνθαρος, τριήρης, et non absimile καρχήσιον. Epitome Athenæi apud Casaubon. Animadv. XI. 4. p. 782, 62. Ἄκατος. ποτήριον ἐοικὸς πλοίῳ. Postremo observabis, Theopompum Tragicam gravitatem affectare, ideoque Tragicis formis χρυσέαν et νιν uti."

XI. p. 502. D. *Piersonus ad Mœrin p.* 192. "*Ultimam in φονέα ter corripuit Euripides, Hecub. v.* 882. *Electr. v.* 599. *et* 763. *Quod forte illi, more Ionum, licuit. Sed idem in ψυγέα a ψυγεὺς fecit Euphorion Comicus apud Athenæum* XI. *p.* 503. *A.* Ἐπὰν δὲ καλέσῃ ψυγέα τὸν ψυκτηρίαν." *In margine sui exemplaris addit Porsonus:* Et Alexis ibid. p. 502. D. τρικότυλον ψυγέα. ubi probabile est ultimam syllabam quartum senarii pedem inchoasse. Accusativus κεστρέα elisionem patitur in Philemonis versu apud Athenæum VII. p. 307. E. (*Vide ipsum ad Hec. p.* 870.)

XI. p. 503. E. Antiphanes: *Vulgo* τόν τε Τελάμωνα. τε *delendum monuit Porsonus.*

Lib. XII. p. 516. E. Alexis:

Πυὸν, μέλιτος ὀξύβαφον ἀπὸ τοῦ τηγάνου.

Ita lege pro ἀπὸ ταγήνου: male Piersonus ad Mœrin p. 363.

XII. p. 520. A. *Ed. Casaub.* ὧν ἦν Ἰσάμυρις. Lege ὧν ἦν εἷς Ἄμυρις. Confer Herodot. VI. 127. (*H. D.*)

XII. p. 520. B. Oraculum:

Τηνίκα σοι πόλεμός τε καὶ ἔμφυλος στάσις ἥξει.

Solon. apud Demosth. de Fals. Leg. p. 203. Η ΣΤΑΣΙΝ ΕΜΦΥΛΟΝ, ΠΟΛΕΜΟΝ θ' εὕδοντ' ἐπεγείρει. *Vulgo legitur* ἐμφύλιος στ. ἤ.

XII. p. 524. F. τὴν ἐφ' ὕβρει κουρὰν ἀποσκυθίσαι προσηγόρευσαν. Forsan ἀποσκύθισιν.

XII. p. 527. C. Aristophanes: *Porsonus in Suppl. Præf. ad Hec. p.* xlv.

Ἀλλ' οὐ γὰρ ἐμάθετ' αὔτ' ἐμοῦ πέμποντος· ἀλλὰ μᾶλλον
Πίνειν, ἔπειτ' ᾄδειν κακῶς Συρακοσίαν τράπεζαν,
Συβαρίτιδάς τ' εὐωχίας, καὶ Χῖον ἐκ Λακαινᾶν
Κυλίκων. Corrupta sunt sequentia.

Vulgo ἐμάθετε ταῦτα ἐμοῦ—Συρακουσίων—Χῖον ἐκλ.. καίναν.

XII. p. 532. F. Heraclides Comicus: *Vulgo* Ἕνα κατακόψας. Κᾆτα κόψας Eustath. ad Od. Δ. p. 1479, 37 = 144, 48. et mox Ἀθηναίους.

XII. p. 535. A. ἐκπλεύσαντες γὰρ κοινῇ Ἀξίοχος καὶ Ἀλκιβιάδης εἰς Ἑλλήσποντον ἔγημαν ἐν Ἀβύδῳ, δύο ὄντε, Μεδοντιάδα τὴν Ἀβυδηνὴν, καὶ Ξυνοικείτην. *Sic Ed. Casaub.* ξυνῳκείτην pro Ξυνοικείτην P. F. S. T. (*i. e. Paulus Firmat Senator Tolosanus.*) p. 704. (*ed. Casaub.* 2. *et* 3.) recte. (*H. D.*)

Ibid. Eupolis Κόλαξι:

Ἀλκιβιάδης ἐκ τῶν γυναικῶν ἐξίτω; Τί ληρεῖς;
Οὐκ οἴκαδ' ἐλθὼν τὴν σεαυτοῦ γυμνάσεις γύναικα;

Duo Iambici tetrametri. (*H. D.*)

XII. p. 549. A. 2. κνισσότερος pro κνισότεροι Eust. ad Il. Φ. p. 1241, 36=1331, 7.

XII. p. 551. B. Aristophanes Γηρυτάδῃ· *Vulgo* Οὐ σημαίνοντας ᾀδοφοῖτας. *Porsonus*, Τοὺς σχήματ' ὄντας, ᾀδοφοίτας. quod melius videtur quam Toupii (in Suid. III. p. 228.) Οὐ σώματ' ὄντας. confer Euripid. Erecth. apud Lycurgum p. 220.

XII. p. 551. C. Idem: *Porson. ad Orest.* 68. 69. "Ὡς σφόδρ' ἐπὶ λεπτῶν ἐλπίδων ὠχεῖσθ' ἄρα. quod male in ὀχεῖσθ' mutat Brunckius T. III. p. 231. quanquam idem fecerat H. Stephanus Thes. T. II. p. 1680."

XII. p. 552. E. Aristophon: ἐν ἡμέραις τρισὶν
Ἰσχνότερον αὐτὸν ἀποφανῶ Φιλιππίδου.
Vulgo ἐν ἡμέραις αὐτὸν τρισὶν Ἰσχνότερον ἀποφανῶ Φ.

XII. p. 553. C. Antiphanes.
Ὡς θᾶττον ἡ παῖς ἥψατ' αὐτοῦ τῶν ποδῶν
Ἔτριψέ τ' ἀνεπήδησεν.
Vulgo τῶνδ' ἥψατο, αὐτοῦ τῶν ποδῶν γ' ἔτ.

Lib. XIII. p. 557. F. Eubulus: Eustath. ad Iliad. Ξ. p. 976, 56=965, 3. *Senarios divisit Porsonus post* γνάθους — θέρους — δύο — ἱδρῶς — ποιεῖ, *ut postea Schweighæuserus. Ad verba* ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν *notavit*; ἀπὸ μὲν τῶν Eustath. Lege ἀπὸ τῶν μὲν ὀφθαλμῶν.

XIII. p. 558. C. Anaxilas:
Ἡ δὲ Νάννιον τί δὴ νῦν διαφέρειν Σκύλλης δοκεῖ;
Pro Ἡ δὲ Νάννω τί νῦν δ. Σ. δ. (*Hæc Porsoni emendatio exscripta est e libro supra memorato p.* 82.)

Ibid. ἀλλ' ἐξέπλευσε πορθμὶς ἐλατίνῳ πλάτῃ. Pro ἐξέπεσε pessime Grotius p. 859. ἐξέπεσέ γ'.

XIII. p. 559. B. Eubulus: Ὁ δ᾽ οἶον ἦν γυνὴ κακὸν πεπυσμένος. Vulgo πεπεισμένος.

XIII. p. 559. D. Aristophon: Εἰς προὔπτον εἰδὼς αὑτὸν ἐνέβαλεν κακόν. Vulgo αὐτὸν εἰδώς.

Ibid. Antiphanes: Γεγάμηκεν;. ὃν ἐγὼ ζῶντα περιπατοῦντά τε optime Koppiersius pro Γεγάμηκε; νῦν ἐγὼ—

XIII. p. 562. D. Eubulus: Τοιοῦτο πρᾶγμα λῆρον ἂν φήσειέ τις. *Sic emendavit Porsonus pro* λῆρος ἦν κἂν φ. τ. *Postea in margine Aldinæ notavit:* Τοιοῦτο πρᾶγμα; λῆρος, ἂν φήσειέ τις citat Lambinus ad Horat. Carm. III. 12. 4.

XIII. p. 562. E. ὡς τὸν οἶνον τῶν χρωμένων [τοῖς τρόποις] κεράννυσθαι.

τοῖς τρόποις cum Grotio addendum e Plutarcho de Def. Orac. p. 406. B. Eadem vox alibi excidit, ut Menandro Stobæi LIV. p. 369. ὡς ἡδὺ τῷ μισοῦντι τοὺς φαύλους * * ἐρημία. Sed τρόπους revocavit Grotius ex altero loco LVI. p. 375. Plutarch. Public. p. 99. B. μάλιστά πως τοῖς κοινοῖς καὶ φιλανθρώποις * * ἐπαχθεὶς τοῦ ἀνδρός. Quæ explicat, ut potest, Vigerus Idiotism. III. v. 11. Tu adde, quod ob similitudinem exciderat, τρόποις. Habet Æschylus φιλανθρώπου τρόπου Prometh. 28. Musonius Stobæi p. 170, 33.

XIII. p. 563. A. 8. Eustath. ad Od. Z. p. 1558, 24. (*H. D.*)

XIII. p. 563. B. Aristophon:

Εἶτ᾽ οὐ δικαίως ἐστ᾽ ἀπεψηφισμένος
Ὑπὸ τῶν θεῶν τῶν δώδεκ᾽, εἰκότως [τ᾽] ἔρως;.

Non vidit copulam inserendam Meurs. Attic. Lect. I. 20.

XIII. p. 563. D. Alexis:

ὡς ὅστις ἀκμῆς τῶν σωμάτων
Ἐρᾷ, τὸν ἄλλον οὐδὲ γινώσκει λόγον,
Τῆς ἡδονῆς ἐστ' οὐχὶ τῶν φίλων φίλος.

Non τῶν γε σωμάτων.

XIII. p. 563. E. Hermias: Lege πρίν τι τῷ σοφῷ δοῦναι pro πρίνη τῷ σ. δ.

XIII. p. 564. C. Sophocles: *Ed. Ald.*

Τοιάνδ' ἐν ὄψει λύγγα θηρατηρίαν.

ἴυγγα ed. Cas. Nempe scriptum erat Τοιάν δεινοψειυγγα.

XIII. p. 564. F. Ibycus: *Porson. ad Med.* 629. " ῥοδέοισιν ἐν ἄνθεσι θρέψαν. Omittit ἐν Eustathius ad Od. Z. p. 1518, 17 = 256, 30. qui præterea in vicinis male θάλαμος citat pro θάλλος, male etiam ed. Casaub. τρέψαν."

Ibid. Phrynichus:

Λάμπει δ' ἐπὶ πορφυρέαις παρῇσι φῶς ἔρωτος.

Ita versiculum citavit Gaisfordius ad Hephæstion. p. 341. *e correctione Porsoni.* Ed. Casaub. ἐπὶ πορφυραῖς παρειῆσι.

XIII. p. 565. E. καὶ τῶν ἥχων ἐμπίπλανται ὦτα, καττύματα. *Ita Edd. Ald. Casaub.* MSS. ἥλων et ὁ τὰ, teste Casaubono. Lege καὶ τῶν ἥλων ἐμπίπλαντες τὰ καττύματα. Antiphanis locus plenior extat supra III. p. 98. F.

XIII. p. 569. B. Xenarchus: *Vulgo,*

Εἰληθερούσας στέρνα τ' ἠμφιεσμένας.

στέρν' ἀπημφιεσμένας Tyrwhittus, optime. Menander Suidæ v. ἀπαμφιεῖ. Themistius Or. 21. p. 249. D.

XIII. p. 569. C. *Porson. Append. ad Toup.* IV. p. 501. "In Xenarcho reponendum,

Δεδιότα τ' ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχειν·
Οἴ πῶς ποτ', ὦ δέσποινα——

Quod partim viderat Valckenaerius ad Euripid. Hippol. 415." *Ed. Casaub.* τὴν ψυχὴν ἔχονΤα πῶς ποτ'—.

XIII. p. 570. C. D. Epicrates:

Αὕτη γὰρ, ὁπότ' ἦν μὲν νεοττὸς καὶ νέα,
Ὑπὸ τῶν στατήρων ἦν ἀπηγριωμένη,
Εἶδές τ' ἂν αὐτῆς Φαρνάβαζον θᾶττον ἄν.

Ed. Casaub. ὁππότ' ἦν νεοττὸς——Εἶδες ἂν αὐτῆς. Mox,

Οὕτω δὲ τιθασὸς γέγονεν, ὥστ', ὦ φίλτατε,
Τἀργύριον ἐκ τῆς χειρὸς ἤδη λαμβάνει.

Pro τιθασσὸς γέγον' ὥς τ'—. γέγονεν H. Steph. Thes. Gr. T. III. p. 1465. D. Grot. Excerpt. p. 667. Sed insuper repone τιθασὸς, et vide ad p. 388. A.

XIII. p. 570. F. Philetærus: Ἥδιστόν ἐστιν ἀποθανεῖν βινοῦνθ' ἅμα Toup. Addend. in Theocrit. XXI. 26. p. 403. *Ed. Casaub.* οὐκ ἔστιν ἥδιστον ἀποθανεῖν βιοῦνθ' ἅμα.

Ibid. fin. *Vulgo* δεῖν δ' ἔτι Ἀγωνιάσαι—Lege δεῖν δέ τι, quod fugit Ruhnken. Epist. Crit. I. p. 73. (*H. D.*)

XIII. p. 571. E. Euschemus: Restituendum ἐκολάκευσεν ἡδέως ex VIII. p. 363. C.

XIII. p. 574. C. Alexis: τὰς ἑταίρας ἐνθάδε [Μεθύειν] μεθ' ἡμῶν. *Addit Porsonus* μεθύειν. (*H. D.*)

XIII. p. 574. D. Comicus Anonymus: *Vulgo* Ἀλκιβιάδην τὸν καλὸν, ὦ γῆ καὶ θεοί. Pro καλὸν, ἁβρὸν MSS. Lege, Ἀλλ' Ἀλκιβιάδην τὸν ἅβρον——

XIII. p. 581. D. Macho: Ἐν σκυτοτομίῳ τινὶ μετὰ τινῶν καθήμενος. *Ita Editiones.* τινὶ delendum, ut τινῶν VIII. p. 131, 1. Ald. (p. 349. A. *Casaub.*) *ubi* ὡς ἔοικε τινῶν γνωρίμων *Ald.*

XIII. p. 582. D. Macho: *Porsonus integrum locum citans ad Med.* 1343. *corrigit* σὺ γάρ, ἔφη, τίς μοι δοκεῖς Εἶν' αἰσχροποιός, *pro* σὺ γὰρ εἶναι τίς ἔφη δοκεῖς Αἰσχροποιός.

XIII. p. 590. B. Alexis: ἐλάνθανον Πάλαι περιπατῶν ἀνδρίας ἀλήθινος. *Vulgo* ἀλήθων ὄνος.

XIII. p. 596. A. Ed. Ald. τὸν δὲ χεδρώπαν ἐμὸν,
Καὶ τὸν μάραθον ἔσθουσι.

χεδρόπαν ἐμὸν ed. Casaub. Lege χέδροπα μόνον, quomodo, quod mirere, vertit Dalecampius.

XIII. p. 598. F. Hermesianax: Vulgo,

Οὐδὲ μὲν οὐδ' ὁπόσοι σκληρὸν βίον ἐστήσαντο.

Lege ἐκτήσαντο. Diphilus VI. p. 247. B. C. Ἀνὴρ γὰρ ὅστις εὖ βίον κεκτημένος, Μὴ τοὐλάχιστον τρεῖς ἀσυμβόλους τρέφει, Ὄλοιτο, νόστου μή ποτ' εἰς πάτραν μόλοι. ubi minus dubitanter legendum τύχοι pro μόλοι conjecisset Valck. Diatr. 8. p. 84. si meminisset, desumptum esse versum ex Eurip. Iph. Taur. 535. (*Hæc quidem juvenis scripsit Porsonus: Postea aliter versum concinnavit: vide supra p. 84. lin.* 11.) Poeta XIII. p. 596. A. Ὅτε μὲν ἔφασκον δοῦλον ἐκτῆσθαι βίον.

Ibid. Vulgo

Οὐδ' οἱ δεινὸν ἔρωτος ἀπετρέψαντο κυδοιμόν.

οἶδεν ὃν MS. Ven. teste Ruhnkenio, unde recte St. Westonus, οἶδ' αἰνόν. Sic αἶνος pro δεινὸς legendum in epigrammate apud Diog. Laert. IV. 31. De αἶνος vid. Ammon. et Valckenaer.

XIII. p. 602. E. Æschylus Myrmidonibus: *Citat Porsonus ad Med.* 750. " Σέβας δὲ μηρῶν ἁγνὸν οὐκ ἐπῃδέσω, (vel οὐ κατῃδέσω. Vide Plutarch. Erot. p. 751. C.) Ὦ δυσχάριστε τῶν πυκνῶν φιλημάτων. Quæ verba sunt Achillei ad Patrocli cadaver. Vulgatur ἅγιον, sed ἁγνὸν ter citat Theodorus Canterus Var. Lect. II. 9. fortasse ex MSS. Certe hæc verba sæpe permutantur, et ἅγιος rarissime ab Atticis, nunquam, credo, a Tragicis adhibetur."

XIII. p. 604. A. *Vulgo* οὐκ ἄρα δὴ τὸ καλὸν τῷ μὴ καλῷ φαινομένῳ εἰκάζειν ἄν. *Toupius in Suid.* II. *p.* 541. " *Scribe, ut Græca sibi constent,* Οὐκ ἄρα δὴ—EIKAZON AN." *Porsonus Append.* IV. *p.* 490. " Potius deleverim ἂν, et reposuerim, Οὐκ ἄρα ΔΕΙ τὸ καλὸν τῷ μὴ καλῷ φαινομένῳ εἰκάζειν." Γελάσας ΔΕ ἐπὶ—

XIII. p. 606. A. Philemon:

Ἀλλ' ἐν Σάμῳ μὲν τοῦ λιθίνου ζώου ποτὲ
Ἄνθρωπος ἠράσθη τις, εἶτ' εἰς τὸν νεὼν
Κατέκλεισεν αὐτόν.

Clericus p. 372. εἰς δὲ τὸν νεών. *Porsonus in margine:* εἶτ' εἰς τὸν Athen. Quod cur homo facetus mutaverit, equidem nescio. Rectum ζώου. Herodot. III. 47.

XIII. p. 606. E. Φύλαρχος γοῦν ἐν τῇ δυοκαιδεκάτῃ, Κοίρανος, φησὶν, ὁ Μιλήσιος ἰδὼν ἁλιέας κ.τ.λ. Plutarch. de Solert. Animal. p. 985. A. ex alio auctore.

Lib. XIV. p. 616. C. *Porson. ad Med.* 139. 140. VII. " Ex hac quoque scena (Euripidis Antiopæ) desumptus videtur versus ab Athenæo XIV. p. 616. C,

Plutarcho Symp. II. 1. 13. citatus, eandem historiam de hominibus diversis narrantibus,

Κακῶν κατάρχεις, τήνδε μοῦσαν εἰσάγων."

XIV. p. 622. B.

Ἀνάγετ', ἀνάγετε κῶμον, εὐρυχωρίαν
Τῷ θεῷ ποιεῖτε.

Ed. Casaub. ἀνάγετε, εὐρυχωρίαν ποιεῖτε τῷ θεῷ.

Alios Ithyphallicos vide VI. p. 253. D. Theoclis XI. p. 497. C. (*R. H.*)

XIV. p. 622. C. *Ed. Casaub.*

Σοὶ, Βάκχε, τάνδε μοῦσαν ἀγλαΐζομεν,
Ἁπλοῦν ῥυθμὸν χέοντες αἰόλῳ μέλει,
Καὶ μὰν ἀπαρθένευτον οὔτι τῶν πάρος
Κεκχρήμεθα πανώδασιν, ἀλλ' ἀκήρατον
Κατάρχομεν τὸν ὕμνον.

Κεκρεμεηαν ᾠδαῖσιν MS. A. Lege Καινὰν ἀπαρθένευτον οὔτι ταῖς πάρος Κεχρημέναν ᾠδαῖσιν. Videntur esse Pratinæ. Confer infra p. 624. F. Secundum versum include parenthesi, et junge μοῦσαν cum καινὰν ἀ. οὔ. τ. π. K. Θαυμαστὸν γάρ τινα, ὦ Κρίτων, ἀνὴρ κατῆρχε λόγον, οὗ σε ἄξιον ἀκοῦσαι. Plato Euthydem. T. I. p. 283. A. B. σοι pro σε Priscian. XVIII. p. 1186, 12. (233. b. 35. Ald.) πορφυρέῃ Anacreon supra XIII. p. 599. C. pro πορφυρένι. ἔνι Eustathius pro ἔῃ in Archestrato VII. p. 305. F. In fine Lib. XV. (p. 701. F.) talia dedit MS. δίμυξον δὲ λύχνον εἴρηκε Φιλύλλιος . . . . σω καὶ θρυαλλίδ' ἠνδενί. unde perfectissimus nascitur trochaicus:

Καὶ λύχνον δίμυξον οἴσω, καὶ θρυαλλίδ', ἣν δέῃ. (*R. H.*)

Eadem fere sunt in Nota ad Hec. v. 2. Ed. 3.

XIV. p. 622. E. *Senarium observavit Porsonus,*

Ἀνδρὸς τεχνίτου κατὰ νόμους τῆς μουσικῆς. (*R. H.*)

Ibid. Eubulus: ἐνωγάλισται diserte Eustath. ad Il. E. p. 1163, 24=1222, 6. (*R. H.*)

XIV. p. 624. F. Pratinas: ἰαστὶ οὖσαν.

Ἰαστὶ μοῦσαν Toupius Epist. Crit. p. 64. optime. MS. Ven. ἰαστὶνοῦσαν. i. e. ἰαστὶ μοῦσαν. (*R. H.*)

XIV. p. 628. E. Aristophanes sive Plato:

Ὥστ', εἴ τις ὀρχοῖτ' εὖ, θέαμ' ἦν· νῦν δὲ δρῶσιν οὐθέν·
Ἀλλ' ὥσπερ ἀπόπληκτοι στάδην ἑστῶτες ὠρύονται.

Ita dividit Porsonus Supplem. Præf. ad Hec. p. xlv.

XIV. p. 629. A. *Porson. ad Med.* 44. "Epigramma apud Athenæum XIV. p. 629. A. ἦ ῥα θεοῖσι Τᾷ Σικυῶνι καλὸν τοῦτ' ἀπέκειτο γέρας. Revoca fugitivam literam et lege, Τοῖς Σικυῶνι."

XIV. p. 636. D. Hermippus: *Ed. Ald.* λεπάδας δὲ πετρῶν ἀποκόπτοντες κρεμβαλίζουσι. *et mox* ἔνρυθμον.

Lege ob metrum cum Hesychio κρεμβαλιάζουσιν, cui redde ἔῤῥυθμον vel ἔνρυθμον, non εὔρυθμον, quod probat Stephanus, edidit Casaubonus. Vide supra p. 269, 36. (*Ed. Casaub.* p. 630. F.)

XIV. p. 637. A. Telestes: ἀναστρωφῶν ex Eustathio ad Il. P. p. 1108, 1=1144, 41. Pindaro memoriæ vitio tribuit H. Stephanus Thes. Ling. Græc. Tom. II. p. 52. H. Lege vero χορδᾶν.

XIV. p. 638. D. Chionides: Ἐν ἐννέ' ἂν χορδαῖς κατεγλυκήνατο. *Vulgo* ἐν ἐννέα χορδαῖσι, *omissa particula.*

XIV. p. 642. F. Alexis: ἀρτέον

Τράπεζαν· ἀπονίψαι δοτέον· προσοιστέος
Στέφανος, μύρον, σπονδή, λιβανωτὸς, ἐσχαρίς·
Τράγημα δοτέον ἔτι, πλακοῦντος ἁπτέον.

Vulgo ἀρτέον τράπεζαν ἀπονίψασθαι—τραγήματα.

XIV. p. 643. E. Antiphanes:

θεὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἦν
'Εκεῖνος, εἰδὼς τὴν ἀληθῶς μουσικήν.

Vulgo εἰδὼς τἀληθῶς μουσικήν.

XIV. p. 644. D. βουλόμεθα γὰρ τοὺς γάμους. γὰρ omittit MS. Lege βουλόμεσθα. (R. H.)

XIV. p. 644. F. *Ed. Casaub.* τὸν ἄμητα χαιρίσπου καῖε ἐς πέττιν τινά.

τὸν Ἄμητα χαιρίππου κέαι ἐς πέττιν τινά. MS. Ven. i. e. Τὸν ἄμητα, ΧΑΙΡΙΠΠΓ, ΟΥΚ ΕΑΙΕCΠΠΕΤΤΕΙΝ τινά. Chærippus supra X. p. 415. E. (R. H.)

XIV. p. 645. C. Nicochares sive Nicophon apud Athen. p. 645. C. Etymolog. M. p. 367, 32. Ἔχω (sic malim) μὲν ἄρτους, μᾶζαν, ἀθάρην, ἄλφιτα, Κόλλικας, ὀβελίαν καὶ μελιτοῦτταν, ἐπιχύτους. Ita laudat Piersonus ad Mœrin p. 85. Sed valde ineleganter istud καὶ inseritur. Quare deleatur auctoritate Etymologi. Penultima in κόλλικας producitur. Hipponax apud Athen. p. 304. B. Καὶ κρίθινον κόλλικα δούλιον χόρτον. Idem mendum in Posidippo apud Athen. p. 87. fefellit Salmas. Plin. p. 792.

XIV. p. 649. B. Theopompus:

Τοῦτ' ἦν πίῃς, ῥᾴων ἔσει τὴν οὐσίαν.

Ταύτην πίῃς καὶ ῥᾷον—vulgo, ut apud Grot. p. 555. ῥᾴων ἔσει, ut Euripid. Ion. 893. (ubi ἀπονησαμένη pro ἀπονισαμένη legendum cum Valckenaerio Diatrib. XVI. p. 164.) Herc. Fur. 1411. (ῥᾷον φέρειν illustrat Valckenaerius Diatrib. X. p. 113.) Dictye apud Plutarch. II. p. 106. A. Anon. apud Suid. v. ἀνέφερον.

XIV. p. 650. A. πατέονται pro πατέοντι Valckenaer. ad Herodot. II. 66. (H. D.)

XIV. p. 652. B. *ξενικῷ δὲ οὐδενὶ οὔτε βρώματι οὔτε πότῳ ᾤετο δεῖν ὁ ἐξ ἀρχῆς τοὺς βασιλεῖς χρῆσθαι.*

Male Larcherus ad Herodot. III. 134. (Not. 207.) "*Je crois qu'il faut lire ὁ ἐξ ἀρχῆς βασιλεύσας τοὺς βασιλεῖς χρῆσθαι.*" *Scripsit in Larcheri exemplari Porsonus,* Il faut lire avec MM. Ruhnken et Valckenaer sur Theocrite I. 147. *ὁ Ξέρξης.*

XIV. p. 652. E. *ἀτταγῆνα pro ἀταγῆνα corrigit Porsonus.* (*H. D.*)

XIV. p. 652. F. Aristophanes: *Οὐδὲν γὰρ ὄντως γλυκύτερον τῶν ἰσχάδων.* Vulgo *οὕτως.*

XIV. p. 653. A. *Ὅτι δὲ καὶ πεφωσμένας ἰσχάδας ἤσθιον, Φερεκράτης δείκνυσιν κ. τ. λ.*

Lege *πεφωγμένας.* Mox enim ita Etymologus in MS. Dorvill. *Φωγῦναι τὸ φρύγειν· Ἀλλ' ἰσχάδας μοι προελέτω πεφυγμένων.* i. e. *πρόελε τῶν πεφωγμένων.* (*R. H.*)

XIV. p. 660. F. *Porson. Append. ad Toup.* IV. *p.* 474. "Leviculum in eadem voce (*κρέας*) mendum hæret apud Athenæum XIV. p. 660. (apud Grotium Excerpt. p. 893.)

Ἔθυσ' ἱερεῖον πρῶτος, ὤπτησεν ΚΡΕΑΣ·
ΩΣ δ' ἦν τὸ κρέας ἥδιον ἀνθρώπου κρεῶν——

Vulgo *ὤπτησε κρέα. Ἴσως δ'*— quod partim correxit Casaubonus."

XIV. p. 661. D. *Ed. Casaub.* *Τά τ' ἔνδον εὐπρεπῆ ποίει λαβών.* *Porsonus* delet *ποίει,* et notat; *εὐτρεπῆ* Biblioth. Crit. II. p. 61. v. 685. C. sed *εὐτρεπῆ* ediderat Grotius Excerpt. p. 895. (*H. D.*)

XIV. p. 662. C. D. Baton: *ἀναγεγράμμεθα.* Vide p. 660. B. Cetera sic lege,

ἀλλὰ καίεται λύχνος,
Καὶ βιβλί' ἐν ταῖς χερσὶ, καὶ φροντίζομεν,
Τί Σόφων καταλέλοιπ', ἢ τί Σημωνακτίδης
'Ο Χῖος, ἢ Τυνδάριχος ὁ Σικυώνιος,
Ἢ Ζωπυρῖνος: αὐτὸς εὕρηκας δὲ τί;
Τὰ μέγιστα: ποῖα ταῦτα; τοὺς τεθνηκότας
['Οταν περ ὀσφρανθῶσι, ποιῶ ζῆν πάλιν.]

Ed. Casaub. Καὶ βιβλίον ταῖς χερσὶν, καὶ φροντίζομεν Τί σοφὸν καταλελοιπέναι, ἢ τὶς ἡμῶν Ἀκτίδης—Τὰ μέγιστα πόσα ταῦτα τοὺς τεθνηκότας. *Ultimum versum supplevit Porsonus, notans*, Vide supra VII. p. 289. A. Polluc. VI. 71. (*R. H.*) In primo versu legendum Σιβύνη. *Ed. Casaub.* Σιβύννη.

Lib. XV. p. 667. A. Antiphanes:

Οἶ δεῖ λαβεῖν τὸ ποτήριον δεῖξον νόμῳ.
Αὐλητικῶς δεῖ καρκινοῦν τοὺς δακτύλους.

Non Αὐλητικῶς δὲ—Mox, ὦ Πόσειδον, ὡς ὕψου σφόδρα. Vulgo ὕψους.

XV. p. 667. B. C. Plato:

Τὴν χεῖρα μὴ σκληρὰν ἔχειν μέλλοντα κοτταβίζειν.

Vulgo μὴ σκληρὰν ἔχειν τὴν χεῖρα μέλλοντα κ.

XV. p. 668. C. Callippus: *Ed. Casaub.* 'Ο δ' ἀγρυπνήσας τὸν πυραμοῦντα λήψεται. Dele τὸν, et lege

'Ο διαγρυπνήσας πυραμοῦντα λήψεται.

quod mirum est non vidisse Kusterum ad Aristoph. Eq. 277.

XV. p. 669. B. Cratinus:

Πίνειν μένοντα τὸν καλῶς εὐδαίμονα
Κρεῖττον· μάχης δ' ἄλλοισι καὶ πόνου μέλοι.

μὲν ὄντα pro μένοντα Grot. p. 907. male. Confer Toup.

in Suid. Cur. Noviss. p. 11. Euripid. Heracl. 702. Aristoph. Acharn. 1051. *Vulgo* μάχας.

XV. p. 671. E. 673. D. Anacreon:

Μεγίσθης δ' ὁ φιλόφρων
Δέκα δὴ μῆνες, ἐπείδη
Στεφανοῦταί τε λύγῳ, καὶ
Τρύγα πίνει μελιηδέα.

Ita dividit Porsonus, et legit, Στεφανοῦταί τε λ. *pro* στ. τῇ λύγῳ. (*H. D.*)

XV. p. 679. D. E. Eubulus:

Στεφάνους ἴσως βούλεσθε· πότερ' ἑρπυλλίνους,
Ἢ μυρτίνους, ἢ τῶνδε τῶν ἠνθισμένων;
Τῶν μυρτίνων βουλόμεθα τούτων, [εἰ θέλεις·]
Σύ τ' ἄλλα πώλει πάντα, πλὴν τῶν μυρτίνων.

Vel forsan, τῶν διεξηνθισμένων. usurpatur ἐξηνθισμένον a Philemone VII. p. 288. E. *Vulgo* πότερον ἑρπ. Ἢ μ. ἢ τῶν διηνθημένων. *Verba* εἰ θέλεις *addit Porsonus.*

XV. p. 681. D. Post χαμαιπίτυν adde οἱ δὲ ὁλόκυρον ex MS. Mediceo apud Abr. Gronovium ad Ælian. H. A. viii. 7. (*R. H.*)

XV. p. 683. F. Nicander: ΦΥΛΑCCΙΝΗ γὰρ πάντα διοιγομένοισιν ἐφίζει Ἑρπετά. *Casaubonus in margine*, γρ. Φύλλα σίνει γὰρ πάντα, διοιγομένοισι δ' ἐ. Ἑ. *Porsonus,* Sensum vidit Casaubonus; verba minus dextre administravit. Lege ΦΥΛΛΟCΙΝΗ.

XV. p. 684. F. Timachidas: Pro περικαλλὲς, ὅν ῥα— lege περικαλλέος, ὅ ῥα— Vide Animadv. (*H. D.*)

XV. p. 685. A. Pherecrates: ὦ μαλάχας μὲν ἐξερῶν. Forsan ἐξεμῶν. (*H. D.*)

XV. p. 685. C. Nicostratus: Τὴν δευτέραν τρά-

πεζαν εὐπρεπῆ ποίει. Forsan εὐτρεπῆ. Vid. p. 661. D. (*H. D.*)

XV. p. 685. F. Alexis: ἐπεὶ δ' ὁρῶ
'Εξοινον ἤδη, παύσομαί σ' ἐρεσχελῶν.

Ultima pro Athenæi verbis cepit J. Piersonus ad Mœrin p. 160. Ad eundem locum respexit Athenæus XIV. p. 613. C. ubi verba ista, 'Εξοινος ἐποίει ταῦτα, pessime pro Poetæ verbis cepit Dalecampius, cum sint Ulpiani, dicentis, Alexin temulentum fuisse, cum ista scriberet.

XV. p. 686. A. Sophocles Achivorum Syndipnis:
Φορεῖτε, μασσέτω τις, ἐγχείτω βαθὺν
Κρητῆρ'· ὅδ' ἁνὴρ, ὃς πρὶν ἂν φάγῃ καλῶς,
Ὅμοια καὶ βοῦς ἐργάτης ἐργάζεται.

Vulgo Κρατῆρα. ὁ δ' ἀνὴρ οὐ πρὶν ἂν φάγῃ——

XV. p. 690. D. Aristophanes Thesmoph. Sec.
Ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', οἷ' ἐπνευσέν ὁ μιαρὸς
Φάσκωλος εὐθὺς λυόμενός μοι τοῦ μύρου,
Καὶ βακκάριδος.

Quæ paullo correctiora sunt, quam quæ protulit Salmasius in Solin. p. 752. b. C. *Vulgo* οἷον ἔπνευσ' ὁ μ. Φ. εὐθὺς λουόμενός μοι——

XV. p. 690. E. Aristophanes Dætaleusin: Φέρ' ἴδω, τί σοι δῶ τῶν μύρων. ψάγδαν φιλεῖς. Vulgo Φέρ' εἴδω.

XV. p. 691. A. Amphis:
Ἀκήκοας σὺ, δέσποτ', ἤδη πώποτε
Τὸ θυμίαμα τοῦτο;

Non δέσποτᾰ δή. ἤδη πώποτε ut Eupolis IX. p. 392. E. Ὄρτυγας ἔθρεψας σύ τινας ἤδη πώποτε; vulgo θρέψας.

XV. p. 691. C. Ἀντιφάνης δ' ἐν Φρεάρρῳ· *Porsonus* Φρεαρρίῳ.

XV. p. 691. E. Alexis: Οὐ γὰρ ἐμυρίζετ' ἐξ ἀλα-

βάστρου. Lege ἀλαβάστου ex Eustathio ad Il. Σ. p. 1219, 28. ed. Bas. (*H. D.*)

XV. p. 693. A. Nicostratus:

κἀγώ, φιλτάτη.
Μετανιπτρίδ' αὐτῷ τῆς ὑγιείας ἔγχεον.
Λάβε τῆς ὑγιείας δὴ σύ. φέρε τύχῃ 'γαθῇ.
Τύχη τὰ θνητῶν πράγμαθ', [ἡ] πρόνοια δὲ
Τυφλόν τι κἀσύντακτόν ἐστιν, ὦ πάτερ.

Confer XI. p. 487. B. *Ed. Casaub.* μετανίπτρια δ'.— Λάβε τῆς ἡγείας δὴ σύ. φέρε τύχᾳ ἀγαθῇ.

XV. p. 693. B. Xenarchus: Ὡς ὑπό τι νυστάζειν γε καὐτὸς ἄρχομαι. pro εὔποτι. Confer Machon. XIII. p. 579. C. Idem ibid. D.

Ἄνω μὲν οὔ φησ'· ὑπό τι γὰρ δέδοικά σε,
Μή μου προπεσούσης τοὐμπλόκειον ἐκτράγῃς.

(Vulgo οὖν γε φησίν.——τό τ' οὐμπλόκιον.) Diphilus IV. p. 157. A. Casaubon. ad Sueton. Jul. 41. Ælian. XIV. H. A. 9. Julian. Cæs. p. 317. C.

XV. p. 693. D. —προσφέρεσθαι τὰ σίτια ἀκρατούμενος, ὃν κ.τ.λ. Lege sine ulla mutatione ἀκράτου μὲν ὅσον— Valckenaer. Diatr. p. 279. (*H. D.*)

XV. p. 695. A. Carcinus: Εὐθὺν χρὴ τὸν ἑταῖρον [ἔμεν καὶ] μὴ σκολιὰ φρονεῖν. Sic MS. teste G. Cantero Nov. Lect. III. 31. p. 246. *Vulgo* εὐθέα χρὴ τὸν ἑταῖρον μὴ σκ. φρ. (*H. D.*)

XV. p. 695. E. *Porsonus,*

Ἔγχει δὴ κώθωνι, διάκονε, μηδ' ἐπιλήθου,
Εἰ χρὴ τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οἰνοχοεῖν.

Ed. Casaub. Ἐγχεῖ κώθωνι, διάκονε, μ. ἐ. Εἰ δὴ χρὴ— Misere sensum et metrum pervertit Brunckius Analect. Vol. I. p. 158. (*H. D.*)

XV. p. 697. B. ἐκοσμήσατο. τοιαῦτα λέγοντος—Lege, deletis quæ male repetuntur literis, ἐκόσμησα. (*H. D.*)

XV. p. 698. F. Hegemon: Καί ποτε τὶς. εἴπῃ μικρὸν— *Ita corrigit Porsonus. Vulgo* εἴπῃσι μικρόν.

XV. p. 699. D. οὕτω δ' εἰπεῖν Νεάνθην ἕνα τῶν περὶ Ἄτταλον ἱστορικῶν. ἐν ᾱ pro ἕνα Valckenaer. ad Schol. in Euripid. Phœniss. p. 734. (*H. D.*)

XV. p. 700. A. *Ed. Casaub.* Ἀναξανδρίδης δ' ἐν Ὑβρίου κοβυ λαβὼν τὸν φανὸν ἅψοις μοι λύχνον. *Ex similibus literarum formis eruit Porsonus,* Ἀναξανδρίδης δ' ἐν Ὕβρει·

Οὔκουν λαβὼν τὸν φανὸν ἅψεις μοι λύχνον;

addens, ἅψεις *habere MS. Ven.* (*R. H.*)

XV. p. 700. C. Ἀριστοφάνης δ' Ἱππεῦσι.
Fortasse Ἀντιφάνης, ut supra XI. p. 503. B.

XV. p. 702. A. *Porson. Supplem. Præf. ad Hec. p.* xxxii. " Notus est Ariphronis Sicyonii Pæan apud Athen. XV. p. 702. A. Τᾶς τ' εὐδαίμονος ἀνθρώποις βασιληΐδος ἀρχᾶς. Sic editiones Casauboni, qui tamen ex Epitome legit ἰσοδαίμονος, quod habent etiam Plutarchus de Virt. Mor. p. 450. B. de Frat. Amor. p. 479. A. Sextus Empiricus adv. Mathem. XI. 49. In editione Aldina Athenæi est ἰϛδαίμονος, quod Typothetæ videtur erratum, qui ϛ (id est σο) cum ϛ confuderit. Diverso sensu dixit ἰσοδαίμονα Pindarus Nem. IV. 137."

XV. fin. *Ed. Aldina* ἢ τὸ πιθανότατον. *Porsonus in margine,* ποθεινότατον Eustathius ad Il, Σ. p. 1164, 24 = 1223, 26.

NOTÆ ET EMENDATIONES

IN

ÆSCHYLUM.

IN PROMETHEA VINCTUM.

VERS. 23. ed. Stanl. Χροιᾶς ἀμείψεις ἄνθος. Solon apud Cl. Alex. Strom. VI. p. 814.

v. 59. Δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρον. πόρον Synes. Epist. 147. p. 288. A. sed πόρους Aristoph. Eq. 756. et Schol. Marcellin. in Vit. Thucyd. p. 2. l. 9. Dionys. Halicarn. A. R. VII. 36. p. 1390. ed. Reisk.

v. 132. Κραιπνοφόροι δέ μ' ἔπεμψαν αὖραι. Nonnus II. p. 23.

v. 172. Καίτοι μ' οὐ μελιγλώσσοις πειθοῦς. MS. Oxon. καί μ' οὔτι. lege καί μ' οὔτε. confer 244. 5. 260. 1. Eurip. Orest. 293. ἐγώ θ' ὁ τλήμων, ut legendum est pro ἐγὼ δ', utque edere debebat Brunckius ex Marklandi emendatione.

v. 186. Οἶδ' ὅτι τραχὺς καὶ παρ' ἑαυτῷ
Τὸ δίκαιον ἔχων Ζεύς.

Eurip. Supp. 441. Sext. Empiric. adv. Mathem. II. 31. μηδένος γὰρ ἐπιστατοῦντος νόμου, ἕκαστος ἐν χειρὶ τὸ δίκαιον εἶχε.

v. 190-1. Τὴν δ' ἀτέραμνον στορέσας ὀργὴν,
Εἰς ἀρθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλότητα—

Suid. v. Διογένης. J. Fr. Gronov. Obs. III. 22. p. 636. Callim. Fr. 199. Homerid. H. in Merc. 521. Ruhnken. Ep. Crit. I. p. 28.

v. 192. Σπεύδων σπεύδοντι τόθ' ἥξει.
Vulgo ποθ'.

v. 248. Θνητοὺς ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον.
Plato Gorg. 523. D.

v. 271. Καί μοι τὰ μὲν παρόντα μὴ δύρεσθ' ἄχη.
Errat Kusterus ad Hesych. v. δυάζει. Taylorus Lect. Lysiac. IX. p. 701. (*Vide eum ad Eurip. Hecub.* 728, *Med.* 160.)

v. 302. ἢ θεωρήσων τύχας Ἐμὰς ἀφῖξαι— Scholiastes B. legisse videtur ἢ θεωρὸς ὢν Τύχας ἐμάς, Dorice scilicet.

v. 347. Οὐ δῆτ', ἐπεί με χ' αἱ κασιγνήτου τύχαι
Τείρουσ' Ἄτλαντος. Non καί.

v. 354. Τυφῶνα θοῦρον, πᾶσιν ὃς ἀντέστη θεοῖς.
Porsonus legebat Τυφῶνα θοῦρον, ὅστις ἀντέστη θεοῖς. In Sophocl. Œd. Tyr. 118. MS. Trin. inserit πάντες post γάρ. In Aristoph. Av. 1080. δείκνυσι πᾶσι habet Suidas v. Φιλοκράτης. cf. Eurip. Phœniss. 520. cum Gataker. Adv. Misc. p. 174. B. Sophocl. Œd. Tyr. 110. cum Suid. v. ἁλωτόν. [Eurip. apud Stob. lxii. Gr. p. 261.] Plut. Op. Mor. p. 988. A. Aristoph. apud Etym. 394, 32. Ter. Hec. II. i. 13. in Bembino. [Calv. Quinct. p. 449. Aquil. 40.] Quinct. X. I. 24. *omnes* pro *magni*

MS. Goth. Edd. Jens. Colin. Æschyl. Theb. 256. H. in Cerer. 481. Pausan. II. 14. p. 143. Epigr. apud Plut. II. p. 870. F. Dion. Chrysost. 39. p. 459. C. Euripid. Plutarch. p. 526. C. D. Laert. IV. 35. Herodot. VI. 86, 1. p. 477, 34. omittit πάσης Stobæus XXVII. p. 195, 38. τάν τε pro πάντες legendum in Demosthene de Corona p. 503.

v. 355. Σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι συρίζων φόνον.
δειναῖσι Tzetz. ad Lycoph. 177. Sed ibi MS. recte σμερδναῖσι.

v. 379. Ὀργῆς νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι;
Ψυχῆς Plutarch. Cons. ad Apoll. p. 102. B. Eustath. p. 696, 33. 1005, 21. probante Gatakero A. M. P. VIII. p. 487. C. Casaubono ad Athen. p. 65. Vid. Tragicus anonymus apud Tertullian. Pall. V. p. 57. Sanctii Minerv. III. 14. p. 503.

v. 384. Ἔα με τήνδε τὴν νόσον νοσεῖν.
Cf. Ælian. ap. Suid. vv. ἱεροφάντης. τηκεδόνι. φρίκη. Toup. III. p. 200. (II. *p.* 244. *ed. nov.*)

v. 389. Ἠ τῷ νέον κρατοῦντι παγκρατεῖς ἕδρας;
Ed. Glasg. τῷ νέον θακοῦντι. Cf. Soph. ap. Stob. Grot. p. 371. ubi ed. pr. f. 89. ἄκουσιν.

v. 457. ἄντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις.
Vid. Eurip. Herc. Fur. 608. *Locus est,* Χρόνῳ δ' ἀνελθὼν ἐξ ἀνηλίων μυχῶν.

v. 453. Ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χείματος τέκμαρ.
Οὐκ ἦν γὰρ Achilles Tatius Isagog. in Arat. Phænom. 456. Ἐξηῦρον Stob. f. 79. p. 341. Grot. alterum tantum Ach. Tat. Sic Aristoph. Nub. 137. restitue ἐξηυρημένην ex Etymologo Magn. p. 808. Mox σύνθεσις et ἐργάνην

Stob. omissa copula: σύνθεσιν Grot. sed in 470. σ' tantum omittit. ηὑρέθη in Sophoclis Antig. 412. Ed. Ald. ηὕροντο duo MSS. apud Thucyd. I. 58. ηὔχετο Xenophon. Mem. I. 3. 2. in MS. apud Ernesti.

Sententiam post hæc scripta mutavit Vir magnus, nam in Euripide ubique εὗρον et ἐξεῦρον edidit.

v. 531. παρ' Ὠκεανοῖο πατρὸς
Ἄσβεστον πόρον.

Ὠκεανοῦ Ald. Rob. sed Ὠκεανοῖο Hesych. vid. Salmas. Plin. Exerc. p. 431. b. D.

v. 576. Ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀτοβεῖ δόναξ.

Laudat Plutarchus de Ira cohib. p. 456. A. quod non meminerat Bodæus a Stapel ad Theophrast. Hist. Plant. IV. 12. p. 478. a.

v. 610. Λέξω τορῶς σοι πᾶν, ὅ,τι χρῄζεις μαθεῖν.

630. 1. 2. sub Sophoclis nomine citat Etymologus p. 762, 29. ubi melius legitur ὅπερ χρῄζεις. Nominis errorem indicavit Vir Doctus Misc. Obs. Nov. et Dec. 1732. Vol. I. T. II. p. 414.

v. 615. Τλῆμον Προμηθεῦ, τοῦ δίκην πάσχεις τάδε;

δίκης Auctor X. Π. (*i. e.* Χριστοῦ Πάσχοντος) 700.

v. 616. Ἄρμοῖ πέπαυμαι τοὺς ἐμοὺς θρηνῶν πόνους.

Laudat Tzetzes ad Lycophr. 106.

v. 626. Μήτοι με κρύψῃς τοὖθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν.

Scholiastes ad hunc versum senarium citat, qui a sermone non distinguitur. Ἃ δεῖ γενέσθαι, ταῦτα καὶ γενήσεται. Eubul. ap. Ath. p. 34.

v. 637. Ὡς τἀποκλαῦσαι κἀποδύρασθαι τύχας.

Imitatur Euripides apud Stobæum Gesn. p. 409. Grot.

469. Galenum IV. fin. de Hippocr. et Plat. Dogm. qui veram lectionem servavit. Nostri locum oblitus erat Valckenaerius Diatr. p. 197. cf. Theb. 658. Sophocl. Electr. 1126. Plutarch. II. p. 455. C.

v. 687. συνθέτους λόγους.
Accius apud Nonium, p. 260, 22. Sallust. Jug. 85.

v. 725. Σαλμυδησσία γνάθος.
Cf. Schol. Soph. Œd. T. 205.

v. 764. Τί δ' ὄντιν'; οὐ γὰρ ῥητὸν αὐδᾶσθαι τάδε.
V. Orph. Argonaut. 936. ap. Ruhnken. Ep. Crit. I. p. 69. n. ed. 107. Eurip. Bacch. 464. Aristoph. Av. 1710.

v. 767. Ἣ τέξεταί γε παῖδα φέρτερον πατρός.
Citat Tzetzes ad Lycophr. 178.

v. 957. Τρίτον δὲ τὸν νῦν τυραννοῦντ' ἐπόψομαι.
κοιρανοῦντ' recte conjecerat Stanleius. Idem mendum ex Euripidis Dictye apud Stobæum p. 171. tit. 42. (44. Grot.) sustulit Salmasius.

IN SEPTEM CONTRA THEBAS.

Titul. Θήβας Schol. in Antholog. I. 1. (citat id. I. 11.) Philemon ap. Stob. Grot. p. 221. Eustath. Il. K. p. 809, 37. Od. Θ. p. 1596, 26.

v. 42. Jurasse septem duces ad aram Pluvii Jovis tradit Pausanias II. 19. p. 154. Locum tangit Aristides II. p. 317.

v. 223. ———ἀλλ' οὖν θεοὺς
Τοὺς τῆς ἁλούσης πόλεος ἐκλείπειν λόγος.

Liban. in Excerpt. Græc. Soph. ac Rhet. apud Allat. p. 376. ἴσως κἀκεῖνο ἔπειθεν ἑαυτὸν (Ajax Oilei) ὡς ἐκλέλοιπεν ἡ θεὸς ἑαλωκυῖαν τὴν πόλιν. Diodor. Sic. XIII. 59.

v. 263. Μοχθηρὸν, ὥσπερ ἄνδρες, ἣν ἁλῷ πόλις.

Ita lege pro ἄνδρας, ὧν. ἄνδρες dant duo MSS. Brunckii, Edd. Ald. Turn.

v. 260. Αὐτὴ σὺ δουλοῖς καί με καὶ πᾶσαν πόλιν.

Ed. Glasg. κἀμὲ καὶ σὲ καὶ πόλιν. Soph. Œd. T. 64. Eurip. Phœn. 440. (447.)

v. 293. Μέλει, φόβῳ δ' οὐχ ὑπνώσσει κέαρ.

Citat Plotius de metris p. 2643. qui recte ὑπνώσσει.

v. 481. Ὃς οὔτι μαργῶνθ' ἱππικῶν φρυαγμάτων
Βρόμον φοβηθείς. Vulgo μάργων.

v. 495. Ἅλω δὲ πολλὴν, ἀσπίδος κύκλον λέγω,
Ἔφριξα δινήσαντος.

Laudat Schol. ad Aristoph. Vesp. 18. Distinguit post ἀσπίδος Salmasius ad Solin. p. 227. b. D. sed ut hic fit G. J. Vossius Etymol. v. Aspis.

504. Βακχᾷ πρὸς ἀλκὴν, Θυὰς ὣς, φόβον βλέπων.

Θυιὰς Brunck. probat Ruhnkenius Ep. Crit. I. p. 51.

v. 539. Βλάστημα καλλίπρωρον, ἀνδρόπαις ἀνήρ.

ἀνδρόπρωροι Empedocles apud Plutarch. T. II. p. 1123. B. Aristotel. Phys. II. 8.

v. 566. Ἔξωθεν εἴσω τῷ φέροντι μέμψεται.

ἢ 'ξωθεν *Porsonus.* Vulgo ἔξωθεν. Similiter Ἡ 'μπειρία legendum pro ἐμπειρία in Euripid. Peleo apud Stobæum 126.

v. 598. Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει.
δίκαιος *pro* ἄριστος *Ed. Glasg.* δίκαιος Plato Pol. II. p. 362. A. Plutarch. Aristid. p. 320. C. Damasc. apud Photium p. 1032, 55. ubi adde κατὰ τὸν Αἰσχύλον ex Suida, qui locum exscripsit v. δίκαιος. ἄριστος tamen habet Plutarchus Apophth. p. 186. B. Etiam respicit Basilius de leg. Græcor. libr. p. 92. ed. Grot. Cl. Alexandrinus Strom. I. p. 319, 21. δίκαιος alludens Sopater in Hermog. inter Aldi Rhett. T. II. p. 30. Suid. v. δοκιμάσας in edd. Med. Ald.

v. 599. Βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος.
αὔλακα Plutarch. Op. Mor. p. 88. B. Damasc. pp. 1032, 56. 1056, 40. ἄλοκα Plato, Plutarchus bis. φρενὸς Plato, Plutarch. ter. φρενῶν Damascius priore loco. *Plutarchi loca sunt,* T. I. *pp.* 56. 152. T. V. *p.* 586. *ed.* HSt.

v. 600. Ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα.
Ἀφ' ἧς *Ed. Glasg.* ἀφ' ἧς Plutarch. Aristid. p. 320. C.

v. 625. Φιλεῖ δὲ σιγᾷν ἢ λέγειν τὰ καίρια.
Vide Choeph. 580. Eum. 277. Julian. Cæsar. p. 328. D.

v. 795. Διαχειρίᾳ ποτὲ λαχεῖν
Κτήματα.
Διὰ χερὶ ποτὲ λ. *Ed. Glasg.* Photius v. λῆξιν· τὸ διανείμασθαι χρήματα, διαλαχεῖν.

v. 828. Ὦ μεγάλε Ζεῦ, καὶ πολιοῦχοι
Δαίμονες.
πολισσοῦχοι θεοὶ Tzetz. ad Hesiod. Op. p. 41.

IN PERSAS.

v. 152. Βασίλεια δ' ἐμὴ προσπιτνῶ.

τὴν προσπιτνῶ edidit Brunckius ex Heathii conjectura. Lege προσπιτνῶμεν.

v. 237. Κἄτι πρὸς τουτοῖσιν ἄλλο, πλοῦτος ἐξαρκὴς δόμοις.

Vulgo Καὶ τί.

v. 349. Ἀνδρῶν γὰρ ὄντως ἕρκος ἐστὶν ἀσφαλές,
Vulgo ὄντων.

v. 419. θάλασσα δ' οὐκ ἔτ' ἦν ἰδεῖν,
Ναυαγίων πλήθουσα καὶ φόνου βροτῶν.

Valcken. ad Herodot. VII. 207. Suppl. 500.

v. 581. Τοκῆες δ' ἄπαιδες.

Lege, ob metrum, τοκέες, ut βασιλέες Theb. 810. *(quem versum in Edit. Glasg. uncinulis inclusit.)*

v. 597. Αἱμαχθεῖσα δ' ἄρουραν
Αἴαντος περικλύστα
Νᾶσος ἔχει τὰ Περσῶν.

Vulgo ἄρουρα, contra metrum.

v. 742. Ζεὺς ἐπέσκηψεν τελευτὴν θεσφάτων.

ἀπέσκηψεν Valckenaer. ad Eurip. Hippol. 438.

v. 776. Πεμπτὸς δὲ Μάρδος ἦρξεν.

Μέρδις *Ed. Glasg.* Μέρδις emendaverat Rutgersius Var. Lect. III. 10.

v. 844. Ὡς τοῖς θανοῦσι πλοῦτος οὐδὲν ὠφελεῖ.

† πλοῦτος *Ed. Glasg.* Pro πλοῦτος habent χρήματ'

Magister v. ὠφελῶ. Scholiastes ad Eurip. Orest. 680. Triclinius ad Sophocl. Antig. 566. Pro fragmento incerto cepit Pauwius.

v. 918. Εἴθ' ὄφελε, Ζεῦ, κἀμὲ μετ' ἀνδρῶν
Τῶν οἰχομένων
Θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψαι.

Vulgo ὤφελε Ζεύς.

v. 1025. Τόνδε τ' οἰστοδέγμονα—(ΧΟ. Τί τόδε λέγεις σεσωσμένον;) Θησαυρὸν βέλεσι. Ita legendus et distinguendus locus. Vulgo, Τανδί τ' οἰστοδέγμονα, cum plena distinctione.

IN AGAMEMNONEM.

v. 37. —οἶκος δ' αὐτὸς, εἰ φθογγὴν λάβοι,
Σαφέστατ' ἂν λέξειεν.
Rutil. Itin. I. 31.

v. 149. Δέξια μὲν, κατάμομφα δὲ φάσματα στρουθῶν.
Dele στρουθῶν, ex Il. B. 311. et sequ. interpolatum.

v. 290. Φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγέλου πυρὸς
Ἔπεμπεν.

ἀγγάρου Wesseling. ad Diodor. Sic. XIX. 57. T. II. p. 362. Simile quid accidit in Herodoti MSS. III. 126.

v. 588. Δόμοις ἐπασσάλευσαν ἀρχαῖον γάνος.
Lege ἀρχαίοις.

v. 621. Ἄλλου πρὸς ἀνδρὸς μᾶλλον ἢ χαλκοῦ βαφάς.
Τινὸς πρὸς—χαλκὸς Auctor X. Π. 64.

v. 624. αἱ δὲ κερωτυπούμεναι βίᾳ.
κεροτυπούμεναι citat Wassius ad Thucyd. II. 84. (*Ita ed. Glasg. Vid. Præf. ad Hecub. p.* viii.)

v. 699. Ἐκ τῶν ἀβροτίμων προκαλυμμάτων.
ἀβροπήνων Salmas. ad Solin. p. 78. a. D. (*Ita ed. Glasg.*)

v. 859. Πειρασόμεσθα πῆμ' ἀποστρέψαι νόσον.
Ita lego, pro πήματος τρέψαι νόσον. πῆμα νόσου ut πῆμα ἄτης apud Sophocl. Aj. 363. πῆμα νόσου Philoct. 778.

v. 941. Γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦσ' ἐμοί.
Sic forsan legendum pro διαφθεροῦντ' ἐμέ.

v. 1007. Pro τι refingunt τιν' Pauwius et Heathius.
Lege, Εὔχομαι δ' ἀπ' ἐμᾶς τάδ'
Ἐλπίδος ψυδῆ πεσεῖν
Ἐς τὸ μὴ τελεσφόρον.

v. 1070. Σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῳ χερί.
Herodot. IV. 113.

v. 1561. Τοῦτο· πρὸς ἡμῶν κάππεσε, κάτθανε.
Dele κάππεσε, κάτθανε, et subaudi ἐστι.

v. 1621. Αἴγισθ', ὑβρίζειν ἐν κακοῖσιν οὐ σέβω.
(† κακοῖσιν *ed. Glasg.*) Var. lect. in Thucyd. III. 59.

v. 1633. Πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε, μὴ πήσας μογῇς.
(† πήσας *ed. Glasg.*) Schol. MS. Gotting. ad Pindar. Pyth. II. fin. παίσας. Lege πταίσας.

v. 1664. Ἀλλὰ καὶ τάδ' ἐξαμῆσαι πολλὰ δύστηνον ὁ ἔρως.
(δύστηνον θέρος *ed. Glasg.*) Eurip. apud Stob. Grot. p. 71. 377.

IN CHOEPHOROS.

v. 64. Δι' αἷμά τ' ἐκποθὲν ὑπὸ χθονὸς τροφοῦ. Lege Δι' αἷματ' ἐκποθένθ'— confer infra 282. Ἐκ τῶν πατρῴων αἱμάτων. Agam. 1302. Musgrav. ad Phœniss. 1540. (*Cf. Porsonum ad Phœniss.* 20.)

v. 120. Καὶ ταῦτά μοι 'στὶν εὐσεβῆ θεῶν πάρα. Non μοῦ 'στιν ut vulgo.

v. 142. Καὶ τοὺς κτανόντας ἀντικατθανεῖν δίκῃ. Vulgo δίκην.

v. 195. Ἀλλ' εὖ σαφ' ᾔδη τόνδ' ἀποπτύξαι πλόκον. Vulgo σαφηνῆ.

v. 270. Ἄτας ὑφ' ἧπαρ θερμὸν ἐξαυδώμενος. Confer Accium in Epigonis apud Nonium p. 185, 20.

v. 332. Δίπαις τοί σ' ἐπιτυμβίδιος Θρῆνος ἀναστενάζει. Vulgo τοῖς ἐπιτυμβιδίοις. Confer 340.

v. 372. Pro ὀδυνᾶσαι γάρ, ut citat Valckenaerius ad Euripid. Hippolyt. . . . . . lege ὀδυνᾷ γάρ, ut sit versus parœmiacus.

v. 401. Pro Παρὰ τῶν προτέρων φθιμένων, lege Π. τ. πρότερον. Philem. Stob. 27. 194. 29. 127. Ὡς ἡδέως
πρότερα
μοι γέγονε τὰ πρότερον κακά.

v. 433. Πατρὸς δ' ἀτίμωσιν ἆρα τίσει'. i.e. τίσειε. non τίσει, quod vulgatur.

v. 529. Αὐτὴ προσέσχε μαζὸν ἐν τ' ὀνείρατι. Ineptit J. C. Pauwius. Lege ἐν τῷ 'νείρατι. vide 524. 539. 548. et Καὐτή. *Ita dedit Porsonus in Ed. Glasg. nisi quod ibi* μασθὸν, *errore, ut videtur, typographico pro* μαστόν. *Cf. notam ejus in Eurip. Hec.* 144.

v. 592. Ἀλλ' ὑπερτόλμων ἂν ἀν-
δρὸς φρόνημα τίς λέγοι;

Ita lego, inserto ἂν, et in Strophe cum Heathio.

v. 606. Lege Καίουσα, et in antistropha 616. πεισθεῖσα cum Heathio. Phrynichus Pleuroniis ap. Pausan. X. 31. Rutil. Itin. II. 53.

v. 875. Lege conjunctim, πανοίμοι.

v. 888. Δόλοις ὀλούμεθ', ὥσπερ οὖς ἐκτείναμεν.
Vulgo οὖν pro οὖς.

Sententiam, ut videtur, post hæc scripta mutavit Vir magnus, memor fortasse versus 94. ejusdem fabulæ. Semel monendi sunt Lectores, notulas hasce in Æschylum, maximam partem plures abhinc annos, viginti quinque minimum, in Adversariis Porsoni exaratas fuisse.

v. 928. Transpone ἐθρεψάμην ὄφιν.

v. 1052. Pro μὴ φοβοῦ νικῶν πολύ. lege νικῶ.

IN EUMENIDAS.

v. 207. Οὐ γὰρ δόμοισι τάσδε πρόσφορον μολεῖν.
Non τοῖσδε.

v. 285. Ὅστις προσῆλθεν ἀβλαβεῖ ξυνουσίᾳ.
Lege ὅσοις. Schol. ἐβλάπτοντο γὰρ οἱ μυσαροῖς ξυντυγχάνοντες. Vulgo μυσαροί.

v. 357. ed. Turneb. Τίθασος. Herodicus ap. Athen. IV. p. 219. F. Epicrates XIII. p. 570. D. Eustath. p. 1403, 56. Anaxilas XIV. p. 655. A. Meleagr. apud Brunck. I. p. 27.

IN SUPPLICES.

v. 345. *Αἰτοῦσι μὴ 'κδῷς παισὶν Αἰγύπτου πάλιν.* Lege *μὴ 'κδούς.*

v. 917. *'Επεὶ οὐκ ἀκούεις * τῶν ἐμῶν λόγων.* *Porsonus* *'Επεὶ οὐκ ἀκούετ' ὀξὺ τῶν ἐ. λ.* Homer. Il. P. 256. Eurip. Orest. 1544. Apoll. Rhod. III. 253. Plato de Rep. III. p. 404. A. de Legg. II. p. 661. ed. Serran. Schol. ad Sophocl. Œd. Tyr. 787. Sophocl. Electr. 30. Plut. II. p. 766. C. Teles Stobæi 38. p. 231, 23. Dio Chrys. VIII. p. 136. Themist. Orat. II. p. 32. C.

IN SOPHOCLEM.

IN ŒDIPUM TYRANNUM.

Vers. 12. ed. Brunck. δυσάλγητος γὰρ ἂν Εἴην. δυσανάλγητος Suid. v. ἀνάλγητος. lectionibus, ut videtur, duabus in unum conflatis.

v. 35. ἄστυ Καδμείων μολών. Καδμεῖον Victor. V. L. XXX. 9.

v. 57. Ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω. πόλιν Stob. XLVI. p. 326. pro ἔσω.

v. 58. Pro ὦ παῖδες οἰκτροὶ, ὦ φίλ' Οἰδίπους satis corrupte Suid. v. γνωτός.

vv. 62. 63. 64. Tres versus in duo contraxit Teles Stobæi XCIII. (XCV.) p. 516, 30. Τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἓν ἔρχεται· Ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν, καὶ πόλιν, καὶ σὲ στένω.

vv. 86-7-8. ut Incerti exstant in Stobæo Grotii p. 457.

v. 87. Ἐσθλήν· λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
Κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.

Inserit αὐτὰ post γὰρ Suidas v. δύσφορα, et mox legit ἐξιόντα. Sedem versuum detexit Toup. in Suid. I. p. 113. sed αὐτὰ recte omittit editio Mediolanensis.

v. 107. Τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινάς. αὐθέντας et τινα Suid. v. ἐπιστέλλει. sed αὐτοέντας edd. Med. Ald.

v. 130. τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν. τὸ πρὸς ποσὶν Suid. v. ποικιλῳδός.

v. 161. *In prioribus Edd. legebatur* θρόνον εὐκλεᾶ θάσσει. Lege, ob metrum, εὐκλέα. Confer Nicænetum Athenæi XV. p. 673.

v. 174. Ἰηΐων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες. ἰήων καμάτων Etymol. M. p. 463. οὐκ ἀνέχουσι τῶν πόνων Suidas v. ἀνέχει. Ἰήων καμάτων.

v. 212. Μαινάδων ὁμόστολον. Ita quoque citat Valckenaerius Epist. ad. Rover. p. 80. *Ita Brunck. vulgo* μονόστολον.

v. 296. Corrupte citat Suidas v. ᾧ μή. recte v. τάρβος.

v. 336. Ἀλλ' ὧδ' ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανεῖ. (*Ante Brunckium* φανῇ.) Ἀλλ' ὅδ' ἄτεγκτος καὶ ἀτελεύτητος φανεῖς Suid. v. ἄτεγκτος. φανεῖ Eustath. ad Iliad. Δ. p. 441.

v. 379. Κρέων γέ σοι πῆμ' οὐδὲν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί. Plutarch. II. p. 117. A.

v. 380. Ὦ πλοῦτε, καὶ τύραννι. τυραννὶς Stob. p. 338.

v. 413. Σὺ καὶ δεδορκὼς οὐ βλέπεις ἵν' εἶ κακοῦ. Reiskius p. 21. *Quasi suam correctionem dedit Brunckius, Vulgo* δέδορκας κοὐ βλ.

v. 433. Οὐ γάρ τι σ' ᾔδη μῶρα φωνήσοντ'. ᾔδη Valckenaerius ad Eurip. Hippol. 792. *Vulgo ante Brunck.* ᾔδειν.

v. 434. Σχολῇ σ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην. Suidas, Σχολῇ γ' ἄν. Lege Σχολῇ γ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς σ' ἐστειλάμην.

v. 456. Σκήπτρῳ προδεικνύς. τῷ ζωστῆρι προδείξαντα Cod. Arch. Herodoti IV. 10.

v. 472. Κῆρες ἀπλάκητοι. ἀναμπλάκητοι Suid. in v. Ald. Sed in Suida reponendum esse ἀναπλάκητοι ex serie literarum liquet.

v. 525. Πρὸς τοῦ δ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι
Πεισθεὶς ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγει.

Lege λέγοι ex Aldo, et 3 MSS. a Burtono collatis.

v. 551. 2. Pessime corrupit Grotius in Stobæi Rer. N. p. 119.

v. 620. Εἰ δ' ἡσυχάζων προσμένω.
Ita olim ediderat Brunckius anno 1779. *Porsonus notat*, προσμενῶ ceteræ edd. recte.

v. 628. Εἰ δὲ ξυνιεῖς μηδέν. *Turnebus* ξυνίῃς. ξυνίεις Ald. Schol. ed. Rom.

v. 761. Ἀγροὺς σφε πέμψαι κἀπὶ ποιμνίων νομάς. σφ' ἐπιπέμψαι Suidas v. ἄποπτον. sed locum om. MS.

v. 847. Τοῦτ' ἔστιν ἤδη τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον. Ita Ald. Suid. ed. Med. *Vulgo*, εἰς ἡμᾶς ῥέπον.

v. 874. Ὕβρις, ἣν πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν. ᾗ—μάταν Stob. XLVII. p. 338.

v. 890. Καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται,
Ἢ τῶν ἀθίκτων ἕξεται ματάζων.

v. 890-1. ex 2 diversis lect. conflatos putat Reiskius p. 22.

v. 978-9. laudat Theophilus ad Autolyc. p. 74. ed. Oxon. quod cum non recordaretur Jos. Scaliger. misere locum corrupit ad Manilium p. 68.

v. 993. Ἦ ῥητόν; ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι. *Ita correxerat Porsonus, antequam Brunckius Sophoclem ediderat. Vid. supra p. 40.*

v. 1002. Τί δῆτ' ἔγωγ' οὐ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἄναξ. Ed. Ald. οὐχὶ pro οὐ. Lege, Τί δῆτ' ἐγὼ οὐχὶ— confer Markland. ad Eurip. Iph. Taur. 955.

v. 1035. Δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην. καλὸν Eustath. p. 88, 16. frustra improbante Valckenaerio ad Phœniss. 818.

v. 1182. Ἰοὺ, ἰού· τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ. πάντα μ' ἐξήκει Reisk. p. 22.

v. 1368. Laudat Scholiastes ad Eurip. Hecub. 332.

v. 1407. Satis inepte citat Suidas v. ὦ πόσ'. T. II. p. 759.

v. 1409. Ἀλλ', οὐ γὰρ αὐδᾷν ἔσθ', ἃ μηδὲ δρᾷν, καλόν. —οὐδέ γ' αὐδᾷν ἔσθ' ἃ μὴ δρᾷν ἢ καλόν. Suid. v. ἀλλ' οὐδέ γ'. ἃ μηδὲ δρᾷν ἢ edd. Med. Ald. καλὰ Stob. XV. p. 132.

vv. 1449. 50. citat Suidas v. οἰκητής, ut monuit Toupius II. p. 169.

Cetera loca, quæ ex Sophocle citat Suidas, indicavit Porsonus: sed cum hæc præceperit Musgravius in Editione Oxoniensi an. 1800. hic apponere, molem foret voluminis inutiliter augere.

IN ŒDIPUM COLONEUM.

vv. 39. 40. γῆς τε καὶ σκότου κόραι. Citat Suidas v. Εὐμενίδες. ubi σκότους legitur.

v. 64. τῇ ξυνουσίᾳ πλέον. πλέω Suid. v. ξυνουσίᾳ.

v. 99. *Ita Edd. vulg.* ὑμῖν Suid. v. νηφάλιος θυσία. quomodo legendum monuit Burtonus, et post eum Toupius in Suid. III. p. 156.

v. 188. Ἄγε νῦν σύ με, παῖς, ἵν' ἂν εὐσεβίας
Ἐπιβαίνοντες, τὸ μὲν εἴπωμεν—

Vulgo παῖ. εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες nequaquam solicitandum: vide Philoct. 1599.

v. 261. τὸν κακούμενον ξένον. *Turnebus* καλούμενον. κακούμενον Suid. v. δόξα Ald. Reisk. p. 30.

v. 370. Οἵα κάτεσχε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον. τρισάθλιον Suid. v. οἵα. notante et improbante Toupio in Suid. II. p. 186. qui in 371. legit κἀλιτηρίου. *Vulgo* κἀξ ἀλιτηροῦ. *Brunckius* κἀξ ἀλιτηρίου.

v. 445. Ἐκ ταῖνδε δ', οὐσαῖν παρθένοιν.
Notat Porsonus, δισσαῖν. Eurip. Iph. Taur. 490. δύο.

v. 607. μόνοις οὐ γίγνεται Θεοῖς τὸ γῆρας, οὐδὲ κατθανεῖν ποτέ. *Edd. vett.* γίνεται. γίγνεται et μόνοισιν Philostrat. Vit. Apollon. VII, 7. θεοῖσι Ald. Philostrat. Mox οὐδὲ μὴν θανεῖν Philostrat. a quo hos versus citantes Gatakerus et Heathius veram sedem ignorarunt.

v. 674. Τὸν οἰνῶπ' ἀνέχουσα κισσόν.

φῖνοπ' Suid. v. ἀν' οὖς ἔχων, indicatus a Toupio in Suid. I. p. 44.

v. 682. κατ' ἦμαρ αἰεί.— ἀεὶ Ald. Suid. v. οὐρανία ἄχνη, designatus a Toupio II. p. 181.

v. 836. Πόλει μαχεῖ γάρ, εἴ τι πημανεῖς ἐμέ. Non μάχῃ—πημαίνεις.

v. 808. Χώρις τό τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὸ τὰ καίρια. *Edd. vett.* καὶ τὰ καίρια—τὸ καίρια Suid. v. χωρὶς, probantibus Heathio et Gatakero, τὸ τὰ καίρια Toup. in Suid. III. p. 316. et mox ταῦτα κἀν καιρῷ. *Toupium secutus est Brunckius.*

v. 873. ῥήμασίν σ' ἀμύνομαι— σ' omittit Suidas v. ἀμυνόμενοι recte a Kustero restitutum.

1153. *Edd. vett.*

Πρᾶγος δ' ἀτίζειν οὐδέν' ἀνθρώπων χρεών.

οὐδὲν Suid. v. πρᾶγος. Recte Marklandus ad Euripid. Suppl. 19. οὐδὲν ἄνθρωπον. ut Scholiastes legit, ita emendandus; ἄνθρωπον δέ φησιν ὄντα ΟΥΔΕΝ ΠΡΑΓΜΑ κακίζειν ΔΕΙ. pro οὐ δεῖ πράγματα κακίζειν ἀεί. πρᾶγμα recte Suidas.

v. 1139. Corrupte citat Suidas v. θαυμάσας, notante Toupio in Suid. II. p. 48.

v. 1189. Ἔφυσας αὐτόν· ὥστε μηδὲ δρῶντά σε
Τὰ τῶν κάκιστα δυσσεβεστάτων, πάτερ,
Θέμις, σέ γ' εἶναι, κεῖνον ἀντιδρᾷν κακῶς.

δυσσεβεστατ', ὦ πάτερ, Θέμιν Dawes. Misc. Crit. p. 342. Θέμιν quoque citat cl. Mudge apud Heathium. κάκιστα δυσσεβεστάτων, et 1188. μηδὲ, Toup. in Suid. II. p. 80. κακίστων κάσεβεστάτων Idem III. præf. Utrobique autem

Θέμις retinet, et σέ γ' εἶναι vertit *quod ad te attinet.* μηδὲ quoque Dawes. ubi supra.

Hæc ille ad marginem ed. Johnsonianæ juvenis adscripserat, ubi κακίστων—μήτε. *Brunckius Toupio obsecutus est.*

v. 1259. πίνος Reisk. p. 34. (*ita Brunck. vulgo* πόνος.)

v. 1266. Τοῦτο μὴ 'ξ ἄλλων πύθῃ.
Vulgo τἄλλα μὴ 'ξ. ἀ. —τἀμὰ Reisk. p. 34.

v. 1346. Οἰδίπου.— Οἰδίπους Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 1434.

v. 1507. Citat Suidas v. νέορτον. notante Toupio II. p. 154.

v. 1531. (1601. *ed. Johnson.* Τοῦ ζῆν ἀφίκῃ.) Lege ob metrum, ex Aldina, ἀφικνῇ. Male vulgatum citat Jo. Toupius in Suid. II. p. 6. Hen. Valesius ad Harpocrat. p. 164.

v. 1596. Κοίλης τ' ἀχέρδου. κἀπὸ λαΐνου τάφου.
Citat Suidas v. ἄχερδος. ubi Kusterus cum Cantero Nov. Lect. III. 3. legit κἀπὶ. mox ἔδυσε Suid. v. δυσπινῆ. improbante Kustero.

v. 1625. φόβῳ δείσαντας. Sic ὕπνῳ γ' εὕδοντα Œd. Tyr. 65. φόβῳ τάρβουσαν Trachin. 176. φρίκῃ τρέμουσαν Eurip. Troas. 1043. ταρβοῦντες φόβῳ Herc. Fur. 973.

v. 1751. Παύετε θρῆνον, παῖδες· ἐν οἷς γὰρ
Χάρις ἡ χθονία νῦν ἀποκεῖται
Πενθεῖν οὐ χρή.

Vulgo ξυναποκεῖται.

v. 1773. Δράσω καὶ τάδε, καὶ πάνθ', ὅποσ' ἂν
Μέλλω πράσσειν.

Ita lege: non ὅσα ἂν cum editis, neque ὅσα γ' ἂν cum Heathio. Vide Æschyl. Prometh. 121. Theb. 876. 934. Aristoph. Pac. 558.

IN ANTIGONAM.

v. 40. Λύουσ' ἂν ἢ 'φάπτουσα προσθείμην πλέον; Κλύουσ' Reisk. p. 23.

v. 53. Ἔπειτα μητὴρ καὶ γυνὴ, διπλοῦν ἔπος. *Edd. vett.* διπλοῦν πάθος. διπλοῦν ἔπος (quod ex Scholiaste edidit Brunckius) egregie Valckenaerius, judice Heathio, ad Euripid. Phœniss. 415.

v. 55. Τρίτον δ' ἀδελφὼ δύω μίαν καθ' ἡμέραν. *Ita Edd. vett.* δύο Reisk. p. 24. (*quod ex MSS. edidit Brunckius.*)

v. 67. Memoriæ vitio ut Euripidis laudat Eustathius ad Iliad. K. p. 789.

v. 86. πολλὸν ἐχθίων ἔσει.—πλεῖον ἐξωλέστερος Lycophr. 667. (*vide eum ad Eurip. Hecub.* 624.)

v. 134. Ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γᾷ πέσε ταντἀλωθείς. *Edd. vett.* ἀντίτυπος δ' ἐπὶ γᾶν. Ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γᾷ Schol. MS. apud Valckenaerium ad Euripid. Phœniss. 1193. Eustathius ibidem laudatus; et ita edidit Brunckius contra metrum. Lege Ἀντιτύπα δ' ἐπὶ γᾷ. Ἀντίτυπα quoque edd. Aldin. Francofurt. Schol. et γᾷ.

v. 188. τοῦτο γιγνώσκων. Ita Stob. XXXVII. p. 230. *Edd. vett.* γινώσκων.

v. 190. τοὺς φίλους ποιούμεθα. λόγους Stobæus.

v. 196. Τάφῳ τε κρύψαι καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι. *Edd. vulg.* ἀφανίσαι. ἀφαγνίσαι edidit Canterus. πάντα γ' ἁγνίσαι Toup. in Suid. I. p. 67.

v. 211. Σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως Κρέων. Σὲ ταῦτ' Toupius in Suid. I. p. 60. Post hunc deesse versum judicat Reiskius p. 24.

v. 223. τάχους ὕπο.—σπουδῆς ὕπο Aristotel. Rhetoric. III. 9. ut legisse videtur Scholiastes.

v. 232. Citat Plutarchus Tom. II. p. 48. A.

v. 255. Ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὔ. Οὐδὲν γὰρ Ald. Vulgata citans distinguit post ἠφάνιστο Toupius in Suid. I. p. 68.

v. 313. τοὺς πλείονας Ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους. εἴδοις Ald. sed recte ἴδοις Etymol. M. p. 168, 25.

v. 317. Τί δέ; ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου; Τί δαί; *edd. vett.* Τί δέ; Markland. ad Eurip. Suppl. 94. et MS. teste Brunckio ad Æschyl. Prometh. 1031. qui ita edidit. Τί δαί;—ὅπη Plutarch. Tom. II. p. 509. C. Τί δέ; autem recte habet Plutarchi editio Aldina p. 504. totius versus metrum et sensum pessundedit Grotius Excerpt. p. 149.

v. 324. Κόμψευε νῦν τὴν δόξαν.—K. τὴν δόκησιν Moschopul. p. 20, 62.

v. 334. Τοῦτο καὶ πολιοῦ πέραν. γὰρ pro καὶ Reisk. p. 25.

v. 354. ἠνέμοεν φρόνημα. Lege ἀνέμοεν ex Aldina.

v. 384. Ἥδ' ἔστ' ἐκείνη τοὔργον ἡ 'ξειργασμένη. *Ita olim correxerat Porsonus.*

v. 450. ὁ κηρύξας τάδε.—κηρύσσων Clem. Alex. Strom. IV. p. 585.

v. 456. Οὐ γάρ τι νῦν τε κἀχθὲς, ἀλλ' ἀεί ποτε
Ζῇ ταῦτα, κοὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου 'φάνη.

Οὐ μέν τοι νῦν γε—καὶ οὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου ἐφάνη Plutarch. Tom. II. p. 731. C. Οὐ γάρ τοι νῦν καὶ χθὲς, ἀλλ' ἀεί ποτε Ζῇ πάντα καὶ οὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου φανῇ. p. 1074. E. quem hinc corriges. νῦν τε—τοῦτο—φανῇ Aristotel. Rhetoric. I. 14.

v. 467. Eustath. p. 529, 18.

v. 479. Φρονεῖν μέγ', ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας.
ὃς prave Eustath. ad Iliad. A. p. 55.

v. 514. Πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβῆ τιμᾷς χάριν;
δυσσεβῆ Reisk. p. 26. (*Brunckius ex MSS. Vulgo* δυσσεβεῖ.)

v. 523. Οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν.
Male συνεκθεῖν editur apud Plutarch. Tom. II. p. 53. C. quod fraudi fuit Xylandro non tantum, sed et Gatakero ad M. Antonin. V. 36. notante Valckenaerio ad Euripid. Phœniss. 397. p. 147.

v. 560. Posteriora ob structuram citat Eustathius ad Iliad. Θ. p. 725.

v. 563. Οὐ γάρ ποτ', ὦ 'ναξ, οὐδ' ὃς ἂν βλαστῇ μένει
Νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται.

'Αλλ' οὐ γὰρ, ὦ 'ναξ—κακῶς πράξασιν Plutarch. Tom. II. p. 460. E. πράσσουσι edidit Brunckius, recte, si præsens tempus sit servandum. (*vulgo* πράττουσι). Male βλαστοῖ apud Eustath. ad Iliad. Θ. p. 720. ut supra, citat quoque Plutarchus I. p. 742. A.

v. 591. *δυσήνεμον.* Lege ex Scholiis, *δυσάνεμον,* quod firmat Aldina. (*edidit Brunckius.*)

v. 602. *νερτέρων ἀμᾷ κόνις.* *Ita Edd. vett.* *ἀμᾷ κοπὶς* Reiskius p. 27. probante Valckenaerio Diatrib. cap. 21. p. 225. et ita edidit Brunckius: cum ejus nota confer Eustath. p. 170,

v. 628. Τῆς *μελλογάμου τάλιδος* Suid. v. *τάλις.* ante *τάλιδος* inseruit Aldus Τῆς *μελλογάμου νύμφης.* *Vulgo deest τῆς μελλογάμου.*

v. 672. *Ἀναρχίας γὰρ μεῖζον οὐκ ἔστιν κακόν.* *Ἀναρχίας δὲ* Stob. XLI. p. 250,

v. 678. *Κοὔτοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα.* Lege *γυναικῶν* ex v. 680. et Eustathio p. 759, 39.

v. 707. Citat propter structuram Eustathius ad Homer. Iliad. B. p. 237.

v. 710. *κἤν τις ᾖ σοφός—* *κεἴτις* Th. Magister v. *εἰ.*

v. 714. *παρῳδεῖ* Phoruscus apud Athen, VIII. p. 344. A.

v. 717. *Ἀλλ' εἶκε θυμὸν, καὶ μετάστασιν δίδου.* Non *θυμοῦ,* nec *θυμῷ.* *iram remitte.* *εἴκω* accusativum habet Œd. Col. 1178. Philoct. 465.

v. 736. Corruptum hunc versum censet Marklandus.

v. 742. *Ὦ παγκάκιστε.* Lege ex Plutarcho Tom. II. p. 483. C. *Ὦ παῖ κάκιστε.* (*Vid. eum ad Eur. Orest.* 301.)

v. 781. Eurip. fr. apud Athen. VI. p. 270.

v. 823. Vide Joan. Davis. ad Ciceron. Tusc. Disp. III. 26.

v. 875. Σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργά.
ὤλεσσεν Etymolog. M. p. 173, 38.

v. 941. *Ed. Johnson.* Τὴν βασίλειαν μούνην λοιπήν. βασιλίδα Ald. Schol. Unde Toupius in Suid. I. p. 73. legit βασιλίδα τὴν μούνην. postea tamen p. 74. hanc conjecturam retractans. Ita autem edidit Brunckius.

v. 955. *Edd. vett.* Ζεύχθη δ' ὀξυχόλως παῖς ὁ Δρύαντος. ὀξύχολος Reisk. p. 28. (*quod edidit Brunckius.*)

v. 974. Brunckii not. pro Eustath. p. 157. l. 757.

v. 1008. Μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο.
Hujus versiculi, ab Eustathio p. 680. citati, sedem oblitus est Ruhnkenius ad Timæum p. 133. (p. 184. *ed. sec. ubi locum adsignavit.*) Similem memoriæ lapsum de Euripid. Hecub. 345. passus est H. Valesius ad Harpocration. p. 6.

v. 1028. Αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει.
Αὐθάδειά τοι Stob. XVIII. p. 154.

v. 1037. τὸν πρὸς Σαρδέων Ἤλεκτρον. (*Ita Brunckius pro vulgato* πρὸ Σ.) πρὸς etiam Eustath. ad Iliad. B. p. 366, 30.

v. 1111. ἐπειδὴ Ald. Reisk. p. 29. *Vulgo* ἐπειδὰν, *quod mutavit Brunckius.*

v. 1166. ἄνδρες. — ἀνδρὸς Ald. et 1167. omittit, quem tamen agnoscunt Athenæus VII. p. 280. B. XII. p. 547. C. Eustath. ad Il. N. p. 957.

v. 1168. Πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα,
Καὶ ζῆ τύραννον σχῆμ' ἔχων·
Πλούτει—ζῆ imperative Eustathius ad Iliad. H. p. 681.

ut citat quoque Joan. Toupius ad Suid. II. p. 5. πλουτεῖ vero et ζῇ Athenæus VII. p. 280. C. πλούτει Eustath. p. 957. πλούτει- ζῇ Ald. ζῇ Eustath. p. 157.

v. 1275. λακπάτητον *Edd. vett.* λαξπάτητον Eustath. in Iliad. Z. 65. p. 625. λεωπάτητον Ald. Reisk. p. 29.

IN TRACHINIAS.

vv. 2. 3. 4. 5. citat Suidas v. αἰῶνα. ubi ἐκμάθοις ed. Med. (*sc. pro* ἐκμάθοι.) 3. Θάνῃ Stobæus Grotii p. 439. (*pro* θάνοι.)

v. 30. Καὶ νὺξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον.
ἀπωθεῖται δεδεγμένον Suid. v. πόνος. Recte autem Scholiast. ad Aj. 877. unde Suidas descripsit, vulgatum citat.

v. 80. εἰς τὸν ὕστερον—.τό γ' Reisk. p. 37.

v. 114. Κύματ' ἂν εὐρέϊ πόντῳ.
Vulgo κύματα. Œd. Tyr. 1367. Κρείσσων γὰρ ἦσθ' ἂν (non ἦσθα) μηκέτ' ὢν ἢ ζῶν τυφλός. (Brunckius εὐρεῖ κύματα πόντῳ.)

v. 203. Αἴ τ' ἐκτὸς αὐλῆς.—αὐγῆς Valckenaer. probante Reiskio p. 38.

v. 292. Τῶν μὲν παρόντων, τῶν δε πεπυσμένη λόγῳ. Hinc conficere voluit Musgravius Præf. ad Eurip. Hippol. anapæstum in quarto loco tragici admittendum senarii. Contra contendit Toupius in Suid. I. p. 87. secundam in πεπυσμένη rite corripi. Vide et II. præf. Scaliger τὰ δὲ πεπυσμένη. (*Vid. Appendix ad Toup. T.* IV. *p.* 441.)

v. 380. Πατρὸς μὲν οὖσα γένεσιν Εὐρύτου ποτέ. γὰρ Reisk. p. 39.

v. 400. 4. 1. 3. 2. 5. ordinat Reiskius p. 39.

v. 584. Φίλτροις δ' ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα. ἐάν που Eustath. ad Iliad. K. 206. p. 799.

v. 716. Τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον οἶδα. Lege οἶδα in Etymol. p. 165, 6. ubi errat Sylburgius. (*Etymologus* βάλλοντ'—οἶδε.)

v. 726. Τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος. *Ed. Johnson.* Τὴν ἐλπίδ'. *Notat Porsonus,* Τὴν δ' Ald. Reisk. p. 41.

v. 744. Τὸ γὰρ Φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἀγέννητον ποιεῖν; δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιῆσαι Suidæ ed. Mediolan. (δύναιτ' ἂν ἀγένητον *legere solebat Porsonus.*)

v. 749. Πατρὸς δεδορκὼς, κοὐ κατὰ γλῶσσαν κλύων. (*Ita edidit Brunckius. Olim* καὶ κατὰ γλ. κλ.) κοὐ κατὰ γλῶσσαν κλύων Jer. Markland. ad Euripid. Supplic. 684.

v. 789. Βοῶν, ἰύζων· ἀμφὶ δ' ἔστενον πέτραι. Melius Δάκνων, ἰύζων· ἀμφὶ δ' ἔστενον πέτραι ex D. Laert. X. 137. Forsan et Λοκρῶν τ' ὄρειοι πρῶνες. (*pro* Λοκρῶν ὄρ.)

v. 801. Ἀλλ' ἆρον ἔξω, καὶ μάλιστα μὲν μέθες
Ἐνταῦθ', ὅπου με μή τις ὄψεται βροτῶν.

Lege μάλιστα μέν με θές.

v. 910. Εἴ που φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας. Ita quoque laudat Dawesius Misc. Crit. p. 256. Sed ex Turnebi var. lect. legendum, Εἴ του—.

v. 946. Ἢ καὶ πλέους τις ἡμέρας λογίζεται.

(*Edd. Steph. Johnson.* πλείους.) πλέους Ald. πλείους Eustath. ad Iliad. K. p. 801.

v. 968. προκηδομένα. προσκηδομέναν Reisk. p. 42.

v. 990. Ἆρ' ἐξῄδης ὅσον ἦν κέρδος—
(*Edd. vulg.* ἐξῄδεις.) ἐξῄδης Ald. Vide Valckenaer. ad Homer. Il. X. 280. p. 56.

v. 1048. Ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ καὶ λόγῳ κακά.
Ὦ πολλὰ δῆτ' ἔργῳ τε καὶ λόγῳ S. Clark. ad Homer. Iliad. A. 395.

v. 1060. Plutarch. II. p. 813. E.

v. 1098. —ὑβριστὴν, ἄνομον, ὑπέροχον βίαν.
Edd. vett. ὑπείροχον. ὑπέροχον S. Clark. ad Homer. Iliad. B. 426. probante Heathio. Reisk. p. 44. (*quasi suam correctionem dedit Brunckius.*)

v. 1155. Παίδων δὲ, τοὺς μὲν— τε Reisk. p. 44.

vv. 1203. 4. citat Suidas v. ἀραῖος. ubi ὢν deest in ed. Med.

v. 1232. Οἴμοι. τὸ μὲν νοσοῦντι θυμοῦσθαι, κακόν.
Τὸ δ' ὧδ' ὁρᾶν φρονοῦντα τίς ποτ' ἂν φέροι;
τῷ μὲν—Τὸν δ' Suid. v. οἴμοι. sed Τὸ δ' ed. Med.

v. 1245. (1259. *ed. Johns.* Δείλαιος, ὡς ἐς πολλά γ' ἐπαπορεῖν ἔχω.) Lege ex Aldina, πολλὰ τἀπορεῖν (*ita edidit Brunckius.*) Male Heathius τὠπορεῖν ut Ald. MS. (*Harl.*)

v. 1293. Πολλὰ δὲ πήματα καὶ καινοπαθῆ. Sic legendum, inserta copula. Æschyl. Agam. 63. Πολλὰ παλαίσματα καὶ γυιοβαρῆ.

Collatio TRACHINIARUM *Ed. Johnson. an.* 1708. *cum MS. Harl.* 5743. *a Porsono confecta.*

24. ἤμην] MS. ἤμην
27. λέχος] λάχος
42. αὐτοῦ] αὐτοῦ
44. οὐχὶ βαιὸν] οὐχ ἠβαιὸν
57. νέμοι — πράσσειν] νέμει—πράττειν
59. εἴτι] τι om.
67. μύθοις εἴτι] μύθοις γ' εἴτις
76. ἔλειπε] ἔλιπε
97. τοῦτο] τούτῳ
98. πόθι μοι πόθι παῖς] πόθι μοι παῖς
102. διссαῖς ἀπείροις] δισσαῖσιν ἀπείροισι
111. εὐναῖς τ' ἀνανδρώτοις] τ' om.
116. κύματα] κύματ'
120. ὥστε] ὥσπερ
124. ἐπιμεμφομένα σ'] ἐπιμεμφομένας
129. πάντων] πάντα
132. κυκλοῦσ'] κυκλοῦσιν
137. βέβηκε] βέβακε
146. ἐκμάθοις παθοῦσα νῦν δ'] ἐκμάθῃς παροῦσα νῦν τ'
154. τότ'] τόδ'
157. οὔπω] οὕτω
161. ξυνθήματα] ξυνθήμαθ'
166. διαιρετὸν νέμοι] διαιρετὴν μένειν
175. Δωδῶνι] Δωδώνη
193. ὅπως τοι] τοι om.
200. μεθεῖτο] μεθεῖστο
208. ἀνολόλυξον] ὀλολύξετε
209. ἀλαλαγαῖς] ἀλλαλαῖς
214. ὁμοῦ δὲ καὶ] καὶ om.
218. ἐλαφηβόλον] ἐλαφοβόλον
221. τύραννʼ ἐμᾶς] τύραννε τᾶς ἐμᾶς
230. παρῆλθ' ἐς τόνδε] παρῆλθε τόνδε
231. προυνέπω.] προὐννέπω
242. τέλη] τελεῖ
258. ἐδήχθη] ἐδείχθη
259. προσβαλὼν] προσλαβὼν
261. παισὶ καὶ γυναικὶ] παιδὶ γυναικί τε
269. λέγων] λέγω
273. ἔχων] ἔχω
276. θατέρᾳ] θητέρᾳ
279. οὐ 'λύμπιος] 'Ολύμπιος

299. πολλὴ δ' ἀνάγκη] πολλή 'στ' ἀνάγκη
308. ποι] πη
315. τίς δ' ἡ—φιτύσας] τίς ἡ—φυτείσας
318. κρίνοις] κρίνεις
325. τις—σέ γ' ἥτις] τοι et om. σέ γ' ἡ
326. ἆρα] ἄρα
337. οἷ] ῆ
338. τε] δὲ
339. ἀμμείνασ'] ἐμμείνασ'
341. ἃ δεῖ] γ' ἃ δεῖ.
347. ταῖσδέ τ'] τ' om.
387. τοι] τι
399. τραχείας] ταχείας
403. ἐξειδὼς] ἐξοιδὼς
408. ἅ] ὅ
417. ποικίλασ'] ποικίλλασ'
430. ταῦτά γ' εἰσήκουσ'] ταῦτ' εἰσήκουσεν
437. τόνδε] om.
441. ἐπιστήτω] ἀποστήτω
459. θέλῃς] θέλεις
460. πᾶν τἀληθὲς] πάντ' ἀλ.
463. φράσουσ'] φράσ'
476. ἄλλον—δ' ἐμ'] οὖρον—δέ μ'
480. ἀγνώμονα] ἀναγνώμονα
484. οὕνεχ'] οὐχ
502. κενὸν] καινὸν
505. ἐκφέρεται] φέρεται
510. Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας] Ποσειδάονα τινὰ κατ' ὀραγαίας
511. τάνδ'] τήνδ'
522. ἴσαν] ἦσαν
530. ὀλόεντα] ὀλέοντα
531. στόνος] στόλος
539. ὡς] ὥστε
550. τελούμενος] καλούμενος
558. τῶν ὑπεκτρέπειν] τόν δ' ὑπεκτρέχειν
560. καλῆται] καλεῖται
573. ἐπ'] ἐν
580. σ'] om.
586. στέρξῃ—σοῦ] στέρξαι—τοῦ
590. κεῖνος] ἐκεῖνος
592. στυγῶ] σιγῶ
594. τοῖσδ'] τοῖς
596. πεπαύσομαι] πεπαύσεται
600. που] πω
601. οὐδ' εἰ] εἰ μὴ
602. πειρωμένη] πειρωμένους
611. φέρεις] φέρῃ
637. προσδέγματ', αὐτήν θ' ὡς] προσδέργματ' αὐτὴν ὡς
640. πρὶν] πρῷ
641. ποθούμεθα] ποθουμένα

644. περιναιετάοντες] παραναιετάοντες
645. μέσσαν] μέσαν
646. παρ'] παρὰ
659. δυοκαιδεκάμηνον] δυοδεκάμηνον.
661. πελάγιον] πελάνου
669. πρινὴ] πρὶν
686. παθεῖν] μαθεῖν
693. με] om.
694. πικρᾷ] πικρῷ
699. σώσειν] σώζειν
704. συμπτύξασ'] συμπήξασ'
723. ἔθελγέ μ'] ἔθελγεν
728. χὤσπερ ἂν θίγῃ] χὤσπερ ἂν θίγει
733. ὁρμῇ] ὀργῇ
744. ἂν ἁρμόζοι] ἄρ' ἁρμόζει
749. μητέρα σ' ἢ] μητέρ' ἢ
762. δὴ] δ' εἰ
769. πολυθύτους] πολυθέτους
780. ἀνίει] ἀνήει
787. ἐνέγκοι] ἐνέγκας
791. πνευμόνων] πλευμόνων
823. προὔλαβες] προὔβαλες
826. ἀφέρπεις] ἐφέρπεις
828. ἀφέρπειν] ἐφέρπειν
833. τήνδ'] ταύτην δ'
837. ὅ, ττ'] ὅτ'
838. τ'] om.
839. καὶ τάδ'] κατὰ δ'
842. ποτ'] ποτε
844. φονία] φοινία
848. ἕτερον] om.
852. Νέσσου γ' ὑποδολόμυθα κέντρα] Νέσσου θ' ὑπο φοίνια δολόμυθα κέντρ'
855. δόμοισι] δόμοις
858. ὀλεθρίαισι] ὀλεθρίαις
860. ἀδινῶν] ἀδινῶς
867. ἀγακλειτὸν] ἀγακλυτὸν
868. Ἡρακλέ'] Ἡρακλέους
869. τοῦ] om.
882. ὡς] om.
883. σημανοῦσα] σημαίνουσα
898. αἰχμᾷ] αἰχμὰν
906. τίς] τί
915. ἔτλη χεὶρ] ἔτλη τις χεὶρ
919. στρώννυνθ' — ἀντῴη] στόρνυνθ' — ἀντοίη
921. προσπίπτουσ'] προσπτύσσουσ'
922. ὅτου] ὅπου.
922. ἐξαίφνης] ἐξέφνης
939. ἔτ'] om.
949. ᾤμωξεν] ᾤμοξεν
964. πότερα πότερ' ἂν] πότερ' ἂν πότερα
968. ἐλπίσα] ἐλπίσιν
969. δ'] τ'. et om. τε
973. Ζηνὸς] Διὸς

980. ἔκλαιον—ἀηδών.] προὔκλαιον—ἀηδὼν,
981. ξένων] ξένοι
982. πᾶς—φορεῖ] πᾷ—φρονεῖ
983. προσκηδομέναν] προκηδομένα
995. ὤ] om.
1002. ἀλήκτοις] ἀλλήκτοις
1005. ἐξῄδεις] ἐξείδῃς
1011. νῦν] om.
1016. ὤφελον — ἀκήλητον] ὄφελον—ἄκλητον
1019. ἰατορίας] ἰακτορίας
1021. ἰδοίμαν] ἰδοίμην
1022. ἐᾶτέ με] ἐᾶτέ μ᾽ ἐᾶτέ με
1027. ἤπταί μου νόσος. ἤδ᾽ αὖθ᾽ ἕρπει. ποῦ πόθεν ἔστ᾽ ὤ] ἤπται μου τοτοτοί. ἤδ᾽ αὖθ᾽ ἕρπει. πόθεν ἔστ᾽ ὤ
1036. ῥώμαν] ὤμαν
1045. ἰὼ, ἰὼ] semel
1046. δειλαία] δειλέα
1052. κλῄδος] κληῖδος
1059. εὔνασον, εὔνασον ὠκυπέτῃ] εὔνασόν μ᾽ εὔνασον ὠκυπέτᾳ
1062. οἵαις] οἵας
1064. χερσὶ] χειρὶ
1071. πνεύμονός τ᾽] πλεύμονάς τ᾽
1072. ξυνοικῶν] ξυνοικοῦν
1073. πέπωκεν] πέπτωκεν
1090. φαίη] φέρῃ
1102. δέξαι μ᾽] δέξαι με
1113. τόν θ᾽] τὸν δ᾽
1118. ἔστησε] ἀνέστησε
1122. αὐδηθεὶς] αὐθήδης
1125. μόνον] μόνων
1133. omittitur
1134. γνοίης] γνοίοις
1139. οἷς] ἐν οἷς
1144. τοῖσδ᾽] τοῖσγ᾽
1174. φανῇς] φανεῖς
1179. ἔκτανεν] ἔκτεινεν
1201. ὄμνυ] ὄμνυμι
1211. τῆς] τὴν
1219. τί μ᾽] τίν᾽
1222. ἐκκαλῇ] ἐκκαλεῖς
1226. ἰώμην] ἰῴμην
1227. Ἀλλ᾽ — τἄλλα μ᾽] τἄλλα γ᾽, omisso ἀλλ᾽
1230. μήποτε ψαύω] μὴ ποτιψαύων
1245. πάρος] πάλαι
1254. νέμει γ᾽] νέμειν
1259. γ᾽ ἐπαπορεῖν] τὠπορεῖν
1282. θεοῖς] θεῶν
1289. πάντων] θανάτους
1293. καινοπαθῆ] καινοπαγῆ

IN AJACEM.

v. 6. *ed. Johnson.** Ἴχνη τὰ κείνου νεοχάραχθ'— τάκείνου Suid. v. νεοχάραχτα. sed τὰ κείνου recte MS. (*i. e. credo, MS. C. C. C. Oxon.*)

v. 9. Ἔνδον γὰρ ὡνήρ. Lege ἀνήρ. (*Vide eum ad Eurip. Phœniss.* 1670.)

vv. 15. 16. Citat Suidas v. ἄποπτον. om. MS.

v. 17. Citat Suidas vv. εὐφήμου. κώδων. Posteriore loco om. MS.

v. 23. Ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανὲς— Ἴδμεν γὰρ Etymol. M. p. 466. sed ἴσμεν Suid. ed. et MS.

v. 26. κατηναρισμένας— κατειναρισμένας Suid. v. λείας. Sophoclem tantum nominat MS.

v. 28. αἰτίαν τρέπει.— νέμει Turn. marg. MS. Harleian. 5744.

v. 29. Καί μοι τὶς ὀπτὴρ αὐτὸν εἰσιδὼν μόνον
Πηδῶντα πεδία σὺν νεοῤῥάντῳ ξίφει,
Φράζει τε κἀδήλωσεν.

Καί μοι τις αὐτὸν σὺν νεοῤῥάντῳ ξίφει πηδῶντα ἰδὼν ἐδήλωσεν Suidas MS. v. νεοῤῥάντῳ.

v. 33. κοὐκ ἔχω μαθεῖν ὅτου— ὅπου Suid. MS. v. σημαίνομαι.

v. 34. Citat Suidas v. καίρια. sed om. MS.

* *Cum notulæ in hanc fabulam, paucis tantum exceptis, margini ed. Johnsonianæ adscriptæ essent, et illius textum spectarent: visum est numeros retinere, paucasque in Brunckianam observationes hic illic intertexere.*

v. 37. Τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγίᾳ.
Τῆς σῆς Turn. marg. Ut vulgo H. (*i. e. MS. Harleianus.*)

v. 40. Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ᾖξεν χέρα;
ᾧδ' Turn. vide infra 192.

v. 42. τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν—ἐμπίπτει Georg. Lecapenus Ἐπιμερισίαις MSS. fol. 1. b.

v. 44. Ἦ καὶ τὸ βούλημ' ὡς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν;
βούλημ' quoque Scholiastes in Aristophan. Plut. 495. βούλευμ' Ald. Turn. H.

v. 52. τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς.— ἀνεικάστου Turn. marg.

v. 61. τοῦδ' ἐλώφησεν φόνου,— πόνου cum Sch. κόπου H.

v. 64. Ὡς ἄνδρας, οὐχ ὡς.... κοὐκ Turn. marg.

v. 78. τῷδε τἀνδρὶ— τῷδ' ἀνδρὶ H.

v. 80. εἰς δόμους μένειν.— ἐν δόμοις H.

v. 82. ἐξέστην ἰδεῖν.— ἐξέστην ὄκνῳ Suid. v. ὀκνῶ. H.

v. 89. Ὦ οὗτος, Αἴαν δεύτερόν σε προσκαλῶ.
Lege Αἶαν ex Suid. v. ὦ οὗτος, Ald. Turn.

v. 96. Κόμπος πάρεστι, κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή.
πάρεστι, οὐκ Suid. v. μὴ οὐχὶ, vulgo: sed recte κοὐκ ed. Mediolan.

v. 98. Ὡς οὔποτ' Αἴανθ' οἵδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι.
οἶδ' Turn. marg. quam lectionem memorat quoque Scholiastes. Λαερτίου— Λαρτίου H.

v. 107. Πρὶν ἂν τί δράσῃς, ἢ τί κερδάνῃς πλέον;
Ita Turn. marg. in text. πλέων ut H.

v. 114. ἐπειδὴ τέρψις ὧδε σοι τὸ δρᾶν.— ἥδε Turn. marg. H.

vv. 118. 19. 20. citat Suidas v. προνούστερος. ubi τῶν θεῶν, et ἢ pro ἦν MS. ἢ Reisk. p. 1.

v. 122. ἔμπης— Recte ex Scholiaste Heathius ἔμπας, quod et sibi postea monendum putavit Brunckius ad Æschyl. Prometh. 48.

vv. 125—133. Suid. v. εἴδωλον. κούφην etiam Stob. p. 115. Grot. Schol. Villoison. ad Il. E. 449. Schol. ad Œd. T. 1187.

v. 127. ὑπέρκοπον Μηδέν ποτ' εἴπῃς αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος,— ὑπέρκομπον Suid. MS. ὑπέρογκον Stob. xx. p. 176.

v. 130. ἢ μάκρου πλούτου βάρει— βάθει Suid. ed. et MS. v. εἴδωλον. MS. Trin. Stob. βάρει H. sed forsan ex manu recenti.

vv. 132. 3. Laudat Eumathius de Ismeniæ et Ismenes Amoribus II. p. 62.

v. 135. Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου.
Citat Suidas v. βάθρα. Hinc autem defendes contra Rhodomannum et Pauwium Q. Calabri XIII. 467. ἀγχιάλου Τενέδοιο. Geminus Anthol. IV. p. 299. HSt. (*locus est*, Ὑβρίζων Μαραθῶνα καὶ ἀγχιάλου Σαλαμῖνος Ἔργα.)

v. 140. Πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας.
Φήνης ὡς J. Pierson. Verisim. I. p. 6. probante Valckenaerio ad Euripid. Phœniss. 415. improbante Toupio in Suid. III. p. 24. et Heathio, cujus ratio futilissima est. πελειάδος Suidæ MS. v. πελειάδες.

vv. 143. 4. Citat Suidas v. ἱππομανῆ. ubi ἱππόμαχον MS.

v. 148. πλάττων—πλάσσων Suid. v. ψιθυρίζει, MS. Trin. Coll. Cant. H.

v. 151. Εὔπειστα λέγει.—Εὔπιστα lege ex MS. Trin. Coll. Cant. Schol. H.

vv. 151. 2. 3. citat Suidas v. κλύει. ubi λέγοντος MS. et addit usque ad ἀμάρτοις (sic).

v. 154. Τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἱεὶς— ἱεὶς λόγους H.

v. 157. Simplic. ad Epictet. p. 152. Sch. ad Æschyl. Suppl. 498. Citat Suidas v. φθόνος. ὁ φθόνος ἕρπει τὸν εὖ ἔχοντα MS. et Aristophani tribuit.

v. 159. Σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται.
πέλεται Suid. v. ῥῦμα. χαλεπὸν ed. Med. MS. sed hic recte πέλονται.

v. 160. Μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν
Καὶ μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικρῶν.
ἂν δράσοι Stob. XLI. p. 248. et mox σμικροτέρων. quod posterius H. Eustath. p. 970, 34.

v. 165. Χ' ἡμεῖς οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ'
Ἀπαλέξασθαι, σοῦ χωρίς.
Lege σοῦ χωρὶς, ἄναξ, cum Dawesio Misc. Crit. p. 224. et Heathio ex 4 MSS. ed. Ald. Suid. v. ἀπαλέξασθαι. (MS. Trin.) H.

v. 169. Μέγαν αἰγυπιὸν ὑποδείσαντες.
Post αἰγυπιὸν, inserunt δ' Dawesius Misc. Crit. p. 225. γ' Heathius et Vauvillerius, σ' Toupius in Suid. III. p. 23.

v. 178. Ψευσθεῖσα δώροις— δώρων Georg. Lecapenus Ἐπιμερισμοῖς MSS. fol. 1. b.

v. 179. ἢ τιν' Ἐνυάλιος Μομφὰν ἔχων.— σοί τιν' Reisk. p. 1.

v. 185. Τόσσον ἐν ποίμναις πιτνῶν.
ποίμναισι et τόσον ed. Mediol. et MS. Suid. v. φρενόθεν. ποίμναισι H.

v. 189. βασιλῆς— βασιλεῖς Suid. v. ὑποβαλλόμενοι. H.

v. 190. Σισυφιδᾶν— Σισυφιδῶν Eustath. ad Iliad. Γ. p. 384. H. Suid. v. ἀσωτία.

v. 191. Μὴ μή μ' ἄναξ.— Μὴ μοί μ' ἄναξ Suid. v. μή μοι. om. MS.

v. 192. ὢδ'— ᾧδ' Turn. ut et 197. 440. 459. 469. 489. 996. 1244. 1253. 1350. 1373.

v. 193. Κακὰν φάτιν ἄρῃς.— ἄρῃ Schol. H.

vv. 194. 196. 199. Citat Suidas vv. ἄνα. φλέγων. καγχάζει. om. MS.

v. 198. Ὁρμᾶται ἐν εὐανέμοις βάσσαις. ὁρμᾶτ' Ald. H.

v. 210. Παῖ τοῦ Φρυγίου Τελεύταντος.
Vide Schol. ad Homer. Iliad. A. 138. (Παῖ τοῦ Φρυγίου σὺ Τελεύταντος *citat Porsonus ad Eurip. Hecub.* 123.)

v. 212. Στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας.
Στέρξασαν ἔχει Reisk. p. 2.

v. 215. Θανάτῳ γὰρ ἴσον βάρος ἐκπεύσῃ.
πάθος Ald. Turn. marg. MS. Trin.

v. 216. ὁ κλεινὸς— ὁ om. H.

v. 217. νύκτερος om. Suid. MS. v. ἀπελωβήθη.

v. 220. Citat Suidas v. χρηστήρια. om. MS.

v. 221. ἀνδρος αἴθωνος ἀγγελίαν. αἴθοπος Suid. v. αἴθοπος. Schol. ed. 1518. vulg. H.

v. 223. οὐδὲ φευκτὴν— φευκτὸν Suid. MS. ed. Med. οὐδὲν φευκτὰν H.

v. 233. ἐκεῖθεν ἐκεῖθεν.— κεῖθεν Schol. ed. Rom. H.

v. 235. Ὧν τὰ μὲν εἴσω— τὴν μὲν ἔσω Turn. marg. et H.

v. 236. Τὰ δὲ πλευροκοπῶν— Τὰς δὲ Turn. marg. H.

v. 240. Κίονι δήσας. ἐν suprascr. H.

v. 243. δαίμων, Κοὐδεὶς ἀνδρῶν. δαίμων τις H.

v. 245. Ὥρα τιν' ἤδη κάρα καλύμμασι κρυψάμενον— κάρα probat Stoeberus ad Th. Magistr. p. 530. κρᾶτα καλύμματι Eustath. ad Iliad. B. p. 237. κρᾶτα κρυψάμενον, καλύμμασι ut Scholio suprascripto H.

v. 254. Λιθόλευστον Ἄρην. Ἄρη Schol. ed. Rom.

v. 256. τὸν αἶσ' ἄπλαστος ἔχει. Lege ex Aldina Τὸν αἶσ' ἄπλατος ἴσχει, quod mutavit Triclinius ob v. 232. Βοτῆρας ἱππονόμους, ubi scribendum ἱππονώμας. vide Aristophan. Nub. 571. Euripid. Hippol. 1410. ἴσχει Suid. v. ἄπλαστος. ἄπλατος ἴσχει Idem v. αἶσα., ἄπλατος Schol. ed. Rom. Utroque loco om. Suidæ MS.

v. 258. Ἀΐξας ὀξὺς νότος ὥς. Ἀΐξας Turn. marg. Αἴας ἀΐξας H.

v. 259. Καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει. φρόνιμον Suid. v. στεροπή. ed. Med. H. sed φρόνιμος MS. Suidæ.

v. 262. Om. Suid. MS. v. τὸ γάρ.

v. 263. ἐπεὶ pro εἰ Suid. MS. v. φροῦδα.

v. 265. εἰ νέμοι τις αἵρεσιν— νέμει H. sed δοίη supr.

v. 272. οἷσιν εἴχετ' ἐν κακοῖς— οἷς Suidæ ed. Med. v. ἐξαπλῶν, et 277. τόσ' om. et MS.

v. 278. δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ Πληγή τις ἥκοι.—ἥκῃ Suid. v. δέδοικα. ἥκῃ ed. Med. MS.

vv. 285. 6. Citat Suidas v. ἄκρας. νυκτός. λαμπτῆρες. priorem om. MS. altero habet ἦλθον. (*vid. Valckenaer. ad Herodot.* IV. *p.* 343.)

vv. 289. 290. Αἴας...ἐφορμᾷς—Αἴαν Suid. v. χρήματ'. et 290. ἀφορμᾷς. quod habet Aldus. ἀφορμῆς Suidas v. πεῖρα (a Toupio designatus III. p. 47.) ubi ἀφορμαῖς MS. alterum locum omittit. Utrobique οὐδ' pro οὐθ' exhibet Suidas.

v. 293. Respexit Eumathius de Ismen. V. p. 166.

v. 295. Καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχει λέγειν τύχας. τὰς μὲν ἔνδον—φράζειν πάθας Suid. v. πάθας. probante Toupio III. p. 2. πάθας verum credo, quod firmant 4 MSS. Suidas, Aldus, Turnebi margo. H. λέγειν Suid. MS.

v. 300. ἐν ποίμναις πιτνῶν.— φοιτῶν H.

v. 301. Τέλος δ' ἐπαΐξας— ἐπαΐξας Turn. marg. ὑπαΐξας Schol. ed. Rom. δὲ ὑπαΐξας H.

v. 307. διοπτεύει— διοπτεύοι Ald. H. sed alterum Suid. ed. et MS. v. θωΰσσοντες.

v. 309. ἐρειφθεὶς— ἐῤῥιφθεὶς Suid. v. ἐρειπίοις. ubi in verbis Sophoclis ἐριπίοις MS. ut ordo postulat.

v. 314. Citat Suidas v. κυρεῖ. sed ubi ordo postulat κυροῖ, ut bis MS.

v. 322. μυκώμενος— βρυχώμενος H.

v. 348. Ἰώ μοι φίλοι ναυβάται— μοι om. Schol. ed. Rom. H.

vv. 351. 2. 3. Citat Suidas v. ἀμφίδρομον. Om. MS.

v. 356. Ἰώ μοι γένος— μοι omittit H.

v. 365. Τὸν ἐν δαΐαις ἄτρεστον μάχαις. δαΐοις Suid. ed. et MS. v. ἀφοβόσπλαγχνος.

v. 369. οὐκ ἄψορρον ἐκνεμῇ πόδα. ἐκνεμεῖ Suid. MS. v. ἄψορρος.

v. 372. Ἰὼ δύσμορος, ὃς χεροῖν—
Ὦ δύσμορος, ὃς χερσὶ μὲν H.

v. 379. ἁπάντων τ' ἀεὶ Κακῶν ὄργανον τέκνον Λαρτίου. πάντων—κακὸν Eustath. ad Iliad. Γ. p. 415. αἰῶν pro ἀεὶ H. ὦ τέκνον Λαερτίου Suid. ed. et MS. et mox γέλων. Λαερτίου H.

v. 383. Ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κὠδύρεται. γὰρ pro πᾶς Suidæ MS. v. ξὺν τῷ θεῷ.

v. 384. Ἴδοιμι δή νιν, καίπερ ὧδ' ἀτώμενος. Citat Suidas v. ἀτώμενος. omittit δὴ et καίπερ ed. Med. et Schol. ed. Rom. δὴ om. H. corruptius adhuc Suidæ MS. clare tamen omittens δή.

v. 387. Ἰὼ Ζεῦ προγόνων πάτερ. Ὦ... προπάτορ H.

v. 389. Ἐχθρὸν ἄλημα,— ἄλημα στρατοῦ Suid. v. ἄλημα. quod irrepsit ex 381. sed om. MS. Mox βασιλεῖς ὀλέσας. ὀλέσας βασιλεῖς H. (*vulgo* ὀλέσσας βασιλῆς.)

v. 394. Ἰὼ σκότος, ἐμὸν φάος, ἔρεμβος
Ὦ φαενὸν ὡς ἐμοὶ
Ἕλεσθ' ἕλεσθ' οἰκήτορα.

ἔρεβος Ὦ φαεινότατον ἐμοί, Ἕλεσθέ μ' ἕλεσθέ μ' οἰκήτορα Suid. v. ἰώ. ἔρεβος ὦ φαεννότατον ὡς ἐμοὶ ex Suida v. ὥς γ' ἐμοί, Toup. II. p. 187. et ita H. qui ἕλεσθέ μ' ἕλεσθέ μ'.

v. 401. Ἀλλά μ' ἁ Διός γ' ἀλκίμα θεός. Omittunt γ' Ald. H.

v. 403. Ποῖ τις οὖν φύγῃ;— φύγοι Turn. H.

vv. 408. 9. Citat Suidas v. δίπαλτος. 408. Eustathius ad Iliad. H. p. 675.

v. 412. Πόροι ἁλίροθοι—ἁλιρρόθιοι Harpocration v. πόριος. ἁλίρροθοι Schol. ed. Rom. H.

vv. 421. 2. 3. citat Suidas v. οἷον. ubi hallucinatur Kusterus.

v. 423. Ἐξερέω μέγ'— Ἐξερῶ. v. Dawes. p. 330. Œd. T. 946.

v. 427. πρόκειται— πρόκειμαι Turn. marg. H.

v. 430. Αἶ, αἴ. τίς ἂν ποθ' ὧδ' ἐπώνυμον. Omittit ὧδ' Suidas v. αἶ αἴ, Ed, Med, ita habet, ἂν ποεθ' ὧδ' ἐπώνυμον.

v. 432. αἰάζειν, αἰαίζειν Etymolog, M. p. 27.

v. 442. τῶν ὅπλων τῶν ὧν πέρι— Lege τῶνδ'.

v. 445. φωτὶ παντουργῷ— ἀνδρὶ παντουργῷ Th. Magister v. πανουργός. vulgatum recte citat Suidas v. παντουργῷ.

v. 452. Ἔσφηλεν, ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον, λυσσώδει νόσῳ Suidas v. ἀδάμαστος. probante Ti. Hemsterhusio apud Ruhnken. ad Timæum p. 77. Vide Cæcil. ap. Cicer. Tusc. IV. 32. νόσων H. a prima manu, sed mero, ut videtur, errore.

v. 469. εὐφράνοιμί που.— εὐφράναιμί Turn. H,

v. 475. Τί γὰρ— Τὸ γὰρ H.

v. 479. Ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν, ἢ καλῶς τεθνηκέναι. Ἦ γὰρ καλῶς ζῆν Schol, Hermog. p. 371.

v. 503. ἀνθ' ὅσου ζήλου— οἵου ζήλου ed. Med. Suidæ v. ζῆλος.

v. 524. Οὐκ ἂν γένοιτό ποθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ. γένοιθ' οὗτος ed. Med. Suidæ, et Aldus. Primus Suidam ad Sophoclis editiones mutavit Portus. (*Vid. Præfat. ejus ad Hecub. p.* xi. *Suppl. p.* lxiii. *ed.* 3.)

v. 545. Νεοσφαγῆ τοῦτόν γε προσλεύσσων φόνον. Νεοσφαγῆ που τόνδε Turn. marg.

v. 550. Huc respicit Eustathius ad Iliad. Z. p. 637, 13. ubi pro εἰ γὰρ scribendum ἢ γάρ.

v. 555. Citat Eumath. de Ism. II. p. 49. vv. 555. 6. Suidas v. κάρτα. Sed vs. 555. delendus auctoritate Stobæi Grot. p. 335. (*vide eum ad Eurip. Med.* 139.)

v. 564. ἔμπακ' εἰ— ἔμπα κεὶ Reisk. p. 3.

v. 567. Ὑμῖν δὲ κοινῇ τήνδ' ἐπισκήψω χάριν. κοινὴν Suid. v. ἐπισκήψω. Turn. marg. H.

v. 570. Τελαμῶνι δείξῃ— δείξεις Moschop. p. 25. sed ibi δείξῃ MS.

v. 580. Καὶ δῶμ' ἀπάκτου.— δῶμα πάκτου Turn. sed vulgatum in var. lect. δῶμα πάκτου Reisk. p. 4.

v. 583. Θροεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι. Θρηνεῖν Suidas v. θρηνεῖν. Eustathius in Iliad. Z. p. 648. duo MSS. Suidæ v. ἐπῳδός. Eustath. in Odyss. Σ. p. 1147. notante Kustero ad Suid. II. p. 205. θροεῖν Suid. v. πύκαζε. θρηνεῖν Ald. θροεῖν citat Toupius in Suid. I. p. 22. Schol. in Aristoph. Plut. 355. Moschopul. p. 25. πρὸς τομῶντι τραύματι H.

v. 589. —μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ.
AI. Ἄγαν γε λυπεῖς.
In H. scribitur μὴ προδοὺς ἡμᾶς. AI. γυνή,
Ἄγαν γε λυπεῖς.

v. 603. αἰεί. ἀεὶ Ald. H.

v. 607. μήλων πόᾳ— ποίᾳ μήλων H.

v. 608. εὐνώμᾳ— εὐνόμᾳ Ald. H.

v. 615. Ξύνεστιν ἔφεδρος, ᾧ μοι μοι. Ξύνεστ' ἔφεδρος Scholiast. ad Aristoph. Ran. 803. ἰώ μοι μοι H.

v. 619. Νικῶντ' ἐν ἄρει— Κρατοῦντ' Ald. H.

v. 620. φρενός γ' οἰωβότας— φρενὸς οἰοβότας H. οἰοβότας Suid. v. οἰοβότης. οἰοβώτας Schol. ed. Rom.

v. 622. Τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν Μεγίστας ἀρετᾶς Ἄφιλα παρ' ἀφίλοις Ἔπεσ'—.
Τὰ δὲ πρὶν—χερσὶ Μέγιστ'—παρὰ φίλοις Suid. v. τὰ δέ. χερσὶ μέγιστ' H. χερσὶν Schol. ed. Rom.

v. 631. φρενομόρως— φρενομώρως H.

v. 644. ἄριστος om. H.

v. 649. Ὦ τλάμων πάτερ. τλᾶμον Schol. ed. Rom. H.

v. 654. Ἀτερθέ γε τοῦδε. γε om. Schol. ed. Rom. H.

vv. 666. 7. 8. 9. citat Suidas v. ἀστιβές. tres præcedentes v. εἰμί. Μολὼν τ' ἐς ed. Med. (*pro* Μολὼν δὲ) 667. citat Eustathius ad Iliad. Z. p. 644.

v. 670. Ἐγὼ γὰρ— Κἀγὼ γὰρ Suidæ ed. princeps. Vide supra 659. Aristoph. Acharn. 511.

v. 676. μαθησόμεσθα— μαθησόμεθα vitiose duo MSS. Eustathius in Iliad. A. 7. p. 21. Odyss. A. p. 1429.

v. 677. ὥσθ' ὑπεικτέον. τί μή;— τιμῇ Stob. XLII. p. 288. Suid. v. ἐχθρῶν. τί μή ed. Med.

v. 683. Δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων— Δεινὸν Reisk. p. 4. Suid. v. ἄημα.

v. 697. σημήνατε— σημάνατε H.

v. 698. Μέλειν γὰρ ἡμῶν— ὑμῶν Schol. ed. Rom.

v. 702. Ἔφριξ' ἐν ἔρωτι, περιχαρὴς δ' ἀνεπτάμην. Præter Aldinam, omittunt ἐν Eustathius ad Iliad. Δ. p. 473. Suidas v. ἔφριξα. Legendum quoque ἀνεπτόμην ex Eustathio ad Iliad. Δ. p. 452. 473. N. p. 961. nisi mavis Dorice ἀνεπτόμαν, quo alludit Aldi lectio,

ἀνεπτάμαν. ἐν omittit et ἀνεπτάμαν legit Scholiorum editio Romana, et H. (*Vid. ad Eurip. Med.* 1.)

v. 703. ἰὼ semel H.

v. 705. χιονοκτύπου— χιονοτύπτου Schol. ed. Rom.

v. 708. Νύσσια— Νύσια Schol. ed. Rom.

vv. 725. 6. Πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει.

Citat Suidas v. φλέγει. Recte tamen τε καὶ φλέγει delet Heathius, quæ neque Stobæus Ecl. Phys. I. xi. p. 17. ed. Canter. legisse videtur. V. 725. videtur sumptus ex Simonidis hymno in Memoriam. v. Philostrat. V. A. I. 14. Dionys. Halic. A. R. II. 3. ὁ πάντα μαραίνων τὰ καλὰ χρόνος.

v. 726. καὶ οὐδὲν ἀναύδητον,— κοὐδὲν ἀναύδητον φατίξαιμ' ἂν Suid. v. ἄναυδος. H.

v. 736. Ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν· κοὔτις ἔσθ' ὃς οὐ. Lege ob metrum ex Aldina οὔτις, ut habet Suidas v. οὔτιδες. κᾆνθε Turn. ut Ald. H.

v. 738. ἀρκέσοι— ἀρκέσει H. ἀρκέσοι Turn. marg. Suid. v. ὡς T. II. p. 770.

v. 742. τοῦ προσωτάτου — προσωτάτω Suid. v. ξυναλλαγή. MS. apud Johnson. Schol. H.

v. 748. Ἰοὺ ἰού. ter Ald. H.

v. 769. Τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα. ἀνόητα Suid. ed. Med. v. τὰ γάρ.

v. 770. δυσπραξίαις— δυσπραγίαις, et mox οἷος pro ὅστις Stob. xx. p. 178.

v. 786. ἴστω— παρίστασο memoriæ vitio citat Eustathius ad Iliad. Z. p. 621, 55. = 474, 15.

v. 792. τάσγ' ἐπιστολὰς—. τάσδ' Ald. Turn. H.

v. 802. Οἴμοι, τί φῂς ἄνθρωπε;
Lege ὦ 'νθρωπε cum Aldo et Scholiaste. H.

v. 847. Ἀεί θ' ὁρώσας— Ἀεὶ δ' Ald. H.

v. 885. Γένεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ. Κεντεῖτε, μὴ φείδεσθε Th. Magister v. κεντεῖ. (*Confundebat scilicet Magister h. v. cum Eurip. Hecub.* 891.)

v. 866. ξυνών·— μολών H.

v. 878. Πᾶ πᾶ— Πᾷ, πᾷ, πᾷ Ald. H.

v. 880. δοῦπον γὰρ κλύω τίνα.— δοῦπον αὖ κλ. H.

v. 886. τὴν ἀφ' ἡλίου μολὼν Κέλευθον— μολῶν Ald. βολῶν MS. Trin. Coll. Cant. H.

v. 890. Ἔχων ἀΰπνους ἄγρας— ἕδρας marg. Fr. 1544. (*i. e. ed. Francofurt.*)

v. 894. γε om. H.

v. 895. Εἴποθι πλάζοιτ'—πλαζόμενον H. MS. Lips. ap. Reisk. p. 6.

v. 896. Προσβλέπων— Λεύσων H.

v. 897. Σχέτλια γὰρ ἐμοὶ, τῶν Μακρῶν πόνων— ἐμέ γε τὸν Μακρῶν ἀλάταν πόνων H.

v. 901. Ἰώ. bis Ald. H.

v. 910. Ὤμοι. Ἰώ μοι Schol. ed. Rom.

vv. 912. 13. τὸν συνναύταν. ὦ τάλας. τὸν om. H. συναύταν ἰὼ τάλας Ald. H. et post. (*sc.* ἰὼ ταλαίφρων.)

v. 915. Ὡς ὧδε τοῦ τ' ἔχοντος— τοῦδ' Ald. Turn. H. Vulgatum citat Wesselingius ad Herodot. I. 126.

v. 918. Citat Suidas v. περιπετές. Eustathius in Iliad. Z. p. 644.

v. 919. Ὤμοι— Ἰώ μοι Ald. H.

v. 921. Ἄφρακτος τῶν φίλων. τῶν om. H. Schol. ed. Rom.

v. 924. Πᾶ, πᾶ— Πᾷ πᾷ Ald. Schol. ed. Rom.

v. 925. ὁ δυσώνυμος Αἴας. Omittit ὁ Suidas v. δυστράπελος. ed. Kuster. sed habet ed. Med. om. H. (*Vid. ad Eurip. Orest.* 1297.)

v. 937. Ἔμελλες δὴ τάλας, Πότε χρόνῳ— Ἔμελλες τάλας Ἔμελλες χρόνῳ H. Ἔμελλες ἔμελλες τάλας Suid. v. ἔμελλε.

v. 946. Μέγας ἄρα γ' ἐκεῖνος— ἄρ' ἦν ἐκ. H.

v. 949. Ἀχιλλέως ὅπλων ἔπειτ' ἀγὼν πέρι. ἔκειτ' Ald. Turn. H. Ἀχιλλέως om. H.

v. 951. Χωρεῖ πρὸς ἧπαρ, οἶδα, γενναία δύη. ἤδε pro οἶδα H.

v. 961. Ἀνανδόν γ' Ἀτρειδῶν Ἔργον— Ἄνανδον ἔργον Ἀτρειδῶν H.

v. 965. Καὶ μὴν ἄγαν— ἄγαν γ' H. omisso Καὶ μήν.

v. 970. πουλύτλας— πολύτλας H.

v. 971. τοῖσι— τοῖς Ald. H.

v. 974. Ξὺν διπλοῖ βασιλέες— Ξύν τε διπλοῖ βασιλῆες Ald. H.

v. 984. Τί δῆτα— Πῶς δῆτα H.

v. 988. Λιπὼν ἀνίας τε καὶ γόους διοίχεται. Recte Heathius τε delet cum Aldina, quod et omittit Suidas v. ἀνία. H.

v. 1013. Ὁδός τ' ἀνιάσασα δὴ πασῶν ὁδῶν— Lege ex 2 MSS. Aldo et Turnebi variis lectionibus, Ὁδὸς θ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ— ut exhibet H.

v. 1027. Ἦπου Τελαμών, σὸς πατὴρ ἐμός θ' ἅμα. Citat Suidas v. εὐπρόσωπος. ubi ἐμός τ' ἴσως legit. Ἦ που με—ἐμός τ' ἅμα Id. v. ποῖ. Ἦ που με Τελαμών, vel Te-

λάμων ὁ σὸς proponit Toupius in Suid. I. p. 160. quarum lectionum cum priorem a Suida confirmatam reperisset III. 94. tanti esse duxit, ut de ea lectores commonefaceret Cur. Noviss. p. 48. Sed illud με Kusteri interpolatio est, neque in ulla priorum Editionum occurrit.

v. 1038. ἀποῤῥιφθήσομαι— ἀποῤῥιφήσομαι MS. testante et improbante Valckenaerio ad Euripid. Phœniss. 979. Vulgatam scripturam recte exhibet Suidas v. ἀπωστός. ἀποῤῥιφήσομαι Turn.

v. 1041. Πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῦρα δ' ὠφελήσιμοι. παῦροι δ' Suid. v. πολλοί. H. unde legit Heathius, omisso δ', παῦροι. et Reiskius p. 7. Vulgatum defendit Toupius in Suid. III. p. 66. 1042. Ἀλλὰ Eustath. ad Il. Ξ. p. 999, 61 = 997, 4.

v. 1047. Σκέψασθε πρὸς θεῶν τύχην δυοῖν βροτοῖν. Lege τὴν τύχην ex uno MS. Suidæ v. τύχη, ed. Med. Triclinio. et ita Heathius, Turneb. var. lect. MS. Trin. H. (*Vide eum ad Eurip. Orest.* 412.)

v. 1050. Ἐγνάπτετ' αἰὲν— Ἐγνάμπτετ' H.

v. 1059. ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ— κρύψῃς H.

v. 1073. Ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθίω Φρυγῶν. ξυνόντες Reiskius p. 7.

v. 1078. ἐχθίστῳ μόρῳ.— αἰσχίστῳ H. (*vid. ad Eurip. Phœniss.* 594.)

v. 1083. ἐκβεβλημένος— *Johnsonus notat,* "ἐκβεβλημένος *Turn.*" ἐκβεβλημένον Turn. sed contractionem non intellexit Johnsonus.

v. 1087. Πάντως θανόντος ἄρξομεν—θανόντος γ' Ald. cum 2 MSS. atque ita omnino legendum. Sic et H.

v. 1090. ἄνδρα δημότην— ὄντα δ. Reisk. p. 7.

v. 1093. ἔνθα μὴ καθεστήκοι δέος— καθεστήκει Ald. Schol. ed. Rom. παρεστήκει Stob. XLI. p. 248.

v. 1094. Οὔτ' ἂν στρατός γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι. στρατός τε σωφρόνως ἔχοιτ' Stob.

v. 1100. δρᾷν θ' ἃ βούλεται πάρα— παρῆν Stob. XLI. p. 248. sed πάρα in marg. Mox οὐρίας pro οὐρίων.

vv. 1104. 5. δρῶντες ἂν ἡδώμεθα— ἂν λυπώμεθα. *Recte* ἂν *Johnsonus.* et ita edidit Turnebus. et sic in posteriore versu Schol. ed. Rom. Pro λυπώμεθα, τυπώμεθα H. Pro αὖθις, αὖτις Stobæus.

v. 1111. Εἶτ' αὐτὸς ἐνθανοῦσιν ὑβριστὴς γένῃ. Lege ex Aldo et Stobæo CXXII. p. 525. ἐν θανοῦσιν, frustra repugnante Henrico Stephano Annotat. in Soph. p. 17.

v. 1136. ὡς ἂν ᾗς.— ἔστ' ἂν Reisk. p. 8.

v. 1137. Οὐκ αὖ— Οὐδ' Ald. Schol. ed. Rom. Stob. XI. p. 118. H.

v. 1141. ἀσπίδ' εἰ λάβοις.— λάβῃς Eustath. ad Iliad. Λ. p. 851.

v. 1143. τὸν θυμὸν ὡς μέγαν τρέφει.— δεινὸν Turn. marg. Stob. XI. p. 118. H.

v. 1153. Μισοῦντ' ἐμίσει— Μισοῦντ' ἐμίσουν H.

v. 1155. κοὐκ— οὐκ H.

v. 1165. Πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων. H. Aldus et 3 MSS. ναυτίλῳ. Sed recte se habet vulgata, quam firmat Synesius Epist. 4. p. 161.

v. 1173. Ὦ 'νθρωπε, μὴ δρᾷ τοὺς τεθνηκότας κακῶς. Lege, sine iota, μὴ δρᾶ, ex Eustathio ad Iliad. H. p. 681. qui ἄνθρωπε exhibet.

v. 1187. οἵδε πλησίον Πάρεισιν. πλησίοι Schol. ed. Rom.

v. 1198. Αὔτως— Οὔτως Suid. v. πλόκον. sed Αὔτως ed. Med.

vv. 1202. 3. ἔς τ' ἐγὼ μόλω Τάφου μεληθεὶς τῷδε. μολὼν—μεληθῶ Etymol. M. p. 382.

v. 1206. Τὰν ἄπαυστόν γ' αἰὲν—omittunt γ' Ald. H. ἀπαύστων Reisk. p. 8.

v. 1211. Ὄφελε— Ὤφελε Ald. H.

v. 1216. Ὦ πόνοι— Ἰὼ πόνοι Ald. H.

v. 1219. βαθειᾶν κυλίκων—τέρψιν— βαθεῖαν H.

v. 1223. Τέρψιν ἰαύειν ἐρώτων.— ἐρώτων omittunt MSS. Lips. et Dorvil. teste Reiskio p. 8.

v. 1229. Πρὶν μὲν οὖν ἐννυχίου. Καὶ πρὶν μὲν ἐνν. H.

v. 1232. ἀνεῖται. ἔγκειται MS. Lips. apud Reisk. p. 9.

v. 1235. ὑλᾶεν. ὑλῶεν Turn. ὑλᾶεν Schol. ed. Rom. H.

v. 1246. Ἤ που τραφεὶς ἂν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο. Εἴπου τραφεὶς Scholiast. ad Aristoph. Acharn. 638.

v. 1247. Ὑψήλ' ἐκόμπεις— Ὑψήλ' ἐφρόνεις Suid. v. ὑψηλοτέρας. lege ἐφώνεις in Suida, ex Aldo et Turnebi margine. H. sic.

v. 1270. Μέγας δὲ πλευρὰς βοῦς— πλευρὰν H. Uptonus ad Arrian. I. 16. ex MS. Ox. (*Vide eum ad Eurip. Hecub.* 814.)

v. 1273. εἰ μὴ νοῦν κατακτήσῃ τινά— καταστήσῃ MS. Lips. apud Reisk. p. 9.

v. 1307. ποῦ βλέπων— ποῖ MSS. Lips. Dorv. apud Reisk. p. 10.

v. 1313. ὁ φυτεύσας πατὴρ— φιτεύσας Toup. in Suid. I. p. 120. cum Scholiaste, ut ait. Debuit φιτύσας. (*Vid. Append. ad Toup. p.* 443.)

v. 1320. Ἀλκμήνης τόκος— γόνος H.

v. 1332. Καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον ἢ 'ν ἐμοὶ θρασύς. ἤ γ' ἐμοὶ Ald. ἢ ἐμοὶ H. ἐν suprascripto.

v. 1346. ξυνηρεμεῖν.— ξυνηρετμεῖν Ald. H.

v. 1356. Οὐκ ἄν γ' ἀτιμάσαιμ' ἄν— Οὔκουν Ald. H. Οὐκ ἄν Reisk. p. 10.

v. 1369. Κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει. Hic versus Æschylo tribuitur apud Stobæum p. 35. ed. Grot. ut observavit Toupius in Suid. Cur. Noviss. p. 105. sed librarii est sine dubio error. Induxit tamen Valckenaerium ad Herodot. IX. 106.

v. 1370. τῶν φίλων νικώμενος. Lege ἡττώμενος ex Aristid. I. p. 536. (*Vid. ad Eurip. Med.* 1011.)

v. 1374. Νικᾷ γὰρ ἡ ἀρετή με τῆς ἔχθρας πολύ. 'ρετὴ Ald. H. ἀρετὴ Stob. ed. 1. f. xvii.

v. 1375. βροτῶν.— βροτοῖς H.

v. 1386. χρηστός γ' ἔσῃ.— γ' om. H.

v. 1387. ἐπίστασ',— ἐπίστω Th. Magister in v.

v. 1396. μηδὲν ἐλλείπειν ὅσον Χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς. Lege ὅσων. Vid. Philoctet. 1190.

v. 1401. οὐδ' ἔτλης παρὼν Θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι μέγα. Lege ζῶντ'.

v. 1421. Χερσὶ ταχύνατε, τοὶ δ' ὑψίβατον— ταχύνετε Ald. Schol. ed. Rom. τὸν δ' Suidæ ed. Mediolan. v. ἀμφίπυρον.

v. 1426. Σὺ δὲ παῖ τοῦ πατρὸς ὅσον ἰσχύεις. Παῖ σὺ δὲ πατρός γ' ὅσον Ald. quo alludit Scholiorum editio Romana, Καὶ σὺ δέ. Ut Ald. H. (*Vid. ad Eurip. Orest.* 614.)

v. 1429. Σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν Μένος.

Νέφος citat Jos. Scaliger. ad Varron. p. 73. vel memoriæ, vel typorum vitio.

v. 1433. Καὶ οὐδενί— Κοὐδενί Ald. H.

Schol. var. lect. Aj. 44. 45. 50. 58. 60. 80. 96. 98. 115. 190. 208. 211. 308. 384. 403. 501. 563. 564. bis. 582. 616. 619. 650. 689. 731. 831. 946. 1056. 1103. 1233. (*Hi numeri sunt ed. Brunckianæ.*)

IN PHILOCTETEM.

v. 18. *ed. Brunck.* Ἥκων, οὐδένος ὕστερος. Ita pro οἴκων habet Suidas v. λασίοις. Toupius in Suid. II. p. 127. legit οὐκ ὤν. Sed Suidæ lectio verissima: Confer Sophocl. Aj. 644. Eurip. Heraclid. 214. (*Vid. Append. Toup. p.* 458.)

v. 134. Ἀθηνᾶ— Ἀθάνα ex Eustath. p. 758, 44. (*Vid. ad Eurip. Orest.* 26.)

v. 139. γνώμας— γνώμα Ald. MS. Reisk. p. 45.

v. 158. Ἔναυλον, ἢ θυραῖον;— Ἔναυλος ἢ θυραῖος Th. Magister p. 305. Moschopul. p. 159. Phavorin. v. (*Vid. ad Eurip. Orest.* 1263.)

v. 269. τῆσδ' ἀνδροφθόρου— τῆς Reisk. p. 45.

v. 318. οἷς Ὀλύμπιοι θεοὶ Δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν. Lege οἷ Ὀλύμπιοι θεοί. cf. supr. 278. (Dawes. p. 299. Aristoph. Av. 1102. Nub. 1364.) Œd. T. 1305. Œd. C. 1398. Suppl. 559. Rhes. 264. Erecth. ap. Stob. 79. Heraclid. 746. (*Vid. Censuram Menstruam* [Monthly Review] *T.* XXIX. *p.* 203.)

v. 360. *Neoptolemus ait,*

καί μ' εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς
Ἐκβάντα πᾶς ἠσπάζετ', ὀμνύντες βλέπειν
Τὸν οὐκέτ' ὄντα, ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν.

Dicentes nempe, Οὐ παῖς Ἀχιλλέως, ἀλλ' ἐκεῖνος αὐτὸς εἶ. Vide Plutarch. Alcibiad. p. 203. D. de Adul. et Amic. Discr. p. 51. C. Confer Livium XXI. 4. Muret. V. L. XV. 1. (*vid. Supplem. Præfat. ad Eurip. Hecub. p.* xlii.)

vv. 391. 2. Στρατὸς δὲ κ.τ.λ. citant Suidas v. διδάσκαλος. Cyrillus c. Jul. p. 144. A.

v. 428. βουλεύων σαφῶς. σοφῶς Ald. MS. Reisk. p. 46. Toup. in Suid. III. p. 219. qui mox μόνος, sed invito Scholiaste, legit.

v. 449. Μηδεὶς ἐφύη— ἐφύη quoque Eustath. ad Iliad. B. p. 205.

vv. 451. 2. 3. 4. 5. corrupte citat Suidas v. παλιντριβῆ. ibi citat Kusterus in primo versu, ἐπεί γ' οὔπω. in ultimo Suidas ἀπαγγέλλουσ'.

v. 498. Τραχινίαν τε δειράδα, καὶ τὸν εὔροον. δεράδα Toup. in Suid. I. p. 87. (*δειράδ', ἢ τὸν εὔροον Porsonus, teste Elmsleio ad Aristoph. Acharn. p.* 126.)

v. 515. Ἄθλ', ὅσσα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων. ὅσα MS. Lege οἷα. In altero loco Euripidis, quem frustra tentat Koenius ad Gregor. p. 88. recte edidit Musgravius ὅσα τε Troad. 770. Et sic habet Chr. Pat. 335.

v. 648. Οὔκουν ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρῴρας ἀγῇ, ἀνῇ J. Pierson. Verisimil. p. 63. L. C. Valckenaer. Diatrib. p. 234. Reisk. p. 47.

v. 710. Φορβάδος ἔκ γε γᾶς ἐλεῖν. ἔκτε Ald. MS. Eustath. p. 978. 6.

v. 957. οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι.— προσφωνεῖς Fl. 2.

v. 968. Ὡς ἄνδρ' ἑλών μ' ἰσχυρὸν, ἐκ βίας ἄγει.

ἐκ βίας μ' ἄγει, et 972. χρὴ ποιεῖν Suid. II. p. 227. loco satis alieno. ἑλὼν ἰσχυρὸν ed. Med.

v. 979. Τόξοις ἐναίρων τοῖσδέ γ'.— τοῖσιδ' Ald. MS. Suid. ed. Med. v. ὀρειβάτης.

v. 1035. Οἷός μ' ὑπῆλθες· ὥς μ' ἐθηράσω. Οἷά μ' MS. Ald. Suid. ed. Med. v. ὑγιές. Lege Οἵως μ'. vide Ajac. 935. Aristophan. Vesp. 1354. Sic legendum παραπλησίως apud Arrianum VII. p. 275. citatum a Berglero ad Alciphron. I. 30. ὁμοίως apud Long. II. p. 33. non ὅμοιον cum Villoisono. Cf. Apoll. Rh. IV. 786. ubi οἵως recte edidit Steph.

v. 1156. Ὦ τόξον φίλων— φίλον MS. et Francf. pro v. l.

v. 1172. εὐφημοσύνᾳ— ἐφημοσύνᾳ Ald. MS. Reisk. p. 50.

v. 1225. Βᾶθί νυν, ὦ τάλαν, ὥς σε κελεύομεν— οἷ σε κ. Reisk. p. 51.

v. 1238. φονᾷ νόος ἤδη.— νόσος Ald. MS. Vulgatum citat Berglerus ad Alciphron. p. 56.

v. 1296. τοῦ κεχρημένοι ξένοι;— κεχρημένη Ald. sed κεχρημένοι Flor. sec. et pro v. l. Francf.

v. 1371. Καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπιαδῶν. Ἀσκληπιδῶν Ald. Ἀσκληπιῶν Toup. in Suid. I. p. 130. quod et contra Heathium defendit III. præf. (*vid. Supplem. Præf. ad Eurip. Hecub. p.* xxxviii.)

v. 1489. ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς· οὐ γὰρ εὐσέβεια Thom. Gataker. A. M. P. XII. p. 513. E. Petr. Wesseling. Obs. I. 24. p. 95. Albert. Schultens. ad Job. XII. 2. p. 303. a. Florens Christianus

in loc. οὐ γὰρ ηὐσέβεια R. Dawes. Misc. Crit. 241. L. C. Valckenaer. ad Euripid. Phœniss. 407. et ex Suida v. εὐσέβεια Joan. Toup. I. p. 163. contra quos vulgatam lectionem, quod mireris, defendit Tyrwhittus apud Burgess. Appendic. ad Dawes. p. 464. οὐ vero omittit Suidæ ed. Mediolan. (*vid. Append. ad Toup. p.* 448.)

v. 1497. πρύμναν— πρυμναῖον ἀήτην Joan. Gazæus 15. ap. Rutgers. V. L. 2. 7.

Collatio Philoctetæ *ed. Johnson. cum MS. (Harleiano, ut videtur) a Porsono confecta.*

16. ὅπου στ'] ὁπότ' ἐντ'
24. κλύοις] κλύεις
29. στίβου γ'] στίβου τ'
33. στειπτή γε] στιπτή τε
34. ἔρημα] ἐρκ'
37. σημαίνεις] μαίνεις
45. κατασκοπὴν] κατασκοπὸν
47. λαβεῖν] μολεῖν
55. σε] om.
57. σ' ἐρωτᾷ] τὲ ἐρωτᾷ
60. ἐχθήρας] ἐχθήρας
61. οἴκου] οἴκων
62. δ'] om.
76. αἰσθήσεται] ἐσθήσεται
104. λάβοις] ἄγοις
116. ἐκεῖνά σου] ἐκεῖνα σοῦ
117. θηρατέ' οὖν γένοιτ' θηρατέα γίγνοιτ'
120. κεκλῇ] κέκλησ'
124. νῦν κεῖνον] κεῖνον νῦν
127. δοκῇτ' ἔτι] δοκῆτε τι
129. τρόπον] τρόποις
130. δολώσας] δηλώσας
135. πολιάς] Παλλὰς
136. δέσποτ'] δέσποτά μ'
140. γνώμας] γνώμα
142. σοὶ δὲ] σὲ δ' ὦ
151. ἄναξ] ἄναξ, τὸ σὸν
172. μηδ' αὖ] μηδὲ
173. αἰεὶ] ἀεὶ
180. μὴ] om.
197. ἐσθ' ὅπως οὐ θεῶν] ἐσθ' ὅπως οὐ θεῶν τοῦ. (*vid.*

ad Eurip. Hecub. p. 74. *ed.* 3.
207. ἐτύμα] ἑτοίμα
208. στίβον] στίβου
209. λάθει] λήθει
211. θροεῖ γὰρ] γὰρ θροεῖ
217. ὡς] καὶ
219. τηλωπὸν] τηλωπὰν
225. πάτρας ἂν ἢ γένους ὑμᾶς ποτὲ] πάτρας ὑμᾶς ἂν ἢ γένους ποτὲ
231. ita *ut Johnson.*
232. προσήκατε] προσήκετε
235. τοῦτο] τοῦτο τὸ
240. δ'] omit.
241. γέγωνε] γέγονε
244. οἶσθ' ἤδη] οἶσθαι δὴ
247. γῆν πλέων; πόθεν] γῆν; πόθεν πλέων
249. ᾖσθα] οἶσθα
253. ὃν] ὅν γ'
254. οὔνομ'] ὄνομ'
263. οὐξ] ἐξ
273. ναυβάτῳ] ναυβάτῃ
275. οἷα] οἳ
280. πότε] τότε
284. νόσῳ] νόσον
289. βαιᾷ] βαιῇ
300. ἔφην'] ἔφην
302. νοσεῖν] πονεῖν
305. ὅποι] ὅπῃ
329. εὖγ'] φεῦγ'
346. ποικιλοστόλῳ] πολυκληίστῳ
347. τροφεὺς] τροφὸς
349. γένοιτ'] γίνοιτ'
356. αἱρήσοιμ'] αἱροίμην
358. οὐρίῳ] οὐρείῳ
370. Λαρτίου] Λαέρτου
377. αὔτ'] οὔτ'
392. γίγνονται] γίνονται
399. ἐξηνδώμαν] ἐπηυδόμαν
428. σαφῶς] σοφῶς
429. κεῖνός γε πράσσει νῦν] κεῖνος πράσσειν ἦν
431. αὐτὸς] αὔτως
438. πῆ γὰρ ἦν ἐντ.] ποῦ γὰρ ἐντ.
449. ἐφη] ita MS.
452. περιστέλλουσιν] περιστελοῦσιν
461. ὅπου γ'—μεῖζον σθένει] ὅπου θ'—στένει μεῖζον
462. χρηστὰ] δεινὰ
467. σε δαίμονες] σ' εὐδαίμονες
470. εἴκῃ] ἥκοι
480. φορήματος] φρονήματος
486. ὅθ'] ἴθ'
488. θ'] om.
491. γόνασι] γούνασι

494. θἶκον] οἶκτον
500. παλαιὸν] παλαί' ἂν
513. δ' ἔλεξεν] θ' ἔλεξε
515. ὅσσα] οἷα
521. ἐπιμέμονεν] ἐπεὶ μέμονεν
526. μέν τις] om.
536. ὅποι] ὅπη
539. ἔθεσθε] αἴσθησθε
554. ὁ] ὡς
555. ἀπ'] ἐξ
560. σ' οὕνεκα] σοῦ 'νεκα
592. ἐγώ 'μ'] ἐγὼ εἰμ'
594. προσφιλῆ λόγου] προσφιλεῖ λόγῳ
600. τώδ'] δύ'
611. οἵπερ] ἥπερ
617. τ'] δ'
620. μή] δή
621. πέρσοιεν—πείσαντες] πέρσειεν—πείσειεν
645. ὁρίζει] χωρίζει
648. ἁγῇ] om.
661. Οἴμοι, τί] εἴ μοι τι
685. σε] om.
688. τοῦ—κατ' ἄμπυκα] τοῦ om. κάμπυκα δή
690. Κρόνου] Κρόνου παῖς
694. οὔτ' ἔρξας] οὔθ' ἔρξας
702. ἐγχώρων] ἐγχωρίων
708. ἐνθήρου] ἐνθύρου
710. γε] τε
711. ἄλλοτ' ἄλλᾳ γὰρ] γὰρ ἄλλοτ' ἄλλᾳ
713. παῖς—ὡς] πᾶς—ὃν
715. ἐξανίῃ] ἐξανίησι
717. σπόρου] πόρον
724. δεκέτη χρόνον] δεκέτῃ χρόνῳ
725. αἰεὶ] ἀεὶ
738. ἆ ἆ ἆ ἆ] ter, ut in 746.
746. τί ποτε] τί ποτε τί
749. ὄλωλα] ἀπόλωλα
753. Παπᾶ, παπᾶ] Ἀπᾶ, παπαῖ
767. τοὐπείσαγμα] τοὐπίσαγμα
771. πλάνοις] πλάνης
772. φεῦ] ἰώ
774. δύστηνε] ἰὼ ἰὼ δ.
779. φύλαττε] φύλασσε
780. ὅταν περ—ἐξίῃ] ὅταν—ἐξήῃ
781. κοὐκ] οὐκ
785. σαυτόν θ'] σαυτῷ
786. ὄντα] ἄκοντα
795. ἀλλ' οὖν δέδοικα μή μ' ἀτελὴς εὐχή, τέκνον] ἀλλὰ δέδοικ', ὦ παῖ, μή μ' ἀτελὴς εὐχή
797. κηκῖον] κάκιον

801. μοι] om.
805. ἥδε] om.
818. τί φῄς;] om.
838. ἀπό] ἀπολεῖς
839. μεθίημί σε· τί δή] μεθίημι· τί δὲ
850. εὐαίων ἄναξ] εὐέων ὦ 'ναξ
854. γε] om.
859. πόδας] πόδα
861. ἔχομεν] ἴσχομεν
862. θεὸς] τοὺς θεοὺς
865. σὺ] om.
867. φάμαν] φήμαν
871. γὰρ μέγιστον] om.
872. λάθρ'] λάθρα
873. οἶσθ', οἶσθ' ὄντιν'] οἶσθα γὰρ ὢν
875. πυκινοῖς] πυκινοῖσιν
876. 7. ἀνὴρ ὅδ'] ἀνήρ δ'
890. ἐξηύχησ'] ἐξίσχυσ'
891. ἐλεινῶς] ἐλεεινῶς
909. οὕτω] οὕτως
914. ἔστω] ἔσται
917. λόγῳ] λόγων
924. προσεικότα] προσηκότα
928. γε] om.
932. κάκλιπὼν] κἀλιπὼν
937. τὸν] τῶν
940. δρᾶσαι] μαθεῖν
955. ἱκνοῦμαί σ' ἀπόδος] ἱκνοῦμ' ἀπόδος
956. μή μ' ἀφέλῃς] μή μου 'φέλῃς
964. ἀπάξειν] ἄπαξ
972. τί χρή με δρᾶν] τί χρὴ ποιεῖν
973. ἀλλ'] om.
979. τοῖσδέ γ'] τοῖσιδ'
1009. τολμίστατε] τολμήστατε
1026. πᾶν] om.
1038. ᾔδει] ἤδη
1044. νῦν δέ μ'] νῦν ἔμ'
1048. οὐ] om.
1051. σοῦ γε] σοῦ τε
1057. ἀπάγετε] ἀπάγεσθε
1065. ἔξοιδά δ'] ἔξοιδά τ'
1115. Ὤμοι μοι μοι] Οἴ μοι μοι
1126. τᾷδ'] τῷδ'
1127. εὖτέ γε] εὖτε γὰρ
1141. ἴδοιμι δέ γέ νιν] ἰδοίμαν δέ νιν
1152. ἐφήμενος] ἐνήμενος
1153. χερὶ] χειρὶ
1156. τόξον φίλων] τόξον φίλον
1157. χερῶν] χειρῶν
1159. ἴσχεις] ἔχεις
1160. ἀεθλον] ἄθλιον

1161. χρησόμενον] χρήσομαι
1162. μεταλλαγᾷ] μεταλλαγῇ
1172. εὐφημοσύνᾳ] ἐφημοσύνᾳ
1182. ἀνέδην] ἀναίδην
1195. ἀποφυγεῖν] ἀποφεύγειν
1201. ἐντόπων] ἐπόντων
1205. γᾶν ἤλπισάς μ'] γαῖάν μ' ἤλπισας
1210. post ἴωμεν desinit ibi MS. (*sic.*)
1223. ἀλύοντα] ἀλύοντες
1236. ῥέξειας] ῥέξῃς
1238. νόος] νόσος
1240. γᾶς] σιγᾶς
1244. γ'] om.
1258. τὸ ποῖον—βουλεύῃ] τὸν ποῖον—βουλεύει
1269. ἀκηκοὼς] ἀκήκοας
1270. κωλύσει] κωλύει
1308. παῦε] παῦσαι
1330. ὑπέρ τ'] ὑπὲρ
1337. ἆ] ἆ, ἆ
1340. τίν'] τί μ'
1342. ἐμοὶ τοῦτ' ἔστι καλὸν] ἐμοὶ καλὸν τοῦτ' ἔστι
1346. δή—ὅτου] τοι—ὅπου
1347. ἔχοις] ἔχεις
1356. ἑκουσίαισιν] ἑκουσίῃσιν
1386. τί με, τί δῆτ'] τί με δῆτ'
1392. ἐμοὶ] ἐμοῦ
1395. παιδὶ τοῦ] παιδὶ τῷ
1399. τἄλλα] καὶ τἄλλα
1400. τάδε] τόδε
1403. γέρας πατρὸς] πατρὸς γέρας
1406. τόδε] τάδε
1433. δρῷμεν] δρῶμεν
1441. τεθρήνηται] τεθρύλληται
1450. προσωφέλησιν] πρὸς ὠφέλησιν
1453. γε τούτους τῆς] om.
1454. εἴ γε] ἀλλ'
1461. Διὸς φράσων] Διός τε φρ.
1475. ἐκλαβὼν] ἐκβαλὼν
1476. πάτρας Οἴτης πλάκα] πλάκας Οἴτης πάτρας.
1494. τίθεμαι] συντίθεμαι
1499. ξύμφρουρον] σύμφορον
1500. ἔννδροι λειμ.] ἔνυδροι καὶ λειμ.
1515. νῦν—ἀολλέες] ἤδη—ἀολλεῖς

IN ELECTRAM.

v. 12. *ed. Johnson.* ὁμαίμου— ὁμαίμονος MS. Lips. ap. Reisk. p. 11.

v. 37. ἐνδίκους— ἐνδίκας MS. Lips.

v. 43. ὑποπτεύσωσιν. Recte Heathius ex Scholiaste, Triclinio, 2 MSS. Aldo, et Turnebi margine, ὑποπτεύσουσιν. quibus addere potuisset Suidam v. ἠνθισμένον. ὑποπτεύουσιν H.

v. 45. ὁ γὰρ— ὃ Turn. Brunck. Eustath. ad Iliad. Γ. p. 405.

vv. 59. 60. Τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανὼν,
Ἔργοισι σωθῶ—

Τί δή με —Ἔργοις δὲ— Eumath. de Ismen. et Ism. Amor. IX. p. 363. λόγοισι Eustath. ad Odyss. Λ. p. 1701, 63. λόγῳ Eumath. Ἔργοις MS. Lips. (*vid. ad Eurip. Phœniss.* 512.)

v. 61. Δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν.
Hunc versum, paullo negligentius ab Athenæo III. 34. p. 122. C. citatum, ad incertæ sedis fragmenta retulit Heathius ad Sophocl. p. 111. b.

v. 96. Φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξείνισε—
ἐξείνισεν Turn. marg. MS. Trin. Suid. in v. Schol. ed. Rom. atque ita omnino legendum. Recte vero explodit Johnsoni et Reiskii ἐξήνυσε Merrickius in notis ad Anglicam Tryphiodori versionem 784. p. 119.

v. 102. ἀδίκως— ἀεικῶς Schol. Suid. v. ἀεικῶς.

v. 112. Σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἐριννύες,
Τοὺς ἀδίκους θνήσκοντας ὁρᾶτε,
Τοὺς τὰς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους.

Σεμναί τ' Ἐριννύες et mox Αἳ τοὺς—Τούς τ' εὐνὰς Suid. v. Περσεφόνη. Αἳ τοὺς etiam MS. Trin. Coll. Cant. H. αἳ MS. Lips. τούς τ' εὐνὰς H.

v. 119. Λύπης ἀντίῤῥοπον ἄχθος.— ἀντίῤῥοθον Apollonius Lexic. Homer. v. σῶκος p. 754.

v. 145. Citat Suidas v. οἰκτρός. ubi τις omissum est in ed. Mediolan. ut et v. ἀτυζόμενος.

v. 148. αἰὲν Ἴτυν γ' ὀλοφύρεται— γ' omit. Ald. MS. Trin. H.

v. 149. ἀτυζομένη. Doricam formam, ἀτυζομένα, restitue ex 4 MSS. Suida v. ἀτυζόμενος. ἀηδών. Ald. MS. Trin. Schol. ed. Rom. H.

v. 206. Ἔκπαγλ' ἄχθη. Ἔκπαγλα πάθη Schol. ed. Rom.

v. 207. Τοὺς— Τοῖς Reisk. p. 13.

v. 211. Οἷς ὁ μέγας θεὸς Ὀλύμπιος—
θεὸς ὁ μέγας recte Brunck. ex Ald. ut legisse videtur Scholiastes. θεὸς μέγας Suid. ed. Med. v. ποινή. ut Ald. H.

v. 218. Ἐπιπίπτεις οὕτως ἀεικῶς; Lege ex Aldo et Suida v. ἄεικες, Ἐμπίπτεις. Brunckius edidit, Ἐμπίπτεις οὕτως αἰκῶς; ut Ald. H. MS. Lips.

vv. 228. 9. Citat Suidas v. καιρία. locum om. Suidæ MS.

v. 237. σ' omittit Suidæ MS. v. ἄτη.

v. 303. Ὁ πάντ' ἄναλκις— ὁ πάντα κλεινὸς Suid. v. ὑλακτεῖ. Sed recte vulgatum citat Alexander p. 579.

v. 307. τὰς οὔσας τέ μου Καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν. Legendum ex Magistro v. διέφθορεν. τὰς οὔσας τέ μοι, ut recte ibi monent Stoeberus et Oudendorpius.

v. 322. πρᾶγμ' ἀνὴρ— πᾶς ἀνὴρ Suid. v. ὀκνῶν. sed πρᾶγμ' Eustath. ad Iliad. K. p. 744, 24. Bas.

v. 347. Ἐπεί θ' ἑλοῦ γε θἄτερον, ἢ φρονεῖν καλῶς. Lege θἄτερ' cum Heathio ex Scholiaste, MSS. duobus, Aldina, Turnebianæ margine, et H.

v. 353. ἐπαρκούντως δέ μοι— ἀπαρκούντως ἐμοὶ Thom. Magister v. ἀπαρκεῖ. Lege igitur δ' ἐμοί, non δέ μοι.

v. 384. Citat Suidas v. ὑμνήσεις. Eustathius ad Iliad. Z. p. 634.

v. 401. τιμωρούμεναι. τιμωρούμενοι Ald. et ita ex 3 MSS. edidit Brunckius, ut ipse testatur ad Eurip. Med. 316. sic et 2 MSS. a Johnsono collati, H.

v. 418. Citat Eustathius ad Iliad. Z. p. 623.

v. 469. ἐπισπεύδειν. ἐπισπεύδει Stobæus IX. p. 110.

v. 489. Αἰσχίσταις ἐν αἰκίαις. *Porsonum αἰκείαις legisse, ex nota sequente patebit.* ΑΙΚΕΙΑ Sophocl. Electr. 489. Æschyl. Prometh. 93. 177.

v. 490. Ἥξει δὲ καὶ πολύπους— δὲ omittunt Ald. H. Eustath. p. 1392, 27.

v. 514. ἐκριφθεὶς— ἐκριφεὶς Suidas v. πρόρριζον. monstratus a Toupio III. p. 83. ἐκτριφθεὶς Reisk. p. 15. recte. Herodot. VI. 86, 4. Euripid. Hipp. 684. ubi Valcken. Procop. Hist. Arc. c. 23. apud Suid. v. ἐπιβολή. Polluc. VI. 80. Plutarch. T. II. p. 13. A.

v. 566. Ποινῆς— Ποινὴν Reisk. p. 16.

v. 598. Ἢ πᾶσαν ἵης γλῶσσαν ὡς τὴν μητέρα— Ita quoque male edidit Brunckius (*sc. an.* 1779.) Lege ἵεις ex 2 MSS. Ald. Turneb. marg. (*ἱεῖς postea edidit Brunckius.*)

v. 678. νῦν τε καὶ τότ' ἐννέπω— νῦν τε καὶ πάλαι λέγω Eustath. ad Iliad. Θ. p. 702, 5=584, 15. vide Antig. 181. Eurip. apud Clem. Alex. Strom. III. p. 520.

v. 683. κλεινόν. κοινὸν 4 MSS. Th. Mag. v. προσχῆμα.

vv. 698. 9. Citat Suidas v. ἰσχύων. ubi hallucinatur Kusterus, errorem repetens infra v. θεός.

v. 708. Αἰνιὰν Eustath. p. 83, 3.

v. 727. Πῶλοι βίᾳ φέρουσιν— φοροῦσιν Plutarch. Tom. II. p. 521. C. et ita legendum: vide infra 754. Aristoph. Eq. 525. Euripid. Supplic. 691. ex emendatione Marklandi. φέρουσιν habet Suidas v. ἄστομοι.

v. 740. κἀξισώσαντες ζυγὰ— κἀξισώσαντε Reisk. p. 17. et sic Schol. ed. pr.

v. 773. προσγίνεται— προσγίγνεται Stob. Grot. p. 329. ubi γὰρ omnes edd. (*sc. in v.* 772. *ubi Brunckius* καί.)

v. 858. Ἀχαιῶν. ἀχέων Suid. v. ἵστωρ. Ald. H. Lips.

v. 962. κατοκνήσῃς— κατοκνήσεις Livineius ad Tibull. II. 6, 7.

v. 1024. ᾔδειν σ' ἀποῤῥίψουσαν ἃ 'πηγγελλόμην. ἃ 'πηγγειλάμην Th. Magister v. ἐπαγγέλλω. ex quo legendum est ᾔδη pro ᾔδειν. vide Dawes. Misc. Crit. p. 232. Valckenaer. ad Eurip. Hippol. 405.

v. 1035. μὴ μάθῃς τόδε— πάθῃς H. Turn. in marg. Triclin. ed. Turn. quod recte probant H. Stephanus, Canterus, Johnsonus, et Heathius; ut jure mireris pravam lectionem laudasse Dawesium, Misc. Crit. p. 222.

v. 1048. Citat Suidas v. δικητροπεῖ in edd. Med. Ald. et MS. L. B.

v. 1053. Citat Stobæus p. 29. Grot. ut Euripidis.

v. 1083. Ἀ πανόδυρτος ἀηδὼν— Lege πάνδυρτος.

v. 1105. Ὀρθῶς δ' ὁδοιποροῦμεν— θ' Reisk. p. 18.

vv. 1169. 70. Laudat Alexander de Figuris in Aldi Rhetoribus p. 579.

v. 1243. συμφοραῖσι— -ραῖς Eustath. ad Il. Z. p. 647.

v. 1267. δίκα— δίκαια H. Reisk. p. 18.

v. 1305. ἐξείργοι λόγος. ἐξαίροι Suid. v. χρόνου. ubi Kusterus ἐξαιροῖ.

v. 1324. φαιδρῷ— φαιδρὸν Eustath. p. 455. antep.

v. 1390. προσκύσανθ' ἕδη— προσκυνήσαντες Tho. Magister v. ἕδος.

v. 1421. Αἴγισθος αὐτὸς μὴ λάθῃ μολὼν ἔσω. αὐτὸς Triclinii interpolationem admisit Brunckius. (*sc. ed.* 1779.) Omittit H. ἡμᾶς Reisk. p. 19. (*quod in Sophoclis editione quasi suum dedit Brunckius.*)

v. 1492. συμφέρειν τοῖς κρείττουσιν. κρείττοσιν Heathius ex 2 MSS. quibus adde Th. Magistrum v. συμφορά. probante Oudendorpio. κρείττοσι etiam Turn. H. Ald.

v. 1498. φίλως. φίλος Ald. Turn. marg. H.

v. 1510. Καὶ μάντις ὢν ἄριστος—Καὶ om. MS. Lips.

Collatio Electræ *Ed. Johnson. cum Codice Harleiano a Porsono confecta.*

21. ἐμὲν] ἐσμὲν
35. χρῆ] χρᾶ
42. χρόνῳ μακρῷ] μακρῷ χρόνῳ
43. ὑποπτεύσωσιν] ὑποπτεύουσιν
52. λοιβαῖσι] λοιβαῖς τε
112. τοὺς] αἵ τοὺς
120. ὦ] ἰὼ
125. χερὶ] χειρὶ
126. ταδὶ] τάδε
134. ἀμειβόμεναι] ἀμειβομένα
137. οὔτοι] οὔτι
139. οὐ λιταῖς] οὔτε λιταῖς
145. ὅστις] ὃς
148. γ'] omit.
149. ἀτυζομένη] ἀτυζομένα
150. παντλάμων] παντλᾶμον H. et Trin.
151. ἔγωγε] ἔγω
169. οἶτον] οἶτον sed κ postea inserto
191. ἅπερ] ὥσπερ
202. ὄλοιτο ad finem additur
203. ἀμέρ'] ἀμέρα
211. μέγας θεὸς] θεὸς μέγας
218. ἀεικῶς] ἄικῶς
223. δὴ] om.
224. ἕξοιδ'] ἐν δεινοῖς ἕξοιδ'
227. μ' ἔχῃ βίοτος] με βίος ἔχῃ
228. φίλα] φιλία
229. ἀκοῦσαί μ'] ἀκούσαιμ'
239. ταῦτα] τάδε
252. θνητῶν] θνατῶν
287. αὐτήν] αὐτὴν
307. αἰεὶ] ἀεὶ
311. πολλή γ'] πολλή τ'
314. πέλας] τάλας
325. ἐπεί τ'] ἐπεί γ'
327. φύσιν] φεῖσαν
336. αὐτοῖς] αὐτῆς
347. θάτερον] θάτερ'
381. λήξοις] λέξεις
387. μοι] με
395. βίοτος] βίος
401. τιμωρούμεναι] τιμωρούμενοι
404. συναινέσεις] συνέσεις
407. τῷ] ποῖ
416. φράσαι] φράσω
417. πολλά τοι] πολλά τοι καὶ

421. ἐς] εἰς

454. ζῶμα] ζῶσμα

464. κἀμοί τ'] ἐμοί τ'

481. ὕπεστί μοι θράσος] ὕπεστί με θάρσος

490. δὲ] om.

507. πουλύπονος] πολύπονος

513. δυστάνοισιν] δυστάνοις

517. πουλύπονος] πολύπονος

520. γ'] om.

526. κακῶς κλύουσα] κλύουσ' ἄτιμα

530. εἷλε, κοὐκ] εἷλεν, οὐκ

534. θῦσαι] θεῖσαι

535. τεκοῦσ'] τίκτουσ'

585. τυγχάνοις] τυγχάνεις

638. ἅ] ὧν

711. ὅτ'] ὅθ'

715. ἐν] ἐκ

723. ἔχριμπτ' — δεξιόν τ'] ἔγχριπτ'—δεξιὸν δ'

726. Αἰνιᾶνος] Αἰνειᾶνος

731. ἐπίμπλατο] ἐμπίμπλατο

741. πότ'] τότ'

759. κείαντες] κήαντες

792. τῆσδ'] τῆς σῆς

799. ἥκοις] ἥκεις σοι

802. ἐπείπερ οὔτ' ἐμοῦ κατα- [illegible]

[illegible]

826. [illegible]

833. [illegible]

836. [illegible]

842. κρυ[illegible] [illegible] κρυφ[illegible] [illegible] ἀπάται[illegible]

848. γὰρ] om.

854. φροῦδος] [illegible] φροῦδος

858. Ἀχαιῶν] ἀχέων

862. τί φῄς;] τί φῄς; [illegible] δᾷς δὲ ποῖον;

872. ἐμαῖν] ἐμᾶν

888. νῷν] νόει

896. ἢ φρονοῦσαν] μ' εὐφρονοῦσαν

912. πίμπλημ'] πίπλημ'

930. τὰ κείνου] τἀκείνου

949. σ'] omit.

954. παρουσίαν] παρουσία

991. μὴ 'κλιπεῖν] μὴ λιπεῖν

1017. κατάσχες] κατέσχες

1024. ἀπορρίψουσαν] ἀπορρίψασαν

1028. πάντα γὰρ] πάντα γὰρ ἂν

1031. συνδράσουσα] δράσουσα

1032. πράττειν] πράσσειν

1035. μάθῃς] πάθῃς
1059. εἰ — τυγχάνεις] ἢν — τυγχάνῃς
1068. ἐπίσῃς] ἐπίσαι
1069. οὐ τὰν] οὐ μὰ τὰν
1071. γὰρ] om. dein ἀπόνητοι
1076. σφίσ'] σφίσιν
1090. ὥστε] ὡς και
1094. γε] om.
1100. ἐπ'] ἐν
1103. Ζηνὸς] Διὸς
1108. εὖ γ'] εὖθ'
1119. σμικρὰ] μικρὰ
1123. Ὀρεστίων] Ὀρεστείων
1134. ὧνπερ] ὅνπερ
1137. ὤφελον] ὤφελες
1154. σὴ προσηυδώμην] σοι προσηυδόμην
1166. οἴμοι οἴμοι] οἵ μοι μοι et in 1168.
1174. ξὺν τοί] ξὺν σοὶ
1195. τῶν δέ τ'] τῶν δ' ἔτ'
1204. σποδὸν] σποδῷ
1206. ποτέ] με σύ
1208. οὐ — ἥκεις] ἢ — ἥκει
1252. οὐ τὰν] οὐ μὰ τὰν
1257. Versum addit H.
1258. ὀτοττοτοί] ὀττοτοί
1267. δίκᾳ] δίκαια
1271. μακρὰν] μακρὰ
1272. τίς δῆτ' οὖν ἀξίαν] τίς οὖν ἂν ἀξίαν γε
1273. σοῦ μοι φανέντος νῦν] σοῦ πεφηνότος
1277. γε] om.
1278. ὀτοττοτοί] om.
1284. σε] om.
1285. γε] om.
1381. κυκλοῦνται] κυκλοῦσι
1405. γ'] om.
1409. ἀρχαιόπλουτα] ἀρχεόπλουτα
1410. σφ' ἄγει] ἐπάγει
1418. ἐφέστατον] ἀφέστατον
1421. αὐτὸς] om.
1425. ἀνήκουσται] ἀνήκουστ' ἁ
1429. ὦ τέκνον, τέκνον] ὦ τέκνον, ὦ τέκνον
1441. τελοῦσ'] τελοῦσιν
1443. γὰρ] om.
1447. γε] om.
1464. ταυθάδ' ἂν μέλοι γ'] τἀνθένδ' ἂν μέλοιτ'
1476. τῆς φιλτάτης] τε φιλτάτων
1481. πάρεστ' ἄρ'] πάρεστιν
1492. κρείττουσιν] κρείττοσιν
1496. γε] τοι
1498. φίλως] φίλος
1526. ἂν] om.

IN FRAGMENTA.

Sophoclis Helenæ adscribit Brunckius, quæ sunt Euripidis Hecubæ, et Inoni ex Bacchis: fragmentum in Lex. v. σάγμα ex Andromacha.

Κηδαλίωνι fr. 3. Eustath. p. 1404, 13.

Fragm. ex Colchisin, sed mutilum, apud Schol. ad Pind. Pyth. 4. 398.

Scyriis ap. Stobæum LVII. p. 376, 31. Gesn. *Legit Porsonus,*

Λεπτῆς ἐπὶ ῥοπῆσιν ἐμπολὰς μακρὰς
Ἀεὶ παραῤῥίπτοντες οἱ πολύφθοροι
Ἧ 'σωσαν ἢ 'κέρδαναν, ἢ διώλεσαν.

Ἧς ὡς ἂν MSS. Ἕως ἂν Grot. Ἴσως ἂν Valckenaer. Diatrib. c. 22. p. 240.

Scyriis apud Plutarch. II. p. 34. D. 72. E. Σὺ δ' ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς (non καταισχύνων) γένους. Achilli loquitur Ulysses.

Apud Stobæum Gesneri XLI. p. 248. (*Brunckii inc.* 19.) Ὅπου γὰρ οἱ φύσαντες (non φυλάσσοντες) ἥσσωνται τέκνων, Οὐκ ἔστιν αὕτη σωφρόνων ἀνδρῶν πόλις.

Tereo fr. 7. Ὠθούμεθ' ἔξω καὶ διεμπολούμεθα— lege διεμπολώμεθα. Barbarum est alterum. ἀπεμπολῶσαι restituendum Eusebio P. E. IV. p. 162. E. pro vulgato minime Græco, ἀπεμπωλοῦσαι, quod tamen non offendit Abresch. Diluc. Thucyd. p. 584. Valckenaer. ad Herodot. I. 93. 194. Genuinam vocis formam frustra Apollodori Codices novissimo editori obtulerunt. Vide Pierson. ad Mœrin p. 156. In Polluce idem mendum

hic illic relictum, ut VI. 191. ubi MS. veram scripturam obtulit. ἀπημπόλει Suid. v. Ῥουφῖνος.

Fr. inc. 40. στρογγύλον Eust. (γογγύλον *Brunck. forte ex Athenæo* II. *p.* 51. D.)

Fr. inc. 56. Plutarch. II. p. 282. B.

Ap. Plutarch. Sympos. VIII. 9. p. 732. D. (*Brunck.* 70.) Ἅπαντα τὰ γένη τὸ πρῶτον ἦλθεν ἅπαξ. Pro τὰ γένη τὸ legit ταγέννητα Valckenaerius Diatrib. 21. p. 222. Malim ταδόκητα ex Artemidoro IV. 61. τάδόκητα. quæ lectio minime contemnenda est. In altero senario, quem ibidem citat Artemidorus, lege, Ὄπτα, κάταιθε σάρκας, ἐμπλήσθητί μου, et lucrabimur variam lectionem in Euripidis Syleo.

(*Conf. Porsoni notam ad Eurip. Phœniss.* 531.)

Apud Plutarch. de Solert. Animal. p. 985. C. (*Brunckii inc.* 74.) εὖ γὰρ καὶ διχοστατῶν λόγος συγκολλᾶτ' ἐς μέσον ἀμφοῖν τέτακται. Pessime Grotius et Heathius. Lege

εὖ γὰρ καὶ διχοστατῶν λόγος
Σύγκολλά τ' ἀμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται.

Ultimam vocem præbent MS. et ed. Ald. p. 741.

Pollux II. 172. καὶ τὸ περιβάδην ἀμφιπλὶξ, ᾧ Σοφοκλῆς κατεχρήσατο ἐπὶ δρακόντων. Ita lege pro ὡς. (*Vid. Lexic. Brunck.*)

Priscian. de Metris Comicis p. 1328. " Quem (Æschylum) imitans Sophocles, teste Seleuco, profert quædam contra legem metrorum, sicut in hoc: Ἀλφεσίβοιαν ἣν ὁ γεννήσας πατήρ. Hic quoque iambus a trochæo incipit."

Lexic. v. λαγός. l. ἰκτῖνες ex Eustathio 1534, 16.

v. ὀλοσπάδες. Phot. Lex. MS. καταπινόμεναι.

NOTÆ ET EMENDATIONES

IN

EURIPIDEM.

Quæ in quatuor priores Euripidis fabulas, inter Porsoni scripta inventa sunt, nobis haud edenda esse judicavimus. Maximam enim partem ipse in editione sua jampridem vulgavit: reliqua vero prudens omisit.

IN HIPPOLYTUM.

VERS. 19. *ed. Musgrav. Oxon. ann.* 1778.

Μείζω βροτείας προσπεσὼν ὁμιλίας.

Edit. Lascaris ὁμιλίᾳ. Lege ὁμιλίαν.

v. 73. Σοὶ τόνδε πλεκτὸν στέφανον κ.τ.λ.
Pisid. Exp. Heracl. Acroas. III. 379.

vv. 79. 80. 81.

Ὅσοις διδακτὸν μηδὲν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει
Τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν εἰς τὰ πάντ' ἀεὶ,
Τούτοις δρέπεσθαι, τοῖς κακοῖσι δ' οὐ θέμις.

Legit Porsonus Ὅστις διδακτὸν μηδὲν— *exempla similis constructionis indicans:* Confer Sophocl. Antig. 718, 720. Eur. Androm. 180. Aristoph. Ran. 714. Eur. Hec. 359. 360. Poet. apud Plutarch. II. p. 33. E. Eur. Electr. 938, 939. Aristoph. Eccles. 683. 684. (Eustath. p. 415.) Sophocl. Aj. 769. Electr. 1538-9.

Hel. 951. ubi παιδὶ vulgo, sed omnes Stobæi editiones LXXXVII. p. 500. (89. p. 361. ed. Grot.) παισί. Med. 223. 224. Dict. fragm. 13. Tibull. I. 6. 39.

v. 102. πρόσωθεν— ἄπωθεν Plutarch. Tom. II. p. 778. A. sed πρόσωθεν ut videtur, Themist. XVI. p. 211. B. Plato de Rep. VI. p. 499. A. (*vid. ad Med.* 159.)

v. 202. Eustath. ad Iliad. B. p. 143, 12=189, 11. [illegible], 18=61, 42.

v. 211. Καθαρῶν ὑδάτων πόμ' ἀρυσαίμαν. Lege cum Marklando, καθαρῶν ὑδάτων ΠΩΜ' ἀρυσαίμαν; quidquid disputant Heathius et Musgravius de dubia τοῦ ἀρυσαίμαν quantitate. Neque Aldi auctoritas quidquam momenti habet. Ille enim infra 229. (227.) dederat planissime contra metrum, Κλιτὺς, ὅθεν σοι ΠΟΜΑ γένοιτ' ἄν. Vid. Iph. Taur. 959. Cycl. 123. 139. 141. 173. (192.) 415. 419. 452. 571. 677. Ion. 1053. 1214. 1218. 1231. 1235. fragm. apud Aul. Gell. VII. 16. quod corruptum extat apud Plutarch. II. p. 1044. F. 36. F. in quibus omnibus locis πόμα metrum corrumperet. Nihil igitur dubium restare possit, quin scribi debeat in Bacch. 279. Βότρυος ὑγρὸν ΠΩΜ'. et in Hec. 392. (396.) Καὶ δὶς τόσον ΠΩΜ'. Alexis apud Athen. I. 22. p. 28. E. Λεσβίου δὲ πώματος (vulg. πόματος) Οὐκ ἔστιν ἄλλος οἶνος ἡδίων πιεῖν. ἐσχάτως ἀπολοίμην pro ἔσχατος ἀπ. in Schol. ad Soph. Œd. T. 677. Vocales ο et ω sæpe permutantur: ut apud Nonnum in Gregor. Nazianzen. Stelit. I. p. 136. ed. Eton. pro χαρίσομαι legendum χαρίσωμαι. Longus Past. II. p. 61. l. 12. ed. Villoison. Τρίτος δὴ γέρων οὗτος (lege οὕτως, ut supra, l. 8. οὕτως εὐσχημόνως ὠρχήσατο) εὐδοκιμήσας ἐπ' ὀρχήσει, φιλεῖ Χλοὴν καὶ Δάφνιν. p. 33. l. 18. ἀφίησι φωνὴν, οἵαν οὔτε χελιδὼν,

οὔτε ἀηδὼν, οὔτε κύκνος, ὅμοιος ἐμοὶ γέρων γενόμενος. Frustra cl. Editor, ὅμοιον. quod nimis poeticum est: legendum ὁμοίως *, quod cum dativo construitur cum alibi, tum Eurip. Alcest. 1019. Erecth. apud Lycurg. p. 219. Aristoph. Lysist. 557. Demosthen. de Coron. p. 582. Longin. π. ὕ. §. 10. Procop. Hist. Arcan. 7. Suid. v. ἀργόν. Hierocl. p. 206. ed. Needham. Eustath. in Homer. Odyss. A. 107. p. 1397. l. 34. ed. Rom. (*Vid. ad Hecub.* 392.)

v. 221. Πρὸς θεῶν, ἔραμαι κυσὶ θωῦξαι. κυνὶ Eustath. ad Il. Ξ. p. 989, 56 = 982, 52.

v. 234. Τί τόδ' αὖ παράφρον ἔρριψας ἔπος; Corrigendum τί τόδ' αὖ παράφρων. vide Sophocl. Philoct. 833. (815. *ed. Brunck.*) Male Musgravius Valckenaerium γ' infercientem sequitur. παράφρων recte proposuerat editione prima.

v. 309. Eustath. ad Iliad. Z. p. 656, 23 = 521, 31.

v. 362. Κύπρις οὐκ ἄρ' ἦν θεὸς,
Ἀλλ' εἴ τι μεῖζον ἄλλο γίγνεται θεοῦ.

Hujus Ellipseos exempla suppeditabunt Jos. Scaliger ad Varronem de R. R. III. p. 244. Dan. Fessel., Adversar. Sacr. IV. 3. Joan. Davis. ad Cicer. Tusc. Disput. V. 6, et ad Cicer. de Natur. Deor. II. 64. et Lambert. Bos. in voce.

v. 389. Μακραί τε λέσχαι, καὶ σχολὴ, τερπνὸν κακόν. μακραὶ δὲ Stobæus Trincavelli xxviii.

v. 473. Οὐδὲ στέγην γὰρ ἧς κατηρεφεῖς δόμοι,— ἐπιστέφης ὕλης Archilochus apud Plutarch. Tom. II. p. 604. C.

vv. 474. 5. εἰς δὲ τὴν τύχην
Πεσοῦσ', ὅσην σὺ, πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκεῖς;

* *Vid. supra ad Sophocl. Philoct.* 1035.

Synesius Encom. Calvit. p. 82. ἀλλ' οὐδ' ἂν Ἴωνα δοκῶ τὸν ῥαψῳδὸν ἐξευρεῖν. Ita lego pro ἐξευρήσειν ex Suida, contra quam statuit P. Leopardus Emendat. II. 19. vide Eurip. Hippol. 475. male a Valckenaerio et Brunckio tractatum. Æschyl. Agam. 944. ubi similiter errant Heathius et Pauwius.

v. 612. Ὦ πρός σε γονάτων—
Phœn. 951. 1708. Med. 328. Hippol. 610. 612. Alcest. 673. Androm. 893. Suppl. 279. Iph. A. 1243. Iph. T. 1075. Troad. 1042. Hel. 1257.

vv. 925. 6. Ἡ γὰρ ποθοῦσα πάντα καρδία κλύειν
Κἂν τοῖς κακοῖσι λίχνος οὖσ' ἁλίσκεται.

Athen. V. p. 220. B. (*corr.* C.) Synes. Dion. p. 44. A. 11. Schol. Townl. in Il. Ξ. 171. H. Steph. Thes. L. G. T. I. p. 1939. C. D. E, Menander, Τό τ' ἄρσεν ἀεὶ τοῦ κεκρυμμένου λίχνον.

v. 927. Οὐ μὴν φίλους γε, κἄτι μᾶλλον ἢ φίλους.
Eustath. Il. A. p. 156, 15. Rom. 118, 16. Bas.

v. 1017. Κοὐκ οἶδα πρᾶξιν τήνδε, πλὴν λόγῳ κλύων,
Γραφῇ τε λεύσσων.

Attulit Brunckius Longi Pastoral. I. *init.* Ἐν Λέσβῳ θηρῶν, ἐν ἄλσει Νυμφῶν, θέαμα εἶδον κάλλιστον ὧν εἶδον, εἰκόνα, γραφήν, ἱστορίαν ἔρωτος. *corrigens* εἰκόνα γραπτήν, ἱστ. ἐ. *Brunckii vero emendationem hac nota, in margine libri scripta, comprobavit Porsonus.* Recte. et sic Villoisonus Anecdot. Græc. T. II. p. 66. an. 1781. Strabo XIV. p. 959. B. (648.) καθάπερ καὶ ἡ γραπτὴ εἰκὼν ἐμφανίζει ἡ ἐν ἀγορᾷ. Pseudo-Plutarchus in vita Isocratis p. 839. C. ἦν δὲ αὐτοῦ γραπτὴ εἰκὼν ἐν τῷ Πομπείῳ.

v. 1103. Οὐ γάρ τις οἶκτος σῆς μ' ὑπέρχεται φυγῆς.
φρενὸς pro φυγῆς tacite Valckenaer. ad Phœniss. 1379.

v. 1108. ἀλλὰ χαιρέτω πόλις, Καὶ γαῖ' Ἐρεχθέως. Lege χαίρετ', ὦ πόλις, Καὶ γαῖ' Ἐρ. Conf. Alcest. 396. ἀλλὰ χαίρετ', ὦ τέκνα.

v. 1111. Χαῖρ'· ὕστατον γάρ σ' εἰσορῶν προσφθέγγομαι. νῦν pro γὰρ fortasse X. Π. 1313. 1631.

v. 1177. Eustath. ad Il. Θ. p. 699, 40 = 580, 52.

v. 1191. Ἱππόλυτος, ἐκ σοῦ τλήμονας φυγὰς ἔχων. Injuria Valckenaerius et Musgravius MS. Parisiensis lectionem τλήμονος præferunt. Bacch. 1350. δέδοκται, πρέσβυ, τλήμονες φυγαί. Electr. 233. Ποῦ γῆς ὁ τλήμων τλήμονας φυγὰς ἔχων; qui locus satis Hippolyti versum contra Valckenaerium defendit. 508. Ἢ τὰς Ὀρέστου τλήμονας φυγὰς στένεις; (*Vide ad Phœniss.* 389.)

v. 1196. Τί ταῦτ' ἀλύω; πειστέον πατρὸς λόγοις. X. Π. 1124.

v. 1315. τῆς γὰρ ἐχθίστης θεῶν
Ἡμῖν, ὅσαισι παρθένειος ἡδονή,
Δηχθεῖσα κέντροις, παιδὸς ἠράσθη σέθεν.

Ex nota sequente apparet cogitasse Porsonum de emendando, Πληχθεῖσα κέντροις, *potius quam* πληγεῖσα *cum Valckenaerio.* πληχθεὶς Schol. ad Aristoph. Av. 1402. Noster Tr. 183. ἐκπληχθεῖσα. Iph. T. 177. σφαχθεῖσα. Incert. γαῖα μιχθήτω πυρί. Eœis ap. Schol. Pind. Pyth. IV. 35. μιχθεῖσα. ἐπιπληχθεὶς Schol. Villois. ad Il. Δ. 401. K. 233. Z. 111. Stob. p. 215, 22. Philo Jud. Tom. I. p. 245, 45. 2461, 1. 378, 30.

v. 1389. Καί μοι θάνατος παιὰν ἔλθοι.
Incertus Tragicus apud Plutarch. II. p. 106. D. ὦ θάνατε παιὰν, (dele ἰατρὸς cum Valckenaerio ad Hipp. 1392.) μόλοις· Λιμὴν γὰρ ὄντως Ἀΐδας ἀνιᾶν. Ita lege Dorice pro ἀνιῶν, quod pro ἀν' αἶαν legit Ruhnkenius ad Longinum ix. Æschylus ibidem, Ὥσπερ μέγ' ἐστ' ἴαμα

τῶν πολλῶν κακῶν. vulgo μέγιστον ἴαμα. μέγ' ἐστ' ed. Grot. (*Vide Præfat. ad Hecub. p.* x.)

vv. 1432. 3. 4. omittit Ed. Flor.

v. 1478. Οἵου στερήσεσθ' ἀνδρός· ὢ τλήμων ἐγώ. στερήσεσθ'. futurum medium pass. Vid. Orest. 434. οἴσεται. Med. 474. λυπήσει.

ὢ τλήμων ἐγώ. solennis senarii clausula. Conf. Alcest. 1089. Herc. F. 551. et hoc legendum in Aristoph. Plut. 777. ubi vulgo ὁ τλήμων ἐγώ.

IN ALCESTIN.

v. 130. Πάντα γὰρ ἤδη δὴ τετέλεσται Τοῖς βασιλεῦσιν. Vulgo omittuntur δὴ—Τοῖς.

v. 148. Ἴστω νυν εὐκλεής γε κατθανουμένη. Themist. Or. XXII. p. 265. A.

v. 440. ἀξία δ' ἐμοί. *Vulgo* δέ μοι.

v. 783. ἆρ' οὐ τὸν ξένον Στυγῶ δικαίως—*Vulgo* ἄρα.

v. 793. Οἶμαι μὲν οὔ.— Δοκῶ μὲν οὔ Plutarch. Consol. ad Apollon. p. 107. C. δοκῶ μὲν Suppl. 773. Hel. 926.

v. 795. Κοὐκ ἔστι θνητῶν— Κοὐκ ἔστιν αὐτῶν Plutarch. ibid. et in 797. οἱ πρ.

v. 922. σύνεσχ' ἂν— *Vulgo* σύνεσχεν.

v. 992. Φάρμακα πολυπόνοις Ἀντιτεμὼν βροτοῖσιν. Androm. 121. φάρμακον τέμνειν Plato Epist. VIII. p. 353. E.

v. 998. θεοῖσι δ' ὁμοίως Τιμάσθω. Frustra conjicit Cl. Villoison. ὅμοιον. Aristoph. Lysistr. 529. Eurip. Erecth. ap. Lycurg. p. 219. Demosth. de Coron. p. 582. Procop. Hist. Arc. VII. (*Vid. ad Hippol.* 211.)

IN ANDROMACHAM.

v. 84. Πολλὰς ἂν εὕροις μηχανάς·— γὰρ εὕροις Stob. ed. pr. lxxi. sed ἂν Donatus ad Hec. II. 1. 17.

v. 93. γυναιξὶ— γυναικὶ Stob. Grot. p. 308.

v. 94. αἰεὶ— ἀεὶ Stob. ed. pr. lxxi.

v. 131. δέμας αἰκέλιον. *Vulgo* ἀεικέλιον. *Vid. ed. Oxon.* 1807.

v. 166. Schol. in Hermogen. p. 391, 31.

v. 176. οὐδὲ γὰρ καλόν. Melior videtur Stobæi lectio (p. 321. Grot.) οὐδὲν γὰρ καλόν.

v. 225. μαστὸν—Ἔπεσχον. Lege ὑπέσχον. Confer Ion. 1392. vid. tamen ib. 1513.

v. 231. ὅσοις ἔνεστι νοῦς.—αἷς Stob. ed. pr. lxxii.

v. 373. δεύτερ' ἂν πάσχοι γυνή— δεύτερα πάσχει Stob. Trinc. lxxii. sed ἂν πάσχοι ed. Gesn. 1549. vide Menandr. Stob. 93. vel 95. Plut. II. p. 128. A.

v. 382. Ὡς, ἢν θάνῃς σὺ, παῖς ὅδ' ἐκφεύγει μόρον. Lege ἐκφεύξει.

v. 413. Artemidor. IV. 61. ἔδοξέ τις λέγειν θεράπαιναν τὰ Εὐριπίδια ἰάμβια, Ὀπτὰς κατήσθιε σάρκας, ἐμπλήσθητί μου· αὕτη ζηλοτυπηθεῖσα ὑπὸ τῆς δεσποίνης, μυρία ἔπαθε κακά. ἦν γὰρ εἰκὸς τῇ ὑποθέσει τῇ περὶ Ἀνδρομάχην, ἀκόλουθα γεγενῆσθαι αὐτῇ τὰ ἀποτελέσματα. (*Vide supra p.* 216. *et ad Phœniss.* 531.)

v. 442. ἀπὸ πτερῶν σπάσεις; *Vulgo* ὑπὸ πτερῶν σπάσας.

v. 446. ἔχθιστοι βροτῶν— βροτοῖ Schol. ad Orest.

371. et mox βουλευτήρια. Hoc quoque Schol. ad Aristoph. Pac. 1068. Ach. 307. Tzetz. ad Lycophr. 1124.

v. 449. πέριξ MS. Fl. apud Valckenaer. ad Herodot. IX. 54.

v. 451. οὐ πλεῖστοι φονεῖς; *Vulgo* φόνοι.

v. 460. κτενεῖς μ'. *Vulgo* κτείνεις.

v. 464. καὶ σὺ γὰρ πράξειας ἄν. τοι pro γὰρ Stobæus Trincavelli tit. cx.

v. 469. Δυσμενεῖς δὲ λύπας. *Vulgo* τε *pro* δέ.

v. 598. ἐξερημοῦσαι δόμους— ἐξερημοῦσιν Plutarch. Num. p. 76. E.

v. 619. Ὤμοι ἐκεῖσε δεῦρό τ' ἤγαγες πάλιν. Vide ad Bacch. 1118.

v. 630. Ἀλλ' ὡς ἐσεῖδες μαστὸν ἐκβαλὼν ξίφος—

vv. 630. 631. laudat Galenus de Hippocr. et Plat. dogm. IV. p. 281. Clemens Alexandrin. Strom. II. p. 485. In Galeni ed. Bas. l. 52. delendum εἰς. Uterque autem Σὺ δ' habent. (Aldin. T. I. p. 134. b. 10.) Chart. V. p. 147. E.

v. 646. Τίς δῆτ' ἂν εἴποι τοὺς γέροντας, ὡς σοφοὶ— *Vulgo* Τί δῆτ' ἂν εἴποις.

v. 651. Cl. Musgravius (Exercitat. Eurip. II. 5.) defendit Androm. 651. ΗΝ χρῆν σ' ἐλαύνειν ΤΗΝΔ'— quasi pleonasmum optimis auctoribus usitatum. Sed testimonia quibus nititur lubricæ sunt fidei. Nam infra 710. suam ipse Vir doctus postea conjecturam retraxit, recte emendans ΤΩΝΔ'.* Neque ex Homero, aut Callimacho, aut Anthologiæ consarcinatoribus Euripidi emendando subsidia petenda sunt. Plene igitur interpunge

* *Vide ad Phœniss.* 1613.

post 650. et lege Ἠ χρῆν σ' — *Nimirum debebas* — Aristophanis locum Av. 1103. dudum, metro et sensu flagitantibus, emendaverat Dawesius (Misc. Crit. p. 299.) ΟΣ' ΑΓΑΘ'— adductis Plut. 112. Pac. 888. Av. 1616. quibus adde Eq. 1215. Οἴμοι τῶν ΑΓΑΘΩΝ ΟΣΩΝ πλέα. Ita recte Reiskius pro ὅσον. 1333. ΟΣΑ με δέδρακας ΑΓΑΘ'— Pac. 1197. Ὦ Τρυγαῖ', ΟΣ' (ita lege, non ὅς) ἡμᾶς ΤΑΓΑΘΑ Δέδρακας. Homer. Odyss. X. 209. ΟΣΣ' ΑΓΑΘΑ ῥέζεσκον— ubi alteram lectionem, Ὅς σ' ἀγαθὰ, imperite probat Jos. Barnesius. Aristophan. Acharn. 873. ΟΣ' ἐστὶν ΑΓΑΘΑ Βοιωτοῖς (Alexis ap. Athen. VI. 16. p. 254. B.) Vulgo ἔστ' ἄν. Sed particula ἂν præsenti indicativo jungi nequit. Prave igitur J. Toupius in Suid. II. p. 196. Aristoph. Nub. 1473. emendat. Οὐκ ΑΝ ΕΣΤ'— cum debuit, ΟΥΚ ΕΤ' ΕΣΤ'—*Non amplius in vivis est* (Jupiter). Nam exemplum quod ex Eurip. Danaa Vir eruditus adducit, corruptum est et ita reformandum, ΟΣΤΙΣ ἐστὶ δή. (*Vide ad Phœniss.* 1613.)

v. 694. Citat Plutarchus Alexandr. p. 694. D.

v. 733. οὐ γὰρ ἄφθονον χόλην ἔχω. *Vulgo* σχολήν.

v. 850. ἢ καθ' ὕλαν ὀρείαν. *Vulgo* ὀρέων.

v. 911. κακόν γ' ἔλεξας ἄνδρα δίσσ' ἔχειν λέχη. Ita cum MSS. lege. (*Ita Brunck. olim* ἔν' ἄνδρα.)

v. 1187. Οὗτος μὲν οὖν ἐκ τῶνδ' ἐτιμᾶτ' ἄν, γέρον,
Θανών· τὸ σὸν δ' ἦν ὧδ' ἂν εὐτυχέστερον.

Herodot. VIII. 109. ταῦτα ἀκούσας Ξέρξης, ὡς ἐκ κακῶν ἐχάρη τε καὶ ἥσθη.

v. 1283. Κᾆτ' οὐ γαμεῖν δῆτ' ἔκ τε γενναίων χρεών,
Δοῦναί τ' ἐς ἐσθλοὺς—

Εἰ χρὴ γαμεῖν δῆτ' ὄκτε γενναίων ταμεῖν Δοῦναί τ' ἐσθλοὺς. Stobæus Trincavelli lxxii.

v. 1286. ζαπλούτους— ζαχρύσους Stob. Grot. p. 295. Trinc. Gesn. 1549.

v. 1287. Οὐ γάρ ποτ' ἂν πράξει' ἂν ἐκ θεῶν κακῶς. *Vulgo* πράξειαν ἐκ θ. κ.

v. 1291. πόρον εὗρεν θεός. (εὗρε *Brunck.*) εὗρε quoque Dio Cassius LXXVIII. 8. p. 1316.

IN SUPPLICES.

v. 1. *Ed. Markland. an.* 1775. ΔΗΜΗΤΕΡ, ἑστιοῦχ' Ἐλευσῖνος, χθονὸς Τῆσδ'. "Male Marklandus interpungit post Ἐλευσῖνος. conjungenda sunt Ἐλευσῖνος χθόνος, ut Ῥώμης πόλεως et similia." Musgrav.

v. 3. Εὐδαιμονεῖν με, Θησέα τε παῖδ' ἐμὸν— *Ellipsin Verbi* εὔχομαι *exemplis illustrat Marklandus; notat Porsonus,* Adde Aristoph. Thesm. 293. Æschyl. Theb. 259. Choeph. 304.

v. 11. Confer Toup. in Suid. II. p. 34.

v. 17. τῶνδε μητέρες. μητέρων ed. Ald. MS. apud Musgravium, superscripto μητέρες.

v. 27. Μόνον τόδ' ἔργον προστιθεὶς ἐμῷ τέκνῳ. "*F.* Μόνῳ." *Markland.* Μόνῳ quoque Musgravius. Μόνον citat J. Meursius Att. Lect. II. 1. p. 53. qui de προηροσίοις consulendus.

vv. 40. 1. πάντα γὰρ δι' ἀρσένων
Γυναιξὶ πράσσειν εἰκὸς, αἵτινες σοφοί.

σοφαί recte defendit Cl. Brunckius ad Euripid. Med. 288. Inepte Magistrum citat Marklandus, quasi eadem esset ratio τῶν ἀργὸς et σοφός.

vv. 44. 5. Ἀνά μοι τέκνα λῦσαι, φθιμένων
Νεκύων οἳ καταλείπουσι μέλη.

Ἀνά μοι. στίχα λῦσαι φθιμένων Νεάκων Musgrav.

v. 69. *Ad Marklandi notam.* Vide Valckenaer. ad Hippolyt. 866.

v. 70. Νέκυ' ἀμφιβαλεῖν λυγρὰ μέλη παιδός γ' ἐμοῦ. παιδὸς ἐμοῦ μέλη λυγρά. Musgrav. qui deinde cum Marklando Æthræ personam præfigit.

vv. 71. 2. Ἀγὼν ὅδ' ἄλλος ἔρχεται γόων, γόων
Διάδοχος· ἀχοῦσι προσπόλων χέρες.
Ἀγὼν ὅδ' ἄλλος ἔρχεται· γόον γόων Διάδοχον ἀχοῦσι προπόλων χέρες. Musgrav.

v. 75. τὸν Ἀΐδας σέβει. Lege, Ἀΐδας, dissyllabon.

v. 84. ἐπίπονον. ἐπίτονον Musgrav.

v. 90. *Ad Marklandi notam:* Hanc observationem laudat Valckenaerius ad Euripid. Hippolyt. 660.

v. 94. *Marklandus in notis,* "*Apud Sophoclem Antig.* 324. *ubi nunc legitur,* Τί δαὶ ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου, *Poeta potuit scripsisse,* Τί δὲ ῥυθμίζεις." *Porsonus,* atque ita MS. teste Brunckio ad Æschyl. Prometh. 1031. qui et ita edidit. in Electræ loco, Ποίῳ τρόπῳ δή—Dawes. Misc. Crit. p. 160. qui omnino consulendus. sic Hecub. 603. recte ex Aldina edidit Musgravius, Καὶ ταῦτα μὲν δή—adstipulante Scholiaste et Eustathio ad Homer. Iliad. N. p. 930. Rhes. 874. Ποῖ δή (non δέ) τράπωμαι. Alexis apud Polluc. X. 17. Ποῖ δή μ' ἄγεις διὰ τῶν κύκλων. ubi vulgatur δέ. (*Vid. ad Med.* 1008.)

v. 97. Κουραὶ δέ. *Mallet Markl.* Κουραί τε. Κουραί τε probat Musgravius.

v. 99. προσδοκῶ τι γὰρ νέον. οὔτε τι γὰρ Archilochus Plutarchi T. II. p. 33. B. et κάκιον.

v. 106. ἢ τούτου τέκνα; τούτων MS. G.

v. 109. οὐντεῦθεν Ald. *Marklandus in notis,* "*redarguendus est Kingius, qui Hecub.* 565. *edidit,* Τέμνει σιδήρῳ αἵματος διαῤῥοάς· *pro* πνεύματος." *Porsonus in margine,* Errorem Kingii notarat Dawesius Misc. Crit. p. 217. In Orest. 597. ex Marklandi emendatione edidit Brunckius, Εἰ μὴ ἀγκελεύσας—In Parmenone apud Athen. V. 20. p. 221. A. lege μηδὲ pro οὐδέ. In Troas. 59. edidit partim ex MS. Musgravius, Ἡ που νυν ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα δή. cum ante legeretur, Ἡ που δή—ἐκβαλοῦσα νῦν. *Mox Markl.* "*Quod miror in Viro summo, et fere acutissimo**, *quem video ita emendantem Euripidis Philocteten, ed. Barn. p.* 501. Καί τοι πολὺ ἤδη τῷ χρόνῳ λώφησέ μοι Νόσος. *Vulg.* πάλλ' ἤδη, *pro* πολύ γε δή, *si sit Euripidis: quod negat Cl. Heathius in Fragm. Eurip. p.* 181."

* Dorvillio ad Chariton. p. 355. qui eadem chorda oberravit p. 363. ubi D. Lucam Poetarum ordinibus adscribere conatur.

v. 110. *Citat Marklandus Electr.* 497. Πολιόν τε θησαύρισμα Διονύσου τόδε, Ὀσμῇ κατῆρες.

Πολιὸν emendatio est Scaligeri, cum in vulgatis esset Παλαιόν. πολιὸν autem probat Musgravius, laudans Pierson. ad Mœrin v. σαπρός. Nicandr. Theriac. 582.

v. 112. Πέρας γὰρ οὐδὲν, μὴ διὰ γλώσσης ἰόν. *Markl.* "*Melius forte legi posset* Περᾷς, *et* ἰών."

Περᾷς et ἰὼν quoque Musgravius.

v. 119. Laudat Dion Cassius LXXI. 22. Tom. II. p. 1189, 46.

v. 127. Τὸ δ' Ἄργος ἡμῖν ποῦ 'στιν;
ὑμῖν P. ut edidit Musgravius, et sic citat Valckenaerius ad Euripid. Phœniss. 1682.

v. 133. Τῷ δ' ἐξέδωκας παῖδας Ἀργείων σέθεν;
Emendabat Markl. Τίσι δ'—Ἀργείων. Vulgatum recte defendit Brunckius ad Æschyl. Theb. 474.

v. 136. *Marklandus corrigit Phœn.* 410. δύναι' ἂν *pro* δύναιμ' ἄν. Recte δύναι' ἂν probante Brunckio ad Æschyl. Prometh. 764. (*Vid. Porson. ad Phœn.* 418.)

vv. 142. 3.

ΑΔ. Ἐλθόντε φυγάδε νυκτὸς εἰς ἐμὰς πύλας—
ΘΗ. Τίς, καὶ τίς, εἰπέ· δύο γὰρ ἐξαυδᾷς ἅμα.

Citat Dawesius, Misc. Crit. p. 50. ad confirmandam suam de numero duali doctrinam.

v. 149. Ὁ δ' Οἰδίπου, τίνι τρόπῳ Θήβας λιπών;
Excidit παῖς. Confer Alcæum Athenæi X. p. 430. D. XI. p. 481. A. In Orest. 1152. παῖς omittit Harl. In Menandro Grot. p. 329. Cleric. p. 64. παίδων omittit Trinc. παῖς om. in Hec. 1123. MS. Par. quem voco G, et 1219. Mosq. 3. Excidit etiam ὁ παῖς post ἠριστηκότες in Dromone Athenæi IX. p. 409. F. παίδων Diodoro Siculo IV. 33.

v. 158. Τί δέ; πλέον— Τὸ δὲ πλέον Musgrav.

v. 159. Οὕτω τὸ θεῖον ῥᾳδίως σ' ἀπεστράφη;
Proposuit Marklandus ῥᾳδίως ἀπεστράφης;

ἀπεστράφης quoque Tyrwhittus apud Musgrav. Exercitat. Eurip. p. 133. Musgravio probante in loc. *Max Marklandus,* "οὕτω ῥᾳδίως, *ut Aristoph. Vesp.* 632." οὗτος ῥᾳδίως ibi legendum docuit Dawesius Misc. Crit. p. 233. melius exemplum suppeditat ejusdem fabulæ versus 459.

vv. 174. 5. Ἀλλ' ὡς νεκροὺς θάψωσιν· ὡς αὐτὰς ἐχρῆν,
Κείνων ταφείσας χερσὶν, ὡραίων τυχεῖν.

Cicero de Senectut. 23. *Cujus corpus a me crematum*

est, quod contra decuit ab illo meum. Inscript. apud Pierium ad Virgil. Ecl. II. 1. *a patre mæsto Accepit tumulos, quos dare debuerat.* Diotim. Epigr. 286. Brunck I. p. 252.

v. 179. Τά τ' οἰκτρὰ τοὺς μὴ δυστυχεῖς δεδοικέναι. "δεδορκέναι. vide infra v. 190. Qui sequuntur quatuor versus tam absurdi sunt, ut non nisi litura sint emendandi." Tyrwhitt. apud Musgrav. p. 133. probante Musgravio in loc.

v. 187. Σπάρτη μὲν ὠμὴ, καὶ πεποίκιλται τρόπους. *Sic Markland. legit pro* Σπαρτῇ μὲν ἡ 'μή.

ὠμὴ quoque Tyrwhittus apud Musgrav. p. 133. conferens Androm. 445. 724.

v. 189. τόνδ' ὑποστῆναι πόνον. *In nota Marklandi post* "*contextus,*" *addit Porsonus,* Sed ibi vulgatam præfert Musgravius, quam citat etiam M. A. Muretus Var. Lect. IV. 2. *Mox versum Helenæ* 568. *restituit Marklandus ex Aristoph. Thesmoph.* 914. Ἑλληνὶς εἶ τις, ἢ 'πιχωρία γυνή; *notat Porsonus,* ita edidit Musgravius.

v. 200. Εἰ μὴ γὰρ ἦν τόδ', οὐκ ἂν ἦμεν ἐν φάει. De phrasi εἶναι ἐν φάει, vide Valckenaer. ad Euripid. Phœniss. 1349. adde Hecub. 706. (diverso sensu 1214.) Sophocl. Philoct. 1242.

v. 221. Ξένοισιν ὧδ' ἔδωκας, ὡς ζώντων θεῶν. ξὺν τῷ θεῷ Toup. in Suid. II. p. 190. χρώντων θεῶν Musgrav. (*Vide Append. ad Toup. T.* IV. *p.* 461.)

v. 228. Τὸν οὐ νοσοῦντα, κοὐδὲν ἠδικηκότα. Recte legunt (*pro* τὸν συννοσοῦντα) Τὸν οὐ νοσοῦντα Piersonus, Marklandus, Musgravius. quod dudum legit Stanleius ad Æschyl. Theb. 605. et ante eum Lambinus ad Horat. Carm III. 2. 29.

v. 232. οἵτινες τιμώμενοι Χαίρουσι. Τιμώμενοι χαίρουσι Hippolyt. 8.

vv. 243. 4. 5. Γλώσσαις πονηρῶν προστατῶν φηλούμενοι.
Τριῶν δὲ μοιρῶν ἡ 'ν μέσῳ σώζει πόλεις,
Κόσμον φυλάττουσ', ὅντιν' ἂν τάξῃ πόλις.

Γλώσσῃ Stobæus, ut mox ἡ μέση. τὰ μέσῳ pro τὰν μέσῳ Antiphanes Athenæi XI. p. 471. C. Lege φυλάσσουσ' cum Stobæo.

v. 248. —" μὴ οὐ *in Tragicis semper est monosyllabon.*" *Markland.* Fere, non semper inquit Brunckius ad Euripid. Orest. 598.

v. 259. "*Sic et Heraclid.* 227. Ἀλλ' ἄντομαί σε, καὶ κατὰ στεφῶν χεροῖν. *male legitur* Καταστέφω." *Markl.* Sed ibi vulgatum defendit Musgravius.

vv. 267. 8. Hos versus laudans Jos. Scaliger ad Tibullum p. 158. ed. 1582. memoriæ vitio Andromachæ tribuit.

v. 285. γούνασιν. de hac forma vide Markland. ad Euripid. Iph. Aul. 1221. Iph. Taur. 36. adde Hec. 752. 839. Alcest. 968. Androm. 529. 861.

v. 295. Ἀλλ' εἰς ὄκνον μοι μῦθος, ὃν κεύθω, φέρει. —" φέρει εἰς ὄκνον *significat,* tendit, spectat, fert ad cunctationem, *id est,* cunctari me facit." *Markl. Exemplis a Marklando allatis subjicit Porsonus,* Œd. Col. 1420. Scholiast. ad Æschyl. Prometh. 1065. Procop. apud Suid. v. ἐπιεικῶς. Jo. Antiochen. Excerpt. Valesii p. 834.

v. 296. Αἰσχρόν γ' ἔλεξας, χρήστ' ἐπικρύπτειν φίλοις. " *Usitatius* φίλους *quod et maluit Barnesius, et remittit ad Schol. Hecub.* 570. *qui, post citatum Sophoclis locum,*

pergit, καὶ ἄλλος." *Markl.* Edidit Αἰσχύλος Παλ. Musgravius, Kingius.' φίλους quoque Brunckius ad Æschyl. Prometh. 630. (*Vid. ad Hec.* 1161. *ed.* 3*tiæ*.)

vv. 321. 2. Ὁρᾷς ἄβουλος ὡς κεκερτομημένη
Τοῖς κερτομοῦσι, Γοργόν' ὡς ἀναβλέπει.

Ὁρᾷς, ἄβουλος ὥς, κεκερτομημένη Τοῖς κερτομοῦσι, γοργὸν ὡς ἀναβλέπει Toup. in Suid. III. p. 213. mox πράσσουσιν Stob. xxvii. p. 196.

v. 330. Ἔπ' αὐτὸν ἀλλὰ βλήματ' ἐν κύβοις· βαλεῖν Πέποιθ'. H. Stephanum Thes. I. p. 666. confutavit Pet. Wesselingius ad Herodot. III. 35.

v. 344. Ὅθ' ἡ τεκοῦσα σὺ, χ' ὑπερορρωδοῦσ' ἐμοῦ. Pronomen furcillis ejicito. Vide Phœniss. 54. Alc. 165. Androm. 414. Erecth. apud Lycurg. p. 221. a Valckenaerio emendatum ad Phœn. 1022. quam correctionem pro sua venditavit Brunckius ad Aristoph. Ran. 1405.

v. 363. Κάλλιστον ἔρανον Thucyd. II. 43. Dionysius Hal. Art. Rhet. II. p. 236.

v. 364. *Marklandus emendat* Ἃ 'ν μὴ θέλωσιν *pro* ἂν μὴ θέλωσιν *in Sophocl. Œd. Tyr.* 289. Ita dudum Heathius apud Burtonum. Ἃ 'ν quoque H. Stephan. Alexis apud Athen. I. p. 23. D. Οὔτε γὰρ ὕπνος δήπουθεν οὐδέν' ἂν λάβοι. Οὐδ', ἂν λέγῃ τις, οὐδαμῶς μάθοιμεν ἄν. vulgo, οὐδὲν ἂν λάβοι. Οὐδ' ἂν—in loco Sophoclis Ἃ 'ν μὴ θέλωσιν edidit Brunckius. Alexis apud Athen. III. p. 107. E. ἃ 'ν θέλῃ τις μανθάνειν. Vulgo, ἂν θέλῃ.

v. 371. Usus est Jos. Scaliger in Catull. p. 79. ed. 1582. simul excitans vs. 377.

v. 392. εὐπρεπὴς ὅδε. "*Mallem* εὐτρεπὴς ὅδε, *paratus ille.*" *Markl.* εὐτρεπὴς quoque Brunckius ad Æschyli locum. (*Sept. C. Theb.* 89.)

vv. 404. 5. οὐ γὰρ ἄρχεται Ἑνὸς πρὸς ἀνδρὸς, ἀλλ' ἐλευθέρα πόλις. Male, vitio forsan memoriæ, citat Valckenaerius ad Euripid. Phœniss. 396. Ἑνὸς ὑπ' ἀνδρός.

v. 413. ἄλλος ἄλλοσε στρέφει.— ἄλλοτ' ἄλλοσε στρέφει *Markl.* Probante Valckenaerio Diatrib. XXIII. p. 257.

v. 428. Ἄκου'· ἅμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων. "*Medea* 546. Ἔλεξ'· ἅμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων." *Markl.* Hos locos jam contulerat Valckenaerius ad Euripid. Phœniss. 937.

v. 432. Καὶ τόδ' οὐκέτ' ἔστι σοι. τόδ' οὐκέτ' ἔστ' ἴσον. Markland. Tyrwhitt. Musgrav. οὐ μέτεστί σοι Toup. in Suid. III. p. 212. *Vix* (inquit Musgravius) *potuit magis contra mentem auctoris.*

v. 436. *Citat Marklandus Med.* 61. "Ὦ μῶρος, εἰ χρὴ δεσπότας εἰπεῖν τόδε· *non* δεσπόταις, *ut vulgo legitur ab Interpolatore, qui nescivit ultimam accusativi pluralis in prima declinatione simplicium, longam esse.*" δεσπότας edidit Musgravius ex MSS. Paris. Ed. Florent. et Brunckius, qui nihil tamen de diversitate lectionis notat.

v. 442. Καὶ μὴν ὅπου γε δῆμος αὐθέντης χθονός. —"*hic forsan scribendum* εὐθύντης χθονός." *Markl.* Probante Valckenaerio Diatrib. XVIII. p. 188.

v. 454. μὴ ζῴην ἔτι. *Marklandus:* "*Formula* μὴ νῦν ζῴην, *Aristoph. Lysistrat.* 530. Σίγ' ὦ κατάρατε. ΠΡ. σιωπῶ 'γώ, καὶ ταῦτα, κάλυμμα φορούσῃ Περὶ τὴν κεφαλήν; μὴ νῦν ζῴην. ΛΥ. Ἀλλ' εἰ τοῦτ' κ. τ. λ."

Eodem modo emendat Joan. Taylorus (Toupio probante) apud Toupium in Suid. Cur. Noviss. p. 82. (III. *p.* 117. *ed. nov. ubi vid. Porson. in Append.* IV. *p.* 503.)

v. 456. ἐξηκόντισα. Vide Joan. Burton. ad Sophocl. Antigon. 1098.

v. 460. ὡς τάχος πόλει Χωρεῖν. *Legit Markl.* ὡς τάχος πάλιν X. πάλιν quoque Tyrwhittus apud Musgrav. p. 133.

v. 465. Σοὶ μὲν δοκείτω ταῦτ', ἐμοὶ δ' ἐναντία. *Sic Markland. pro* ἐμοὶ δὲ τἀναντία. *Porsonus,* Pro τάν [αν] τία lege TANTIA. *Marklandi exemplis addit Porsonus,* Suid. v. Θεόπομπος. Εἰ δὲ ἄλλος νοεῖ ἑτέρως, κρατείτω τῆς ἑαυτοῦ γνώμης, ἐμὲ δὲ μὴ ἐνοχλείτω.

v. 469. Εἰ δ' ἐστὶν ἐν τῇ, πρὶν θεοῦ δῦναι σέλας. εἰς τήνδ' Phœn. 1202. (*sed vide ipsius editionem Phœnissarum v.* 1202.)

vv. 478. 9. Σφριγῶντ' ἀμείψῃ μῦθον· ἐκ βραχιόνων
Ἐλπὶς γάρ ἐστι κάκιστον.

Marklandus, "*Pro* γάρ ἐστι κάκιστον *Stobæus Tit.* CIX. *citat* βροτοῖς κάκιστον." Et Muretus ad Ronsardum Opp. T. IV. p. 473.

"Σφριγῶντα θυμὸν, *Æschyl. Prom.* 380. *ubi Scholiast.* νεάζοντα καὶ αὐξάνοντα." Adde Steph. Bergler. ad Alciphron. III. 19. Euripid. Androm. 195. Philostrat. Icon. XV. p. 887. Nonnum XLVIII. 363. XLV. p. 773. Suid. v. ἀκμαῖος.

v. 481. "*Sophocles Œdip. Colon.* 771. Τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματα πλεῖστον πόλεως· *Sic scribendum puto pro* πήματ', ἢ πλεῖστον." *Markl.* Sic conjecerat Cl. Mudge apud Heathium.

vv. 491. 2. Confer Aristophan. Pac. 622. 623.

v. 495. κομίζων θ' οὓς ὕβρις ἀπώλεσεν. "*Metrum suggereret,* οὓς ὕβρεις ἀπώλεσαν." *Markl. Ejus exemplis addit Porsonus,* Heraclid. 927. Potes etiam, ὕβρις διώλεσεν. sed vera videtur Musgravii emendatio, ὕβρισμ' ἀπώλεσεν. ipso citante Herc. Fur. 179. adde Orest, 1044.

1675. διώλεσαν pro ἀπώλεσαν metrum postulat in senario apud Dion. Cass. citato a Gatakero Advers. Miscell. Posthum. X. p. 528. D.

v. 504. Ἦ νυν φρονεῖν ἄμεινον ἐξαύχει Διός. Pessime pronomen (φρονεῖν σ' ἄ.) infercit Marklandus, eadem iterum chorda oberrans ad Nostri Iph. Aul. 475.

v. 511. Ἐξαρκέσας ἦν Ζεὺς ὁ τιμωρούμενος. Personas recte quoque distinxit Tyrwhittus apud Musgrav. p. 134. Ἐξαρκέσας ἦν τιμωρούμενος. ut Iph. Aul. 1427. ἀρκεῖ μάχας τιθεῖσα, ex vera et eleganti Hardionis emendatione. Orest. 1625. ἀρκέσω δ' ἐγὼ 'λέγων.

v. 513. σῖγ', Ἄδραστ', ἔχε στόμα. De phrasi, σῖγ' ἔχειν et σῖγ' ἔχειν στόμα, vide Valckenaer. ad Euripid. Hippolyt. 660. adde Bacch. 1084.

v. 517. Καὶ πρῶτα μέν σε πρὸς τὰ πρῶτ' ἀμείψομαι. Similia vide apud Valckenaer. ad Euripid. Hippolyt. 991.

v. 520. Menander Κεκρυφ. I. fr. inc. 54. Cicero de Offic. I. 26. Justin. XXIII. 3. Eurip. ut videtur, Plut. II. p. 481. B.

v. 525. ἀνδροκμῆτας. *Marklandi exemplis addit Porsonus* Æsch. Eumenid. 248.

v. 527. τί τούτων ἐστὶν οὐ καλῶς ἔχον; Heraclid. 748. Eriph. Athen. IV. p. 134. C. Theoph. ib. p. 165. B. Menand. Stobæi p. 109. ubi lege ἄρ' ἐστιν.

vv. 532. 3. Ὅθεν δ' ἕκαστον εἰς τὸ σῶμ' ἀφίκετο,
Ἐνταῦθ' ἀπῆλθε, πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα.
ἀπελθεῖν Gataker. ad M. Antonin. VII. 48. recte. pro σῶμ' lege φῶς, ut bene legit in Hel. 305. Musgr. πρὸς

τὸ φῶς Soph. Stob. Gr. p. 509. εἰς τὸ φῶς Alexis Athenæi XI. p. 463. E. τὸ ζῆν (*pro* τὸ σῶμ') Toup. in Suid. II. p. 6. conferens Sophocl. Œd. Col. 1525. ἀπελθεῖν idem ex Stobæi Tit. 122. et ita edidit Musgravius. Toupium sequitur Valckenaerius Diatrib. Eurip. cap. VI. p. 55.

v. 535. πλὴν ἐνοικῆσαι βίον. ἐνοικῆσαι μόνον Toup. in Suid. II. p. 6.

v. 547. Σκαιόν γε τἀνάλωμα τῆς γλώσσης τόδε. τῆς γνώμης *conjicit Marklandus, cujus notæ subjicit Porsonus,* Observare poterat Vir doctus Bentleium γνώμῃ pro γλώσσῃ emendasse in Menandri fragmento apud Stob. 36.

v. 561. Οὐ γάρ ποτ' εἰς Ἕλληνας ἐξοισθήσεται. περιοισθήσεται Diphilus vel Sosippus apud Athenæum IV. p. 133. F. ἐξοισθήσεται Æneas Tactic. c. 23. p. 1684. οἰσθήθεσθαι Pausanias Laconic. 17. p. 251. (405. Fac.)

v. 569. Κἀμοῦ νῦν ἀντάκουσον, εἰ βούλει, πάλιν. Lege νυν enclitice, ut citat Valckenaerius ad Euripid. Phœniss. 1651. ubi loca Tragicorum, in quibus verbum ἀντακούειν comparet, diligenter collegit.

v. 576. Πράσσειν σὺ πόλλ' εἴωθας, ἥ τε σὴ πόλις. Laudat (*Marklandi notam*) Valckenaerius ad Euripid. Hippolyt. 785. citans præterea Gataker. ad Antonin. IV. 24. Bergler. ad Aristoph. Ran. 233.

v. 581. Οὔτοι μ' ἐπαίρεις ὥστε θυμῶσαι φρένας. " *Abundare videtur* ὥστε, *ut persæpe ante Infinitivum. Hippol.* 1327. Κύπρις γὰρ ἤθελ' ὥστε γίγνεσθαι τάδε." *Markl.* Hac nota usus est Valckenaerius l. c. adde Sophocl. Œdip. Col. 1346. Æschyl. Eumenid. 202. 228. Markland. ad Euripid. Iphigen. Taur. 1380.

Orest. 52. *Iis quæ sequuntur in Marklandi nota addit Porsonus*; D. Ruhnken. ad Timæi Lexicon. p. 87. et Valckenaer. ad Euripid. Hippolyt. 322.

v. 594. "*Sic* ὅσ' ἐξισώσει*, *pro* ἃ ἐξισώσει, *apud Sophocl. Œd. Tyr.* 433. *ubi nunc legitur* Ἅ σ' ἐξισώσει." *Markl.*

* Ut edidit Brunckius, sed melius puto ἅσσ', ut in Agathonis loco, Ἀγένητα ποιεῖν, ἅσσ' ἂν ᾖ πεπραγμένα, ubi ὅσσα citant Budæus ap. HSt. Thes. T. I. p. 829. F. Muretus ad Catull. LXV. 171. p. 104. b. ed. Ald. 1558. In Philoct. etiam 509. malim ἅσσα pro ὅσσα. Aristoph. Eq. 1146. ὅσσα ἂν tres priscæ edd. ἅττ' ἂν e scholiis dedit Gelenius.

v. 599. *Exempla verbi* θράσσω *citat Porsonus* Æschyl. Prometh. 629. Auctor Rhesi 866.

v. 622. Εἰδείης ἂν φίλων, εἰδείης ἂν ψυχάς.
τύχας *pro* ψυχὰς *Heathius et Marklandus.* τύχας quoque Tyrwhittus apud Musgrav. p. 134.

v. 626. Κεκλημένους μὲν ἀνακαλούμεθ' αὖ θεούς. *Markl.* "Αὖ *hic ponitur pro* iterum *vel* secunda vice, *ut Iph. Aul.* 1156. *et passim. Quod negatum vidi.*" Ab Heathio ad Æschyl. Prometh. 718.

v. 646. Hanc notam (*scil. Marklandi*) laudat Brunckius ad Euripid. Orest. 1105. vide infra ad 984.

"*In tribus ex quatuor, quorum habeo collationes,* ξενοφόνους *legitur in isto loco Iphig. in Taur.* 776." *Markl.* Sed ibi videri retinendum posset ξενοκτόνους legendo οἷς pro οἷσι, nisi ex MSS. ibi ξενοφόνους ediderant Marklandus et Musgravius.

v. 647. In Æschyli loco (*Choeph.* 773.) τροπαίαν

editiones male præferunt, quod ambigas utrum in τρόπαιον an τρόπαια mutandum sit.

v. 692. *Marklandus in nota conjicit* κυβιστητῆρας ἐκνενευκότας *in Phœniss.* 1156. (1167.) *pro* ἐκπεπνευκότας. Hanc conjecturam probat Valckenaerius ad Euripid. Hippolyt. 822.

vv. 694. 5. Νικῶντα δ' ἵπποις ὑπείδετο στρατὸν
Κρέων γε, τοὐνθένδ' ἰτέαν λαβὼν χερί.

Lege, ὡς ὑπεῖδε τὸν στρατόν. Rectissime Marklandus, Κρέων τό γ' ἐνθένδ'—Euripid. Orest. 1284. Καλῶς τά γ' ἐνθένδ'· non, ut vulgò, ἔνθεν.

v. 720. "*Aristoph. Thesmophor.* 1217. φεύξει καὶ τενεῖς Ὡς τὴν γυναῖκα." *Markl.* φεύξει κἀτενεῖς Valckenaer. ad Theocrit. I. 112.

v. 732. Θεοὺς νομίζω. vide Musgravium ad Euripid. Hec. 800. Supplem. p. 334. (508.) Elect. 587. Æschyl. Pers. 498. Schol. ad Æschyl. Agamemn. 173.

vv. 734. 5. 6. Ὦ Ζεῦ, τί δῆτα τοὺς ταλαιπώρους βροτοὺς
Φρονεῖν λέγουσι; σοῦ γὰρ ἐξηρτήμεθα,
Δρῶμέν τε τοιαῦθ' ἃ ᾽ν σὺ τυγχάνῃς θέλων.

λέγοιμ' ἂν Plutarch. Tom. II. p. 1056. B. C. et versu proximo, τοιάδ' ἃ σὺ τυγχάνεις φρονῶν. Ex Laertio sumpsit Suidas v. Πυῤῥώνειοι. τοιοῦτος ὃς Euripides Cresph. Stob. Gesn. 92. p. 509. ed. 1549. Grot. 94. p. 381. suprà 364.

v. 745. Οἳ τόξον ἐντείνοντες ὡς καιροῦ πέρα.
Recte Marklandus ἐντείνοντες (*pro* ἐκτείνοντες). Facilis mutatio τοῦ ἐκ et ἐν. Locus Iphig. Aul. 549. ἐκτείνεσθαι præfert apud Athenæum XII. p. 562. F. a quo citatur ut Chæremonis.

v. 754. "*Alii dicunt primam in* ἀγὼν *communem*

esse, ut Soph. Electr. 1522." *Markl.* Sed et ibi Heathius ὤ'γὼν legit, ut et edidit Brunckius, qui hic quoque ὤ'γὼν legit ad Eurip. Orest. 857. ubi et locum Sophoclis notat. (*Ipse Porsonus emendat* ἀγών.)

vv. 767. 8. Hos versus recte personis distinxit quoque Tyrwhittus apud Musgrav. p. 134.

v. 769. Οἴ μοι, πόσῳ σφιν συνθανεῖν ἂν ἤθελον;
Locutionis istius, ἤθελον ἂν vel ἐβουλόμην ἂν, exempla vide apud Dawesium Misc. Crit. p. 240.

vv. 772. 3. Ἀλλ' εἶεν· αἴρω χεῖρ', ἀπαντήσας νεκροῖς,
Ἅιδου τε μολπὰς ἐκχέω δακρυῤῥόους.

Verte, *tollam manus,*—*effundamque carmen*—ἐκχέω aoristus est modi subjunctivi, non quod docet Musgravius, futurus indicativi.

v. 786. De Attica locutione δεῦρ' ἀεὶ vide Gul. Canter. ad Æschyl. Eumenid. 599. Kuster. ad Aristophanis Lysistrat. 1137. et Hesych. v. ἀεί. Albert. ad Hesych. I. p. 104. Valckenaer. ad Euripid. Phœniss. 1215. (*Vid. ad Orest.* 1679. *Phœn.* 1224.)

v. 789. Τί γάρ με δεῖ παίδων;
με δεῖ παίδων phrasis est Euripidea; cujus exempla dum diligenter enotare profitebatur Valckenaerius ad Euripid. Hippol. 23. omisit Ion. 1037. Herc. Fur. 1173. Hecub. 1021. Phœniss. 484. quod autem putat Euripidis propriam esse hanc constructionem, minus recte putat. Vide Æschyl. Prometh. 86. Markland. ad Euripid. Iph. Aul. 1130. (*Vid. ad Orest.* 659.)

v. 796. Πῶς ἂν ὀλοίμην σὺν τοῖσδε τέκνοις.
Vide Valckenaer. ad Euripid. Hippolyt. 208.

v. 808. Aristoph. Plut. 601. Eq. 810. Ὦ πόλις Ἄργους κλύεθ' οἷα λέγει;

v. 813. Σφαγέντα τ' οὐκ ἄξι', οὐδ' ὑπ' ἀξίων. *Conjicit Marklandus* Σφαγέντ' ἀνάξι' οὐδ' ὑ. ἀ. *ob versum Strophicum* 800. Ἀύσατ', ἀπύσατ', ἀντίφων' ἐμῶν. Gravissime hallucinatur Vir doctissimus. Sanus est locus. ἀπύω primam producit Sophocl. Ajac. 896. Æschyl. Pers. 123. Euripid. Hecub. 155. Orest. 1259. Aristophan. Eq. 1020. Pindar. Olymp. V. 45. Difficile est statuere qualem huic voci quantitatem affixerit Dausqueius ad Q. Calabr. VI. 211. Errare non potuisset Marklandus, si meminisset Ionici ἠπύω adhibiti Homero Iliad. Ξ. 399. Odyss. K. 83. P. 271. Loca Sophoclis et Euripidis alio consilio notavit P. Wesselingius ad Herodot. II. 15.

vv. 838. 39. 40. Μέλλων σ' ἐρωτᾷν, ἥνικ' ἐξήντλει λόγους Κῆρυξ Κρέοντος, τοὺς ἐκεῖ μὲν εἰς τὰ σὰ Μύθους ἀφῆκα· νῦν δ' Ἄδραστον ἱστορῶ. Brunckius, optimus omnium poeta, ad Euripid. Orest. 845. qui poeseos suæ aliud specimen exhibet ad Æschyl. Theb. 578. aliud Euripid. Med. 942.

v. 844. Εἶδον γὰρ αὐτῶν κρείσσον, ἢ λέξαι λόγῳ, Τολμήμαθ'. Laudat (*scil. Marklandi notam*) Valckenaerius ad Euripid. Hippolyt. 1216. confer Eundem ad Euripid. Phœniss. 710. Versum hunc, loco non designato, citat Larcherus ad Herodot. II. 35.

v. 860. Ὁρᾷς τὸν ἁβρὸν, οὗ βέλος διέπτατο; Ὁρᾷς τὸ Δῖον οὗ—Toup. in Suid. III. p. 125. ex Polybio III. p. 499. τὸν ἁδρὸν Musgrav.

v. 865. Teles Stobæi p. 575, 22.

v. 867. Φίλος τ' ἀληθὴς ἦν, φίλος παροῦσί τε, Καὶ μὴ παροῦσιν. Legendum videtur Φίλοις τ' ἀληθὴς ἦν φίλος,—vulgatum citat Valckenaerius ad Euripid. Hippol. 925. cum Reiskio legit Brunckius ad Eurip. Orest. 426.

" *Ita de se Hippolytus, ver.* 1001. Ἀλλ' ὠὐτὸς οὐ παροῦσι, κἀγγὺς, ὢν φίλος. *non recte* αὐτὸς *ibi legitur.*" *Markl.* Confer Valckenaer. ad Euripid. Phœniss. 927. qui in Hippolyto postea ex Marklandi emendatione edidit ὠὐτός. Confer Eundem ad Euripid. Hippolyt. 659. ubi pro ὡς ἂν αὐτὸς in Sophocl. Philoctet. 1324. (1368) legit ἕως ἂν ὠὐτός.

v. 872. *Ad Marklandi notam:* ἄλλου (*in Æsch. S. T.* 430.) edidit cl. Rich. Fran. Phil. Brunckius ex duobus MSS. quorum unus in textu, alter superscriptum ἄλλου exhibebat.

v. 876. οὐδὲ Stobæus Trincavelli.

v. 878. τὴν τύχην et Τοὺς δ' Trinc.

v. 879. ἐπεί τοι γ' οὐδὲν αἰτία πόλις. *Sic Markl. pro* ἐπεί τοι κοὐδὲν— ἐπί τοι κοὐδὲν Trinc. Recte se habet lectio vulgata. Euripid. Heraclid. 508. Οὐ δῆτ'· ΕΠΕΙ ΤΟΙ ΚΑΙ γέλωτος ἄξια. 747. Θείην· ΕΠΕΙ ΤΟΙ ΚΑΙ κακὸς μένειν δόρυ. Med. 682. (675) Μάλιστ', ΕΠΕΙ ΤΟΙ ΚΑΙ σοφῆς δεῖται φρενός. Aristoph. Acharn. 931. Ἐμοὶ μελήσει ταῦτ'· ΕΠΕΙ ΤΟΙ ΚΑΙ ψοφεῖ. Euripid. Androm. 88. ΕΠΕΙ ΤΟΙ Κοὐ περίβλεπτος βίος. Lucian. Jov. Tragœd. II. p. 644. Οὐκ οἶσθ', ἐπεί τοι κἂν ἐκώκυες μέγα. Aristoph. Ran. 511. οὐ μή σ' ἐγὼ Περιόψομαι 'πελθόντ', ΕΠΕΙ ΤΟΙ ΚΑΙ κρέα Ἀνέβραττεν. (*vid. ad Med.* 675.)

v. 890. Ἀρκὰς μὲν ἦν· ἐλθὼν δ' ἐπ' Ἰνάχου ῥοὰς, Παιδεύεται κατ' Ἄργος. Citat Scholiastes ad Euripid. Phœniss. 1188.

v. 899. Πολλοὺς δ' ἐραστὰς, κἀπὸ θηλειῶν ὅσας Ἔχων. Lege omnino ἴσας cum Cantero. Alexis apud Athenæum III. p114. E. Λευκοὺς μὲν ὀκτὼ, τῶν δὲ φαιῶν τοὺς ἴσους.

v. 901. " *Exemplum est Anapæsti post Tribrachyn,*

in Aristophanis Εἰρήνῃ 245. Ἰὼ Μέγαρα, Μέγαρ', ὡς ἐπιτρίψεθ' αὐτίκα. *et* Ὀρν. 1012. Κἀμοί γε πειθόμενος ὑπόκινει τῆς ὁδοῦ. *Thesmophor.* 292. Τὸ πόπανον, ὅπως λαβοῦσα θύσω ταῖν Θεαῖν. *et apud Nicostratum in Athenæo* III. 27. *p.* 111. D. *Idem quod notavi de Anapæsto post Tribrachyn, notari potest et de Anapæsto post Dactylum: unde non necesse est ut* ἔγραφον *mutetur in* ἔγραφ', [ut legit Dawesius Misc. Crit. p. 254.] *Acharn.* 146. *cum vera lectio possit esse,* Ἐν τοῖσι τοιχοῖς ἔγραφ | ἐν, Ἀθη | ναῖοι καλοί, *ut Ranar.* 476. Ἔχιδνά θ' ἑκατόντακε | φάλος ἢ | τὰ σπλάγχνα σου Διασπαράξει: *et Damoxenus ap. Athenæum* III. 22. *p.* 103. A. Εἶτ' οὐθὲν εἰκῆ παρὰ τίθεμαι τοῖς συμπόταις." *Markl.* Exempla hæc incertæ sunt fidei. in primo omitti potest ὡς. in secundo legi, Κἀμοὶ πιθόμενος ὑπαποκίνει τῆς ὁδοῦ. in tertio, Τὰ πόπαν', ὅπως—. in Nicostrati loco legere potes, τὸ πάχος γὰρ pro τὸ γὰρ πάχος. in Ranis certe legendum, ἑκατογκέφαλος. in Damoxeno forsan, παρατίθημι συμπόταις.

v. 903. Δεινὸς σοφιστὴς πολλά τ' ἐξευρεῖν σοφά. πολλὰ δ' ἐξευρεῖν σοφός Toup. in Suid. III. p. 250. Sed laterem plane lavant, et medicinam mortuo faciunt, qui ineptum et spurium versiculum emendare conantur. (*Vid. Append. ad Toup. p.* 478.)

v. 905. "*Hecub.* 1120. φόβον παρέσχ' ἄν, *non* παρέσχεν, *ut nunc legitur.*" *Markl.* Hanc emendationem, quam nuper a Musgravio quoque oblatam probarunt Auctores Bibliothecæ Criticæ IV. p. 42. 3. dudum præceperat B. Heathius.

v. 913. κεκλῆσθαι (*pro* γενέσθαι) Stobæus Grotii p. 3. κεκλήσεται forsan legendum pro γενήσεται Phœniss. 581. (576.)

v. 916. Ἃ δ' ἂν μάθοι τις, ταῦτα σώζεσθαι φιλεῖ Πρὸς γῆρας. "*Pro* τις *Cl. Valckenaerius conjicit* παῖς, *ad Phœniss.* 1553. *quod expressi in versione.*" *Markl.*

Lege, Ἃ δ' ἂν μάθῃ παῖς—

v. 918. Ἰὼ τέκνον, δυστυχῆ σ' ἔτρεφον. "*Legi potest,* δυστυχὴς Σ' ἔτρεφον." *Markl.* Malim, Ἰὼ, τέκνον δυστυχὴς ἔτρεφον.

v. 921. τὸν ἐμὸν ἀθλίας. confer Valckenaer. ad Euripid. Phœniss. 1518.

vv. 932. 3. Ἀλλ' οἶσθ'· ὃ δρᾶσαι βούλομαι τούτων πέρι;
ΘΗ. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἕν, σοῖσι πείθεσθαι λόγοις.
ὃ δρᾷν σε secundum Marklandi conjecturam citat Valckenaerius ad Euripid. Hippolyt. 598. sed in versu sequenti πείθεσθαι retinet. *Conjecerat Markl.* πείσεσθαι.

Mox, "*forte* παῖ *nunc legitur pro* τε *Iph. Taur.* 238." Sed vulgatum ibi postea defendit Marklandus. *Ab eodem citatur Plato de Legg.* II. *p.* 114. *Ed. Ald. Fol.* ποίαν δὲ ᾄσουσιν οἱ ἄνδρες φωνὴν ἢ μοῦσαν. *Porsonus,* Lege ἤσουσιν.

v. 938. Αὐτοῦ, παρ' οἰκτροὺς τούσδε συμπήξας τάφον. Reiskius παρ' οἴκους. οἴκους quoque Tyrwhittus apud Musgrav. p. 135. conferens infra 988.

v. 945. Πικραὶ γὰρ ὄψεις χ' ἅμα τῷ τέλει νεκρῶν. Πικρὰ γὰρ ὄψις αἷμα κὠτεῖλαι νεκρῶν Toup. in Suid. II. p. 188. χᾆμ' ἀνωφελεῖς Tyrwhitt. χάρμα τῷ τέλει νεκρῶν. *grata res principi mortuorum.* Musgrav.

v. 958. Hanc notam (*scil. Marklandi*) laudat Valckenaerius ad Euripid. Hippolyt. 85.

v. 975. *Marklandus:* "*Recte autem* ὁ χρυσοκόμας *de Apolline.*" Alcæus (v. Valckenaer. Diatr. p. 161.) Plutarch. II. p. 765. E. Scolion Athen. XV. p. 694.

D. Poeta, fortasse Scolii pater, apud Ionem ib. XIII. p. 604. B.

v. 984. *Marklandus negat se credere vocalem unquam in iambicis corripi ante consonantes* κτ. Marklando assentitur Brunckius ad Euripid. Orest. 1105. mox tamen ibid. 1208. in Sophocl. Aj. 1077. reponere vult homo suavissimus,—κἂν σῶμά κτήσηται μέγα. *In versu Supplicum Porsonus olim legerat* Κλεινὴν ἄλοχόν τε.

v. 1047. Δύστηνον αἰώρημα κουφίζω, πάτερ. ἅλμα κουφιεῖν Sophocl. Aj. 1287.

v. 1055. Θέλει τί κλεινὸν οὗτος ὁ στόλος, πάτερ. Legendum videtur, Θέλει τι καινὸν—*aliquid novum significat.* v. 1057.

v. 1056.

Ὡς οὐκ ἐπ' ἀνδρὶ πενθίμῳ πρέπει σ' ὁρᾶν. *Markl.* πένθιμος πρέπεις ὁρᾶν. Musgrav. Exercitat. II. 6. p. 87. πενθίμως πρέπεις ὁρᾶν. idem in loco, citans Æschyli Suppl. 727. Sophocl. Electr. 665.

v. 1066. Ὦ θύγατερ, οὐ μὴ μῦθον ἐπὶ πολλοὺς ἐρεῖς. Omnino lege, εἰς πολλούς. vide Æschyl. Pers. 161. Sophocl. Electr. 608. Trachin. 493. Œd. Tyr. 93. Euripid. Hec. 303. Orest. 1567. Hippol. 986. Suppl. 668. Bacch. 718.

v. 1069. Ὅμοιον· οὐ γὰρ μὴ κίχῃς μ' ἑλὼν χερί. De verbo κιχάνειν vide Valcken. ad Eurip. Hippol. 1442.

v. 1084. De hoc proverbio vide Joan. Toupium in Suid. Cur. Noviss. p. 33. 34.

v. 1087. Ἐγὼ γὰρ ἄλλους εἰσορῶν τεκνουμένους. Hinc defendes Nostri Phœniss. 896. (882. Ἐξ οὗ 'τεκνώθη Λάϊος—)

v. 1088. Παίδων τ' ἐραστὴς ἦν, πόθῳ τ' ἀπωλλύμην. Confer Ion. 67. Ἥκουσι πρὸς μαντεῖ' Ἀπόλλωνος τάδε,

ΕΡΩΤΙ ΠΑΙΔΩΝ. Dan. 6. Οὗτος δ' ΕΡΩΤΙ ΠΑΙΔΟΣ ΑΡΣΕΝΟΣ σχεθείς. Ion. 1246. ΠΑΙΔΩΝ γὰρ ἐλθοῦσ' εἰς ΕΡΟΝ Φοίβου πάρα.

v. 1089. Εἰ δ' εἰς τόδ' ἦλθον, κἀξεπειράθην τέκνων,
Οἷον στέρεσθαι πατέρα γίγνεται τέκνων,
Οὐκ ἄν ποτ' εἰς τόδ' ἦλθον, εἰς ὃ νῦν κακόν.

τεκὼν Canter. probantibus Marklando et Musgravio. κἀξεπειράθην, τέκνων Οἷον—γίγνεται κακὸν, Οὐκ ἂν—εἰς ὃ νῦν, κάκον Toup. in Suid. III. p. 214. conferens Sophocl. Œd. Tyr. 124. v. 1091. κάκον verum esse videtur. vide Euripid. Ion. 254. Orest. 566. Phœniss. 991. Dan. 65. Hippolyt. 1347. Herc. Fur. 1284.

Pro τέκνων Toupius κακὸν, citans locum Menandri, ut a Bentleio (in Menandr. p. 65.) emendatur scilicet, sed ibi κακόν Stobæus non agnoscit; et sane elegantius abest, in hisce enim locutionibus οἷον idem valet, quod οἷον κακόν. Euripid. Iph. Aul. 491. ἐσεῖδον, οἷον ἦν κτείνειν τέκνα. Alciphron. I. 29. οἶδας γὰρ οἷόν ἐστιν ἐραστοῦ τοιούτου καὶ βραχὺν ὑστερῆσαι χρόνον. (*Vid. Append. ad Toup. p.* 476.

vv. 1100. 1. 2. καὶ κάρα τόδε
Κατεῖχε χειρί· πατρὶ δ' οὐδὲν ἥδιον
Γέροντι θυγατρός.

Emendavit Porsonus χερσὶν οὐδὲν ἥδιον πατρί. *Vid. Not. ad Orest.* 499.

" γαστρὸς οὐδὲν ἥδιον, *in fine senarii Comici, apud Athen.* VIII. 3." *Markl.* Sotionem vocat supra ad 127.

v. 1108. Ὦ δυσπάλαιστον γῆρας, ὡς μισῶ σ' ἔχων.
" *Noster Fragm. Phœnicis,* Ὦ γῆρας, οἷον τοῖς ἔχουσιν εἶ κακόν; *ubi forte præstaret* τοῖς σ' ἔχουσιν, *ut hoc loco.*" *Markl.* Probante Valckenaerio Diatrib. c. XXIV. p. 271.

vv. 1118. 3. ἐπειδὰν μηδὲν ὠφέλωσι πόλιν, Θανόντας ἔῤῥειν, κἀκποδὼν εἶναι νέοις.

Omnino legendum ex Plutarcho, ὠφελῶσι γῆν.' Vide Marklandum ad initium hujus fabulæ. Valckenaerium ad Euripid. Phœniss. 6. ἐπειδὰν autem modo indicativo junctum nusquam comparet. Quare frustra est Cl. Taylorus ad Æschin. p. 13. ubi pro ἐπειδὰν νομοθετήσωμεν reponere vult ex uno MS. ἐνομοθετήσαμεν.

ἐκποδὼν—νέοις. vide Musgrav. ad Euripid. Bacch. 1148. ubi quamvis sine necessitate Piersonus ξυμφορᾷ in ξυμφορᾶς mutaverit, bene Græcum tamen est ξυμφορᾶς. Vide Iph. Taur. 1234. Phœniss. 1006.

v. 1142. Ποταvοὶ δ' ἤνυσαν τὸν Ἀΐδαν.

Si hæc cum Tyrwhitto in Antistrophica distinguas, hic versus minus apte gemello suo respondet. Legendum igitur videtur, Ποτανοὶ δ' ἠνύσαντ' ᾄδαν. cui versus 1149. optime congruet, si modo legatur, Ἅλις δ' ἀλγέων πάρεστίν μοι.

Exempla, quæ citat Marklandus, præter locum ex Sophoclis Ajace, (614.) nihil aut parum ad rem faciunt. aptius exemplum ministrat Sophocles Antigon. 816. si quidem vulgatum retineas.

Citat Marklandus versum Orest. 917. Ὀλιγάκις ἄστυ κἀγορᾶς κραίνων κύκλον. *pro* χραίνων. ***Porsonus;*** στείνων, *coarctans,* Musgravius, quem latuisse videtur Marklandi emendatio; Marklandum secutus, κραίνων edidit Brunckius. Vulgatum citat Eustathius ad Iliad. Δ. p. 467. *(Vid. Porson. ad loc. cit.)*

v. 1145. Εἰ γὰρ γένοιτο, τέκνον. " Εἰ γάρ, ***utinam, ut Sophocl. Œd. Tyrann.*** 80. εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γε τῷ Σωτῆρι βαίνῃ, λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι. ***vulgo ibi legitur,*** τύχῃ γέ τῳ." ***Markl.*** Vulgatum sine necessitate soli-

citat Vir doctus. Æschyl. Theb. 478. σὺν τύχῃ δέ τῳ. ut recte edidit Brunckius. Choeph. 136. σὺν τύχῃ τινί. τῶς tamen nuper edidit Brunckius.

v. 1146. Ὅταν, θεοῦ θέλοντος, ἔλθοι μοι δίκα Πατρῷος. Pro Ὅταν Musgravius Ἔτ' ἄν. quod nisi fiat, legendum est ἔλθῃ ex MS.

v. 1149. Ἄλις ἀλγέων πάρεστί μοι.
Lego, Ἄλις δ' ἀλγέων πάρεστίν μοι. vide supra ad 1142.

v. 1150. Στάσω. ποῦ με δέξεται γάνος.
Στ' Ἀσώπου με δέξεται γάνος Toup. in Suid. II. p. 189. Tyrwhitti emendationem (Ἄρ' ἔσθ' ὅτ' Ἀσώπου με δέξεται γάνος) jure probat Musgravius. (*Vid. Append. ad Toup. Tom.* IV. *p.* 461.)

v. 1168. Τούτοις ἐγώ σε καὶ πόλις δωρούμεθα.
Lege χ' ἡ πόλις cum Marklando infra 1181. vide supra 576. Sophocl. Œd. Tyr. 409. Euripid. Orest. 73. σύ τε, κασίγνητός θ' ὁ σός. vulgo, κασίγνητός τε σός. Markland. ad Euripid. Iph. Aul. 886.

v. 1181. "*Bacch.* 1288. Σύ νιν κατέκτας, χ' αἱ κασίγνηται σέθεν. *vulgo ibi,* καὶ κασιγνήτη, *contra veritatem historiæ.*" *Markl.* κασίγνηται quoque Jos. Barnesius. Eandem emendationem repetit J. Marklandus ad Euripid. Iph. Taur. 1074.

v. 1189. οὗτος κύριος, τύραννος ὤν, Πάσης ὑπὲρ γῆς Δαναϊδῶν ὁρκωμοτῶν. ὁρκωμοτεῖν Grotius de Jure B. et P. II. 15. 3. probante J. Barbeyracio in notis Gallice scriptis.

v. 1205. Ἧι δ' ἂν διοίξῃς σφάγια, καὶ τρώσῃς φόνον. δράσῃς φόνον Toup. in Suid. III. p. 21. contra quem recte defendit textum Musgravius ex Phœniss. 1469. *Citat Marklandus Electr.* 180. ἑλικτὸν κρούσω πόδ' ἐμόν.

πόδ' ἐμὸν emendatio est Canteri pro πόλεμον, quod defendit Musgravius.

v. 1212. Μέθες παρ' αὐτὴν τρίοδον Ἰσθμίας θεοῦ. Ἰσθμίας χθόνος Toup. in Suid. III. p. 215. Vulgatum retinet Musgravius.

IN IPHIGENIAM IN AULIDE.

v. 1. *ed. Markland. an.* 1775. Ennius apud Festum v. *Pedum.*

v. 3. σπεῦδε. ΠΡ. σπεύδω. *Vulgo* πεύσῃ. σπεύδω. !

v. 7. τῆς ἑπταπόρου Πλειάδος. Hoc epitheton Pleiasin tribuitur etiam ab Euripide Orest. 1010. Ἑπταπόρου τε δρόμημα Πελειάδος, ita enim legendum ex Eustathio ad Homer. Odyss. M. p. 1713. Confer Athen. XI. p. 490. 1. 2. Ut autem ibi δρόμημα in δρομήματα, sic παιδεύματα recte scriptum apud Euripid. Hippol. 11. in παίδευμα degeneravit apud Plutarchum Thes. p. 2. B. Vide Musgrav. ad Helen. 1509. et adde Theocrit. XIII. 25. Heyn. ad Pindar. Nem. II. 7.

v. 16. ζηλῶ σε, γέρον. γέρων Plutarch. II. p. 471. C. huc respicit Cicero Tusc. Disp. III. 24. γέρον habet Plutarchi editio Aldina p. 471.

v. 23. Γλυκὺ μὲν, λυπεῖ δὲ προσιστάμενον.
Hunc versum παρῳδεῖ Macho Comicus apud Athenæum VI. 10. p. 244. A. Ὁ Χαιρεφῶν δὲ, καὶ μάλ', ὦ βέλτιστ', ἔφη, Γλυκὺ μὲν, προσιστάμενον δὲ λυπεῖ πανταχῇ. Editur, καὶ μάλιστα, ut et αὐτίκα μάλιστα pro αὐτίκα μάλα apud Dion. Chrysostom. Or. LIX. p. 576.

v. 28. Οὐκ ἄγαμαι ταῦτ' ἀνδρὸς ἀριστέος.
Lege ἀριστέως ex Stobæo. (*Vid. ad Med.* 5.)

v. 37. Καὶ ταῦτα πάλιν γράμματα συγχεῖς. Lege ταὐτὰ, secundum versionem.

v. 47. Τυνδάρεως Πέμπεν φερνήν. *corrigit Porsonus* πέμπει.

vv. 55. 6. 7. Τὸ πρᾶγμα δ' ἀπόρως εἶχε Τυνδάρεῳ πατρὶ,
Δοῦναι τε, μὴ δοῦναί τε, τῆς τύχης ὅπως
Ἅψαιτ' ἄριστα.

Ἅψαιτ' ἄθραυστα Hemsterhus. ad Hesych. I. p. 130. vulgatum defendente Musgravio ad locum, et Exercitat. I. 8. p. 26. Hemsterhusium sequitur Valckenaerius ad Herodot. III. 1. ubi loci Æschylei meminit.

vv. 71. 2. ἐλθὼν δ' ἐκ Φρυγῶν ὁ τὰς θεὰς
Κρίνων ὅδ', ὡς ὁ μῦθος ἀνθρώπων ἔχει.

Marklandus in Notis; "Clem. Alexandrinus Pædag. III. 2. *citat* Ἀργείων *pro* ἀνθρώπων." *Adnotat Porsonus.* In Homer. Il. T. 124. pro Ἀργείοισιν habet ἀνθρώποισιν Etymologus p. 21, 53. Κρίνων Clemens.

v. 77. ὁ δὲ καθ' Ἑλλάδ' οἰστρήσας μόρῳ.— οἰστρήσας πόθῳ Toupius Cur. Poster. in Theocrit. XV. 98. p. 30.

v. 80. Τοὐντεῦθεν οὖν Ἕλληνες, ἄϊξαντες δορί. *Markland. "Dubito de sanitate et de versione horum, ruentes ad bellum."* Crotone saniora sunt vulgata. vide Aristophan. Lysistr. 1153.

v. 89. Κάλχας δ' ὁ μάντις ἀπορίᾳ κεχρημένοις Ἀνεῖλεν— κεχρημένῳ Hemsterhusius ad Callimach. H. in Dian. 69. Sed alterum recte editur.

v. 125. *Legit Pors.* ἐπαρεῖ θυμόν. *Vulgo* θυμὸν ἐπαίρει.

v. 182. Melius forsan legeretur, Ὅτ' ἐπὶ κρηναίαισι δρόσοις Ἥρᾳ Παλλάδι τ' ἔριν ΕΚΡΙΝΕ Μορφᾶς, ΑΝ Κύπρις ἔσχεν. Vulgo ἔριν ἔριν Μορφᾶς ἃ Κ. ἔ.

v. 304. Ἄπελθε, λίαν δεσπόταισι πιστὸς εἶ. Theopompus Medo apud Schol. ad Pindar. Pyth. II. 79. Παρ' ἐμοὶ τὰ λίαν μειράκια χαρίζεται Τοῖς ἡλικιώταις. Male λίαν τὰ μ. legit Meursius in Reliq. Attic. c. VII. p. 29. "*Multæ Editt. inserunt* γε *post* λίαν. *Codd. A. B. C. recte omittunt.*" *Markl.* probante Brunckio ad Euripid. Andromach. 860.

v. 345. Δυσπρόσιτος, ἔσω τε κλείθρων σπάνιος; δυσπρόσοδος eodem sensu Thucydides I. 130. ἔξω pro ἔσω Brunck. ad Theogn. 56.

v. 370. Ἑλλάδος μάλιστ' ἔγωγε τῆς ταλαιπώρου στένω. "*Hunc versum respicit Eubulus Comicus ap. Athenæ.* XIII. 3. *p.* 569. A. Ἑλλάδος ἔγωγε τῆς ταλαιπώρου πέρι Στένω." *Markl.* In Eubuli versu miror Marklandum non vidisse expungendum, tum Euripidis auctoritate, tum metri jussu, importunum istud περί. Idem faciendum in Herodot. II. 102. p. 150, 3. judicat Valckenaerius ad VIII. 143.

v. 376. γίνεσθαι. γίγνεσθαι Stobæus Grot. p. 349.

v. 379. Βλέφαρα πρός τ' ἀναιδὲς ἀγαγών. "*Distinguo post* βλέφαρα, *et scribo* πρός τ' ἀναιδὲς, *i. e.* πρός τε, *et impudenter.*" *Markl.* Pessime Marklandus. Ocyus repone πρὸς τἀναιδές, quamvis alterum in Stobæo vulgetur.

v. 380.
Ὡς ἀδελφὸν ὄντ'. ἀνὴρ γὰρ χρηστὸς, αἰδεῖσθαι φιλεῖ.
Ita jam ediderat Grotius p. 137.

v. 384. εἶτ' ἐγὼ δίκην δῶ σῶν κακῶν, ὁ μὴ σφαλείς; Imitatur Ennius Iphigenia apud J. Rufinianum de Fig. Sent. et Eloc. c. 37. ubi Dawesii emendationem (δῷ σῶν *pro* δώσων) probat Ruhnkenius p. 222.

v. 37. Καὶ ταῦτα πάλιν γράμματα συγχεῖς. Lege ταὐτὰ, secundum versionem.

v. 47. Τυνδάρεως Πέμπεν φερνήν. *corrigit Porsonus* πέμπει.

vv. 55. 6. 7. Το πρᾶγμα δ᾽ ἀπόρως εἶχε Τυνδάρεῳ πατρὶ,
Δοῦναι τε, μὴ δοῦναί τε, τῆς τύχης ὅπως
Ἅψαιτ᾽ ἄριστα.

Ἅψαιτ᾽ ἄθραυστα Hemsterhus. ad Hesych. I. p. 130. vulgatum defendente Musgravio ad locum, et Exercitat. I. 8. p. 26. Hemsterhusium sequitur Valckenaerius ad Herodot. III. 1. ubi loci Æschylei meminit.

vv. 71. 2. ἐλθὼν δ᾽ ἐκ Φρυγῶν ὁ τὰς θεὰς
Κρίνων ὅδ᾽, ὡς ὁ μῦθος ἀνθρώπων ἔχει.

Marklandus in Notis; "Clem. Alexandrinus Pædag. III. 2. *citat* Ἀργείων *pro* ἀνθρώπων." *Adnotat Porsonus.* In Homer. Il. T. 124. pro Ἀργείοισιν habet ἀνθρώποισιν Etymologus p. 21, 53. Κρίνων Clemens.

v. 77. ὁ δὲ καθ᾽ Ἑλλάδ᾽ οἰστρήσας μόρῳ.— οἰστρήσας πόθῳ Toupius Cur. Poster. in Theocrit. XV. 98. p. 30.

v. 80. Τοὐντεῦθεν οὖν Ἕλληνες, αἴξαντες δορί. *Markland. "Dubito de sanitate et de versione horum, ruentes ad bellum."* Crotone saniora sunt vulgata. vide Aristophan. Lysistr. 1153.

v. 89. Κάλχας δ᾽ ὁ μάντις ἀπορίᾳ κεχρημένοις Ἀνεῖλεν— κεχρημένῳ Hemsterhusius ad Callimach. H. in Dian. 69. Sed alterum recte editur.

v. 125. *Legit Pors.* ἐπαρεῖ θυμόν. *Vulgo* θυμὸν ἐπαίρει.

v. 182. Melius forsan legeretur, Ὅτ᾽ ἐπὶ κρηναίαισι δρόσοις Ἥρᾳ Παλλάδι τ᾽ ἔριν ΕΚΡΙΝΕ Μορφᾶς, ΑΝ Κύπρις ἔσχεν. Vulgo ἔριν ἔριν Μορφᾶς ἃ Κ. ἔ.

v. 659. Ἄλλους ὀλεῖ πρόσθ' ἅ 'μὲ διώλεσαντ' ἔχειν. Vulgo πρόσθέν ἅ με. Infra 677. Ζηλῶ σὲ μᾶλλον ἢ 'μὲ τοῦ μηδὲν φρονεῖν, non σε et ἢ με. Similiter 727. legendum θύμαθ' ἅ 'μ' ἐχρῆν θῦσαι θεοῖς, non ἅπερ μ' ἐχρῆν, ut vulgo, neque ἅπερ ἐχρῆν, ut edidit Marklandus, probante Musgravio. Iph. Taur. 608. ἢ 'μὲ, non ἢ με. Phœniss. 643. μὴ 'μὲ, τόνδε δ' αἰτιῶ.

v. 661. Καὶ νῦν γε μ' ἴσχει δή τι, μὴ στέλλειν στρατόν. Larcherus ad Herod. III. 141. citat Æschyl. Pers. 175. hujus loci oblitus.

v. 662. Ποῦ τοὺς Φρύγας λέγουσιν ᾠκῆσθαι, πάτερ; Lege ᾠκίσθαι hic et infra 706. Vide Hecub. 2. Tragicus apud Stob. de R. N. p. 127. ἀποικεῖσθαι, sed MS. ap. Valckenaer. ad Theocrit. Adon. p. 238. ἀπῳκίσθαι. Alter Tragicus ibid. Χρεία δ' ἀνάγκης οὐκ ἀπῴκισται πολύ.

v. 667. Αἰτεῖς τί; καί σοι πλοῦς, ἵνα μνήσῃ πατρός. Lege, Ἔτ' ἔστι καὶ σοὶ πλοῦς—, ut Med. 370. (367.) Ἔτ' εἴσ' ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις.

v. 696. Γένους δ' ὁποίου *Porson. pro* Γένους δὲ ποίου.

v. 702. Θεοῦ διδόντος, ἢ βίᾳ θεῶν λαβών; *Proponit Marklandus* θεοῦ. θεὸν legendum. θεῶν est absurdum, θεοῦ tautologia.

v. 706. οἰκεῖσθαι. Lege ᾠκίσθαι.

v. 719. Μέλλω' 'πὶ ταύτῃ καὶ καθέσταμεν τύχῃ. *Ita Marklandus pro* Μέλλω γ' ἐπὶ— Recte Μέλλω' 'πὶ ταύτῃ— vulgatum male citat Joan. Taylorus de Jur. Civil. art. MARRIAGE. p. 275. ed. 3tiæ. Anno 1769.

v. 721. Θύσας γε θύμαθ', ἅπερ ἐχρῆν θῦσαι θεοῖς. Lege ἅ 'μ' ἐχρῆν, vel ἅ 'μὲ χρή.

v. 726. Τί χρῆμα; πείθεσθαι γὰρ εἴθισμ' ἐκ σέθεν. Recte ex MSS. inseruit ἐκ Marklandus, rectius facturus

v. 394. "*Post hæc additur versus sequens ex Theophilo Antiocheno,* Οὐ γὰρ ἀσύνετον τὸ θεῖον, ἀλλ' ἔχει συνιέναι Τοὺς κακῶς, *&c.*" *Markl.* Theophili auctoritati adde Stobæum xxvi. p. 190. Gesn. xxviii. p. 123. Grot.

v. 397. παρὰ δίκην *probat Porsonus.*

v. 407. Συνσωφρονεῖν σοι βούλομ', ἀλλ' οὐ συννοσεῖν. Συσσωφρονεῖν γὰρ, οὐχὶ συννοσεῖν ἔφυν. Plutarch. p. 64. C. et ita omnino legendum. Contra σοι pro γὰρ reponendum Ion. 1543. ex Schol. ad Phœniss. 937.

v. 411. Ἑλλὰς δὲ σὺν σοὶ κατὰ θεὸν νοσεῖ τινα. *Porsonus* θεῶν, *conferens,* infra 702. 1615. Troad. 55. 986. Dan. 9. Hec. 58. 162. 837. Med. 1181. Phœniss. 1008. (*Ed. Musgr.*) Androm. 905. Soph. Electr. 696.

v. 422. —ἀναψύχουσι θηλύπουν βάσιν,
Αὐταί τε πῶλοί γ'.

Legit Porsonus αὐτοῖσι πώλοις.

v. 475. Ἦ μήν μ' ἐρεῖν σοι τ' ἀπὸ καρδίας σαφῶς. Ἦ μήν μ' ἐρεῖν τἀπὸ καρδίας— "*Ita Scalig. et Aldina.*" *Markl.* Imo μ' recte omittit Aldina.

v. 530. Κἀμ' ὡς ὑπέστην θῦμα, κᾆτα ψεύδομαι. And. 347.

v. 585. Ἔρωτα δέδωκας. πέπωκας Bern. Martin. Var. Lect. IV. 7.

v. 595. Poeta Plutarchi de Exil. p. 607. E. qui est Empedocles Clementis Alex. Strom. IV. p. 569.

v. 603. *Laudat Porsonus* Ἀγαμεμνόνιον.

v. 607. τόνδ'. "*Valckenaerius ad Phœniss.* 865. *legit* τόδ'." *Markl.* et ad Herodot. VII. 180.

v. 652. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι φῄς— *Scripsit Porsonus* ὃ φῄς.

v. 994. Ἥξει δι' αἰδοῦς, ὄμμ' ἔχουσ' ἐλεύθερον. Lege, Ἐξεισιν, αἰδοῦς ὄμμ' — Hesych. Ἀντεκκομιεῖ. ἀντεύξει. Lege, ἀντέξει.

v. 1033. Ἔστιν τάδ'. ἄρχε· σοί με δουλεύειν χρεών. Ἔσται τάδ'. *Markl.* Recte Markl. cf. sup. 149. Taur. 1206. Troad. 87. Heraclid. 568. Hel. 753. 1084. 1282. 1314. Ion. 425. 437. Herc. Fur. 331. Electr. 654. Hec. 898. Orest. 1047. 1631. Phœniss. 776. Med. 736. Alcest. 335. Suppl. 1182. [cf. Soph. Philoct. 914.] Incert. apud Plutarch. Op. Moral. p. 891.

v. 1034. Εἰ δ' εἰσὶ θεοὶ, δίκαιος ὢν ἀνὴρ σύ γε. σύ τοι (*pro* σύ γε) Valckenaer. ad Eurip. Hippol. 952.

v. 1112. καθάρειον. Marklandus καθάρσιον legit ad Euripid. Suppl. 1211.

v. 1136. Ὦ πότνια τύχη, καὶ μοῖρα, καὶ δαίμων γ' ἐμός. MS. apud Musgravium δαίμων τ', qui optime legit, Ὦ πότνια μοῖρα καὶ τύχη, δαίμων τ' ἐμός. Frustra Heathius et Marklandus legunt πότνα, quæ vox scenæ prorsus ignota est. Idem MS. delet καὶ ante δαίμων.

v. 1139. Ὁ νοῦς ὅδ' αὐτὸς νοῦν ἔχων οὐ τυγχάνει. Cic. ad Att. VII. 3. *Causam solum illa causa non habet; ceteris rebus abundat.*

v. 1149. Ἔγημας ἀκουσάν με, κἄλαβες βίᾳ. *Ita Markl. pro* ἔγημες. Recte Ἔγημας, ut citat Eustathius ad Homer. Odyss. Λ. p. 1693. (446. 48.)

v. 1167. Λέξον· τί φήσεις; *Porsonus* ὅτι.

v. 1174. Sic Apsines inter Aldi Rhetoras p. 725. 21. sed mox δόμους μὲν τούσδε προσίδω κενούς.

v. 1203. παιδὸς ὑστερήσομαι. *Porsonus* ἐστερήσομαι.

v. 1215. ταῦτα γὰρ δυναίμεθα. *Corrigit Porsonus* δυναίμεθ' ἄν.

v. 1219. Βλέπειν. Omnino legendum Λεύσσειν, cujus scholium est βλέπειν, ut patebit conferenti Schol. ad Æschyl. Prometh. 144. J. Albert. ad Hesych. tom. II. p. 458. ubi locum Scholiastæ illius adducit. Schol. ad Homer. Iliad. A. 120.

v. 1220. Πρώτη σ' ἐκάλεσα πατέρα, καὶ σὺ παῖδ' ἐμέ. Libanius tom. I. p. 290. A. de Agamemnone: ἀλλ' ἥκοντα, καὶ καθ' αὐτὸν ἐπιδοῦναι τὴν θυγατέρα, ἣν ἔτικτεν, ὦ θεοὶ, καὶ παῖδα προσεῖπε καὶ προσάγειν τῷ βωμῷ, καὶ πρὸς σφαγὴν ἐπιθεῖναι τὸ ξίφος. Forsan ex Nostro παῖδα πρώτην προσεῖπε. Confer Æschin. c. Ctesiphon. p. 395.

vv. 1223, 4. ἆρά σ', ὦ τέκνον, Εὐδαίμονος ἀνδρὸς ἐν δόμοισιν ὄψομαι. Lego, Ἐν ὀλβίου δόμοισιν ἀνδρὸς ὄψομαι. In Med. 1239. pro εὐδαίμων, Auctor Christi Patientis ὄλβιος exhibet. *Postea scripsit,* Sed vera lectio est, Ἆρα σ' εὐδαίμονος. Ὦ τέκνον, ἀνδρὸς—vel potius, ἆρ' εὐδαίμονος, Ὦ τέκνον, ἀνδρός σ' ἐν δόμοισιν ὄψομαι. Mox distingue, Τί δ' ἆρ' ἐγὼ σὲ πρέσβυν; ἆρ' εἰσδ.

v. 1240. εἰ μὴ τοῖς ἐμοῖς πεισθῇς λόγοις. πείθει *Porsonus.*

v. 1247. Ναὶ, πρὸς γενείου σ' ἀντόμεσθα δύω φίλω. Nihili sunt, quæ ad hunc versum scripsit Vir doctus (*Marklandus.*) Φίλω satis defendit Euripid. Phœniss. 1702. (1653.) ad cujus fabulæ versum 1659. recte citat δύο φίλω Valckenaerius.

v. 1249. Ἓν συντεμοῦσα, πάντα νικήσω λόγον. κινήσω Canter. Port.

v. 1256. Φιλῶν ἐμαυτοῦ τέκνα· μαινοίμην γὰρ ἄν. "*Mallem,* φιλῶ τ' ἐμαυτοῦ τέκνα." *Markl.* Recte Mark-

v. 994. Ἥξει δι' αἰδοῦς, ὄμμ' ἔχουσ' ἐλεύθερον.
Lege, Ἔξεισιν, αἰδοῦς ὄμμ'—Hesych. Ἀντεκκομιεῖ. ἀντεύξει. Lege, ἀντέξει.

v. 1033. Ἔστιν τάδ'. ἄρχε· σοί με δουλεύειν χρεών.
Ἔσται τάδ'. *Markl.* Recte Markl. cf. sup. 149. Taur. 1206. Troad. 87. Heraclid. 568. Hel. 753. 1084. 1282. 1314. Ion. 425. 437. Herc. Fur. 331. Electr. 654. Hec. 898. Orest. 1047. 1631. Phœniss. 776. Med. 736. Alcest. 335. Suppl. 1182. [cf. Soph. Philoct. 914.] Incert. apud Plutarch. Op. Moral. p. 891.

v. 1034. Εἰ δ' εἰσὶ θεοὶ, δίκαιος ὢν ἀνὴρ σύ γε.
σύ τοι (*pro* σύ γε) Valckenaer. ad Eurip. Hippol. 952.

v. 1112. καθάρειον. Marklandus καθάρσιον legit ad Euripid. Suppl. 1211.

v. 1136. Ὦ πότνια τύχη, καὶ μοῖρα, καὶ δαίμων γ' ἐμός.
MS. apud Musgravium δαίμων τ', qui optime legit, Ὦ πότνια μοῖρα καὶ τύχη, δαίμων τ' ἐμός. Frustra Heathius et Marklandus legunt πότνα, quæ vox scenæ prorsus ignota est. Idem MS. delet καὶ ante δαίμων.

v. 1139. Ὁ νοῦς ὅδ' αὐτὸς νοῦν ἔχων οὐ τυγχάνει.
Cic. ad Att. VII. 3. *Causam solum illa causa non habet; ceteris rebus abundat.*

v. 1149. Ἔγημας ἄκουσάν με, κἄλαβες βίᾳ.
Ita Markl. pro ἔγημες. Recte Ἔγημας, ut citat Eustathius ad Homer. Odyss. Λ. p. 1693. (446. 48.)

v. 1167. Λέξον· τί φήσεις; *Porsonus* ὅτι.

v. 1174. Sic Apsines inter Aldi Rhetoras p. 725. 21. sed mox δόμους μὲν τούσδε προσίδω κενούς.

v. 1203. παιδὸς ὑστερήσομαι. *Porsonus* ἐστερήσομαι.

v. 1215. ταῦτα γὰρ δυναίμεθα. *Corrigit Porsonus* δυναίμεθ' ἄν.

v. 1219. Βλέπειν. Omnino legendum Λεύσσειν, cujus scholium est βλέπειν, ut patebit conferenti Schol. ad Æschyl. Prometh. 144. J. Albert. ad Hesych. tom. II. p. 458. ubi locum Scholiastæ illius adducit. Schol. ad Homer. Iliad. A. 120.

v. 1220. Πρώτη σ' ἐκάλεσα πατέρα, καὶ σὺ παῖδ' ἐμέ. Libanius tom. I. p. 290. A. de Agamemnone: ἀλλ' ἥκοντα, καὶ καθ' αὐτὸν ἐπιδοῦναι τὴν θυγατέρα, ἣν ἔτικτεν, ὦ θεοί, καὶ παῖδα προσεῖπε καὶ προσάγειν τῷ βωμῷ, καὶ πρὸς σφαγὴν ἐπιθεῖναι τὸ ξίφος. Forsan ex Nostro παῖδα πρώτην προσεῖπε. Confer Æschin. c. Ctesiphon. p. 395.

vv. 1223, 4. ἆρά σ', ὦ τέκνον, Εὐδαίμονος ἀνδρὸς ἐν δόμοισιν ὄψομαι. Lego, 'Εν ὀλβίου δόμοισιν ἀνδρὸς ὄψομαι. In Med. 1239. pro εὐδαίμων, Auctor Christi Patientis ὄλβιος exhibet. *Postea scripsit,* Sed vera lectio est, Ἆρα σ' εὐδαίμονος. Ὦ τέκνον, ἀνδρὸς—vel potius, ἆρ' εὐδαίμονος, Ὦ τέκνον, ἀνδρός σ' ἐν δόμοισιν ὄψομαι. Mox distingue, Τί δ' ἆρ' ἐγὼ σὲ πρέσβυν; ἆρ' εἰσδ.

v. 1240. εἰ μὴ τοῖς ἐμοῖς πεισθῇς λόγοις. πείθει *Porsonus.*

v. 1247. Ναί, πρὸς γενείου σ' αὐτόμεσθα δύω φίλω. Nihili sunt, quæ ad hunc versum scripsit Vir doctus (*Marklandus.*) Φίλω satis defendit Euripid. Phœniss. 1702. (1653.) ad cujus fabulæ versum 1659. recte citat δύο φίλω Valckenaerius.

v. 1249. Ἓν συντεμοῦσα, πάντα νικήσω λόγον. κινήσω Canter. Port.

v. 1256. Φιλῶν ἐμαυτοῦ τέκνα· μαινοίμην γὰρ ἄν. "*Mallem,* φιλῶ τ' ἐμαυτοῦ τέκνα." *Markl.* Recte Mark-

landus. Euripides fortasse Erectheo apud Plutarch. T. 2. p. 809. D. Φιλῶ τέκν'· ἀλλὰ πατρίδ' ἐμὴν μᾶλλον φιλῶ.

v. 1263. Οὐδ' ἔστι Τροίας ἐξελεῖν καινὸν βάθρον. Κλεινὸν *Markl.* κλεινὸν quoque Toupius Epist. Critt. p. 133.

v. 1279. ταυτὸ γὰρ Μέλος εἰς ἄμφω πέπτωκε τύχης. Dele γὰρ, et lege ταυτόν.

v. 1296. Λειμών τ' ἄνθεσι θάλλων χλοεροῖς, Καὶ ῥοδόενθ' ὑακίνθινά τ' ἄνθη Δρέπειν θεαῖσιν. Brunckius ad Euripid. Andromach. 293.

v. 1307. Κρίσιν ἐπὶ στυγερὰν, Ἔριν τε τᾶς καλλονᾶς, Δαναΐδαισιν ὄνομα μὲν Φέροντ', ἐμοὶ δὲ θάνατον, ὦ κόραι. Brunckius ubi supra.

v. 1343. πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα. *Ita pro* πεπραγμένα *edidit Marklandus, citans Hippol.* 714. *Electr.* 639. *Plutarch. ad Apollon. p.* 112. *E.* A qui sumsit a Platone Rep. X. p. 604. C. HSt. Adde Alexin Stobæi CIII. p. 560. 15. Terent. Adelph. IV. 7. 21.

v. 1349. Εἰς θόρυβον ἐγώ τοι καὐτὸς ἤλυθον. ἔγωγε καὐτὸς ἦλθον *Porson.*

vv. 1380, 1.

Τάς τε μελλούσας γυναῖκας, ἤν τι δρῶσι βάρβαροι,
Μηκέθ' ἁρπάζειν ἐᾷν τᾶς ὀλβίας ἐξ Ἑλλάδος.

Lege τάσδ' (*pro* τᾶς) ut Οἵ τοι πέρα στέρξαντες, οἵδε καὶ πέρα Μισοῦσιν, Euripid. Aristotel. Poll. VII. 7.

v. 1396. γενήσομαι 'γὼ Marklandus ad Euripid. Suppl. 1193.

v. 1400.

Βαρβάρων δ' Ἕλληνας ἄρχειν εἰκὸς, ἀλλ' οὐ βαρβάρους.

v. 1410. τἀναγκαῖά τε *Porson.* *Vulgo* τάν. γε.

v. 1436. Παῦσαί με, μὴ κάκιζε· τάδε δ' ἐμοὶ πιθοῦ. Distingue, Παῦσαι· 'μὲ μὴ κάκιζε· κάκιζε, quod hic idem est τῷ, κακὴν ποίει, plerumque ὀνείδιζε significat. Herodot. III. 145. ὡς δὲ ἄχθη τάχιστα, λοιδορέων τε καὶ κακίζων μιν, ἀνέπειθε. Plato Phædr. p. 205, 43. ed. Bas. sec. 254. C. HSt. 348. Læmar. ἐλοιδόρησεν ὀργῇ πολλὰ κακίζων τόν τε ἡνίοχον καὶ τὸν ὁμόζυγα. Plutarch. T. II. p. 77. F. Libanius in Juliani Imp. necem X. p. 308. D. ed. Morell. apud Fabric. B. G. VII. p. 326. ἀλλὰ καὶ σοφιστὴν κρείττω τῆς προσηγορίας παρεχόμενον τὸν τρόπον ἐθαύμαζε, καὶ φιλόσοφον χείρω τοῦ σχήματος ἐλεγχόμενον ἐκάκιζε. Vulgatur ἐκάθιζε, sed ἐκάκιζε tandem dedit J. J. Reiskius p. 590. κακιοῦσι Pausan. IV. 8.

v. 1440. Τί δῆτα τόδ' εἶπας, ὦ τέκνον; *Porsonus corrigit,* Τί δὴ τόδ' εἶπας, τέκνον;

v. 1469. Per Διὸς κόρην Ἄρτεμιν intelligendus hymnus, sive Pæan in Dianam, qui ab istis verbis inchoabat. Toup. Cur. Post. in Theocrit. XV. 98. p. 29.

v. 1573. Στρατός τ' Ἀχαιῶν, Ἀγαμέμνων ἄναξ θ' ὁμοῦ. Στρατός τ' Ἀχαιῶν κοινὸς, Ἀγαμέμνων τ' ἄναξ. *Markl.* Emendationem Marklandi probat Brunckius ad Euripid. Orest. 201. ubi ait, tertiam in Ἀγαμέμνων produci (l. corripi) posse in canticis. Imo et in iambis vel anapæstis. Vide supra 68. 847. Bacch. 72. (*Vid. Supplem. Præf. ad Hec. p.* xxiii.)

v. 1581. θαῦμα δ' ἦν αἴφνης ὁρᾶν. αἴφνης habet Eumathius de Ismeniæ et Ismenes amoribus VIII. p. 309. Eustath. ad Il. Z. p. 637, 16, 17. (495, 12, 14.) Tragœd. X. Π. 879. 1901. 2249. Schol. ad Il. Π. 300. Eustath. Il. Γ. p. 377, 26. (285, 41.)

Od. Θ. p. 1593, 26. (304, 12.) Γ. p. 1467, 62. (127, 46.) H. p. 1568. 18. (locus in ed. Bas. deest.) Æsop. Fab. 36. 40. ed. Huds. et var. lectt. e MS. Voss. Fab. 18. Schol. Vill. ad Il. Ω. 605. 480. Planud. Vit. Æsop. p. 56, 16.

v. 1593. Βοᾷ δ' ἱερός. Ita legendum. Confer Ion. 1243. Suppl. 874. 1040. Æsch. Theb. 464. Iph. Aul. 358. 678. (*Vulgo* ἱερεύς.)

v. 1621. Γύναι, θυγατρὸς ἕνεκ' ὄλβιοι γενοίμεθ' ἄν. Recte istud ἕνεκ' e textu ejiceretur. οὕνεκ' similiter Miltono expungenti Ion. 1380. obtemperarunt nuperi editores.

v. 1625. χρόνιά γε τἀμά σοι προσφθέγματα— γε delevit Barnesius.

IN IPHIGENIAM IN TAURIS.

v. 48. *ed. Markland. an.* 1771. ἐρέψιμον *pro* ἐρείψιμον *Markl.* "*Alii quoque ita emendarunt.*" Valckenaerius et Ruhnkenius ad Timæum p. 135.

v. 51. ἐκ δ' ἐπικράνων κόμας Ξανθὰς καθεῖναι. Eustath. ad Iliad. H. p. 582, 44. (700, 64. R.) ἐπίκρανον, ὅπερ ἐστὶ κεφαλὴ κίονος. Pindar. Strabonis X. p. 743. A. (485.) (*Vid. ad Hecub.* 782. *p.* 48. *ed.* 3.

v. 57. Στῦλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες. ἄῤῥενες Suid. v. Εὐριπίδειον. ut citat Thom. Gatakerus Advers. Misc. II. 20. p. 383. D. παῖδες εἰσὶν ἄρσενες. Stob. Grot. p. 331.

v. 110. Ὅταν δὲ νυκτὸς ὄμμα λυγαίας μόλῃ. ἅρμα Musgr. ex Æschyl. Choeph. 658.

v. 125. *Ad Marklandi notam.* Confer Ovidium Trist. IV. 4. 55.

vv. 176. 7. κεμὰς ἐν τᾷ δοκίμα
Κεῖμαι, σφαχθεῖσα τλάμων.

Lege καὶ ἐμᾶς, ἔνθα δοκήμασι κεῖμαι σφαχθεῖσ', ἁ τλάμων. Troad. 411. Erecth. apud Stobæum Gesn. p. 449. Grotii. p. 331.

v. 289. Plutarch. T. II. p. 1123. B.

v. 291. Οἴμοι, κτενεῖ με. ποῖ φύγω; "*In Longini* περὶ Ὕψ. *cap.* XV. *editur* κτανεῖ με." *Markl.*

κτενεῖ rectum est. κτανεῖ vox nihili. vide Dawes. Misc. Crit. p. 73. 218. κατακτενεῖ pro κατακτανεῖ restituendum Euripid. Phœniss. 793.

v. 335. Ὡς χέρνιβάς τε, καὶ σφάγι' ἐξέπεμπέ σοι. Recte Musgravius, καὶ σφαγεῖ' ἔπεμπέ σοι. conferens Lycophron. 196. Anapæstum, quod mireris, intactum reliquit Valckenaerius a Marklando laudatus.

v. 343. Τὰ δ' ἐνθάδ' ἡμεῖς οἷα φροντιούμεθα. Reiskius, ὅσια vel οἵδε. Musgravius Exercitat. I. 6. οἷα defendit: in notis vero ad locum, Reiskii ὅσια probat. οἵδε post Reiskium obtulit Toupius in Suid. II. p. 168.

v. 385. Οὐκ ἔσθ' ὅπως ἔτεκεν ἂν ἡ Διὸς δάμαρ, Λητώ, τοσαύτην ἀμαθίαν. Lege ἔτικτεν, ejecto ἂν, quod nullum hic locum habet.

v. 458. Πρόσφαγμα θεᾶς. θεᾷ Toupius Cur. Poster. in Theocrit. XV. 98. p. 30.

vv. 482. 3. Τί ταῦτ' ὀδύρῃ κἀπὶ τοῖς μέλλουσι νῷν
Κακοῖσι λυπεῖς, ἥτις εἶ ποτ', ὦ γύναι;

Legendum, plenissimo sensu νῷ. quasi dixisset, *Desine nosque tuis incendere teque querelis.* Idem argumentum Suppl. 770. Ἄκραντ' ὀδύρει, ταῖσδέ τ' ἐξάγεις δάκρυ.

v. 494. Ὅδ', εἴ τι δή σοι τοῦτ' ἐν ἡδονῇ μαθεῖν. ἐς τί δή Joan. Pierson. Verisimil. p. 20. probante Valckenaerio ad Euripid. Phœniss. 624. Mihi videtur legendum, Ὅδ' ἐστιν, εἴ σοι— Sed rectum est εἴ τι δή—

v. 499. Σοὶ δ' ὄνομα ποῖον ἔθεθ' ὁ γεννήσας πατήρ;
Τὸ μὲν δίκαιον, δυστυχεῖς καλοίμεθ' ἄν.

Imitatur Horatius Epist. I. 7. 92—3. ut observavit Marklandus in Explicationibus veterum aliquot. p. 255. Plaut. Pers. IV. 4. 94.

v. 502. Ἀνώνυμοι θανόντες, οὐ γελώμεθ' ἄν. Lege γελῴμεθ', ut tacite correxit Musgravius, quanquam in exemplari, quo nunc utor, ι non apparet.

v. 535. Ὄλοιτο, νόστου μήποτ' ἐς πάτραν τυχών. εἰς πάτραν μόλοι corrupte Diphilus apud Athenæum VI. p. 247. C. nisi legamus νοστῶν.

v. 552. Δεινῶς γὰρ ἐκ γυναικὸς οἴχεται σφαγείς. Κεῖνος Piersonus Verisimilium I. 2. p. 20.

v. 569. Citat Plutarchus Tom. II. p. 75. E. Clemens Alex. Cohort. p. 80.

v. 579. Ion. 1269. Sophocl. Electr. 250.

v. 598. Τὸ γὰρ σφαγῆναι τόνδε, μοι βάρος μέγα. *Legit Porsonus* τόνδ' ἐμοὶ, *et v.* 608. ἤ 'μὲ *pro* ἤ με.

v. 664. *Corrigit Porsonus* ᾤκτειρ'.

v. 672. Ἀτὰρ διῆλθε χ' ἅτερον λόγον τινά. διῆλθον *Porson.*

v. 674. Αἰσχρὸν, θανόντος σου, βλέπειν ἡμᾶς φάος. Lege σοῦ.

v. 682. Ἔγκληρον ὡς δὴ σὴν κασιγνήτην γαμῶν. De voce ἔγκληρον confer Valckenaer. ad Herodot. VI. 57. Frustra γαμῶ Reiskius et Marklandus. γαμῶν est temporis futuri.

v. 687. τἀμὰ δεῖ φέρειν κακά. "*Sensus et metrum ferrent saltem pronomen*, τἀμὰ δεῖ με φέρειν κακὰ, κ. τ. λ." *Markl.* Necessarium est pronomen. Legebam, τἀμὰ κάκ' ἐμὲ δεῖ φέρειν. Sed præstat, τἀμὰ δεῖ φέρειν ἐμέ. Sic in Sophocl. Œd. T. 1280. quem jure suspectum habebat Valckenaerius ad Euripid. Hippol. 1338. deleto κακὰ, legendum, Τάδ' ἐκ δυεῖν ἔῤῥωγεν, οὐχ ἑνὸς μόνου. Ἑνὸς quoque excidisse videtur ex Diodor. Sic. I. 3. p. 6, 20. ante ἔθνους.

v. 700. Schol. ad Pindar. Ol. XIII. 27.

v. 729. οὐδεὶς αὐτὸς ἐν πόνοις ἀνὴρ, — ὠὐτὸς Valckenaer. ad Euripid. Phœniss. 927.

v. 754. Ἀλλ' αὖθις ἔσται κοινὸς, ἢν καλῶς ἔχῃ. καιρὸς Pierson. Verisimil. I. 2. p. 21.

v. 769. Ἄγγελλ' Ὀρέστῃ παιδὶ τῷ 'γαμέμνονος. Retine omnino τἀγαμέμνονος, quod est τῷ Ἀ.

v. 775. μετάστησον θεᾶς σφαγίων. θέας. *amove ab aspectu victimarum.* Toupius Cur. Poster. in Theocrit. XV. 98. p. 30.

v. 813. Ἤκουσα, χρυσῆς ἀρνὸς ἠνίκ' ἦν πέρι. Forsan, ἥτις ἦν—.

v. 961. Rara locutio, ἐς δίκην ἑστάναι, restituenda Aristophani apud Athenæum IV. p. 154. E. Εἰς Οἰδίπου δὲ παῖδε, διπτύχω κόρω, Ἄρης κατέσκηψ', ἔστε μονομάχου πάλης Ἀγῶνα νῦν ἑστᾶσιν. Priora felicissime correxit Adr. Heringa apud Valckenaerium ad Euripidis Phœniss. 1370. In versu secundo edebatur κατέσκηψέ τε μ. Archias Antholog. III. 8. 3. Φοίβῳ γὰρ ἀνάρσιον εἰς ἔριν ἔστης. Julian. Cæs. p. 319. B. Ἴτ' ἐς ἀντίπαλον ἵστασθε κρίσιν. Ita enim legendum pro ἵστατε, quod typorum errore, ut videtur, habet Spanhemii editio. στάντα ἐς ταύτην τὴν ἀρχὴν Herod. III. 80. (*Vid. supr. p.* 70.)

v. 1068. *Ad versum Platonis (non Eubuli) Comici, ubi Marklandus corrigebat* Ἔσωσά σ', *pro* Ἔσωσας, *notat Porsonus.* Illud ΕΣΩΣΑΣ omnino retinendum fateberis, si consulas Eustathium ad Homer. Iliad. K. p. 813. (*Vid. ad Med.* 476.)

v. 1193. Citat Eustathius ad Homer. Iliad. A. p. 108. Etymologus p. 127, 15.

v. 1202. Δίκαιος ἡ 'υσέβεια, καὶ προμηθία.
Frustra hæc solicitat Marklandus. Præterea hinc defendes ἀμοιβὴ δίκαιος apud Alciphron. III. 23. de quo dubitare non debuit Berglerus.

v. 1203. *Markl.* Οἶσθα νῦν ἅ μοι γενέσθαι—
Pessime Vir doctissimus. γενέσθω omnino retinendum. Constructio est, *Let there be done you know what.*

v. 1207. Κατακρύψαντες πέπλοισιν. Omnino recte Musgravius, Κρᾶτα κρύψαντες. Sic pro κρᾶτ' ἔρεψον quod recte legitur Sophocl. Œd. Col. 465. Suidas v. χοάς. exhibet κατέρεψον.

v. 1212. Μηδέν' εἰς ὄψιν πελάζειν. "Πελάζειν *est a Scalig. et Cantero. ante erat* ἐλάζειν." *Markl.*

πελάζειν quoque Stephanus et Clericus ad Hesychium II. p. 1160. et sic planissime ed. Ald.

v. 1217. ἡνίκ' ἂν δὲ Aristoph. Plut. 107. Eccl. 273. Nub. 1122. Euripid. Electr. 1143. Lycophr. Stobæi p. 491. ἡνίκα δ' ἂν Archestratus Athenæi VII. p. 321. C.

v. 1325. ἀγχίπλουν πόρον. "*Hesychii Exemplar habebat* ἀγχίπουν." *Markl.* Idem notaverat Wesselingius Prob. V. p. 39.

v. 1338. Μέλη ματεύουσ', ὡς φόνον νίζουσα δή. *Legendum* μαγεύουσ' *censent Marklandus, Reiskius.* et Valckenaer. ad Herodot. VII. 191. Male vulgatum citat Cl. Villoison. Animadv. in Long. Pastoral. p. 279.

v. 1359. Κλέπτοντες ἐκ γῆς ξόανον, ἢ θυηπόλον;
Lege, *ξόανα καὶ θυηπόλους.*

vv. 1386. 7. ὦ γῆς Ἑλλάδος ναῦται νεὼς,
Λάβεσθε κώπαις, ῥόθιά τε λευκαίνετε.

Corrigit Porsonus, ναῦται, νεὼς Λάβεσθε, κώπαις ῥόθι' ἁλὸς λευκαίνετε. Electr. 999. Nicander Theriac. 822.

v. 1396. Lege εἰς γῆν δ' ΑΥ ΠΑΛΙΝ
Κλύδων παλίρροους ἦγε ναῦν.

Sic supra 378. Ἤξουσ' ἐς Ἄργος ΑΥ ΠΑΛΙΝ. Sophocl. Trachin. 1104. Eurip. Suppl. 1084.

v. 1458. Νόμον τε θέσθαι τόνδ', ὅθ' ἑορτάζῃ λεώς.
Lege, Νόμον τε θὲς τόνδ', ὅταν ἑορτάζῃ λεὼς, partim ex MS. Constructio est, ἵδρυσαι βρέτας,—Νόμον τε θές. Duo MSS. ὅταν.

IN TROADAS.

v. 79. Καὶ Ζεὺς μὲν ὄμβρον καὶ χάλαζαν ἄσπετον
Πέμψει, γνοφώδη τ' αἰθέρος φυσήματα,
Ἐμοὶ δὲ δώσειν φησὶ πῦρ κεραύνιον.

Lege Πέμψειν. Πέμπειν MS. Schol. ad Lycophr. 382. ubi v. 80. legitur πῦρ κεραύνιον λέγει.

v. 449. Στεῖχ', ὅπως τάχιστ' ἐς Ἅιδου νυμφίῳ γημώμεθα.
Porsonus γαμούμεθα.

v. 561. περὶ πέπλοις ἔβαλε μητρὶ χεῖρας ἐπτοημένας.
Porsonus tacite citat ἔβαλλε, *conferens* Bacch. 619. τῷδε περὶ βρόχους ἔβαλλε γόνασι.

v. 656. Παρεῖχον· ᾔδειν δ' ἃ μ' ἐχρῆν νικᾶν πόσιν.
Porsonus ἅ 'μέ.

v. 776. ἔκ τε γὰρ θεῶν Διολλύμεσθα.
Si τε et γάρ conjuncta alibi in Euripide exstarent, hunc locum sanum faterer. Lege ἔκ του γὰρ θεῶν.

v. 1095. οὐράνια νέμονται. *Musgravii conjecturam* οὐράνι' ἀνέχοντα *probat Porsonus.*

v. 1213. Βέβαια χαίρει. *Porsonus* Ἀβέβαια.

IN BACCHAS.

v. 8. Plutarch. Solon. p. 79. A. 5.

v. 21. καταστήσας ἐμὰς Τελετάς. τελετὰς κατεστήσαντο Menander Rhetor. ed. Ald. T. I. p. 608, 7.

v. 46. Ὠθεῖ μ', ἐν εὐχαῖς τ' οὐδαμοῦ μνείαν ἔχει. δ' οὐδαμοῦ X. Π. 1567.

v. 178. Ὦ φίλτατ', ὡς σὴν γῆρυν ᾐσθόμην κλύων. ἠδόμην *Musgravius.* ᾐσθόμην X. Π. 1145.

v. 200. Οὐδὲν σοφιζόμεσθα τοῖσι δαίμοσιν.
Male Græcum est σοφιζώμεσθα. (*quod rescribit Valckenaerius.*)

vv. 204. 5. Laudat Themistius Or. xvi. p. 199. D.

v. 251. Νάρθηκι βακχεύοντες· αἰδοῦμαι, πάτερ.
Ita Porsonus. Vulgo βακχεύοντ'· ἀναίνομαι, πάτερ.

v. 285. Ὥστε διὰ τοῦτον τἀγάθ' ἀνθρώπους ἔχειν.
Διὰ τοῦτον ὥστε. Hecub. 341. Phœniss. 520. (516.) 1425. (1402.) Euphron Athenæi I. p. 7. E.

v. 298. Plutarch. de Orac. Def. p. 432. F. τὸ γὰρ βακχεύσιμον, Καὶ τὸ μανιῶδες μαντικὴν πολλὴν ἔχει. Ita pro μαντευτικὴν corrigi debuit ex Euripid. Bacch. 298. Eodem respexit Idem Sympos. VII. x. 10. p. 716. B.

quem locum, a Scholiaste ad Hec. 1269. citatum, pro Scholiastæ ipsius verba cepit G. Cuperus Observat. III. 12.

v. 314. Οὐχ ὁ Διόνυσος μὴ σωφρονεῖν ἀναγκάσει. *ἀφρονεῖν pro μὴ σωφρονεῖν Brunckius quasi suum dedit.* Ita Salmasius apud Grotium. Vide Synes. Epist. 105. Menand. p. 30. (*Vid. Notam in nupera Editione Hippolyti, v.* 78.

v. 370. Citat Stobæus ut Sophoclis IV. p. 29. ed. Grot. sed Euripidis Bacchis recte tribuitur a Gesn. p. 53. ed. 1549.

v. 395. ἐπὶ τούτῳ δὲ Stob. Gr. p. 113. ἐπὶ δ' αὐτῷ *Brunck.*

v. 398. μαινομένων οἵδε τρόποι— μαινομένων δ' οἵτε (*Stobæus*) ed. Trincavelli. Lege Μαινομένων θ' οἵδε.

v. 498. Λύσει με δαίμων αὐτὸς, ὅταν ἐγὼ θέλω. Mendum est, opinor, Musgravianæ editionis, et Brunckium induxit. Lege cum Aldina et Plutarcho Op. Mor. p. 476. B. Λύσει μ' ὁ δαίμων, quomodo habet etiam Origenes contra Celsum II. p. 80.

v. 508. Ἐνδυστυχῆσαι τοὔνομ' ἐπιτήδειος εἶ.
Vide Wesseling. et Valckenaer. ad Herodot. IX. 7. Aristoph. Pac. 1227. Herod. VI. 102. Plutarch. Virtut. Mulier. p. 252. A. Laert. II. 35. Pausan. Cor. II. 34, 8. p. 192. Lucian. Somn. III. p. 5. Dion. Cass. L. 12. Dionys. Halicarn. A. R. XI. 43.

v. 600. Apud Etymol. M. p. 279. Δίκε τε παῖδα δίκε τε τρομερὰ σώματα Μαινάδες. Pro παῖδα repone πεδόσε ex Bacch. 600.

v. 655. Pro Σοφὸς, σοφὸς εἶ—Barnesius σοφός γ' εἶ, probante Musgravio, et adstipulante MS. sed legendum omnino videtur Σοφὸς, σοφὸς σὺ, (ut X. Π. 1525. sed

vide infra 969.) Androm. 245. Σοφὴ, σοφὴ σύ. Confer Bacch. 971. quod laudat Athenæus I. p. 4. B.

v. 678. Etymol. M. p. 52, 46.

v. 694. Νέαι, παλαιαὶ, παρθένοι τ' ἔτ' ἄζυγες. Sic X. Π. 1829. (*Aldus* παρθένοι τε κἄζυγες.)

v. 710. Γάλακτος ἑσμοὺς εἶχον. *Brunckius proponit* Γάλακτος εἶχον νάματ'. ἑσμοὺς satis tuetur Philostratus Vit. Sophist. I. 19. p. 511. ἑσμὸν μελίσσης pro *melle* dixit Epinicus Athenæi X. p. 432. C. Si probabilem conjecturam adferre voluisset Brunckius, νασμοὺς γάλακτος proposuisset. Sed nihil opus esse ex locis citatis clare patet. σωρὸς καὶ ἑσμὸς σοφίας Themist. XXIX. p. 345. D.

v. 726. πᾶν δὲ συνεβάκχευσ' ὄρος. Santra Nunciis Bacchis apud Nonium v. *Bacchari* p. 78, 28. Melius convenirent tempora, si legeremus συνεβάκχευ'. Imperfectum enim dant Longini XV. Edd. Rob. Manut. MS. Par. Apud quem συν- pro ξυν- recte habent ed. Rob. et MS. Par. Aristoph. Thesm. 608. Καὶ σὺ συνέξευρ' αὐτὸν—Lege ξυνέξευρ'. Eurip. Phœniss. 85. δὸς δὲ ξύμβασιν (l. σύμβασιν) τέκνοις. Vid. Aristoph. Vesp. 50. Lysistr. 1038.

v. 738. ἐν χεροῖν δίκα. δίχα laudat Muretus ad Catull. p. 105.

v. 743. Ταῦροι δ' ὑβρισταὶ, κεἰς κέρας θυμούμενοι. Huc respexit Ælianus N. A. XVI. 31.

v. 813. Confer Homer. Odyss. Δ. 553. Eurip. Electr. 293. Androm. 1087. Hippol. 922. ed. Brunck.

v. 919. Καὶ σῷ κέρατε κρατὶ προσπεφυκέναι. *Porsonus olim emendarat* Καὶ κέρατε τῷ σῷ κρατί. *Postea vero adnotavit,* κεράατα Nicand. Theriac. 291.

v. 940. Ὅταν παρὰ λόγον σώφρονας Βάκχας ἴδῃς. Lege παράλογον, ut Orest. 391. (385.)

v. 992. φανερὸς, Ἴτω— ἴτω φανερῶς X. Π. 1096.

v. 1029. Χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν. Forsan post hunc inserendus Medeæ versus 54.

v. 1045. Steph. Ἀργανθώνις.

v. 1048. Πρῶτον μὲν οὖν ποιηρὸν ἵζομεν νάπος. μὲν εἰς X. Π. 675.

v. 1051. Ἦν δ' ἄγκος ἀμφίκρημνον, ὕδασι διάβροχον. ὑψίκρημνον ὄρεσι περίδρομον Scholiastes Hephæstionis p. 87. tacito nomine laudatus a Casaubono de Satyr. Poes. p. 127. πλεκτάναισι περίδρομον Æschyl. Theb. 501. περίδρομος οὔρεσι Apollon. Rhod. III. 1084. ὄρεσι περίδρομος Euripid. apud Strabon. VIII. p. 563. A. (366.) Oppian. Hal. II. 121.

v. 1065. X. Π. 660.

v. 1083. ἐστήριξε. ἐστήριζε Valckenaer. ad Herodot. III. 135. ἐστήριζε X. Π. 2254. qui mox pro sua sapientia legisse videtur ὕλιμος (pro εὔλειμος.)

v. 1096. Πρῶτον μὲν αὐτοῦ χερμάδας κραταβόλους— κραταιβόλους, et forte ἄλλαι μὲν X. Π. 666.

v. 1097. ἐπιβᾶσαι πέτραν. εἰσβᾶσαι X. Π. 667.

v. 1129. Ἰνὼ δὲ τἀπὶ θάτερ' ἐξειργάζετο. Athen. p. 344. Hunc versum, ut et Hec. 634—6. Androm. 617. omnes ex Euripideis, quas ipse edidit, fabulis desumptos, pro Sophocleis nuper venditavit Brunckius Fragment. pp. 12. 16. 64. Haud absimile est, quod glossam Photii Ὁμόγνιοι θεοὶ, quæ ex Timæi Platonico Lexico manavit, ad Sophoclem p. 61. refert.

v. 1151. Κάλλιστον οἶμαί γ' αὐτὸ— δ' X. Π. 1143.

v. 1213. Πλεκτῶν. (*Barnes.* πηκτῶν) πηκτὰς X. Π. 1260.

v. 1330. *Ad lacunam, quam post hunc versum indicavit Tyrwhittus:* Confer X. Π. 1309. 10.

v. 1345. Ὄψ' ἐμάθεθ' ἡμᾶς· ὅτε δ' ἐχρῆν, οὐκ εἴδετε. ὅτε γ' ἐχρῆν, οὐκ εἰδότες videtur legisse X. Π. Epilog. 29.

IN CYCLÖPEM.

v. 39. Κώμῳ συνασπίζοντες Ἀλθαίας δόμους. *Vulgo* Κῶμοι.

v. 204. Τί βακχιάζετ'; οὐχ ὁ Διόνυσος τάδε. *Vulgo* οὐ Διόνυσος.

v. 329. Ὅταν δὲ Βορέας χιόνα Θρῄκιος χέῃ. Ita recte Aldina. Vulgo Θρήϊκος.

v. 333. Τίκτουσα ποιάν. τίκτουσα Plut. II. p. 435. B. φύουσα Athenag. Leg. p. 103. Valcken. Phœn. 34.

v. 410. Ἀνέπεσε, φάρυγος αἰθέρ' ἐξανεὶς βαρύν. *Vulgo* φάρυγγος—ἐξιείς.

v. 705. Αὐτοῖσι συνναύτῃσι συντρίψω βαλών. Ita elegantius quam σὺν ναύτῃσι. Vulgatum citat D. Heinsius Lect. Theocrit. 4. p. 346. a.

IN HERACLIDAS.

v. 263. Οὔκουν ἐγὼ τῶν ἐνθάδ' εἰμὶ κύριος. Vulgo τῶνδ' ἐνθάδ'.

v. 452. οὐχ ἅπασα γὰρ Πέφευγεν ἐλπίς. *Musgravius* ἅπασι. *Porsonus vulgatum præfert.*

v. 707. Χρὴ γνωσιμαχεῖν σὴν ἡλικίαν. *Vulgo* τὴν ἡ.

IN HELENAM.

v. 6. Ὃς τῶν κατ' οἶδμα παρθένων μίαν γαμεῖ. Annon παρθένων?

v. 86. Ἀτὰρ τίς εἶ; πόθεν; τίνος τ'; αὐδᾶν σε χρή. Vulgo τίνος; ἐξαυδᾶν— ut citat Valckenaerius ad Eurip. Phœniss. 175.

v. 271. Αἴσχιον εἶδος ἀντὶ τοῦ καλοῦ λάβω. Pro λάβω lege 'λαβον, et stigmen dele.

v. 588. Τίς οὖν διδάξει σ' ἄλλος, ἢ τὰ σ' ὄμματα; *Vulgo* τὰ σά γ' ὄμματα. (*Porsonus edidisset* τὰ σ' ὄμματα.)

v. 595. Πῶς οὖν ἂν ἐνθάδ' ἦσθ', ἐν Τροίᾳ θ' ἅμα. *Barnesius* ἦσθά τ', *Musgravius* ἦσθ' ἐνί. Fallitur Musgravius. Legendum ἦσθ' ἄν. (*Hæc juvenis scripserat Porsonus.*)

v. 914. Ἐσπέος δ' ὁ πλοῦτος, ἄδικος ὥς τις ὤν. *Vulgo deest* ὥς.

v. 1250. Πιστὴ γὰρ εἶ τῷ σῷ πόσει. Vulgo ἔσσι σῷ.

v. 1559. Προσῆλθον ἀκταῖς, ναυφθόροις ἠσκημένοι Πέπλοισιν, pro ἠσθημένοι. Vid. Ion. 337. supra 1402. Julian. Cæs. p. 33. A.

IN IONEM.

v. 335. Τάλαινά σ' ἡ τεκοῦσ' ἄρ', ἥτις ἦν πότε. Confer v. 576. *Vulgo* Τάλαινά σ' ἡ τεκοῦσ' ἥτις ποτ' ἦν ἄρα.

v. 617. Οἱ τὰς πόλεις ἔχοντες, ἀξίωμά τε. Ita legendum pro Οἳ—ἔχουσι κἀξιώματα, ex Stobæo p. 310. (173. Grot.) ubi ad Glaucum referuntur hic et sequens versus.

v. 1198. Οἰνηρὰ σκεύη σμικρά. Hæc adducit Musgravius ad Hippolyt. 1362. ut exemplum vocalis ante ΣΚ correptæ.

In Sophoclis Ajace 1077. pro γεννήσῃ satis inepte κτήσηται conjecerat Brunckius ad Euripid. Orest. 1208. Quod tamen ipse postea et metro esse contrarium, et sensui minus necessarium agnovit. Exemplum autem violatæ regulæ unicum profert, neque remedium tentat. Ipsi igitur tentemus. Locus est Ion. 1198. Οἰνηρὰ σκεύη σμικρὰ—Tu vero repone Οἰνηρὰ ΤΕΥΧΗ σμικρὰ—Alterum enim est vulgi verbum, a Tragicis nusquam adhibitum; alterum vero probum et Euripidi familiare: Hec. 609. (*sc. edit. Musgr.*) Androm. 167. Iph. Taur. 168. Cycl. 88. 208. 226. Ion. 146. 283. in hac ipsa scena 1203. Electr. 140. 362. 499.

v. 1272. ἐκ γὰρ ἄκων προὔλαβον μόγις πόδα. ἐκ κακῶν γὰρ recentes edd. ἐκ γὰρ ἄτων Musgrav. Lege ἐκ γὰρ οἴκων. Pherecrat. Polluc. VI. 60. (*Vid. ad Med.* 44.)

v. 1353. Καθαρὸς Ἀθήνας ἔλθ' ὑπ' οἰωνῶν καλῶν.
Καθαρὸς ἅπας τοι, πολεμίους ὃς ἂν κτάνῃ.

Vulgo καθαρῶς. Sic δίκαιος, non δικαίως Æschyl. Theb. 424. (414. ed. Glasg.)

v. 1371. Ἐνθάδε κέκρυπται σπαργάνοισιν· οἶσθα σύ; Musgrav. Exercitat. II. 15. p. 120. σπαργάνοισιν οἶσθ' ἃ σοι; Legendum Ἐνθάδε κέκρυπται σπάργαν', οἷς ἐνῆσθα σύ. Æschyl. Choeph. 753. παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις. Agam. 1615. τυτθὸν ὄντ' ἐν σπαργάνοις.

IN HERCULEM FURENTEM.

v. 21. εἴτε του χρεὼν μέτα. Lege εἴτε τοῦ.

v. 149. Τί δὴ τὸ σεμνὸν σῷ κατείργασται πόσει; Lege Τί δῆτα σεμνόν.

v. 173. Τὴν σὴν νομίζω δειλίαν, Ἡρακλέες. ὦ Ἡράκλεις Plutarch. I. p. 785. (*Vid. ad Med.* 675.)

v. 281. τῷ δ᾽ ἀναγκαίῳ τρόπῳ Ὃς ἀντιτείνει, σκαιὸν ἡγοῦμαι βροτόν. Lege βροτῶν.

v. 639. Ἁ νεότας μοι φίλον ἄ=χθος, τὸ δὲ γῆρας αἰεὶ =βαρύτερον Αἴτνας σκοπέλων=ἐπὶ κρατὶ κεῖται.

Ita citat J. F. Gronovius ad Plaut. Mil. Glor. III. i. 88. F. Ursin. ad Cic. de Senect. 2. Sed M. A. Muretus Var. Lect. VII. 15. legit: Ἁ νεότας μοι φίλον. Τὸ δὲ γῆρας ἄχθος αἰεὶ Βαρύτερον Αἴτνας— Quod metrum pessundat. Melius Musgravius, Ἁ νεότας μοι φίλον ἄ=χθος τὸ δὲ γῆρας— Sed nihil opus. Rhes. 377. Ἀλλά νιν ἅδε γᾶ Καταφθίμενον Θρῃκὶ μόρῳ ΦΙΛΤΑΤΟΝ ΑΧΘΟΣ ΟΙΣΕΙ.

v. 675. Οὐ παύσομαι τὰς χάριτας Μούσαις συγκαταμιγνύς.

Plutarch. II. p. 243. A. Dio Chrysostom. 32. p. 393. C. Wyttenbach. Ep. Crit. p. 14. Stob. LXXXI. p. 343. Schol. in Hesiod. Theog. 65. p. 236.

v. 1248. Γέμω κακῶν δή, κοὐκέτ᾽ ἔσθ᾽ ὅπῃ τεθῇ. Longin. 40. ubi ed. Rob. MS. Par. ὅποι. ὅπῃ Plutarch. II. p. 1063. D. ὅπου p. 1048. F. Ovid. de Pont. IV. 16, 51.

IN ELECTRAM.

v. 9. Θνήσκει γυναικὸς πρὸς Κλυταιμνήστρας δόλῳ. Lege γυναικὸς ἐκ.

v. 123. Κεῖσαι, σᾶς ἀλόχου σφαγείς. Lege σφαγαῖς. Sed cf. Orest. 498. Iph. Aul. 1318. (*Vid. ad Orest.* 491.)

v. 134. ἀδελφεὰν *probat Porsonus.*

v. 181. Δάκρυσι χεύω. Lege χορεύω.

v. 233. ἔχει. 234. τόπον. 235. ἦ που σπανίζει. 236. ἔχει μὲν, ἀσθενῆ δ᾽ ἅτε φ. Dio Chrys. XIII. p. 220.

v. 249. Οὐχ ὡς πατήρ μ᾽ ἤλπιζεν ἐκδώσειν ποτέ. Lege cum 2 MSS. οὐχ ᾧ.

v. 268. Τεκεῖν με βούλετ᾽. Lege μ᾽ ἐβούλετ᾽.

v. 275. Τί δῆθ᾽ Ὀρέστης. Lege τί δῆτ᾽. ut Hec. 249. 313. 814. 991. 1005. Orest. 275. Phœniss. 762. 768. Med. 679. 683. 934. Hippol. 816. 1073. Alcest. 39. 541. 700. Androm. 84. 398. 646.

v. 315. ἐμὲ μνήστευον. Lege ἔμ᾽ ἐμνήστευον.

v. 326. Οὐ πώποτ᾽ οὐ χοάς. Lege οὔπω χοάς ποτ᾽.

v. 431. Φίλοις τε δοῦναι— Plutarch. II. p. 33. C. ubi MS. frustra obtulit Δαπάναισι σῶσαι pro Δαπάναις ἰσῶσαι.

v. 440. Recte se habet. cf. Orest. 891.

v. 461. Περιδρόμῳ μὲν ἴτυος ἕδρᾳ. Lege μὲν ἐν.

v. 607. Τῷ συγγένωμαι; Lege Πῶς.

v. 655. Λέγ᾽, ὦ γεραιὲ, τάδε. Lege Λέγω, γεραιὲ, τάδε. Confer Iph. Aul. 1426.

v. 741. Λέγεται· τὰν δὲ πίστιν Σμικρὰν παρ' ἔμοιγ' ἔχει. Lege τάδε δέ.

v. 820. Ἐκ τῶν καλῶν κομποῦσι τοῖσι Θεσσάλοις

Εἶναι τόδ', ὅστις ταῦρον ἀρταμεῖ καλῶς.

Phœniss. 163. Alexis Athenæi I. p. 21. D. Suidæ v. ἀναλαβέσθαι. (*sic Porsonus.*) Eustathii ad Iliad. Σ. p. 1164, 32 = 1223, 35. Timocles VI. p. 237. E. Casaubon. ad VI. 17. p. 260. F.

v. 854. Φονέα τε πατρός. Lege Φονέα δέ.

v. 1069. Τὸ μὲν γὰρ εἶδος αἶνον ἄξιον φέρει. Lege φέρειν.

v. 1075. οὐ γὰρ, ὡς ἔγωγ', ἴσασιν εὖ. Lege ἴσασι σ' εὖ.

v. 1081. Οὐδὲν γὰρ αὐτὴν δεῖ θύραισιν εὐπρεπὲς Φαίνειν πρόσωπον. Lege θυραίοις. Confer Hippol. 413. (*Hæc emendatio juvenis erat Porsoni; a qua, etsi ipsa haud vera lectio sit, vera tamen sponte nascitur,* θύραιον.)

v. 1215. ἁ τάλαιν' ἑῶν πέπλων Ἔβαλεν, ἔδειξε μαστὸν ἐν φοναῖς. Lege ἄνω (*pro* ἑῶν, *ut videtur.*)

v. 1222. πρὸς γένυν ἐμάν. Lege γένηθ' ἐμᾷ.

v. 1254. Φοῖβος τε Φοῖβος. Lege Φοῖβός σε.

v. 1274. Ἴσαι δέ σ' ἐκσώζουσι— Lege ἐκσώσουσι.

IN DANAEN.

v. 23. Δίδωσιν Ἀργείαισιν εὖ φρουρεῖν κόραις. quod corruptum extat apud Plutarch. II. p. 1044. F. 36. F. Vulgo εὔφρουρον. Sophocl. Œd. Col. 917. Ἄγειν τὰ

(Vulgo ἄγοντα) φωτῶν ἀθλίων ἱκτήρια. Eurip. Heraclid. 891. χαῖρε καὶ μέμνησ' ὁμοῦ "Ο πρῶτον εἶπας, ἡνίκ' ἠρχόμην λόγον. Ἐλευθερώσειν μ'.

v. 30. ὡς ἄπυρος χρυσὸς γεγώς. Lege ἵν' ἄπυρος.

v. 44. ὧν δέ γ' ἐστάλην— ἀφίξομαι τάχιστα σημανῶν. Lege ὧν δ' ἐγὼ 'στάλην.

Apud Stobæum Florileg. 10.

Κρείσσων γὰρ οὐδεὶς χρημάτων πέφυκ' ἀνὴρ,
Πλὴν εἷς τις.

(*vulgo* εἴ τις.) Sophocl. Œd. T. 118. (Θνήσκουσι γὰρ πλὴν εἷς τις.)

IN FRAGMENTA.

Ægeo apud Stob. 34. ΚΑΘΕΞΕΙΣ, ΕΣΤΑΙ. (vulgo καθέξῃς et ἔστι.)

Æolo ap. Stob. 35. διδῶσ'. (vulgo διδῶσιν.)

Andromed. ap. Stob. 105. ΩΙΜΗ (vulgo ὄν)

Antigones fr. II. 2. Καὶ βωμὸς αὐτῆς ἐστὶν ἀνθρώπου φύσις. Ubi sit, nescit Musgravius. Est apud Tzetz. ad Hesiod. p. 48. ubi recte ἔστ' ἐν ἀνθρώπου φύσει. Vide Hel. 1011.

Antiopa apud Schol. Venet. ad Homer. Il. Λ. 773. Οἰνόης Ξύγχορτα ναίω πεδία ταῖς ἐλευθέραις. Sic auge e Strabone VIII. p. 577. A. 375. f.—apud Stob. 68. Ultimus exstat Androm. 1287.

Archel. ap. Steph. Byz. v. Αἰθίοψ. Forsan τεθριππεύοντος.

8. μὴ λεγῇς. (vulgo λέγε.)

Apud Stob. 8. ἀνορθώσειεν ἄν. (*vulgo* ὀρθώσειεν ἄν.)

Hippol. priore. Νῦν δ' εὐρόοισι στόμασι τἀληθέστατα Κλέπτουσιν.

Ita Cl. Alex. Str. I. p. 340. Lego εὐτρόχοισι— Vide Euripid. Bacch. 264. Plutarch. Pericl. p. 155. C.

Melanippa ap. Stob. Ecl. Phys. I. 7. οὐδ' ἐκεῖνος ἂν σκοπῶν Πέμψει' ἑκάστῳ ζημίαν. Vulgo Πέμπειν, sine syntaxi.

Meleag. 22. τῷ σκότῳ. (*vulgo deest* τῷ.)

Peliad. 3. τὰ θεῶν. (*vulgo* τὰ τῶν θεῶν.)

Pirith. 5. κεδνῇ μητρί. (*vulgo* μητρὶ κεδνῇ.)

Eurip. in Phaethont. apud Longin. π. υ. xv. Τοσαῦτ' ἀκούσας ΕΙΤ' ἔμαρψεν ἡνίας. Ista vocula Eruditorum quosdam ita male habuit, ut Salmasius et Toupius χέρσ', Heathius et Musgravius παῖς corrigant, quod citat Valck. ad Hippol. 1188. Sed perperam. Inter participium et verbum εἶτα solenniter intercedit. Vide Dawes. Misc. Crit. p. 284. Exemplis, quæ ille protulit, hæc adde. Eurip. Suppl. 299. [Aristoph. Nub. 592. 385. 376.] 1095. Troad. 299. Ion. 851. Electr. 927. 1065. [Soph. Electr. 53. 554. Æschyl. Prom. 776. (cf. Liv. xxi. 50.)] Alcest. 706. Ran. 370. Hipp. 710. Androm. 670. 757. 971. Soph. Aj. 468. 1111. 1113. Œd. C. 268. 281. Aristoph. Acharn. 24. 290. Vesp. 378. 421. 913.

Sisyph. 3. Ἐληλυθότα χαίρω σέ γ', Ἀλκμήνης τόκος Βέλτιστε.

Ap. Sext. Empiric. IX. 54. Ψευδεῖ καλύψας τὴν ἀλήθειαν λόγῳ. Corrige τυφλώσας ex Plutarcho II. p. 880. F.

Etymologus M. p. 294, 45. Εἶα δὴ ξύλον, Ἔγειρέ μοι σεαυτό. Ita lege pro Ἄγειρε. Locus depromptus ex Euripidis Syleo, ut discimus ex Eustathio p. 107. ubi

additur φίλον post εἴα, et legitur ἔκτεινε. Confer Lucianum in Asino T. II. p. 572. Sueton. Ner. 49.

Apud Stob. 4. κεἴ σ' ἐλάνθανεν πάρος. (*vulgo* κἂν εἴ σ' ἐ. π.)

Ibid. 12. Musgrav. fragm. 18.

Δύστηνος, ὅστις τὰ καλὰ καὶ ψευδῆ λέγων
Οὐ τοῖσδε χρῆται τοῖς καλοῖς κἀληθέσιν.

Vulgo καὶ τὰ καλὰ— et ἀληθέσιν.

Ibid. 23. Musgrav. 30. δοκῇ. (*vulgo* δοκεῖ.)

Musgr. 39. Χρὴ γὰρ τύχας μὲν— (*vulgo deest* μέν.)
42. βωμῷ προσίζει. (*vulgo* βωμόν.)
79. Legitur Alcest. 308.
83. Non est incertum, sed exstat Hec. 377.
87. Dele ἐν.

Ap. Athen. VI. p. 270. C. Musgrav. 164. πεινῶσι pro πεινῶντι Schol. ad Sophocl. Ant. 792. Antiphan. apud Athen. I. 22. p. 28. πλησμοναῖς Plut. II. 126. C.

176. πυρίπνους. Male V. D. Antigon. 950. Θεοί τε πατρογενεῖς.

223. Exstat Phœniss. 917.

Falso cit. I. 2. Τὸ μὴ θανεῖν δὲ δειλὸν, ἡδονὴ δ' ἔνι. Sic recte Plutarchus de Virt. Mor. p. 447. E. Pessime Stobæus Grotii p. 47. δ' οὐ δεινὸν, pessime Musgravius, αἰσχύνη δ' ἔνι.

Libanius Epist. CDLXXXVII. ἀλλ' ἐπαινῶν Εὐριπίδην λέγοντα νοῦν ἔχοντος εἶναι φίλον πρίασθαι χρημάτων πολλῶν σαφῆ.

Lege, νοῦν ἔχοντος ἦν ἄρα
Φίλον πρίασθαι χρημάτων πολλῶν σαφῆ.

Epist. CDLXXI. τοῦτον οὔτε εὐτυχία πώποτε ἐπῆρεν, ἐν δυστυχίᾳ τε οὐκ ἔπτηξεν, Εὐριπίδου μεμνημένος.

Locus Euripidis exstat apud Plutarch. Consol. p. 102. F. Μηδ' εὐτύχημα μηδὲν ὧδ' ἔστω μέγα,
Ὅ σ' ἐξεπαίρῃ μεῖζον ἢ χρεὼν φρονεῖν·
Μηδ', ἤν τι συμβῇ δυσχερὲς, δουλοῦ πάλιν·
Ἀλλ' αὐτὸς ἀεὶ μίμνε, τὴν σαυτοῦ φύσιν
Σώζων βεβαίως, ὥστε χρυσὸς ἐν πυρί.

Quem Euripidi tribuit et Valckenaerius ad Phœniss. 927.

Basilius M. Epist. CCCXXXI. (LXIII. p. 156. D. ed. Garner.) apud Wyttenbach. Ep. Crit. p. 35. τὸν σοφὸν ἄνδρα, κἂν ἑκὰς ναίῃ χθονὸς, κἂν μήποτ' αὐτὸν ὄσσοις προσίδω, κρίνω φίλον.

Duo senarios sic constitue;

Σοφὸν γὰρ ἄνδρα, κἂν ἑκὰς ναίῃ χθονὸς,
Κἂν μήποτ' ὄσσοις εἰσίδω, κρίνω φίλον.

Euripidis etiam videtur versus apud Aristid. II. p. 334. (I. p. 536, 2.) Φίλων γὰρ ἄρξεις, μὴ κρατῶν ὅσον θέλεις, et alter III. p. 67. (II. p. 39, 18.) Ζεὺς ἐν θεοῖσι μάντις ἀψευδέστατος.

Apud Apostol. X. 6. ἢ φρονεῖν ἐλάσσονα,
Ἢ δύνασθαι δεῖ σε μείζον'. Vulgo ἔλασσον et μεῖζον.

Apud Etymol. M. v. τρέφειν. Ἄφρων ἂν εἴην, εἰ 'τρεφον τὰ τῶν πέλας. Male Valckenaer. ἐκτρέφων.

Versum, quem Euripidis esse suspicatur Valckenaerius ad Phœniss. 552. Dionysii esse discimus ex Plutarcho T. II. p. 338. C.

Ad Alexandræ fragm. 23. Musgravius ait, "Citat Barnesius a scriptore Vitæ Galeni, quam tamen vitam non invenio." *Porsonus notat*. Iste Vitæ Galeni scriptor est ipse Renatus Charterius, qui unde petierit, nescio. Locum Euripidis hujus fabulæ fragmentum 11. sequitur in editionibus Stobæi 1549. 1559. (1581.) 1609. locus Γαΐου ὑπὲρ Λουκίλλης, ubi hæc verba occurrunt Serm. LXVII. (LXIX.) Simplicius in Epictet. XLV. p. 267. hæc

habet; διὸ καλῶς εἴρηται ὅτι ἡ χωρὶς λόγων τράπεζα, φάτνης οὐδὲν διαφέρει. Vide nunc quam bellum hinc senarium effinxerit Barnesius p. 497. fr. 24.

IN INCERTI RHESUM.

v. 424. Ἐγὼ δὲ μεῖζον, ἢ σὺ, τῆσδ᾽ ἀπὼν χθονός. Lege μείζον᾽.

v. 443. Ξὺν τοῖσδ᾽ ἀΰπνοις οἶδα τλὰς πορπήμασιν. Lege τοῖα τλάς.

v. 866. Δέδοικά γ᾽ αὐτόν· καί τι μου θράσσει φρένας. *Porsonus, ut videtur*, κἄτι.

v. 886. Τροίαν ΑΝάγει πάλιν εἰς πένθη.
Vulgo ἄγει. Frustra κατάγει legit Musgravius. Menander apud Plutarch. II. p. 128. A. Αἰσχυνόμενος αἴσχιστα πενίαν ἂν φέροις, vulgo omittitur ἄν. Apud Stob. 93. est φέρεις. τὴν πενίαν edidit Clericus p. 242.

Tragicus incertus apud Grotium Excerpt. p. 465.

Ἐν γῆς φίλοις μυχοῖσι κρυφθῆναι καλόν.

Unde petitus sit hic versus, se non meminisse fatetur Valckenaerius ad Euripid. Phœniss. 1456; sententiam autem corrumpere ait φίλοις, in φίλης commutandum. Recte. Versus exstat apud Diogenem Laertium IV. 25. ubi φίλης rescribi jubet Casaubonus, et simul Teletis locum, quem ex Stobæo protulit Valckenaerius pp. 489-90. comparat.

Ion. apud Plutarch. de Consol. ad Apollon. p. 113. B.

Ἐξῆλθον ἡμῶν καὶ τὰ ἡμῶν τροφὸς
Παίδων, βόθρους λιποῦσα πενθητηρίους.

Turneb. Var. Lect. Ἐξῆλθον ἡμονῆται καὶ τοὺς ἡμῶν. Legendum, utriusque lectionis ope, Ἐξῆλθον, ἡ μόνη τε καὶ τλήμων τροφός.

IN

ARISTOPHANIS FRAGMENTA.

ÆOLOSICONI IV. Ἀπαξάπανθ' ὅποσα κελεύεις, ὦ γύναι. *Ita Toupius pro* ὅσα. Forsan ὅσα σύ.

Amphiarao. III. *ed. Brunck.*

Γύναι, τί τὸ ψοφῆσαν ἔστ'; ἡ 'λεκτρυὼν
Τὴν κύλικα κατεβέβληκεν. οἰμώζουσα γε.

Porsonus citat ἔσθ'; ἀλεκτρυών.

V. Ἀφ' οὗ κωμῳδικὸν μορμολυκεῖον ἔγνων. *Ita citat Porsonus.*

IX. Forsan Ἀλλὰ χρὴ πάντας παραλοῦσθαι, κᾆτα τοὺς σπόγγους ἐᾷν.

Anagyro XI. ἐκ δὲ τῆς Ἑρμῆς χλανίδος τρεῖς ἀπληγίδας ποιῶν. Forsan τρίσσας.

XIII. Χαὶ μὴν χθές γ' ἦν Πέρδιξ χωλός. γὰρ ἦν *Brunckius.*

Georgis III. Ὅτου δοκεῖ σοι δεῖν μάλιστα τῇ πόλει
Τὸν μολγὸν ἐμοῦ λέγοντος οὐκ ἀκήκοας;

Pessime. Lege Ἐμοὶ μὲν ἐπὶ τὸν μολγόν· οὐκ ἀκήκοας; ejecto εἶναι, quod leviter corruptum est ex ἰέναι. *Legitur in Schol. ad Eq.* 959. Ἐμοὶ μὲν ἐπὶ τὸν μολγὸν εἶναι οὐκ ἀκήκοας.

VIII. Marc. Antonin. IV. 23. Vide Hemsterhusium ad Plut. 772. p. 261.

Gerytade XXI. Καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ' ἂν ῥήματα; Vide Incert. 41. et lege ῥῆμά τι ex Athenæo IX. p. 367. B. Sed retine ἐμβαπτόμενος.

Dætaleusin XIII. Πέμψω πλακοῦντας [ΕΣ] ἑσπέραν χαρισίους.

XXI. Οὐδ' ἔστιν αὕτη στλεγγὶς οὐδὲ λήκυθος. *Porsonus citat* Οὐδ' ἔστι γὰρ αὐτῇ.

XXV. Confer Athenæum I. p. 4. D.

XXXII. Ἢν μὴ μεταλάβῃ τοὐπίπεμπτον, κλαέτω. Sensus est. " Nisi quintam partem suffragiorum tulerit, mulctetur." Confer Demosthenem c. Mid. p. 104, 3. ed. Taylor.

Præter fragmenta a Brunckio collecta, Vide et Schol. ad Acharn. 271.

Danaisin XII. ἱδρύνθη *pro* ἱδρύθη *citat Porsonus.*

Dramasin. Adde, Ἀνοιγέτω τις δώματ', αὐτὸς ἔρχεται. Polluc. III. 74. Confer Hemsterhusium ad Plut. 959. Legendum in Schol. ad Eurip. Phœniss. 162. ἐν Δράμασιν ἢ Νιόβῃ pro ἐν δράματι Νιόβης.

Pace Secunda. Pollux X. 188.

Herosin. —κἀπὸ τῆς τοῦ Διτρεφοῦς τραπέζης. Schol. ad Av. 799.

Thesmophor. Secundis. Adde, ἀναβῆναι τὴν γυναῖκα βούλομαι ex Grammatico apud J. Pierson. ad Mœrin p. 4.

Lemniis XII. ΚΑΙ ΤΗΝ κράτιστον δαίμον', ἧς νῦν θερμὸς ἔσθ' ὁ βωμός.

XVII. Schol. ad Ran. 519.

Nubibus Prioribus. Adde, Οὐ μετὸν αὐτῷ. ex Suida in voce.

Pluto Priore. Adde Ἀναπηρίαν ex Suida in voce.

Polyido IV. Τρέχω διὰ τῆς ἀγορᾶς ἀναρίστητος ὤν. *Suidas* Διὰ τῆς ἀγορᾶς τρέχω.

Tagenistis VII. *Citat Porsonus, (ut supr. p.* 117.) Ὑποπεπώκαμεν (γὰρ) ὤνδρες, καὶ καλῶς ἠρίσταμεν. Adde, Ἐρείδετον, κἀγὼ κατόπιν σφῷν ἕψομαι, ex Photii Lex. MS. apud Kuster. ad Hesych. I. p. 1422.

Incert. LXI. Πλὴν εἰ πρίαιτο βασκανίου τις δεόμενος
Ἐπὶ κάμινον ἀνδρὸς χαλκέως. Polluc. VII. 108.

Lege, πλὴν εἴ τις πρίαιτο δεόμενος.
Βασκάνιον ἐπὶ κάμινον ἀνδρὸς χαλκέως.

ex codice Falckenburgiano.

CXI. εὐθὺς Σικελίας. Lege εὐθύ.

CXXVIII. Ἅμ' ἠλέηται, καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις. Sed iste Comicus non est Aristophanes, sed Menander, ut apparet ex Ausonii Epigram. 131. *Ut misereare, gratia actutum perit.*

CXXXVII. λυχνείῳ χρώμεθα. *Ita Brunckius pro Eustathii* λυχνίῳ. λυχνείῳ Athenæus XV. p. 700. C. ubi ex Equitibus laudari dicitur.

CXXXVIII. ἀοιδὸς ἐπικοκκάστρια. Thesmoph. 1068.

Adde, 1. Ἡδύς γε πίνειν οἶνος, Ἀφροδίτης γάλα Athen. X. p. 444. D.

2. Τὸ δ' αἷμα λέλαφας τοὐμὸν, ὦ 'ναξ δέσποτα. Id. XI. p. 485. A. Vid. etiam Athen. I. p. 21. F. Schol. ad Acharn. 519.

3. Apud Pollucem X. 27. fortasse legendum, καὶ πάλιν, ἐπιπακτοῦν τὰς θύρας.

4. Polluc. X. 32. Τὸ παραπέτασμα τὸ Κύπριον τὸ ποικίλον.

5. Athen. IV. p. 173. D. Ἀλλ' ὦ Δελφῶν πλείστας ἀκονῶν, Φοῖβε, μαχαίρας, καὶ προδιδάσκων τοὺς σοὺς προπόλους.

6. Dio Chrysostom. Orat. LII. p. 553.

Ὁ δ' αὖ Σοφοκλέους τῷ μέλιτι κεχρισμένου
Ὥσπερ καδίσκου περιέλειχε τὸ στόμα.

7. Schol. ad Ran. 787. στρεψίμελος τὴν τέχνην Εὐριπίδης. (8.) Athen. II. p. 50. E. (9.) XIV. p. 652. F. (10.) Polluc. IV. 144. (11.) VII. 143. (12.) Plutarch. II. p. 853. C.

13. Apud Jul. Polluc. VIII. 17.

Οὐκ εἶ (non ἴη) λαβὼν θύραζε τὰ ψηφίσματα
Καὶ τὴν ἀνάγκην εἰς κόρακας ἐντευθενί;

ut recte corrigunt Viri docti pro ἐντεῦθεν.

14. Ibid. VI. 50. Τὸν σαπέρδην ἀποπλῦναι χρὴ | Καὶ καταπλῦναι, καὶ κατεκπλῦναι. Καὶ διαπλῦναι.
Lege ΚΑΙΤ' ΕΚΠΛΥΝΑΙ, deleto καί.

15. Apud Etymol. p. 61. Γίγνωσκε τὸν ἄλεισον ΤΕ καὶ τὰ γράμματα.

Alexis:

1. Apud Polluc. VII. 72.

Γυνὴ λινουργὸς περὶ τοίχους ἀφείλετο.

Nugatur Kuhnius. Lege περιτυχοῦσ' ἀφείλετο. Sic ἐγώ τυ ἀμυνοῦμαι in Laertio I. p .100. lege pro τοι. I. 93. πάρ τυ legendum pro τοι.

2. Hiatum nunquam admittunt Attici poetæ, nisi in certis quibusdam verbis, de quibus alibi agam. Editur quidem in Alexidis fragmento apud Stobæum cx. p. 498. (467. Grot.) Εἰ μὴ γὰρ ὢν ἄνθρωπος ἀνθρώπου τύχαις
Ὑπηρετήσω, οὐ φανήσομαι φρονῶν. Sed litera addita legendum est, ΠΟΥ φανήσομαι φρονῶν; quod non vidit Lindenbrogius ad Terent. Hecyr. IV. 3. 2. Interrogatio pro negatione etiam restituenda Euripidi

Hec. 296. ex Gregorio p. 26. Ποῦ autem ita usurpatur Orest. 802.

———ΠΟΥ γὰρ ὢν δείξω φίλος,

ΕΙ σε ΜΗ 'ν δειναῖσιν ὄντα συμφοραῖς ἐπαρκέσω;

Iph. Aul. 407. Δείξεις δὲ ΠΟΥ μοι πατρὸς ἐκ ταὐτοῦ γεγώς; Heraclid. 511. ———ΠΟΥ τάδ' ἐν χρηστοῖς πρέπει; Ion. 1630. ———καὶ πρὶν ΠΟΥ τόδ' οὐκ ἄπιστον ἦν; ex certa Musgravii emendatione. Sophocles Œd. T. 355. καὶ ποῦ (male Brunckius, καί που) τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς; Trach. 584. Φίλτροις ἐάν που τήνδ' ὑπερβαλώμεθα, ut edi debebat ex Eustathii auctoritate.

3. Apud Stobæum (tit. CXIV. de laude senectutis) emendandus ac supplendus ex Athenæo II. p. 36. E. quod non vidit Valckenaerius ad Herodot. IX. 31.

Amipsias Mœchis apud Suidam v. ἀνεῴγεισαν. Ἡδὶ δ' (vulgo Ἠδ') ἀνέῳγε τὴν θύραν Η Θετταλή.

Amipsiæ Comici nomen Polluci II. 50. ex MS. Falc. restitue.

Anaxippus apud Ælian. XIII. 4. Ὄψει διαφέροντ' οὐδὲ ἓν ξιφίου κυνός. pro διαφέρων τοῦ ἐγξιφίου.

Antiphanes ap. Polluc. VII. 59.

Ταῖς δ' ἐν αὐταῖς στολαῖσι τετραγῳδημέναις.

MS. ἐν αὐτοῖς. Lege ἐνδύτοις. αὐτοῖς Ald.

Apollodorus ap. Stob. Gesn. 106. p. 490. Grot. 108. p. 453. Χαλεπὸν τύχης τὶ πρᾶγμα. χαλεπὸν, ἀλλὰ δεῖ Αὐτὴν φέρειν κατὰ τρόπον ὥσπερ φόρτιον. τὸ pro τὶ conjecit Gesnerus, edidit Grotius. Lege τύχη 'στὶ πρᾶγμα.

Archippus ap. Schol. ad Aristoph. Av. 1647.

Ἔστιν δέ μοι καλῶς πρόφασις εὑρημένη.

vulgo εἰρημένη.

CHÆREMON: Stob. 79. p. 341.

Βεβαιοτάτην τὴν φιλίαν ἔχε πρὸς τοὺς γονεῖς.

Lege ἔχε τὴν φιλίαν.

CHIONIDES apud Polluc. X. 43.

Πολλοὺς ἐγὼ δ' ἀκούω κατὰ σὲ νεανίας.

Φρουροῦντας ἀτεχνῶς— Sic imperite edidit Hemsterhusius, cum MS. haberet, Πολλοὺς ἐγὼ δακοὺ κατὰ σὲ— unde faciendum erat, Πολλοὺς ἐγῷδα, κοὐ κατὰ σὲ νεανίας. (*Ita correxerat Porsonus annos aliquot, certe tres quatuorve, ante editam a Ruhnkenio Bentleii Epistolam ad Tib. Hemsterhusium, ubi magnus ille Criticus Chionidem similiter emendat, et præterea* φρουροῦντας ἀλύχνους. p. 94.)

CRATINUS ap. Polluc. VII. 69. ὅταν ὁ Βορρᾶς καταπνεύσῃ. dele articulum, quem omittit Aldina.

2. ap. Polluc. IV. 184.

Οὐδ' ὑδατοποτῶν, οὐδὲ κοιλοφθαλμιῶν.

Vulgo ὑδροτοποτῶν.

3. in Dionysalexandro apud Polluc. VII. 28.

Νακότιλτος ὥσπερεὶ κωδάριον ἐφαινόμην.

Lege Νακότιλτον ὥσπερ κωδάριον ἐφαινόμην.

4. apud Schol. ad Aristoph. Lysistr. 575.

Οὔκ, ἀλλὰ βόλιτα χλωρὰ κἀστπωτὴν πατεῖν.

Ita lege pro Οὐ καλὰ βόλβιτα χλωρὰ καὶ οἰσπωτὴν πατεῖν. Fallitur Koenius ad Gregor. p. 55.

5. Χείροσιν apud Schol. Aristoph. Av. 764.

Καὶ ΠΡΩΤΟΝ μὲν παρὰ ναυτοδικῶν ἀπάγω τρία κνώδαλ' ἀναιδῆ.

Vulgo πρῶτα.

6. Apud Plutarch. Solon. p. 92. B. lege τοῖς κύρβεσιν ex Scholiaste ad Aristophan. Nub. 447. quem ex Plutarcho emenda. περὶ pro πρὸς male ed. Kuster.

7. Horis apud Suidam v. πυροῤῥαγής. Ἴσως πυροῤῥαγὲς καὶ κακῶς ὠπτημένον. Lege, Ἴδ' ὡς πυροῤῥαγὲς κακῶς τ' ὠπτημένον.

DIPHILUS apud Suidam v. πόρκος. Θᾶττον πλέκειν κέλευε τῶν πόρκων πυκνοτέρους. Versus laborat. Repone, πυκνούς. Vid. Aristoph. Vesp. 199.

2. Apud Polluc. X. 18.

Ὥστ' οὐ στρατιώτην ἄν τις, ἀλλὰ καὶ κύκλον
Ἐκ τῆς ἀγορᾶς ὀρθὸν βαδίζειν ὑπολάβοι.

Male vulgo Ὡς που στρατιώτην.

EPICHARMUS ap. Schol. ad Sophocl. Aj. 733. Suid. v. κυδάζεται.

Ἄμυκε μή κύδαζέ μου τὸν πρεσβύτερον ἀδελφεόν.

Vulgo πρεσβύτην. Similiter Ælianum V. H. IV. 26. emendavit Jan. Rutgersius Var. Lect. I. 7. πρεσβύτερον recte habet Scholiastes.

2. Sphinge apud Stephanum Byzant. v. Χιτώνη.

Καὶ τὸ τῆς Χιτωνίης αὐλησάτω τίς μοι μέλος.

Versus est integer trochaicus. Vulgo αὐλήσατο.

EUPOLIS Πόλεσιν apud Suidam v. ἀνεῴγεισαν. Ἦν (vulgo Ἦδ') οὐκ ἀνέῳξα πώποτ' ἀνθρώποις ἐγώ.

2. Ibid. v. ἀνήῤῥησεν.

Ὡς μόλις ἀνήῤῥησ', οὐδὲν ἐσμὲν οἱ σαπροί.

Vulgo ἀνήῤῥησεν, οὐδένες μέν.

3. Apud Etymol. M. p. 726.

Οὐδὲν καινὸν τρύπημ' ἐν ταῖς οἰκίαις ἂν εὕρῃς.

Legendum, —κενὸν τρύπημ' ἂν ἐν—εὕροις.

4. Ap. Herodian. p. 448. restitue τὰ ῥήματα, et lege κατάξει.

5. Comicus apud Etymol. M. p. 132, 50. est Eupolis Æxin apud Erotianum (*v.* Σελαχίοισι *p.* 46. *ed. HSt.*)

6. Versus Eupolidis apud Harpocrationem, in quibus emendandis operam fere perdidit Valesius p. 141. ita constitues.

Ὃν χρῆν ἔν τε ταῖς τριόδοις κἀν τοῖς ὀξυθυμίοις
Προστρόπαιον τῆς πόλεως καίεσθαι τετριγότα.

Metrum idem est quo utitur Aristophanes in parabasi Nub. 518. quoque usum esse Eupolidem constat ex loco apud Scholiasten ad v. 540. et 552. qui ex collatis lectionibus ita restituendus est:

—τοὺς ἱππέας
Συνεποίησα τῷ φαλακρῷ τούτῳ κἀδωρησάμην.

ἀδωρησάμην utrobique habet Aldus: confer Schol. ad Eq. 1286. Hoc metri genus sæpe viros doctos exercuit, ut in Aristophanis fragmentis apud Suid. vv. ἀπλήγιος. παραλοῦμαι. cujusmodi versus initium ex Eupolide habet Hephæstio p. 71. Εἰωθὸς τὸ κομμάτιον τοῦτο.

7. Eupolis Χρυσῷ Γένει apud Schol. Villois. ad Il. K. 252.

(Ὁ δ᾽) ὄγδοος (τίς;) ὁ τὸ τριβώνιον ἔχων.

Lege φορῶν. Utrumque dicitur. ἔχοντα τριβώνιον Aristoph. Plut. 883. ἔχων τριβώνιον Lysistr. 278. ἔχοντα τριβώνια Vesp. 33. φορεῖν τριβώνιον Vesp. 116. φορεῖν τρίβωνας Aristophont. Athenæi IV. p. 161. F. Sic ἔχειν ῥάκος Plut. 540. ῥάκος φορεῖ Antiphanes Athenæi III. p. 103. F. τρίβωνα ἔχουσα Menander D. Laertii VI. 93. τριβώνιον ἔχων Idem Stobæi XCIV. p. 517, 29. τρίβωνα ἔχοντι Phœnicides Stobæi VI.

8. Ap. Stob. Gesn. II. p. 32. Grot. IV. p. 31.

Ἢν δέ τις τῶν ἐνθάδ᾽ αὐτῶν μηδὲ ἓν χεῖρον φρονῶν
Ἐπιτίθηται τῇ ποιήσει, πάνυ δοκεῖ κακῶς φρονεῖν.

Vulgo ἐπιθῆται. Pessime Grotius ἐπιθεῆται. Συνεπιθῆται Valckenaer. ad Herodot. III. 76. et παραρεῖ pro παραῤῥεῖ.

9. Ap. Etymol. M. p. 486. Polluc. VII. 63. Βάπτειν τὰ κάλλη τὰ περίσεμνα τῇ Θεῷ. Βάπτειν omittit Pollux, τὰ Etymologus. Ita τὸν θεὸν pro θεὸν legendum est in incerti Comici senario apud Etymolog. M. p. 699. (*Senarius est* Ὅπως ἀποφεύξῃ (-ξει) θεὸν περιδέξιον.)

Hermippus apud Schol. ad Aristoph. Av. 1550.

Ἐγὼ δ' ἕνεκα ψαλάθων τὴν διφροφόρον.

Lege, Ἐγὼ δ' ἐνέκαψα, λανθάνων τὴν διφροφόρον. ἐνέκαψα feliciter detexit Valckenaerius ad Herodot. II. 93. Totum versum misere corrupit Brunckius ad Aristoph. Eccles. 732.

Menander :

Ἀῤῥηφόροις.

fr. 1, 7. *Confert Porsonus* Diphilum Athenæi IV. p. 168. C.

Γεώργῳ ἢ Γοργίᾳ *ed. Cleric.*

Ad titulum. Plutarch. de Curiosit. p. 519. A. de Garrul. p. 511. E. Toup. Epist. Crit. p. 43.

fr. 5. Apud Hermogenis Scholiasten T. II. p. 404, 36. ed. Ald.

fr. 7. Βουβὼν ἐπήρθη τῷ γέροντι, θερμά τε
Ἐπέλαβεν αὐτόν.

Ruhnken. ad Tim. p. 139.

Δυσκόλῳ apud Schol. ad Aristoph. Lysistr. 2. Suid. Πανικῷ δείματι.

σιωπῇ, φασὶ, τούτῳ τῷ θεῷ
Οὐ δεῖ (vel δεῖν cum Suida) προσιέναι.

Vulgo φησὶ, quod male e Menandri verbis ejecit Toupius

in Suid. III. p. 5. qui legit σιωπῇ τῷ θεῷ τούτῳ, γύναι, Θύ. δ. π.

Ἑαυτὸν Τιμωρουμένῳ. fr. 1. Clem. Alex. Str. V. p. 739.

Επικλήρῳ. fr. 4. Plutarch. II. p. 513. E.
Adde ex Incertis 167. p. 220.

Ἐφεσίῳ. fr. 2. Lege πολλοῦ σφόδρα.

fr. 5. Ἐγὼ μὲν οὖν. κ. τ. λ.
οὖν omittunt Scaliger ad Propertium IV. 5, 42. Casaubonus ad Sueton. Aug. 69. Morellus in Comicorum Sententiis. Par. 1553. p. 49.

Ἱπποκόμῳ. fr. 3. Τὰ δ' ἐκ μέσου τριπόδια καὶ τραγήματα, ut monuit Pavo.

Καρίνῃ. Eustath. ad Il. Δ. p. 456, 10=347, 8.

Καρχηδονίῳ.
Adde Incert. 373. 374. e Stobæo Grotii p. 331.

Κιθαρίστῃ. fr. 5. D. Laert. VII. 5. 68.

Κόλακι. fr. 3. *Pro* A *et* B, *quibus literis dialogi personæ distinguuntur, Porsonus reposuit* ΒΙΑΣ *et* ΣΤΡΟΥΘΙΑΣ, *e Plutarcho T.* II. *p.* 57. *A.*

Μισογύνῳ. fr. 2. Incert. 424. 425.
fr. 12. Incert. 282.

Μισουμένῳ.
Toup. in Suid. II. p. 445. Bergler. ad Alciphr. II. p. 270. ubi Suid. et D. Laert. citat. Vide Clem. Alex. Strom. II. p. 463.

Περινθίᾳ.
fr. 2. οὐκ οἶσθ' ὅτι—τόν ποτ' ὄντ' ἀβέλτερον pro οὐκ οἶδ' ὅτι—τὸν τὸ πρόσθ' ἀβέλτερον.

fr. 3. Apud Schol. ad Hermogenem p. 391, 28. Vide Athen. IX. p. 385. B.

Συναριστώσαις. fr. 7. Athenæus VI. p. 248. A.

ἀστεῖον τὸ μὴ
Συνάγειν γυναῖκας, μηδὲ δειπνίζειν ὄχλον,
Ἀλλ' οἰκοσίτους τοὺς γάμους πεποιηκέναι.

Φανῷ.

Παρὰ δὲ Μενάνδρῳ ἐστι κοινότερον ἐν Φανίᾳ· φειδωλὸς ἦν καὶ μέτριος ἀγοραστής. Athen. IV. p. 171. A. Locum indicavit Burmannus Præf. ad Phileleutheri Lipsiensis Emend. p. 33. ἐν Φανίῳ habent MSS.

In Incerta Fragmenta.

11. Τὸ γὰρ διὰ τύχην γίγνεται, τὸ δ' αἱρέσει.
τὸ μὲν γὰρ ed. Canter. Dele igitur γάρ, ut et in Diphili loco apud Stobæum Grotii XCV. p. 383.

fr. 14. p. 202. Euripidi diserte tribuit Plutarchus de aud. Poet. p. 23. ed. Grot.

fr. 71, 145. Plutarch. II. p. 801. C.

fr. 72. p. 218. Αὐθαίρετος γὰρ συνέχεται λύπαις ἀεί. Lege Αὐθαιρέτοις, ut Stobæus.

fr. 73. p. 219. Τὸ δ' ἱμάτιον οἱ σῆπες. ἡ δὲ θρὶψ ξύλον. Lege, ὁ δὲ θρὶψ τὸ ξύλον. Plutarch. II. p. 49. B. οἱ θρῖπες. et Theophrast. H. P. V. 5.

fr. 117. p. 232. Τὰ μετὰ γυναικὸς κ.τ.λ.
Præpone Πατρῷ' ἔχειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαίμονα e Stobæo LXVIII. p. 283. ubi mox Τὰ δέ. Lege Τὰ μετὰ γυναικὸς δ' εἰσιόντ'.

fr. 126. Misog. 12.

fr. 143. p. 238. Ἡδὺς πατὴρ φρόνησιν ἀντ' ὀργῆς ἔχειν. Lege ἡδύ γε ex Philemonis Inc. 129.

fr. 151. v. 359. p. 242.
Plutarch. II. p. 1058. C. Philem. p. 322.

fr. 156. Plutarch. II. p. 128. A.

fr. 160. p. 244.
Phil. inc. 56. Plutarch. T. II. p. 117. C. Diphilus Stobæi Grot. p. 397, 7.

fr. 167, 423. Præpone λαμπροὶ, et dele εἰσὶ cum Valckenaerio ad Hipp. 956, ex Andr. 330.

fr. 168. Misog. 2.

fr. 169, 443. 4. Plutarch. Sympos. IX. 5. p. 739. F.

fr. 172. p. 250. ὅταν τὶς ὢν ἀνὴρ pro ὅταν οὕτως.

fr. 175. p. 250. Τὸν ἄνδρ' ἀληθῶς εὐγενῆ κ.τ.λ. Τὸν ἄνδρ' ἀληθῶς emendavi. Vulgo erat Τὸν ἀληθῶς ἄνδρα. GROTIUS. Lege Ἄνδρα τὸν ἀληθῶς εὐγενῆ.

fr. 193. p. 256. Ἐπὶ τοῦτ' ἐγένοντο πάντες ἔνθα λήξομεν. Lege ΕΝΘΑΔ' ΗΞΟΜΕΝ.

fr. 198. Supra 179.

fr. 200. Ex Athenæo VI. p. 270. D. Burman. præf. p. 33.

fr. 204. Proleg. in Aphthon. Aldi Rhet. T. II. p. 6, 2.

fr. 205. Ammian. Marc. XXI. 14. et ibi Lindenbrog.

fr. 207. Plutarch. de fraterno amore p. 479. et p. 93. C. quem locum male tentavit Petavius ad Themist. p. 540. (p. 515. ed. Harduin.)

fr. 210. Apud Theophilum p. 74. ed. Oxon. 1684.

fr. 211. Plutarch. de Fort. Rom. p. 318. D. Sympos. III. 6, 4. Philostrat. Vit. Soph. XXI. 4. p. 518. Toup. in Suid. II. p. 282.

fr. 212. Nemesius p. 179.

fr. 220. Antonius et Maximus cum Stobæo Francof. xcix. p. 329, 51.

fr. 224. Apollonii Schol. I. 721.

fr. 226. Eustath. in Homer. Od. P. p. MDCCCIX, 43.

fr. 229. Eustath. in Homer. Od. Σ. p. MCCCXXXIII, 5. 651, 10.

fr. 231. Apud Cyrillum in Julianum VII. p. 229. Παμφίλῃ Cyrill. probante Gatakero. ἐλευθέρᾳ Cyrill.

fr. 240. p. 270. —ἔργον ἐστι, Φανία,

Μακρὰν συνήθειαν βραχεῖ λῦσαι χρόνῳ.

Πανία, et ἐν βραχεῖ Stobæus XLI. p. 242, 4. Locum omisit Grotius. ἐν βραχεῖ quoque Melissa p. 454.

fr. 258. p. 276. v. 688.

Ἐνταῦθ' ἔνεστιν ὀστέα καὶ κούφη κόνις.

Hoc loco abusus est Piersonus ad Mœrin p. 284. Lege, ἔνεστ' ὀστᾶ τε.

fr. 259. Ibid. Schol. ad Æschyl. Pr. 378. Schol. Villoison. ad Il. O. 393.

fr. 264. Apud Hermog. de Invent. IV. p. 74. 6. a. f. ed. Ald.

fr. 273. Not. ad v. 728. Is. Vossius (ad Catull. p. 240.)

fr. 277. p. 282. Αὐλὰς θεραπεύειν καὶ Σατράπας. Confer Alciphron. II. 3. p. 228. et Bergl. Clem. Alex. Pæd. II. 10. p. 236, 1.

Errores Clerici a Bentleio omissi.

FRAT. συνέπραττον pro συνεπράττομεν III. 4. ἔδεε pro ἔδει 7. V. 2. ὦ σοφώτατοι pro τοῖς σοφωτάτοις. v. Eurip.

Androm. 552. Menand. Misumen. IV. (*quæ loca Clericum tuentur*). XIII. recte legitur in Incert. XXII. vid. Toup. in Longin. p. 162. Pisc. VIII. ἐγχειρίδιον καλὸν πάνυ. Clip. I. ὁ μόνον ὁρῶν. II. 5. οὗτοι. Diph. I. 2. τιμῶν. Vid. Incert. I. 201. 3. Dysc. I. 10. χρῆσθαί τε—Αὐτόν τ' ἐπικουρεῖν πᾶσι, κεὐπόρους ποιεῖν. Hetær. II. Versus addendus ex Plutarch. II. p. 133. Epicl. VI. Οἱ Θρᾶκες ὅρκι' οὐκ ἐπίστανται. Eunuch. II. 2. τοὺς δ' ἀναγκαίους. Theoph. I. 2. Μάντις τ' ἄριστος. II. 2. ἦν ᾖ. III. Μέσως δὲ μεθύων. Thrasyll. I. 1. Κατὰ πόλλ' ἄρ' ἐστιν. Imbr. I. 2. Μεῖζον. 5. non est procceleusm. Org. II. 9. Καθ' ὡς. Pall. II. trochaic. Strat. I. 4. ἔμ' ἐμυκτήρισαν. Titth. Εἴ τις. Hypobol. VII. 7. ἕτερα δ'.

---

1. Διπλοῦν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα.
ut Menandri citat HSt. in Orat. de conjungendis cum Marte Musis Xenophontis versioni præfixa p. 3. sed sine nomine Thes. T. I. p. 861. H. 1.

2. Menander apud Suidam v. ὑπάρχων. Οὐχὶ παρακληθέντας ὑμᾶς δεῖ γὰρ ἡμῖν εὐνοεῖν, Ἀλλ' ὑπάρχειν τοῦτο. Ita legendum et distinguendum hoc fragmentum, quod J. Clericus, quantum memini, in Menandreis omisit, J. Toupius in Suid. III. p. 246. (qui pro Menandri historici verbis, ut videtur, hæc accipit) pessime corrupit. Verte, *Vos enim nobis oportet benefacere non solum rogatos, sed priusquam rogemini.* Particulæ γὰρ situs viros doctos abduxit. Vulgo ὑμᾶς· δεῖ γὰρ ὑμῖν εὐνοεῖν, ἀλλά—. Sesquitrochaicum efficiunt.

3. Apud Plutarch. II. p. 1102. B. Ἔθυον οὐ προσέχουσιν οὐδέν μοι θεοῖς. sine causa Ἔθυον γὰρ Valckenaerius, qui Menandri nomen detexit Diatrib. xxv. p. 284.

4. Menander ap. Priscian. XVIII. p. 1192. Γλυκέρα, τί κλάεις recte ed. Ald. p. 236. Mox Ἦ μὴν ποιήσειν σοι γραφὴν κακώσεως. Ed. Ald. εἰ μὴ ἔλθοις θήσειν. lege Ἦ μὴν ἐπιθήσειν.

5. Menander (ut videtur) apud Plutarch. T. II. p. 100.

Γυνὴ κρατεῖ πάντων, ἐπιτάττειν, μάχεται.

Lege μάχετ' ἀεὶ, ex p. 471.

6. Clem. Alexandr. Pædagog. II. 179. Ὁ γὰρ ἄκρατος, κατὰ τὸν κωμικὸν, ὀλίγα ἀναγκάζει φρονεῖν. i. e. Menandrum in Stobæi Grot. p. 27. si addis πολύς.

7. Alexander inter Rhetoras ab Aldo editos 1508. p. 578. in ed. Norman. p. 30. Λεπτολογία ἐστὶν, ὅταν ἑνὸς ἑκάστου τῶν συμβεβηκότων ἢ συμβαινόντων τὴν ἀκριβῆ καὶ ἐπιλεπτῶ ἐξεργασίαν ποιώμεθα, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ· ταυτὶ, μὰ τὴν ἀθηνᾶν ἄνδρες εἰκόνες οὐκ ἔχω ὁμοίαν τῷ γεγονότι πράγματι· ζητῶν πρὸς ἐμαυτὸν τί ταχέως ἀπολαύει στρόβιλος, ἐν ᾧ συστρέφεται, προσέρχεται, προέλαβεν, ἐξέρριψεν, αἰὼν γίνεται, ἀλλ' ἐν πελάγει, συγκλυσμὸς ἀναπνοὴν ἔχειν. ζεῦ σῶτερ εἰπεῖν. ἀντέχου τῶν σχοινίων ἑτέραν περιμεῖναι, ἑτέραν τρικυμίαν, ναυαγίου δ' ἂν ἐπιλάβοι· ἐγὼ δ' ἅπαξ ἀψάμενός εἰμι ἐφίλησας ἐν βυθῷ.

Insigne hoc fragmentum Menandri cum infinitis aliis omisit Poetarum pessimus editor, Clericus. Recte vidit vir doctissimus L. Normannus pro εἰκόνες legendum εἰκόνα, pro ἀπολαύει, ἀπολλύει, pro ἑτέραν τρ., καὶ ἑ. τ. et pro ἐφίλησας, καὶ φιλήσας. Sed errat cum pro parte versus ταυτὶ accipit; cum pro ἐν ᾧ mavult ἐν ᾧ δέ, et pro ἀντέχου τῶν, ἀντέχεσθαι. Totus locus ita legendus et distinguendus est. Verba sunt novi mariti celerem pœnitentiam nuptias consequi docentis. ὡς παρὰ Μενάνδρῳ ταυτί·

Μὰ τὴν Ἀθηνᾶν, ἄνδρες, εἰκόν' οὐκ ἔχω
[1] Εὑρεῖν ὁμοίαν τῷ γεγονότι πράγματι,
Ζητῶν πρὸς ἐμαυτὸν, τί ταχέως ἀπολλύει·
Στρόβιλος·[2] ἐν ὅσῳ συστρέφεται, προσέρχεται,
Προέλαβεν, ἐξέρριψεν, αἰὼν γίγνεται.
Ἀλλ' ἐν πελάγει συγκλυσμός· ἀναπνοὴν ἔχει
ΖΕΥ ΣΩΤΕΡ, εἰπεῖν, ΑΝΤΕΧΟΥ ΤΩΝ ΣΧΟΙΝΙΩΝ·
Ἑτέραν περιμεῖναι χἀτέραν τρικυμίαν.
Ναυαγίου δ' ἂν ἐπιλάβοι'· ἐγὼ δ' ἅπαξ
Ἀψάμενός εἰμι καὶ φιλήσας ἐν βυθῷ.

1. εὑρεῖν addidi, quod multo melius per se quam λέγειν aut εἰπεῖν, et necessarium est propter sequens ζητῶν. Æschyl. Prom. 474. καὶ σεαυτὸν ΟΥΚ ΕΧΕΙΣ ΕΥΡΕΙΝ ὁποίοις φαρμάκοις ἰάσιμος. 2. ἐν ὅσῳ multo fortius est quam ἐν ᾧ. Lynceus Centauro apud Athen. IV. p. 132. A. ΕΝ ΟΣΩΙ δ' ἐσθίω, Ἕτερος ἐκεῖν'· ΕΝ ΟΣΩΙ δ' ἐκεῖνος, τοῦτ' ἐγὼ Ἠφάνισα· βούλομαι δέ γ', ὦ βέλτιστε σὺ, Καὶ τοῦτο κάπτειν· ἀλλ' ἀδύνατα βούλομαι. Hunc locum verisimiliter emendare conatus sum. Antea enim legebatur, βούλομαι δ' ἐγὼ βέλτιστε συγκαμεῖν Καὶ τοῦτό γ'· ἀλλ' ἀ. β. Adde Aristophan. Pac. 942. Eccles. 1144. Antiphan. apud Athen. I. p. 11. C. Sosipatr. ibid. IX. p. 378. B. Antiphanes ibid. IX. p. 409. ΕΝ ΟΣΩΙ δ' ἀκροῶμαί σου, κέλευσον [μοι] τινα Φέρειν ἀπονίψασθαι. δότω τις δεῦρ' ὕδωρ Καὶ σμῆμα. Vulgatur σμῆγμα, sed Atticum σμῆμα reposui ex Eustathio ad Odyss. A. p. 33, 50.

8. Apud Auctorem Cosmographiæ Christianæ V. p. 197. Στυππεῖον, ἐλέφαντα, μύρον, οἶνον, αὐλαίαν. quæ frustra emendat Wesselingius Probabil. 29. et frustra defendit Toupius Epist. Crit. p. 43. lege Στυππεῖον, ἐλέφαντ', οἶνον, αὐλαίαν, μύρον.

9. Apud Plutarch. de Sanit. tuend. p. 133. Κύψας ἐς. αὐτὸν τῶν πραγημάτων ἔφλα. Ita pro εἰς (ut ex Plut. Cler. p. 70.) Bentleius p. 34. (29.) Sed legendum καθ' αὐτὸν ex eodem Sympos. VII. p. 706. B.

NEOPHRON apud Stobæum Grotii p. 107. Πρὶν ἐξ-αμαρτεῖν. vulgo πρὶν ἢ 'ξαμαρτεῖν. mox legitur Καὶ πρὸς τί ταῦτ' ὀδύρομαι ψυχὴν ἐμήν; (*Vir magnus ad Eurip. Med.* 734. *corrigit* ταῦτα δύρομαι.)

NICOLAUS Stobæi XIV. p. 148. Grot. p. 85.

μόλις ἡμεῖς τὸν βίον
Ἅπαντα κατατρίψαντες, οὐδὲ νῦν ἔτι
Ἀνεῳγμένην δυνάμεθα τὴν θύραν ἰδεῖν.

Vulgo πάντα κατατρίψαντες.

PHILETÆRUS apud Suidam v. ἀμπαλίνωρος.

Οὐ πρὸς γυναικὸς ὁ χόρος· οἴκαδ', ὦ κόρη,
Ἄπιθ' ἀμπαλίνορος.

Vulgo ὁ κόρος, quod male Toupius (in Suid. I. p. 21.) in ὄχλος mutare voluit.

PHERECRATES: Polluc. III. 85. Valde suspicor legendum ὑπώβολον, quod et metrum postulat in Pherecrate Eustathii p. 1405, 22.

—οὐκ ὁρᾷς τὴν οἰκίαν
Τὴν Πολυτίωνος κειμένην ὑπώβολον;

licet is aliter, ut videtur, censeat.

2. Polluc. X. 89. Ἀλλ' ὅταν Φερεκράτης ἐν Κραπατάλοις (sic ubique scribe, et apud Athen. XIV. p. 646. C. ex Photio) φῇ,

Μάχαιραν ἄρ' ἐνέθηκας; Οὔ. Τί μ' εἴργασαι;
Ἀμάχαιρος κ. τ. λ.

Vulgo, ἄρ' ἐνέθηκά σου. Mirum est Jungermanno nihil suboluisse ad IX. 83. ubi locum Athenæi citat. In VII. 152. Καρπατάλοις, X. 45. Κραπαττάλοις veteres

editi habent. Recte scribitur apud Athen. IX. p. 366. D. Scholiast. ad Aristoph. Plut. 388. et septies apud Suidam.

3. Apud Schol. Aristoph. Eq. 759. Ipsa Pherecratis verba transcripsit Scholiastes Thucydidis VII. 41. ab ipso Kustero laudatus.

4. In Crapatalis apud Suid. v. ἀνεῴγεισαν.

Οὐδεὶς γὰρ ἐδέχετ' οὐδ' ἀνέῳγέ (l. *ἀνεῴγει*) *μοι θύραν.*

Philemon:

Cleric. 1. p. 338. v. 4. *Ἀὴρ, ὃν ἄν τις ὀνομάσειε καὶ Δία.* Platoni tribuit Etymologus M. p. 389, 38.

Ibid. 25. p. 348. *Ὡς τὰ ἱερεῖα, ἵν' ὅταν ᾖ καιρὸς, τυθῇς.*

Lege, *ὥσπερ ἱερεῖον.* Synes. Epist. 124. p. 260. B. *ἀποσφαττομένους ἀνθρώπους, ὥσπερ ἱερεῖα.* Aristoph. Lysistr. 84. *Αἶπερ ἱερεῖόν τοί μ' ὑποψαλάσσετε.*

Ibid. 31. p. 350. *Τὸν μονιὸν ὄντα καὶ κακὴ τύχη τρέφει.* *Τὸν δὲ μόνον ὄντα* recte Gesnerus ante Bentleium.

Ibid. 32. *Γαμεῖν ὃς ἐθέλει, εἰς μετάνοιαν ἔρχεται.* Bentl. *πρός.* p. 146. N°. 292. sed *ὁ μέλλων* Gnom. *εἰς γάμον.* *θέλοι* in *μέλλοι* mutandum in Hesiod. Schol. Apollon. Rhod. IV. 57.

Ibid. 37. p. 350. Anaxandrid. Athenæi XIV. p. 642. B. Plutarch. T. II. p. 13. B.

Ibid. 96. *Σαυτὸν ἐπαινεῖς ὥσπερ Ἀστυδάμας ποτέ.* Athen. I. p. 33. F. Eustath. ad Iliad. A. p. 92. (121. Rom.) Julian. Epist. 59.

Ibid. p. 324. Fabulæ titulus *Πτωχὴ ἢ Ῥοδία*— et in p. 326. alia Fabula *Ῥόδιαι.* *Ad priorem locum Porsonus ita scribit.* Retrahe huc e p. 326. versum, et lege in Polluce, *Φιλήμων ἐν Ῥοδίᾳ σαφέστερον.*

Philippides apud Stobæum tit. 112. Gataker. Adv. Misc. Post. XIII. p. 546. E.

Αὐτὸν δὲ μάχεσθαι οὐκ ἐστὶ ῥᾴδιον·
Ἕτερόν τι τοῦ λέγειν ἐστὶ τὸ πεπονθέναι.

Lege μάχεσθαι δ' οὐδὲν, (vel οὐκ ἔτ' cum Gatakero.)—τὸ λέγειν—τοῦ πεπονθέναι. Misere labitur Vauvillerius ad Sophocl. Electr. 21. p. 26. quasi ἐστὶ pyrrichius esse posset.

Strattis: Etymolog. M. p. 561. Χρύσιππος.

Ἀλλὰ δᾷδας ἡμμένας ἐμοὶ δότω τις ἔνδοθεν,
Καὶ κορούς πλεκτοὺς ἀκραιφνεῖς μυῤῥίνης.

Vulgo μοι δότω. Pro Χρύσιππος legendum videtur Στράττις Χρυσίππῳ.

Plato Comicus: 1. ap. Polluc. X. 190.

δότω ΜΟΙ τὴν κιθάραν τὶς ἔνδοθεν
Καὶ τοὐπιπόρπαμα.

In talibus sæpe pronomen exprimitur.

2. ap. Schol. ad Aristoph. Nub. 109.

Καὶ Γλαυκέτης ἡ ψῆττα.

Sic recte laudat Ruhnkenius ad Timæum p. 131. vide Sophoclis Electr. 303. Philoct. 624. ut frustra ὁ emendent Casaubonus ad Athen. IX. 9. p. 665, 57. et Kusterus ad locum.

3. Ibid. ad Nub. 248. Ὅπου σιδαρέοισι νομίσμασι χρῶνται. Miror Kusterum in eum incidisse errorem, ut crederet νομίσμασι proceleusmaticum esse, quo tamen in errore videas versari Toupium in Suid. I. p. 87. II. præf. Non adeo miror Jungermannum ad Polluc. IX. 78. Lege, inserto articulo,

Ὅπου σιδαρέοισι τοῖς νομίσμασ
Χρῶνται.

4. Priscianus XVIII. p. 1169, 31. Πλάτων ἢ Κάνθαρος συμμαχεῖαν οὕτως ἤρξαντο. ἐγὼ γὰρ ὑμῖν νῦν φράσω. Lege, Πλάτων ἢ Κάνθαρος Συμμαχίᾳ (vel Συμμαχίας) οὕτως ἤρξαντο· Ἐγὼ γὰρ ὑμῖν νῦν φράσω. Id est, Sic inchoavere vel fabulam vel scenam. Hæc enim fabula utrique tribuitur a Suida, nisi quod levi mendo scribitur Συμμαχίαι in v. Κάνθαρος. Harpocration. Ὀρνιθευτής· ὁ ὀρνιθοθήρας· Δείναρχος κατὰ Προξένου. Πλάτων ἢ Κάνθαρος Συμμαχίᾳ. Athenæus II. p. 68. C. θηλυκῶς δὲ Πλάτων ἢ Κάνθαρος· Ἡ 'ξ Ἀρκαδίας τοι δριμυτάτην ὀρίγανον. Sic lego pro ἢ ἐξ Ἀρκαδίας οὕτω δριμυτάτην ὀρίγανον. Ex hac fabula, ut opinor VII. p. 312. D. Πλάτων δὲ ἢ Κάνθαρος ἐν τῇ Συμμαχίᾳ σὺν τῷ σ. βάτις τε καὶ σμύραινα πρόσεστιν. VII. 314. A. Πλάτων ἢ Κάνθαρος Συμμαχίᾳ. Νάρκη γὰρ ἑφθὴ βρῶμα χαρίεν γίγνεται (ubi ἑφθὴ pro ἔφη est ex emendatione Bentleii ad Menandr. p. 69. sive 81.) Ac Platonis quidem a Polluce ter citatur Συμμαχία. Photius Lexico. Παραθήκην: Πλάτων Συμμαχίᾳ: sic legendum. Photii MS. συμμαχίαν, quod in fraudem induxit Albertum in Indice p. 362, 4. Notum est sæpe confundi in MSS. παραθήκη et παρακαταθήκη, cujus insigne exemplum vide apud Herodotum VI. 86, 1. Sed et ibi παραθήκη altero esse rectius ostendunt verba παραθέσθαι et θέσθαι παρά σε. Idem Photius. Πεζὰς μόσχους: ἀντὶ τοῦ ἑταίρας· ἐλέγοντο γάρ τινες οὕτως. Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Πολιτείᾳ· τὰς χωρὶς ὀργάνων· Κάνθαρος Συμμαχίᾳ· αὐλητρίδα πεζήν· καὶ Εὔπολις Κόλαξι. Mox sequitur Πεζῇ: τὸ τοῖς ποσὶν ἐλθεῖν λέγουσιν· καὶ πεζῇ φράσαι· τὸ ἄνευ μελῶν· παῦσαι μελῳδοῦσ'· (μὲν ᾠδοὺς MS. Aristoph. Av. 1382. Παῦσαι μελῳδῶν· ἀλλ' ὅ τι λέγεις, εἰπέ μοι.) ἀλλὰ πεζῇ μοι φράσον, ὁ Κωμικός. τὰς ἑταίρας τὰς μὴ μουσικὰς, ἀλλ' ἄνευ ὀργάνων καὶ ψιλὰς, πεζὰς καλοῦσιν: ~ Scholiastes Euripidis ad Alcest.

447. Οὐρείαν χέλυν: τὴν λύραν. ἀπὸ γὰρ χελώνης ὀρεινῆς ἡ λύρα ἐστίν· εἰσὶ δὲ καὶ ἔνυδροι. διὸ ὀρείαν εἶπε, τουτέστι λύραν· καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι Λοκρῷ· Καὶ πεζὰ καὶ φορμικτά· καὶ πεζαὶ δέ τινες ἕταιραι λέγονται, αἳ χωρὶς ὀργάνου εἰς τὰ συμπόσια φοιτῶσι:~ Ubi ἕταιραι pro ἕτεραι legendum vidit Heathius, πεζὰ et πεζαὶ pro πεξὰ et πεξαὶ legendum non vidit. Totum locum intactum dimisit Brunckius ad Sophoclis Fragmenta p. 4. a. Theopompus Athenæi XII. p. 532. Ὅς γε περιήγετο στρατευόμενος αὐλητρίδας καὶ ψαλτρίας καὶ πεζὰς ἑταίρας.

5. apud Eustath. ad Iliad. A. p. 66.

—εἰ μὲν σὺ (vulgo σοι) τὴν θάλασσαν ἀποδώσεις ἑκὼν,
Εἰ δὲ μὴ, 'γὼ ταῦτα πάντα συντριαίνων ἀπολέσω.

Vulgo ἀποδώσει, et omittitur 'γώ.

6. apud Plutarch. Themist. p. 128. E.

Χὤποταν ἅμιλλ' ᾖ τῶν νεῶν, θεάσεται.

Vulgo Χὤποτε ἅμιλλα.

7. Versus, quos Grotius ut incerti poetæ in Stobæo R. N. p. 117. Clericus ut Philemonis p. 338. ediderunt, sunt Platonis Comici, ut liquet ex Etymologo, p. 289, 38.

Posidippus. Pollux VII. 111. Καὶ Ποσείδιππος ἐν Γαλάζῃ [ὁ νέος κωμικὸς] εἰπὼν, Κόρακι, κλύε τὰς θυρίδας. Frustra conjicitur κροῦε. Lege κλεῖε τὰς θύρας.

Teleclides apud Suid. v. τάδ' οὐ παρὰ Κενταύροισι.

Τίσι τῶν δυνατῶν τι κέλευ'· οὐ γὰρ παρὰ Κενταύροισι.

Lege Τί σύ; Forsan addi debet, ad versum complendum, ΤΑΔ' ΕΣΤΙΝ.

Theopompus:

1. Erravit M. A. Muretus Var. Lect. VII. 17. putans

Theopompum historicum, non comicum, a Plutarcho Lysandr. p. 440. D. citari. Muretum secutus Solanus ἱστορικὸς rescribi vult. Sed versus ita digerendi videntur:

Λακεδαιμόνιοι δὲ ταῖς καπηλίσιν
Εἴξασ', ὅτι τοὺς Ἕλληνας ἥδιστον πότον
Ἐλευθερίας γεύσαντες ὄξος ἐνέχεαν.

(*Locus Plutarchi p.* 805. *HSt. hic est.* Ἀλλὰ καὶ ὁ κωμικὸς Θεόπομπος ἔοικε ληρεῖν, ἀπεικάζων τοὺς Λακεδαιμονίους ταῖς καπηλίσιν, ὅτι τοὺς Ἕλληνας ἥδιστον πότον τῆς ἐλευθερίας γεύσαντες, ὄξος ἐνέχεαν.)

2. ap. Polluc. II. 10. Post αὐτὸ adde ἐν Στρατιώτισιν pro ἐνστρατιώτησις. Vide III. 74. et Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 335.

3. Theopompus Στρατιώτῃ (lege Στρατιώτισι. confer Athen. XI. p. 483. E. Polluc. IX. 64.) apud Priscian. XVIII. p. 1183. Γυνὴ Θρασυμάχου ὑμῶν, γυνή, καλῶς ἐπιστατήσει. Lege Ἡ Θρασυμάχου γυνὴ καλῶς ὑμῶν ἐπιστατήσει.

Comici Incerti.

1. Clemens Alex. Strom. VII. 842. p. 304. Ed. Flor. Ἐὰν μῦς διορίζῃ βωμὸν ὄντα πήλινον, κἂν μηδὲν ἄλλο ἔχων διατραγῇ λυκήθιον, ἀλεκτρυὼν τρεφόμενος, ἐὰν ἀπὸ ἑσπέρας ᾄσῃ τιθέμενοι τοῦτο σημεῖον τινός.

Quatuor Comici cujusdam senarii latent, ubi legendum ἢν μῦς διορύξῃ—λήκυθον. nisi forte ex Bionis dicto adsumendum θύλακον. (*recentiori manu adscripserat Vir magnus* Et hoc verum.)

Idem Pædagog. II. 182. p. 36. μακάριστον ἡγοῦνται βίον τὴν ἀκοσμίαν, τὴν περὶ τὰ συμπόσια, ὧν ἔστι τὸ ζῆν οὐδὲν ἄλλ' ἢ κῶμος· κραιπάλη· βαλανεῖα· ἄκρατος· ἀμίδες· ἀργία· πότος. Comici anonymi versus, ut monuit

Jer. Marklandus Explicat. Vet. p. 547. Dele autem κῶμος.

In Comici versibus apud Hesychium v. ῥαφανιδωθῆναι. nihil viderunt præter sensum Vossius ad Catullum p. 43. Piersonus ad Mœrin p. 284. Legendum

——τίς γὰρ ἂν
Ἀντὶ ῥαφανῖδος ὀξυθύμι' εἰσορῶν
Ἔλθοι πρὸς ἡμᾶς;

EMENDATIONES

IN

STOBÆUM.

Has emendationes seorsim edere satius judicavimus, quam ad auctores singulos referre, cum a Porsono in unam paginam conjectæ fuerint, omnesque circa Grotii errores versentur.

SERM. IX. p. 99. ed. 1559. Euripides:

Κέκτησο δ' ὀρθῶς ἄνευ ψόγου.

Euripidis locum ita edidit Grotius p. 55. Κέκτησο δ' ὀρθῶς ὅσα κέκτησ' ἄνευ ψόγου. Debuit, ἂν ἔχῃς. ut ipse habet p. 381.

XIV. p. 148. in Nicolao:

Τίνος μαθητὴς γέγονας; αἵρεσιν τίνα
* κλοῖς;

pro κλοῖς Grotius p. 85. ex MS. A. edidit εἶλον. pessime. Lege ζηλοῖς. Cicero pro Muræn. 29. *cujus inventorum æmuli.* Porphyr. de Abst. IV. 12. sive Joseph. B. J. II. viii. 7. ἐζηλωκὼς προαίρεσιν Diod. Sic. I. 24. quem confer etiam V. 76. Synes. Dion. p. 49. B. Tacit. Annal. VI. 22.

XV. p. 152. in Euphrone, (sive Diphilo):

Ἔργον συναγαγεῖν σωρὸν ἐν πολλῷ χρόνῳ·
Ἐν ἡμέρᾳ δὲ μιᾷ διαφορῆσαι ῥᾴδιον.

διαφορεῖν edidit Grotius p. 89. dele μιᾷ.

XX. p. 172. Incertus:

Ἐκεῖνον ἠμύναντο κάρτερον.

Forsan κατὰ τὸ κάρτερον. Grotius καρτερώτερον p. 107.

XXX. p. 210. Alexidis locum pessime contaminavit Vir magnus, (*Grotius*). Repone,

—ὅστις ἥδεται γὰρ ἐσθίων
Ὁσημέραι, δεῖ καὶ ποιεῖν τῶν σιτίων
Ἐπάξιόν τι, μηδὲ περινοστεῖν, σχολὴν
Ἄγοντα.

Vulgo ἀεὶ pro δεῖ: deest τι. Vulgo μηδὲν, περινοστεῖν δὲ σχολὴν Ἄγοντα.

XXXVI. p. 217. in Euripidis Antiopa (Grot. p. 143.)

Τὸ δ' ἐκλαλοῦν, οὔθ' ἡδονῆς μὲν ἅπτεται.

Lege Τὸ δ' ἐκλαλοῦν τοῦθ'.

XXXVIII. p. 222. Epicharmus:

Τίς * ἐγκαλοίη γενέσθαι μὴ φθονούμενος φίλος;

Locus Epicharmi a Gesnero, Grotio (p. 151.) Koenio ad Gregor. p. 48. frustra tentatus est. MS. A. τίς δ' ἐγκαλοίη— Lege

Τίς δέ ΚΑ ΛΩΙΗ γενέσθαι μὴ φθονούμενος, φίλος;

ΚΑ λειφθῆμεν restitue in Dorica Anonymi Dissertatione apud Galeum p. 715. ubi editum est, καλυφθῆμεν. Imitationem Herodotei loci notavit Wesselingius III. 52. ὀνΥμάξαιμι δέ κα pro καὶ scripserat Lysis Iamblichi p. 65. Τίς ἂν ἕλοίη Kuhn. ad Ælian. II. 12. Τίς ποτ' ἐγκαλοίη— φίλοις C. Ritterhusius ad Porphyr. p. 39.

LVIII. p. 378. Simylus:

Οὔτε φύσις ἱκανὴ γίνεται τέχνης ἄτερ
Πρὸς οὐδὲν ἐπιτήδευμα παράπαν οὐδενὶ,
Οὔτε πᾶν τέχνη μὴ φύσιν κεκτημένη.

Grotius ita interpolavit, οὔτ' αὖτε τέχνη. Lege Οὔτε πάλι τέχνη.

LXXII. p. 437. Antiphanes. (Sed locus videtur esse Sophoclis, certe Tragici.) —εἶτα δ' οὐ τότ' ἄδικον, Πολλαῖς ὑπερρύηκε, κ. τ. λ.

Edidit Grotius εἶτα δ' οὔτω αδικον contra metrum et indolem sermonis p. 317. Sed legendum εἶτα τοῦτο τἄδικον. Sed in notis citat quasi edidisset οὔτω τὤδικον, quod quidem altero paullo tolerabilius.

Ibid. p. 439. Antiphanes:

Τί φῄς; λαθεῖν ζητοῦντι πρὸς γυναῖκα
Ἐρεῖς τὸ πρᾶγμα; καὶ τί τοῦτο διαφέρει,
Ἢ πᾶσι τοῖς κήρυξιν ἐν ἀγορᾷ φράσαι;

σοῦ post γυναῖκα addit Grotius p. 321. Pro διαφέρει lege διαφέρειν οἴει, vel, si mavis, δοκεῖς. Si σοῦ addatur, debet addi et articulus. Pessime rem gessit Brunckius ad Aristoph. Nub. 199. Confer Eq. 860. Lysistr. 247. 464. 763. 1149.

Euripidis locus apud Grotium p. 325. non est ex Iphigenia, sed Ione 407.

LXXVII. p. 454. Dicæogenes:

Αὐτὸς δὲ τραφεὶς τῶν φυτευσάντων ὕπο.

Transponit Grotius τραφεὶς δὲ, p. 337. Lege Αὐτὸς δὲ θρεφθείς.

LXXXIV. p. 492. Astydamas:

Ἕνεκα τῶν ἐστιν εὑρεῖν ἄνδρ' ἕνα,
Καὶ τοῦτον οἱ ζητοῦντες, εἰσὶ μύριοι.

Legit Grotius p. 351. Ἀλλ' οὐκ ἐν ἑκατόν ἐστιν—Κἂν—ὦσι. Malim Ἐν δ' ἑκατόν ἐστιν ἔργον—Κεί—εἰσὶ μύριοι.

In loco Epicharmi, vel potius Menandri, Grotius male Salmasium secutus est p. 353. Legendum est Εἰ μὴ λέγειν δ' ἔχουσι τούτους— quomodo in sermone sequenti exhibet editio Trincavelli. (*Vulgo* τοῦτο.)

LXXXVI. p. 498. Sophocles Ἀλήτῃ.

Σήμαιν' οὕτου τ' εἶ καὶ πόθεν.

Grotius dedit σήμαιν' ὅτου τ' εἶ καὶ πόθεν p. 361. Potius ex ed. Trincavelli vestigiis (ὁ πόθεν) legas χὠπόθεν. In Eurip. Hel. παιδί.

EMENDATIONES

IN

DIVERSOS POETAS.

Apollonius Rhod. I. 942. Καὶ τὸ μὲν ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι ναιετάουσι. Bentleius, satis magna mutatione, legit, ἀμφινέμονται. Nisi fallor, recte versus procedet hoc modo: Καὶ τὸ μὲν ὑβρισταὶ καὶ ΑΓΡΕΙΟΙ ναιετάουσι. Phocylid. 191. Ταυροὺς δ' ὑψιτένοντας, ἀτὰρ σκυλάκων ΠΑΝΑΓΡΕΙΟΥΣ. Alexis in Anthol. VI. p. 552. Γηραλέον προτέρης παῦσον ΑΓΡΕΙΟΣΥΝΗΣ. Sic legenda sunt ista loca. Quin et Scholiastes deperditus, cujus notam Suidas in suam farraginem conjecit, apud Aristoph. Nub. 654. pro ἀχρεῖος ΑΓΡΕΙΟΣ legit. Anonym. Epigram. ap. Suid. in v. Τὸ σκύτος ΑΓΡΕΙΗΣ εἵνεκα τῆς πλατάνου. Aristoph. Thesmoph. 167. ΑΓΡΕΙΟΝ ὄντα καὶ δασύν. Librarii frequenter confundunt ει et ι, unde apud Apoll. Rhod. II. 997. Θεμισκύριαι in Θεμισκύρειαι recte mutat J. Taylor. Lect. Lysiac. cap. IV. p. 687. Atque hinc restituendus Euripides Herc. Fur. 1256. Πρὸς νουθεσίας τὰς σὰς, ubi articulum omittunt omnes edd. ante Barnesianam. Lege Πρὸς ΝΟΥΘΕΤΕΙΑΣ σάς. Quare non erat cur Cl. Heathius hunc versum inter eos qui anapæstum in pari loco gerunt, numeraret. Idem dici potest de duobus aliis senariis, altero Euripidis Orest. 491. altero a Suida v. ψεῦσον. Sophocli tributo: quorum

ille ita legendus est: Πρὸς τόνδε σοφίας τίς ἂν ἀγὼν ἥκοι πέρι; hic non est Sophoclis, sed Aristophanis, monente doctissimo Toupio in Suid. III. p. 329.

2. III. 1239. Ὀργιοφάντης MS. Vat. et Schol. Apoll. Rhod. III. 1239. Vulgatum ἀργεοφάντης imposuit H. Stephano Thes. T. II. p. 1517. G. Ind. p. 526. Th. Galeo ad Cornut. c. 16.

Aristo Antholog. VI. 17. καὶ τὰν ἐτνοδόκον τορύναν. Ita citant Suidas v. τανάχαλκος. τορύνη. Toupius in Suid. III. p. 186. Kusterus ad Aristoph. Eq. 980. Sed cum Scholiastes Aristophanis (in editionibus Kusterianam præcedentibus) τορύνην explicet τὸ κινητήριον τῆς χύτρας, et legat ἐπιοδόνον, manifesto legendum est, τὰν ἐτνοδόνον τορύναν, idemque reponendum in epigrammate Leonidæ apud Kuster. Suid. ad v. κνῆστις. Reisk. p. 61.

Asclepiades in Epigram. apud Cl. Dorvill. ad Chariton. p. 158. Ωἳ πολὺν ὕπτιον ἵππον ἐγύμνασεν. *Cui* SÆPE *supinam vulvam nudavit*. Ita legendum. Callimach. in Dian. 27. ΠΟΛΛΑΣ δὲ μάτην ἐτανύσσατο ΧΕΙΡΑΣ. Heliodor. VI. p. 269. ΠΟΛΛΟΙΣ ΤΟΙΣ ΟΦΘΑΛΜΟΙΣ περισκοπεῖ. Herodot. Euterp. II. Ἐπιμελουμένῳ ΠΟΛΛΟΝ ἦν ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΕΠΟΣ. Apuleius Miles. VIII. p. 127. ed. Colv. *Furens aper—resurgentem* MULTO DENTE *laniavit.* Confer Herodot. I. 97.

Babrius apud Suid. v. Νέμεσις.

Παρῆν δὲ Νέμεσις, ἡ τὰ γῆς ἐποπτεύει.

ἡ καὶ ἄλλως—ἡ τἄδικ' ἐποπτεύει. Sed varia lectio quam nobis hic ministrat Suidas, stare nequit, quippe quæ Trochæum in quarto loco gerat. Rescribendum ἡ τὰ δίκαι' ἐποπτεύει. Pollux. III. 5. Ὁ τὰ τῆς συγγενείας ΔΙΚΑΙΑ ΕΦΟΡΩΝ.

2. Idem apud Eundem v. καρχαρόδους.—Καὶ κάρχαρόν τι μειδιάσας— Repone, Κάρχαρόν τε μειδιάσας τι—

3. Scholiast. in Thucyd. IV. 92. Ἐκ τῶν τοῦ Αἰσώπου μύθων. Ἄλλος ἄλλον ἀγρεῦσαι θέλων Τρέχει τις, ἄλλος δ' ἄλλον ἐκ κακοῦ σώζων. Hi versus, qui Babrium mire sapiunt, ita scribendi et disponendi sunt. θέλων MEN Τρέχει τις, ἄλλος Δ' ἄλλον ἐκ κακοῦ ἄλλος ἄλλον ἀγρεῦσαι σώζων.

Callimachus. Hymn. Apoll. 105. ἐπ' οὔατα λάθριος εἶπεν. Rectissime Dawesius p. 106. ΕΣ ΟΥΑΤΑ. Cf. Valckenaer. ad Schol. in Eurip. Phœniss. p. 714. Callimach. Epigr. XXVI. 4. Platon. Menex. p. 403. C. ed. 1590. Themist. Orat. VI. p. 81. Heliodor. Æthiopic. II. p. 97. Eurip. Dan. 55. Corrige itidem Euripid. Erecth. apud Steph. Byz. v. αἰθίοψ. ΕΣ ΧΘΟΝΑ. Cf. Hel. 890. Taur. 685. 1075. Hel. 1606. ΕΣ ΑΚΤΑΣ. Herc. Fur. 1225. Sophocl. Trachin. 619. Philoct. 314. Sic lege Eurip. Suppl. 1069. ΕΙΣ ΠΟΛΛΟΥΣ. ut Æschyl. Pers. 161. Eurip. Hippol. 986. 7. Suppl. 670. Sophocl. Electr. 608. Trachin. 493. Œd. Tyr. 93. Eurip. Hec. 303. Orest. 1567. Bacch. 718.

fragm. 194. 182. 119. ita junge

Αἴγυπτος προπάροιθεν ἐπ' ἐννέα κάρφετο ποίας
(Desunt aliquot versus)
Τὴν *κείνου Φάλαρις πρᾶξιν ἀπεπλάσατο,
Πρῶτος ἐπεὶ &c.

Ovid. A. A. I. 647. 8—653. &c.

Dicitur Ægyptos caruisse juvantibus arva
Imbribus, atque annos sicca fuisse novem—
Et Phalaris &c. vide Trist. III. 11. 39. 40.

* Busiridis sc.

ποία pro æstate etiam dixit Rhianus apud Pausan. IV. 17. Callimachi hunc locum respicit Seneca Quæst. Nat. IV. 2. (*Vid. Ruhnken. Epist. Crit.* II. *p.* 182.)

fr. 136. Ἔκλυε τῶν ΟΥ μηδὲν ἐμοὺς δι' ὀδόντας ὀλισθῇ. ΤΟΙ τῶν μ'. Bentleius. Οὐ μὴ pro Εἰ μὴ restitue ex MS. Aristophani Harpocrationis v. ἐπίπεμπτον.

fr. 152. Ἠΐ' ἀπ' Ἀσσυρίων ἡμεδαπὴ στρατιή. Antiphan. apud Athen. I. 12. p. 15. A. Φαίνινδα παίζων (f. παίσων) ἦας ἐκ Φαινεστίου.

Strabonis Callimachus IX. p. 669. A. (438.) Τὰς Ἀφροδίτας, ἡ θεὸς γὰρ οὐ μία, Ἡ Καστνίη πάσας ὑπερβάλλει φρονεῖν. Mirum hoc tot homines prætervidisse.

Stephanus. v. Ἀβαρνίς· Καλλίμαχος δὲ Ἀμαντίνην, ὡς Λεοντίνην, αὐτὴν ἔφη. Οἳ καὶ Ἀμαντίνην ᾤκισαν Ὠρικίην.

Tzetzes ad Hesiod. Op. 497. καὶ ὁ Καλλίμαχος· Μέσσαβα βοῦς ὑποδύς.

Schol. Pindari. Pyth. IV. 376. ἔχουσι δὲ καὶ λινουργοῦσι τὴν καλάμην, ὥσπερ Αἰγύπτιοι. Καλλίμαχος· Κολχίδος ἐκ καλάμης.

Choerilus apud Victor. ad Aristot. Rhet. III. p. 587. —ὕδρις—ἀκείρατος—οὐδέ τοι ἔσται—πελάσσαι. Muret. XII. 14. ἐλάσσαι et Hemsterhus. ad Lucian. Somn. 15. T. I. p. 20. sed non Scaliger. ad Manil. II. 52. Misc. Obs. T. I. p. 434.

Crinagoras. Epigr. apud Jensium p. 330.

Θάρσει καὶ τέτορσι [ΤΕΤΟΡΕΣΣΙ] διαπλασθέντα προσώποις
Μύθων καὶ τούτων [ΜΥΘΟΝ ΚΑΙ ΤΟΥΤΟΝ] γράψα [ΓΡΑΨΑΙ] ἐνὶ σελίσιν·
Οὔτε σε γὰρ λείψουσι, Φιλωνίδι [ΦΙΛΩΝΙΔΗ,] οὔτε Βάθυλλον,
Τὸν μὲν ἀοιδάων, τὸν δὲ χόρων [ΧΟΡΩΝ] χάριτες.

DIOSCORIDES in Epigram. apud Jensium p. 333.

Τοῦ μὲν ἀναπτύξας [l. ΑΝΑΠΤΥΞΑΙ] χρόνος οὔνομα.

GREGORIUS NAZIANZENUS Carm. Iamb. XVIII. p. 209.

Στολὴν γυναικῶν Ἀρχελάου τοῦ σοφοῦ,
Οὐκ οἶδ' ὅπως τε καὶ δι' ἣν τὴν αἰτίαν,
Δωρουμένου· Πλάτων μὲν οὐ προσήκατο.

Legendum, ut solœcismum vites, δι' ἥντιν' αἰτίαν. quod non vidit Ægid. Menag. ad Diog. Laert. II. 78. Similiter εἴ τις pro εἰ τοῖς reponendum Pausaniæ IX. 34. p. 779, 8.

HOMER. Hymn. in Cer. 99.

Παρθενίῳ φρέατι, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.

Lege Φρείατι παρθενίῳ. Vide Eratosthenem apud Eutocium in Archimed. p. 22. (Valck. Diatr. p. 218.) Homer. Il. Φ. 197. Parthenii Alexandrum Ætolum pp. 373, 4. φρεῖαρ μὴ in φρέαρ ἡμᾶς mutandum ap. Athenæi Lysippum p. 124. vide p. 124. D. 125. A. 123. F.

INSCRIPTIO apud Spon. Miscell. Erudit. Antiquit. X. 134. p. 376.

ΚΥΡΙΛΛΟC ΤΟΔΕ CΗΜΑ ΦΙΛω ΠΟΙΗCΑΤΟ ΠΑΙΔΙ
ΚΛΕΙΟΦΟΡω ΤΡΙΕΤΕΙΟΝ ΑΦΕΙΛΕΤΟ ΜΟΙΡΑ ΚΡΑΤΕΡΗ
ΠΡΙΝ ΓΛΥΚΕΡΟΥ ΒΙΟΤΟΙΟ ΕC ΗΛΙΚΙΗC ΠΕΛΟC ΕΛΘΕΙΝ
ΑΛΛ ΕΙ ΓΕΝ ΦΘΙΜΕΝΟΙC ΤΙC ΑΙCΘΗCΙC ΤΕΚΝΟΝ ΕCΤΙΝ
ΚΟΥΦΟΝ ΕΧΟΙC ΓΑΙΗC ΒΑΡΟC ΕΥCΕΒΙΗC ΕΝΙ ΧωΡω.

Quæ hunc in modum corrigit et explicat Porsonus.

Κύριλλος τόδε σῆμα φίλῳ ποιήσατο παιδὶ
Κλειοφόρῳ τριετεῖ· ὃν ἀφείλετο μοῖρα κραταιὴ,
Πρὶν γλυκεροῦ βιότοιο ἐς ἡλικίης τέλος ἐλθεῖν,
Ἀλλ' εἴγ' ἐν φθιμένοισί τις αἴσθησις, τέκνον, ἐστὶ,
Κοῦφον ἔχοις γαίης βάρος εὐσεβίης ἐνὶ χώρῳ.

MELEAGER. Epigr. 58, 14. T. I. p. 18. apud Brunckium, apud Ruhnken. ad Timæum p. 179. Ὧν ἕδρασας, ὀπτῷ καιομένη μέλιτι. Dele literas male repetitas, et lege, Ὧν ἕδρας.

123, 7. 35. lege ἐπεὶ πρέπει pro ἐπιπρέπει.

MIMNERMUS Strabonis I. p. 80. Οὐδ' ὀκόταν μετὰ κῶας ἀνήγαγεν αὐτὸς Ἰήσων. Lege Οὐδέ κοτ' ἄν. quod non vidit Brunckius Analect. I. p. 63.

NONNUS II. p. 43. Ὑδρηλὴν (m. Ὑδρηλῇ) προτέρην μετεκίαθεν ἔμφυτον ὕλην. Pro ἔμφυλον. Mox

Εἰς κλίσιν εἰ σκοπίαζε δυσήνεμον Ἀρκάδος ἄρκτον.

Lege Εἰ κλίσιν ἐσκοπίαζε.

ORACULUM apud Herodot. I. 55. Καὶ τότε, Λυδὲ ποδαβρέ. Lege Δὴ τότε ex formula. Vide Aristoph. Eq. 199. Av. 986. Lucian. de Morte Peregr. T. III. p. 351. 352. Jov. Trag. II. p. 678. καὶ tamen Chrysost. Orat. XIII. p. 220. D.

Apud Plutarch. de Pyth. Orac. p. 404. A.

Ἅπαντα ἀναγκαῖα συγχωρεῖ θεός.

Lege τἀναγκαῖα.

PAULUS SILENTIARIUS apud Jensium p. 335.

Ἀττικὸς εἰς ξυνὴν με παναγρέος ἐλπίδα μοίρης
Θυμῷ θαρσαλέῳ ζῶν ἐλάχηνε τάφον,
Παίζων ἐξ ἀρετῆς θανάτου φόβον· ἀλλ' ἐπὶ δηρὸν
Ἥλιος σοφίης μίμνοι ὑπ' ἠελίῳ.

" Atticus vivus me hunc tumulum forti animo effodit, in communem rapacis fati expectationem; præ virtute mortis timorem irridens: sed diu, precor, in Superis maneat ille sapientiæ Sol."

Ita legendus et vertendus iste locus. Vid. Eurip. Alcest. 148. 397. Epigr. ap. Toup. Epist. Crit. p. 48. Anthol. III. 33.

PHILODEMUS in Antholog. VII. p. 607.

Καὶ σὺ μένεις ἁπλῶς (ΑΠΛΟΥΣ Toup. in Suid. III. p. 150.) οὐδὲν (l. ΚΟΥΔΕΝ) ἐρῶντος ἔχεις.

PINDARUS.

Olymp. I. 183. Phot. p. 549, 32.

VIII. 73. Suid. v. Λοξίας.

Pythias I. Olymp. XLVIII. 3.

I. 164. κρέσσον γὰρ οἰκτιρμοῦ Stobæus p. 403. ed. Francof. Herodot. III. 52.

II. 91. Schol. ad Soph. Electr. 698. Suid. v. ἰσχύων, ubi αὐτόν.

III. 96—105. Athenagoras Legat. xxxv. p. 116.

III. 191—3. citat Photius MS. v. σμικρός.

V. 74. ἔμπαν Schol. bis. ut Nem. VI. 8.

Nem. I. 82. Pausan. X. 22. p. 852.

III. 3. apud Athen. p. 574. A. Olymp. 9. 50.

III. Ἀριστοκλεῖ Etymol. Mag. p. 818, 34. qui v. 71. forsan ψεφεννὸς legebat.

IV. 51. Stob. s. 44. ed. pr.

VI. 3. γαστρὸς Themist. et Stob.

Isthm. IV. 46. φῦλ' ἀοιδᾶν Valckenaer. præf. ad Ammon. p. xxvii.

VIII. 95. Anonymus apud Suid. v. λύει.

Pindarus fortasse Plutarcho II. p. 504. D.

Poeta Plutarchi II. p. 515. D. Ὅσσον ὕδωρ κατ' Ἀλιζόν, ὅσα δρυὸς ἀμφιπέτηλα. vulgo Ἀλιζόνος, ἢ δ.

Poeta (ut videtur) apud M. Antonin. VII. 43. Μὴ συνεπιθρηνεῖν, μὴ σφύζειν. Legendum forsan, μηδὲ συσφύζειν χρεών.

SIMONIDES apud Jensium p. 336.
Οἰκτείρω σε, τάλαν Καλλία, οἷ' (sc. οἷα) ἔπαθες. al. οἱ. male Jensius οἷς.

THEOGNIS: Brunck. Gnomic. Poet. v. 155. Ex Solone, ut docet Clemens Alex. Strom. VI. p. 261. ed. Flor.

v. 211. Οὐδείς τοι φεύγοντι φίλος καὶ πιστὸς ἑταῖρος. Οὐ ἔστι Clemens Alex. Strom. VI. p. 260.

v. 424. Εἰ δ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτο δέδωκε θεός. Ita citat Toupius in Suid. III. præf. p. x. sed ob syntaxin legendum τοῦτό γ' ἔδωκε θεὸς ex Plutarcho Platonic. Quæst. p. 1000. C. ἔδωκε quoque editio Aldina; sed γ' omittit; quod et facit Valckenaerius ad Euripid. Hippolyt. 921. Veram lectionem habet Dio Chrysost. Or. I. p. 2. Athenæus VI. p. 256. C.

v. 502. κακὸν et ἀγαθὸν Clemens Alex. Strom. VI. p. 261. ed. Flor. Galenus, ὅτι τὰ τῆς ψυχῆς ἤθη κ. τ. λ. fol. 168. l. 41. T. I. ed. Ald.

v. 515. Οὔ σε μάτην, ὦ Πλοῦτε, βροτοὶ τιμῶσι μάλιστα. θεῶν (*pro* βροτοὶ) Stob. LXXXIX. p. 501, 27.

v. 517. Καὶ γάρ τοι πλοῦτον μὲν ἔχειν, ἀγαθοῖσιν ἔοικεν·
Ἡ πενίη δὲ κακῷ σύμφορος ἀνδρὶ φέρειν.

Καὶ γὰρ Ζεὺς Stob. ed. 1549. ἔδωκεν et mox σοφῷ σύμφορον edd. 1536. 1549.

v. 522. Αἰολίδου Σισύφου. Σισύφου Αἰολιδέω Stobæus recte. Lege igitur 531. πάλιν ἤλυθε Σίσυφος ἥρως, ut correxit Jortinus Dissert. VI. p. 229. *Vulgo* Σίσυφος πάλιν ἤλυθεν ἥρως.

v. 749. Ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύναι ἄλλα δὲ ποεῖν. Vulgo δεικνῦν', ut citat Toupius in Suid. 2. p. 194. Recte Ald. (*Hoc ante editos Brunckii Gnomicos Poetas scripserat.*)

TRYPHIODORUS. de Trojæ Excid. 258. Ita lege et distingue:

Ἄνδρα μὲν Ἀργείοισιν ὁμόπλοον εἴ μ' ἐλεήσεις,
Τρώων δὲ ῥυτῆρα καὶ ἄστεος, εἴ με σαώσεις,
Δαρδανίδη σκηπτοῦχε, καὶ ὕστατον ἔχθρον Ἀχαιῶν,
Οἷά με λωβήσαντο, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες,
Οὐδὲν ἀλιτραίνοντα κακοὶ καὶ ἀπηνέες αἰεὶ,
ΩΣ ΜΕΝ Ἀχιλλῆος γέρας ἥρπασαν Αἰακίδαο,
ΩΣ ΔΕ Φιλοκτήτην ἔλιπον πεπεδημένον ὕδρῳ,
Ἔκτειναν δὲ καὶ αὐτὸν ΑΑΣΣΑΜΕΝΟΙ Παλαμήδην.

v. 627. Σχέτλιος· ἢ μὲν ἔμελλε καὶ αὐτόποτμος ὁμοίως Ἔσσεσθαι.

Corrige ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ ΑΠΟΤΜΟΣ ὁμοίως Ἔσσεσθαι.

v. 636. Χειρὸς ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ὀλοὸν ΜΕΝΟΣ ἀθρήσασα. Ita legendum. Cf. Eurip. Androm. 1246.

Sententiæ Singulares, Brunckii Gnomic. Poet.

v. 85. Γῆρας διδάσκει πάντα, καὶ χρόνου τριβή. Sophoclis Tyrone.

v. 97. Βεβαιοτάτην φιλίαν ἔχε πρὸς τοὺς γονεῖς. Chæremon Stobæi LXXIX. p. 341. Grot. ubi τὴν φιλίαν ἔχε. Lege ἔχε τὴν φιλίαν.

v. 308. Ὁ πολὺς ἄκρατος μίκρ' ἀναγκάζει φρονεῖν. ὀλίγ' Menander Stobæi XVIII. p. 97. Grot. vide Brunck. ad Incert. 207. (*Vid. supra p.* 293.)

Omissa in locis suis.

Æschyl. Sept. Contra Theb. 1036. Ἐγώ σφε θάψω, κἀνὰ κίνδυνον βαλῶ. Vide infra 1056. Sophocl. Ajac. 452. Aristoph. Ran. 1079. Aristophont. Athenæi XIII. p. 563. B. Cic. Tusc. IV. 32.

Sophocl. Philoct. 181. Ἥκων, οὐδενὸς ὕστερος. Ita pro οἴκων habet Suidas v. λασίοις. Toupius in Suid. II. p. 127. legit οὐκ ὤν. Sed Suidæ lectio verissima est: confer Sophocl. Aj. 644. Eur. Heraclid. 214. (*Ita post hæc scripta edidit Brunckius.*)

Eur. Helen. 538. φησὶ δ' ἐν φάει
Πόσιν τὸν ἀμὸν ζῶντα φέγγος εἰσορᾶν.
Dura locutio ζῶντα ἐν φάει. Legendum forsan, ΕΝ ΦΑΕΙ Πόσιν τὸν ἀμὸν ὄντα. Hecub. 706. Ἀμφί σ', ὦ τέκνον, οὐκέτ' ΟΝΤΑ Διὸς ΕΝ ΦΑΕΙ. 1214. (1204.) ἡμεῖς οὐκέτ' ΗΜΕΝ ΕΝ ΦΑΕΙ. Cetera collegit Cl. L. C. Valckenaerius ad Phœniss. 1349. præter Sophocl. Philoct. 1242.

Helen. 941. Non erat cur dubitaret Musgravius Canteri emendationem recipere, Πάλιν μ' ἀνάξεις εἰς τὸ σῶφρον αὖθις ΑΥ. (*pro* αὖθις ἄν.) Aristoph. Nub. 971. Εἶτ' ΑΥ ΠΑΛΙΝ ΑΥΘΙΣ ἀνισταμένους ξυμψῆσαι. [Sic recte quoque emendavit in Aristoph. Thesm. 105. Jos. Scaliger, Σῖγα· μελῳδεῖν ΑΥ παρασκευάζεται. Av. 227. Οὔποψ ΜΕΛΩΙΔΕΙΝ ΑΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ.] Quod citat Suidas v. συμψῆσαι. Sophocl. Œd. Col. 1414. Πῶς γὰρ ΑΥΘΙΣ ΑΥ ΠΑΛΙΝ Στράτευμ' ἄγοιμι ταὔτ' ΑΝ— (ita lege pro vulgato ταὐτὸν, nisi in versu priore mavis, αὖθις ἂν πάλιν.) Philoct. 975.

Tragicus apud Plutarch. II. p. 998. Ὠνητέραν δὲ τήνδ' ἐγὼ δίδωμί σοι Πληγήν. Forsan, Ὦ νέρτερ' Ἅιδη— Euripid. Hel. 935.

MENANDER apud Eustath. ad Il. A. p. 66.

Εἰ ΣΥ μὲν δή τινα πόρον ἔχεις, εἰ δὲ μή, νενόηκ᾽ ἐγώ.

PHILEMON. Clemens Alex. Pæd. II. p. 235. Πρὸς δὲ, καὶ ἡ πορφύρα, καὶ τὰ ἀργυρώματα, ὥς φησιν ὁ κωμικὸς, εἰς τοὺς τραγῳδοὺς χρήσιμα, καὶ οὐκ εἰς τὸν βίον. Comicus est Philemon, cujus versus ita restituit ex Stobæo Grot. p. 217.

Τὰ δ᾽ ἀργυρώματ᾽ ἐστὶν, ἥ τε πορφύρα;
Εἰς τοὺς τραγῳδοὺς εὔθετ᾽, οὐκ εἰς τὸν βίον.

Suidas v. κυβεύω. Μὴ παραβάλλεσθαι, καὶ κυβεύειν τῷ βίῳ. Lege παραβάλεσθαι. est enim anonymi cujusdam poetæ senarius.

HESIODUS apud Strabon. 7. p. 302.

Γλακτοφάγων εἰς αἶαν, ἀπήνας οἴκι᾽ ἐχόντων.

Ita pro ἀπήναις.

Incerti Epigramma Brunck. Anal. T. III. p. 157. ἀπρήκτοις ἐλπίσι φαινόμεθα. *Porsonus* σαινόμεθα, *citans* Æsch. Choeph. 192. σαίνομαι δ᾽ ὑπ᾽ ἐλπίδος.

FINIS

NOTARUM ET EMENDATIONUM

IN POETAS GRÆCOS.

INDEX AUCTORUM.

INDEX AUCTORUM

QUI

EMENDANTUR, DEFENDUNTUR, ILLUSTRANTUR.

NUMERI PAGINAS INDICANT.

B.

C.

T.

X.

INDEX
RERUM ET VERBORUM.

E.

Z.

H.

Θ.

FINIS.

VENEUNT APUD J. MAWMAN

(39. *Ludgate Street.*)

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ. EURIPIDIS HIPPOLYTUS CORONIFER. Ad fidem Manuscriptorum ac Veterum Editionum emendavit, et Annotationibus instruxit JACOBUS HENRICUS MONK A. M. Collegii SS. Trinitatis Socius, et Græcarum Literarum apud Cantabrigienses Professor Regius.

Cantabrigiæ, Typis ac Sumptibus Academicis excudit J. Smith. M DCCC XI.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ. ÆSCHYLI PROMETHEUS VINCTUS. Ad fidem Manuscriptorum emendavit, Notas et Glossarium adjecit CAROLUS JACOBUS BLOMFIELD A. M. Collegii SS. Trinitatis apud Cantabrigienses nuper Socius. *Editio Secunda.*

Cantabrigiæ, Typis Academicis iterum excudit J. Smith. M DCCC XII.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ. ÆSCHYLI SEPTEM CONTRA THEBAS. Ad fidem Manuscriptorum emendavit, Notas et Glossarium adjecit CAROLUS JACOBUS BLOMFIELD A. M. Collegii SS. Trinitatis apud Cantabrigienses nuper Socius.

Cantabrigiæ, Typis ac Sumptibus Academicis excudit J. Smith. M DCCC XII.

